

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

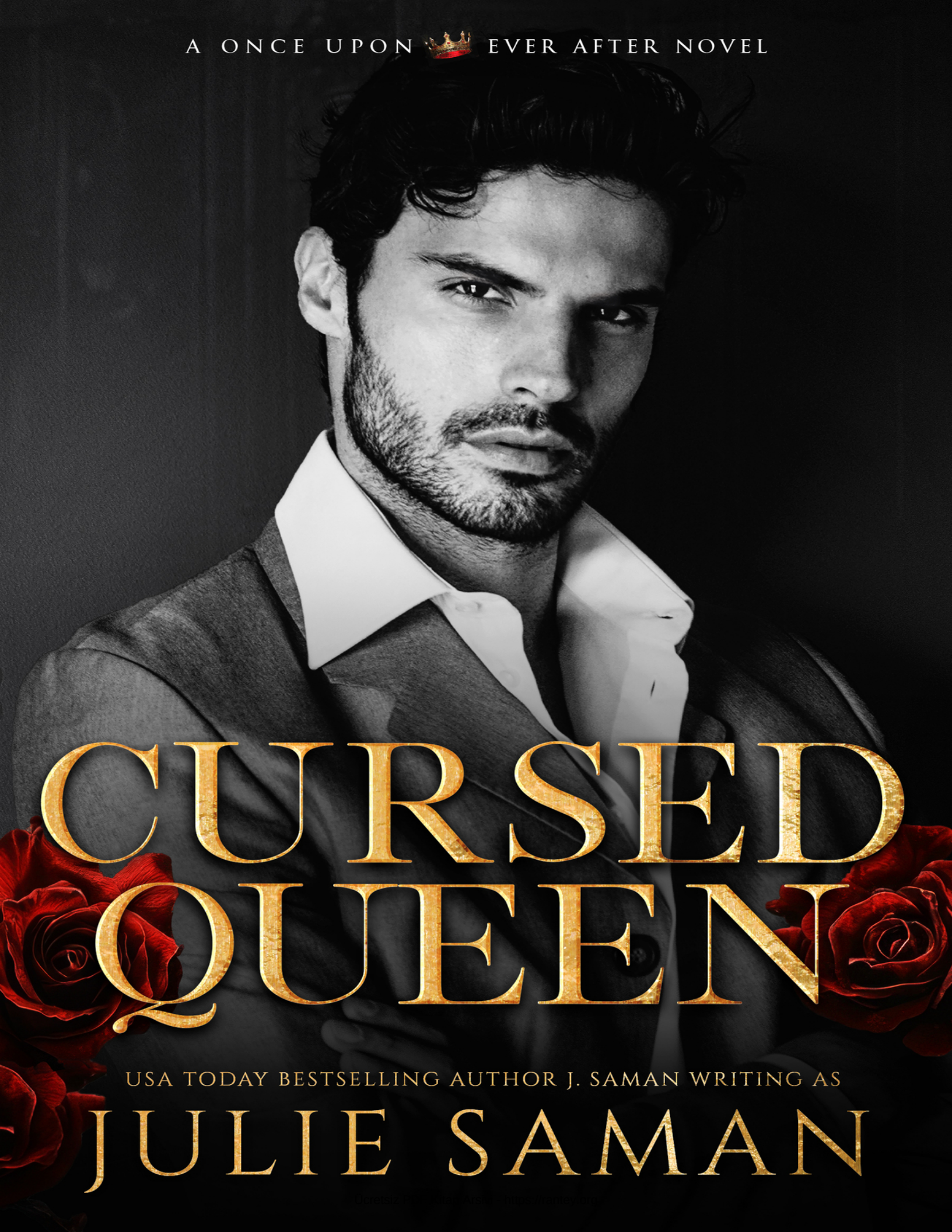
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A ONCE UPON EVER AFTER NOVEL

CURSED QUEEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR J. SAMAN WRITING AS

JULIE SAMAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

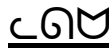
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

LANETLİ KRALİÇE

JULIE SAMAN

Telif hakkı © 2025 Julie Saman'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Sebastian

Bölüm 2
Sebastian

Bölüm 3
Bellamy

Bölüm 4
Sebastian

Bölüm 5
Sebastian

Bölüm 6
Bellamy

Bölüm 7
Bellamy

Bölüm 8
Sebastian

Bölüm 9
Bellamy

Bölüm 10
Sebastian

Bölüm 11
Sebastian

Bölüm 12
Bellamy

Bölüm 13
Bellamy

Bölüm 14
Sebastian

Bölüm 15
Bellamy

Bölüm 16
Bellamy

Bölüm 17
Sebastian

Bölüm 18
Sebastian

Bölüm 19
Bellamy

Bölüm 20
Bellamy

Bölüm 21
Sebastian

Bölüm 22
Sebastian

Bölüm 23
Bellamy

Bölüm 24
Bellamy

Bölüm 25
Bellamy

Bölüm 26
Bellamy

Bölüm 27
Sebastian

Bölüm 28
Bellamy

Bölüm 29
Bellamy

Bölüm 30
Sebastian

Bölüm 31
Sebastian

Bölüm 32
Bellamy

Bölüm 33
Sebastian

Bölüm 34
Bellamy

Gece Yarısı Prensi

Kitabın Son Notu

Bu, Sebastian ve Bellamy'nin hikayesinin çözümü ve Lanetli Kral'ın kaldığı yerden devam ediyor. Eğer Lanetli Kral'ı okumadıysanız, bunu okumadan önce oradan başlamanız gerekiyor. Serinin geri kalanı, seri boyunca örülmüş sürekli bir olay örgüsüne sahip bağımsız çiftlerden oluşacak. Sırayla okunması en iyisidir.

Bu, kurgusal bir Avrupa ülkesinde geçen, çağdaş bir Güzel ve Çirkin uyarlamasıdır. Romantik veya doğüstü bir aşk romanı DEĞİLDİR.

İçerik Uyarısı: Olası içerik uyarılarının listesi için lütfen Kitabın Sonundaki Not bölümüne bakın.

Karanlığın içinde ne kadar zamandır hapsediğimi bilmiyorum. Saatler mi, günler mi, haftalar mı, aylar mı? Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Ölmediğime veya sonsuza dek bir arafta kalmadığıma dair tek bilgim, arada sırada duyduğum sesler. Işık cepleri. Başka insanların varlığına dair ipuçları. Ama karanlığın ağırlığı her yeri sarmış, neredeyse cezbedici ve beni tekrar altına çekerken ona karşı çaresizim.

Acı. Bunu hissediyorum. Hemen ardından uyuşma geliyor. Sıcak ve soğuk. Bunlardan da bolca yaşıyorum, düzensiz dalgalar halinde birbirini takip ediyorlar. Şu anda nerede olduğumu söyleyemiyorum. Uyanık değilim. En azından tam olarak değil. Bunu biliyorum. Gözlerimi açamıyorum ve uzuvlarımı hareket ettiremiyorum.

Ancak...

Dudakların alnıma değmesi. Yüzüme dokunuş.

"Sebastian, beni duyuyor musun?"

Rowan, "Bellamy, şu anda ayakta olmaman gerekiyor," diye emretti. "Çok kan kaybettin ve doktor ekstra dinlenmen gerektiğini söyledi."

"İyiyim. Kan naklinden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum. Onun yanında olamamak hoşuma gitmiyor. Çocuklar korkuyor ve ben onlara ancak bu kadar gülücük ve cesaret verici sözler verebiliyorum."

"Hayati belirtileri iyileşiyor. Durumu daha iyi."

Derin bir iç çekiş. "Hâlâ çok solgun görünüyor. Ameliyatın üzerinden yirmi dört saatten fazla geçti, Rowan. Neden hâlâ uyanmadı?"

“Doktor, hayatta kaldığı için şanslı olduğunu söyledi. O da çok kan kaybetti, ama aynı zamanda akciğeri delindi, bir iki atardamarı zedelendi ve ameliyat oldu. Bu tür şeylerin iyileşmesi zaman alır. İnanın bana, onun uyanmasını benden daha çok isteyen kimse yok. Vekil olmaktan nefret ediyorum. Başbakanın çılgın, cani bir herif olduğu ve kralın bunun sonucunda komada olduğu gerçeğiyle ilgili basın dünyasıyla mücadele etmeyi bir de siz deneyin.”

"Ha, yani, kralın nişanlısı olan, çok daha genç Amerikalı dadı olduğunuz, söz konusu başbakanı ifşa ettiğiniz ve onun tarafından saldırıya uğradığınız için dünyayla savaşmak gibi mi demek istiyorsunuz?" diye alaycı bir tonla sordu. "Evet, tamamen farklı olduklarını düşünmenizi anlıyorum."

Gözlerimi zorla açmaya ve dudaklarımı gülümsemeye çalışıyorum ama nafile. Sözleri bulanık ve engelleyemeden tekrar kendimden geçiyorum.

“Phaedra, işte buradasın,” diye fısıldadı Bellamy, sesinde bir rahatlama vardı. “Böyle dolaşamazsın. Seni bulamadım.”

“Babamın yanında olmak istedim.”

"Gece yarısı, sevgilim. Sabrina senin yokluğundan korkarak uyandı."

“Yarın Noel Arifesi. Ya babam o zamana kadar uyanmazsa?” Burnunu çekmeye başlıyor ve hayır. Ağlama. Benim büyük, cesur prensesim. Samil ondan zaten çok şey aldı. Bunu yenmeliyim. Uyanmalıyım. Mecburum.

“Bu ne? Bu gürültü de ne?”

“Kalp atış hızı biraz yükseliyor. Endişelenecek bir şey yok ama hemşireyi çağıracağım.”

"Baba, iyi olmalısın. Lanet artık kalktı, bu yüzden iyi olmalısın."

"Hadi Phaedra, seni yatağına geri götürelim."

Göz kamaştırıcı güneş ışığı gözlerimi yakıyor ve hemen gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bulanık hissediyorum. Yönümü şaşırdım. Kaslarım kaskatı kesildi. Ve acı çekiyorum. Yavaşça, inanılmaz derecede yavaşça, kıpırdanıyorum, keskin bir acı dalgası beni paramparça ederken yüzümü buruşturuyorum. Bunu atlatıp acının kaynağı olan göğsüme elimi koyuyorum ve aniden her şey üzerime çöküyor.

Balo. Bellamy ile nişanlanmak. Samil.

Kütüphane.

Bıçak.

Pencere.

Elimden kayıyor.

Samil düşüyor.

Sonra başka bir şey beni vuruyor. Tüm anılarımdan ve tüm trajedilerimden sonsuz derecede daha güçlü bir şey. Bu hissi tarif edemiyorum. Bu... bu, içimden akan bir yaşam. Daha önce hiç deneyimlemediğim yeni bir enerji kaynağı. Ortaya çıkışı ezici. Kemiklerimin iliğinden, derimdeki diken diken olmuş tüylere kadar çiçek açan, büyüyen, gelişen bir şey.

Ben hayattayım. Bellamy de hayatta.

Lanet kırıldı. Bunun doğru olması için öyle olması gerekiyordu. Bellamy'ye aşık olmak ve onun da bana karşılık vermesi yeterli değildi. İçimizden bizi yok etmekle tehdit eden kötülüğü ortadan kaldırmak gerekiyordu.

Gülümsüyorum. Çok sevinçliyim.

Gözlerimi zorla açarak, boş odayı incelerken gözlerimi kısıyorum. Sarayda yalnızım ama oda tanınmaz halde. Süslü ahşap işçiliği ve duvarlardaki eski yağlı boya tablolar olmasaydı, hastanede olduğumu düşünürdüm.

Üstümde tişört yok, kolumdan ve göğsümden hortumlar ve teller çıkıyor. Samil'in beni bıçakladığı yer kalın beyaz bir bandajla kaplı. Sırtımda da bir tane olduğunu hissediyorum ve yatakta yaptığım her ufak hareketle canım çok acıyor.

Gözlerimi kapatıp kederli bir iç çekişle nefes veriyorum. Bellamy ve Rowan'ı, Phaedra'yı duyduğumu belirsizce hatırlıyorum. Bu bir rüya mıydı? Damar yoluyla bana verdikleri ilaçların neden olduğu bir halüsinasyon muydu? Ne kadar çabalasam da ne söylendiğini hatırlayamıyorum. Sadece onların benimle burada olduklarını biliyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda yalnız olmadığımı görüyorum.

“Uyandın. Nasıl hissediyorsun?” Bellamy yavaşça yatağa yaklaşırken bana gözleri yaşlı bir gülümseme verdi. Yorgun görünüyordu. Her zamanki gibi güzeldi ama yorgundu. Yanaklarında eskisi gibi pembe bir ışıltı yoktu ve gözlerinde her zamanki parlaklık eksikti.

Sonra da boynu var.

Sayısız dikiş izi, boğazının ortasından başlayıp çenesinin hemen altında biten, derisinin yan tarafında kıvrılarak ilerliyor. Yüzünün yan tarafı derin, morarmış ve çürümüş. Bu, Samil'i tekrar öldürme isteğimi uyandırıyor bende.

"Sen benden daha kötü görünüyorsun," diyor, yüz ifademi olduğu gibi okuyarak.

"Sana zarar verdi ve ben orada değıldim," diye hırıltılı ve çatlak bir sesle konuştum. Kuru dudaklarımı yaladım ve yutkundum, ama sanki ağzım kumla doluymuş gibiydi.

"O da seni incitti ve Javier haklı. Bir dahaki sefere bunu tek başına halledebileceğini düşünme. Bunu asla denememeliydin."

"Doğrusu, o sırada bıçağı ben tutuyordum."

Hiç etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi.

"Onunla ben ilgilenmek zorundaydım," dedim sesimde bir sertlik tonuyla. "Her şeyin olmasının sebebi bendim."

"Hayatına değdi mi?" Çenesi göğsüne düştü, kollarını göğsüne doladı, kendini sıkıca tuttu. "Seni kaybedemem Sebastian. Seni seviyorum ve bu aşk... normal bir aşk değil. Bu, bu hayattan öteye giden bir aşk. Asla ölmeyen bir aşk, ama bu, seni bir sonraki hayatta tekrar bulmayı ummak için hayatımın geri kalanını sensiz geçirmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Buraya gel, bebeğim."

Titreyerek bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve gördüm. Gözlerinin altındaki koyu mor lekeler. Bu durumun ona verdiği korku ve gerilim.

"Hemşireyi çağıracağım," diyor.

Onun gitmesini istemiyorum. Burada kalmasını istiyorum ve hemşireyle doktorun beni muayene etmesini veya kurcalamasını istemiyorum. "Henüz değil. Uyudunuz mu?"

Başını sallayıp başka yöne baktı. "Biraz. Çok değil. Bu konuda senin taktiğini uyguluyorum."

"Senin de iyileşmen gerekiyor. Benim kadar senin de dinlenmeye ihtiyacın var. Şimdi buraya gel."

Başını tekrar salladı, elleriyle yüzünü ve saçlarını ovarken duygularını bastırmaya çalıştı.

"Sana dokunamadığım ve seni teselli edemediğim bir yerde olmana izin veremem, eğer kalkmamı istemiyorsan buraya gel."

Çok nazıkçe yatağın kenarına oturuyor, ama yeterince yakın değil. Yanıma uzanması için işaret ettiğimde beni azarlarcasına bakıyor. "Hayır. Sana zarar vermek istemiyorum. Hemşireyi çağırmalıyım."

"Yapmayacaksın. Lütfen. Seni istiyorum. Hemşire bekleyebilir."

Ayakkabılarını çıkarıp yanıma kaydı, başını benim iyi tarafıma yasladı ve gözlerini kapattı.

“Kızım için endişeleniyorum. İyi misin?”

"Şimdi öyleyim," diyor bana.

"Ben oraya varmadan önce neler oldu?"

Kaşları çatıldı. "Önemli değil. Önemli olan burada, güvende olmamız ve onun gitmiş olması."

Ondan cevaplar almak için baskı yapmak istemiyorum. Şimdi değil. Henüz değil. Ama onlara ihtiyacım olacağı zaman gelecek. "Kolyen mi?"

Parmakları kalbinin üzerindeki bluzuna hafifçe vuruyor. "İşte burada. Rowan onu yerde buldu ve bana ona yeni bir zincir aldı."

Burnumu saçlarına bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Evim. Onsuz bir daha asla yaşayamayacağımı hayal bile edemiyorum.

"Kurtulabileceğini düşünmemiştim." Sesi titredi. "Kütüphanenin zemininde neredeyse ölüyordun. Bu arada, kütüphanenin üçüncü katı artık sarayın en sevdiğim yeri değil."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Yenileyeceğiz," diye söz verdim. "İstediğin gibi yapabilirsin, böylece içeri girdiğinde ne olduğunu görmezsin ve aklına bile gelmez."

"Kulağa iyi geliyor."

"İyi misin?"

İçini çekiyor, parmağı karnımın üzerinde öylece duruyor ve dokunuşu her şey demek. Her zaman yaptığı gibi bana yeniden hayat veriyor. "Çok zordu," diye itiraf ediyor. "Onunla ve sonrasında seninle geçirdiğim o gece çok zordu. Ama sen uyanıksın ve iyisin, ben de iyiyim ve olmam gereken yere ulaşacağım. Her zaman ulaşırım. Hiçbir şey beni uzun süre aşağı çekemez veya geride tutamaz."

"Bunu tek başına yapman ya da cesur olman gerekmiyor." Başının tepesinden öpüyorum.

"Bu sizin için de geçerlidir, Majesteleri."

Bir öpücük daha, ama şimdiden enerjim tükenmeye başladı. "Neyi kaçırdım? Samil ve ölümü hakkında ne diyorlar?"

Parmakları hareket etmeye başladı, nazik okşayışlarla bana dokundu. "Bu ülkenin şimdiye kadar tanıdığı en cesur kral sensin."

"Ölüm şekliyle ilgili herhangi bir sorunuz var mı? Benim bu olaydaki rolümle ilgili?"

"Hayır. Sana saldırdığına dair bir video var. İkinizin kavga ettiğine dair. Seni neredeyse öldürdükten sonra bile onu kurtarmaya çalıştığına dair. Görevliyi bayıltıp beni kaçırdığına dair bir video var. Kameraları devre dışı

bırakabileceğini sandı ama işe yaramadı. Sadece canlı yayında işe yaradı, ama yedek olarak kayıt yapmaya devam ediyorlardı. Ayrıca Nora ile birlikte helikopter hangarında hareket eden anahtarla ilgili diğer videolar da var. Her şey ortada. Medya bu konuda çok büyük bir fırsat yakaladı ve saray kapılarının hemen ötesinde, sana sevgi ve şifa duaları sunmak için gelen birçok sadık tebaanızla birlikte bekliyorlar.”

Son cümleyi duyunca gözlerim faltaşı gibi açıldı, göğsümde ağır bir duygu seli oluştu. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

“Kardeşin ve Althea her şeyle ilgileniyorlar, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Samil'in basın sözcüsü de burada kalıyor ve her şeyi hallediyor. İkinci adamı, uygun bir seçim yapılana kadar geçici başbakanlık görevini yürütüyor. Bir konuşma yapman gerekecek. Halkın oldukça endişeli.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. "Son üç yıldır onları neredeyse tamamen terk etmiş gibi hissediyorum."

“Sizi çok seviyorlar, sarayın girişinde onlara el sallayan çocuklarınızı da çok seviyorlar. Artık uluslararası bir ünlüsünüz. Amerikan basını bu habere bayılıyor. Özellikle de artık aramızdan biriyle nişanlandığınız için.”

Uzanıp elini tuttum, elindeki yüzüğü bulup çevirdim.

"Kraliçem," diye fısıldıyorum. "Bunu çok seviyorum."

"Ne?" diye soruyor şaşkın bir ses tonuyla. "Bütün bunların neresini sevebiliriz ki?"

“İşte bu. Biz.”

“Ah evet. Bu çok eğlenceli. Bunu her Noel yapalım.”

"Eğer seni alaycı sözlerin için cezalandırabilseydim, yapardım. Ama maalesef cezaların biraz daha beklemek zorunda kalacak."

"Onları dört gözle bekliyorum Majesteleri, ama şimdilik dinlenmeniz gerekiyor ve ben de doktorlara ve ailenize uyandığınızı bildirmeye gitmeliyim."

"Artık aileniz de."

Başını yana çevirdi, çenesini yukarı kaldırarak bana hayretle baktı. "Şu konuda..."

"Evet?" diye soruyorum, o da aynı cevabı vermeyince.

“Çok kan kaybettim. Senin kadar değil ama kan nakli gerektirecek kadar. Hastanede bazı testler yaptılar ve... hamile olduğumu öğrendim.”

Yüzümde durdurulamaz bir gülümseme belirirken kaşlarım saç çizgime değdi. "Hamile misin?"

Hafifçe başını salladı. "Bebeğinizle birlikte."

"Kesinlikle öyle olmalı."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ sahiplenici bir mağara adamısın."

"Bellamy..." Sesimde hayranlık beliriyor. Ona dokunmak istiyorum. Onu kucaklamak, kendime çekmek istiyorum. Kollarımı ona sarıp öpmek istiyorum. Bunu yapamıyor olmam beni öldürüyor. Hamileyim. Eğer büyük bir acı korkusu olmadan gülebilseydim, gülerdim.

"Bebek istediğini söylemiştin."

"Bebekler mi?!" diye neredeyse boğularak sordum. "Yani birden fazla mı?"

"Bebekler," diye doğruluyor. "Yani birden fazla. Test pozitif çıkınca ultrason yaptılar. Henüz çok erken olduğu için fazla bir şey görünmüyor, ama iki kalp atışı vardı. Süper spermlerinizi resmen yumurtalıklarımı patlattı ve rahmimi ele geçirdi, doğum kontrolümü de etkisiz hale getirdi."

Kıkırdıyorum ama acı bedenimi delip geçince hemen duruyorum, nefesim de kesiliyor.

Bellamy yüzünü buruşturdu, eli yüzümdeydi, beni kontrol ediyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni güldürmeyeceğim."

"En azından bir süreliğine hayır."

Yatakta vücudunu yukarı kaydırды, elimi tuttu ve henüz düz olan karnının üzerine koydu. Başparmağım ileri geri kayarken hayranlıkla izledim. İkizler. Bebeklerim onun içinde büyüyor. Delicesine, sonsuza dek, mutlulukla aşık olduğum kadın.

"Tekrar baba olacaksın."

Bir baba. Gelecek yıl bu zamanlarda iki prensesimiz veya prensimiz daha olacak. Ya da bir tane prensesimiz, bir tane de prensimiz.

"Buraya gel," diye yalvarıyorum çaresizce. "Öp beni."

Dudakları nazikçe, tereddütlü ve korkulu bir şekilde dudaklarıma değdi, ama ben öpüşmeye karşılık verdim, bana zarar vermediğini, beni iyileştirdiğini, sevgisinin beni güçlü ve kudretli kıldığını ona hissettirdim.

Onu neredeyse kaybetmiştim.

Bunların hepsini neredeyse kaybettim.

Ama artık o benim. Ve hiçbir şey bizi bir daha asla ayıramayacak.

Çok geçmeden geri çekildi, parmağını yüzümde ve göğsümün ortasında gezdirdi. Birbirimize baktık, gözlerimiz kenetlendi, ruhlarımız birbirine bağlandı. Daha önce hiçbir insana onunla hissettiğim gibi bir bağ hissetmemiştim.

"Herkes biliyor mu? Çocuklar biliyor mu?"

Başını sallıyor, parmakları durmadan hareket ediyor, sanki benim burada olduğumu, hayatta olduğumu ve iyi olduğumu kendine teyit etmesi gerekiyormuş gibi.

“Hayır. Rowan biliyor çünkü doktor bana söylediğinde oradaydı, hepsi bu. Henüz çok erken ve doktor, birçok kadının ilk üç aylık dönemde çok şey olabileceği için insanlara söylemek için ikinci üç aylık döneme kadar beklediğini söyledi. Ayrıca, önce sana söylemek, sonra da birlikte onlara söylemek istedim.”

“Teşekkür ederim. Beklediğinize sevindim. Henüz erken olsa bile onlara söylemek konusunda ne düşünüyorsunuz?”

"Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok," diye beni temin ediyor ve göbek deliğimin etrafında ve biraz daha aşağıda dikkat dağıtıcı dairesel hareketler yapıyor.

"Bebeğim, çok acı çekiyor olabilirim ama ölmedim. Lütfen, beni sertleştirmeden önce parmaklarını çok aşağıya indirme."

Gözleri irileşti. "Kahretsin. Özür dilerim." Donmuş eli yavaşça yukarı doğru hareket etti. "Daha iyi mi?"

“Evet. Daha iyi. Neyse, onlara söylemek istiyorum. Sanırım söylemeden duramayacağım.”

Dudaklarını ısırarak, "Sence üzülecekler mi?" diye sordu.

“Hayır. Bence heyecanlanacaklar.”

Beni tekrar öpüyor. "Bu gece Noel arifesi."

“Çok zaman kaybettim. Garip. Uyanık olduğuma sevindim. Şimdi bu yataktan kalkmam gerek.”

Bellamy omuzlarımı yatağa doğru bastırdı. "Yavaşla, Süpermen. Henüz hareket etmiyorsun. Herkese uyandığını söyleyeceğim ve doktor onay verince kalkabilirsin." Ayağa kalktı. "Hiçbir yere gitme."

“Ha. Daha fazla şaka.”

“Ama o o kadar komik değildi.” Göz kırparak beni yalnız bırakıyor ve ben burada, zaten bitkin ama hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamış bir halde yatıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ama birkaç dakikadan fazla kapalı kalmıyorlar. Doktor içeri giriyor, hemen ardından Rowan da geliyor. Doktor beni muayene edip onay verdikten sonra, Rowan ve bir hemşire ayağa kalkmama yardım ediyor.

Çok güçsüzüm ama ayakta ve hareket halinde olmak iyi hissettiriyor.

Bugün Noel arifesi ve Messalina'da, tipik olarak, büyük bir yemek yeriz ve hediyelerin yarısını bu gece açarız. Diğer yarısı, Noel Baba'nın

getirdikleri, yarın açılır ve bir ziyafet daha verilir. Bu yıl, diğer yıllardan daha çok kutlayacak şeyimiz var ve bunu yatakta yapmayacağım.

Bunu aklımda tutarak, kendimi bir koltuğa atıyorum ve parça parça işlerimi halletmeye başlıyorum. Yarın için bir basın toplantısı ayarlıyorum. Messalina halkına iyi olduğumu, iyi olacağımı ve ülkelerinin emin ellerde olduğunu söylemem gerekiyor. Ve onlara mutlu bir Noel diliyorum. Her şey ayarlandıktan sonra, polisle görüşüyorum.

Rowan'a göre, konuyu kapatmak için tam ve resmi bir rapor hazırlama ihtiyacı duydukları için endişeliydiler. Kamuoyu çoktan devreye girdi. Ortada olan her şey inanılmaz. Nora öldüğünde, medya fırtınası tam anlamıyla bir fırtınaydı. Şiddetli, evi yerle bir eden bir fırtına.

Bu daha da kötü.

Başbakanın bir kraliçeyi öldürmesi ve bir kralı ve nişanlısını öldürmeye teşebbüs etmesiyle ilgili dramın içine, artık bir nişanlım olduğu gerçeği de ekleniyor. Çocuklarımın bakıcısı olan ve benden on beş yaş küçük bir Amerikalı. Evet, bunun olacağını biliyordum. Basının hem Messalina'da hem de dünya çapında söyleyecek çok şeyi var. Bellamy, telefonumda bunlardan bazılarını incelerken beni görünce kaşlarını çatı, ama ben bunların hiçbirini umursamadığımı açıkça belirttim.

Samil hakkında söyleyecekleri dışında, bırakın dedikodu yapsınlar.

Bellamy ve ben sahip olduklarımızın değerini biliyoruz ve kimsenin söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Asla. Açık ve net bir şekilde ona hepsinin defolup gidebileceğini söyledim. Ayrıca, bu gece onu çok mutlu edecek planlarım var.

İki saat sonra, Noel ağacının yanında oturuyoruz—top sayesinde sahip olduğumuz birçok Noel ağacından biri—ama bu, çocukların süslediği ağaç. Şöminede ateş gürül gürül yanıyor ve şu anda bir kadeh brendi yudumlamayı çok isterdim ama Bellamy bana henüz içki içemeyeceğimi ve hayatta olduğum için, ölü ya da kan tüküren biri olmadığım için şükretmem gerektiğini hatırlattı.

Sanırım işler benim için sonlara doğru oldukça kötüye gitti.

Althea, Zayer'e büyük, paketlenmiş bir hediye uzatırken, "Sıradaki Zayer için," dedi. Benimkilerle aynı renkteki mavi-gri gözleri parladı; Zayer kağıdı iki eliyle yırtıp bir o yana bir bu yana savurdu, ta ki hediye ne olduğunu görene kadar.

Kutuyu inceliyor, resme ve bana merakla bakıyor. "Baba, bu nedir?"

"Bunlar Magna-Tiles," diyorum ona. "Yanlarında mıknatıslar var ve bunlarla bir şeyler inşa edebilirsiniz."

"Bunlar matematik, baba," diyor Phaedra gözlerini hafifçe devirerek. "Bak, bunlar şekiller. Geometri."

"Bu yüzden?"

"Yani matematik sıkıcı."

"Bunlar sıkıcı değil, sizi temin ederim. Bunlar eğlenceli."

"Şimdi açalım mı?" diye soruyor Zayer, küçük yumruklarıyla kutunun üst kısmını açmaya çalışırken.

"Henüz değil, küçük adam," diye araya girdi Bellamy, tüm hediyeleri kenara iterek. Bana bir bakış attı ve ben de başımı salladım. "Aslında, babanla ben sana bir şey söylemek istedik. Hepinize bir şey söylemek istedik," diye ilan etti Emily, Javier, Althea, Margarine ve yarın tatile çıkmadan önce Noel arifesini bizimle geçiren diğer personele bakarak.

"Öyle mi?" Althea önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı.

"Evet, doğru." Bellamy ayağa kalktı ve elimi tuttu. Hafifçe kıkırdadı. "Gerginim."

Gülümsedim ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Çok hareket etmezsem iyiyim. Çok hareket edersem iyi değilim. "Öncelikle, hepinize ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi istedim. Sadece buradaki hizmetiniz için değil, sizin için de. Geçtiğimiz üç yıl sızsiz mümkün olmazdı ve biliyorum ki ben her zaman en iyi huylu insan değildim."

"Bu, durumu hafifletmek olur," diye mırıldanıyor Emily ve ben de eğlenmiş bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

Rowan, içkisinin son yudumunu bitirip sırf inat olsun diye bir tane daha doldururken, "Haklı," diye onayladı.

"Pekala. Ama sanırım hepimiz Bellamy hayatıma girip her şeyi altüst ettiğinden beri işlerin burada daha iyiye gittiği konusunda hemfikiriz. Ve bununla birlikte, evlenmenin yanı sıra ikiz bebek beklediğimizi de ilk sizlerin bilmesini istedik."

"İkizler mi?" Sabrina bana bin kere göz kırptı.

"Evet, tatlım. Bellamy ve ben bir değil, iki bebek sahibi olacağız. O hamile ve bu da demek oluyor ki yeni erkek veya kız kardeşlerin olacak, ya da bir kız bir kız kardeşin."

Sessizlik. Karşıma sessizlik çıkıyor. Ve bir sürü şaşkın bakış.

"Aman Tanrım. Zor bir kalabalık. Hepiniz birden heyecanlanmayın sakın," diye takılıyor Bellamy, ama endişeli olduğunu biliyorum. Dizlerinin

üzerine çöküp çocuklara bakarak bunu kanıtlıyor. “Babanızın ne dediğini anlıyor musunuz?” diye soruyor.

“Karnında iki bebek mi var?” Phaedra, Bellamy'nin karnına şaşkınlıkla bakıyor. “Neden onları henüz göremiyorum? Filmlerde hamile bir annenin hep büyük bir karnı olur.”

“Şey, bu yeni bir şey,” diyorum ona, keşke çocuklarımın kucağıma oturabilseydim diye düşünerek. “Hatta o kadar yeni ki, bunu sadece ikimiz arasında saklamak istiyoruz. Şimdilik aile arasında bir sır olsun.”

"Bebekler geldiğinde onlarla oynayabilir miyiz?" Bu Sabrina'nın sorusu.

“Peki, isimlerini koymaya da yardım edecek misin?!” Phaedra. “İsimlerini koymaya yardım etmek istiyorum.”

Zayer, Magna-Tiles'ı içeren kutuyu açıp plastiği yırttıktan sonra artık bebekler veya başka hiçbir şeyle ilgilenecek vakti kalmamış. Belli ki hiç de sıkıcı değil.

“Elbette. Siz de bunun bir parçasısınız,” diyorum onlara.

“Eh, bu bir kadeh kaldırmayı gerektiriyor.” Althea ayağa kalktı, elindeki şarap kadehini bize doğru uzatarak gülümsedi. “Kral Sebastian'a, müstakbel Kraliçe Bellamy'ye ve onların şimdiki ve gelecekteki tüm çocuklarına!”

"Şerefe!" diye bağırıyor herkes.

“Ama durun bir dakika,” diyor Rowan. “Bellamy iki bebek bekliyorsa düğün konusunda ne yapacaksınız? Artık zamanınız kısıtlı.”

Evet. Aynen öyle. Peki bununla ilgili ne yapacağız?

İki Ay Sonra

Bellamy, plaj havlusunun üzerinde kedi gibi uzanmış, kolları ve bacakları açık, sırtı hafifçe kavisli bir şekilde uzanarak, "Bu yeri nasıl hiç kullanmadın?" diye soruyor.

"Lanetli," diyebiliyorum sadece, çünkü kırmızı bikinisi içindeki muhteşem kalçaları ve dolgun göğüsleri beni o kadar büyüledi ki doğru düzgün bir cevap veremiyorum. Yine de cevap aynı derecede doğru. Ailem yüzyıllardır lanetli. Messalina'nın kuruluşundan, Roma İmparatorluğu'nun zirve döneminden beri neredeyse lanetli. Kız kardeşlerimi ve babamı benden alan bir lanet.

İlk kraliçem Nora'yı benden alan bir lanet.

Bellamy ile birbirimize aşık olana kadar her şey değişmemişti.

Aşkımız sonunda laneti kırdı. En azından kardeşim Rowan'a göre.

Bellamy çocuklarımın bakıcısı olarak hayatımıza girmeden önce, kalp kırıklığı ve kayıplarla dolu bir hayata mahkumduk. Ama Bellamy'ye sorarsanız, baştan beri bir lanet olmadığını söylerdi.

Her şeye rağmen, o bizi kurtarmaktan daha fazlasını yaptı. Beni hayata geri döndürdü. Hem bir erkek hem de bir kral olarak, aşkın mümkün olabileceğini hayal bile edemediğim bir dönemde, bana aşka inanmamı sağladı. Babam buna zayıflık, tahta karşı bir zaaf derdi.

Ben ona, bana liderlik etme gücü, şefkat gösterme yüreği ve o gelene kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim huzur ve mutluluğu veren eksik parça diyorum.

Ve şimdi ikizlerimize hamile.

"Şey, burası cennet," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı ve dudaklarında tatlı, memnun bir gülümseme var. "Böyle bir adaya sahip olup da kullanmamak suçtur."

"Birçok insan burayı kullanıyor. Dünyanın en büyük turistik adalarından biri. Ama bize göre değil. Bu balayı, Nora'nın ölümünden beri Messalina anakarasından ilk ayrılışım."

Kaşlarını çattı, gözlerini araladı ama yakıcı güneşe karşı kıstı ve güneş gözlüğünü başına taktı. Parmakları göğsümde, Samil'in bana verdiği neredeyse iyileşmiş yaranın üzerinde gezindi, gülümsemesi yerini bir somurtmaya bıraktı.

"İşlem tamamlandı," diyorum ona.

"Biliyorum," diyor kısık bir nefesle, gözleri hâlâ yara izimde. Benim gözlerim ise Samil'in bıçağından kalan, boynundaki ince beyaz çizgide. Sadece bunun bitmesini umabilirim. Herhangi birinin Bellamy'ye zarar vermesi veya onun peşine düşmesi düşüncesi, içimde hem korku hem de kan susuzluğuyla beslenen bir ateş yakıyor. İşte bu yüzden Samil'i kendime istedim. Sadece Nora'nın helikopterini düşürdüğü için değil.

Çünkü Bellamy'nin peşine düşmüştü.

O ve çocuklarım benim en büyük zaaflarım ve Samil bunu biliyordu. Bunu kendi avantajına kullandı. Ve biliyorum ki dışarıdaki tek düşmanım o değil. Bu yüzden önlemler aldık. Bellamy ve çocuklar, Bellamy'nin telefonunda takip cihazı olmasına ek olarak, ayak bileklerine takip cihazı takıyorlar.

"Sence bir ara çocuklarla birlikte tekrar gelebilir miyiz?" diye soruyor, gülümsemesi yeniden beliriyor ve yan tarafına dönüp başını eliyle desteklerken beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Uzandım ve külotunun kırmızı çizgisinin hemen üzerindeki küçük çikıntıyı okşadım. Henüz hareket ettiklerini hissedemiyorum ama, ah, bunu ne kadar çok istiyorum. Karımın hamile halinin ne kadar muhteşem olduğunu görmek bile penisimi sertleştiriyor.

Bebeklerim. Karımın karnında.

"Şimdilik beşinin tamamıyla mı yoksa sadece üçüyle mi?"

"Nasıl isterseniz öyle olsun, Majesteleri." Bana güzelce kirpiklerini kırptırdı.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum, hemen anlayacağını bildiğim kelimeleri ona savurarak. Başlangıcımız pek iyi olmamıştı. Bütün sinirlerimi bozmuştu, beni ne kadar kolay kızdırabildiğinin her saniyesinin tadını çıkarıyordu. Ona ilk baktığım anda başımın belada olduğunu anladım. Bu seksi, güzel, zeki, esprili ve nazik kadının hayatımı alt üst edeceğini biliyordum ve yanılmadım.

"Olabilir." Bana ş playful bir şekilde göz kırptı, ama onu kendime doğru çekmek için uzandığımda hemen karşılık verdi. "Hayır, hayır. Beni istiyorsan, beni yakalaman gerek." Kahkaha atarak ayağa fırladı ve denize doğru koşmaya başladı, zaten peşinden koşacağımı biliyordu.

Bunu nasıl yakalamak istemeyeyim ki?

Bellamy, berrak suda ilerlerken birkaç küçük, yuvarlanan dalgayı atlatıyor. Yüksekteki güneş, kremi beyaz tenine yansıyor, koyu saçları her yöne uçuşuyor. O kahkahayı duymak ve o gülümsemeyi görmek için hayatımın geri kalanında her an her şeyi yapardım.

Samil'le yaşananları unutmaması için her şey.

Kabuslar görüyor ve uyku sorunları yaşıyor ama ne zaman bu konuyu açsam geçiştiriyor. Bu konuda konuşmak istemiyor ve bunu anlıyorum. Açıkçası ben de istemiyorum, bu yüzden onu mutlu ve tasasız görmek her şey demek.

Dalgalar kıyıya nazikçe vururken, ben ona doğru hızla ilerliyor, havaya pırl pırl su birikintileri fırlatıyordum.

"Dur!" diye çığlık attı, daha da geriye çekilirken ellerini bana doğru uzattı. "Hayır! Canavarın gittiğini sanıyordum."

Dudaklarımın kenarında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Ah, bebeğim, artık bilmelisin ki canavar asla gitmez." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz harekete geçiyorum, sağa giderken sola dönüyormuş gibi yapıyorum. Bu onu şaşırtıyor, bana fazladan bir saniyelik avantaj sağlıyor ve bacaklarını yakalayıp, tıpkı düğün gecemizde onu eşikten içeri taşıdığım gibi, gelin gibi göğsüme alıyorum. Yüzümü boynuna gömüp onu yalıyorum, tuz ve tatlı teninin tadını alıyorum. "Teslim oluyor musun?"

"Beni resmen büyüledin ve şimdi benden boyun eğmemi mi istiyorsun?" Gözlerini devirdi. "Elbette cevap hayır. Bunu asla yapmayacağımı artık biliyor olmalısın." Sözlerimi yüzüme fırlattı.

"İşte başardın."

Hiç beklemeden ikimizi de dalgaların içine bıraktım. Soğuk su bize doğru yükselirken o çığlık attı ve ben dalgaların altındaki kuma otururken ikimiz de sırlıklam olduk, sadece başlarımız ve boyunlarımız suyun üzerindeydi.

"Hava soğuk!"

Gülerek, "O kadar da soğuk değil," dedim.

"Öyle mi?" diye meydan okuyor. "Yani, elimi mayonun içine soksam, üzüm tanesi büyüklüğünde testislerini bulamayacağımı mı söylüyorsun?"

İmansızca bir kahkaha attım. "Kuru üzüm mü? Benim testislerim asla kuru üzüm büyüklüğünde olmaz. Ayrıca, yazın su daha sıcak olur. Biz buraya kışın gelmiş olmamız tesadüf."

"Bir dahaki sefere evlendiğimde ve balayına gittiğimde, suyun sıcaklığının 60 derece olmadığı bir yerde evlenmeyi unutmamamı hatırlatın."

Suyun altında kalçasını sertçe çimdikliyorum, o da bana sürtünüyor. "Bir dahaki sefere?" Kaşlarından biri yukarı kalkıyor. "Bir dahaki sefer olmayacak ve asla başka bir erkek de olmayacak. Bana kalsa, her fırsatta seni çocuklarımla hamile bırakacağım."

Bir anda ikimizi de sudan çıkarıp, onu battaniyenin üzerine altıma alana kadar sahile doğru yürütüyorum. Etrafta kraliyet görevlileri gizleniyor, ama çoğunlukla bize burada mahremiyet sağlıyorlar. Boş bir plaj ve sadece ikimiz varız. Ve açıkçası, şu anda görüp görmemeleri umurunda değil. Balayı tatilindeyiz.

Katılmak istediğim ilk programdı.

"Tehditlerin beni korkutmuyor," diye alaycı bir şekilde söylüyor, mavi gözleri parlak ve berrak bir şekilde gözlerime bakarken. "Çocuklarını seviyorum. Biyolojik olarak benim olmayanları bile."

Kalbim onun ayaklarının dibinde eriyip gidiyor. Hiçbir erkek karısına benim kadar aşık olmamıştır.

"Ama farkındasınızdır," diye devam ediyor, "önümde daha çok doğum yapacağım yıllar var, bu yüzden bir noktada yirmi çocuğumuz olmaması için önlemler almam gerekecek."

"Hım. Bakalım bu ikisi nasıl gidecek, sonra da duruma göre hareket ederiz." Bazen kendime onun ne kadar genç olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Henüz yirmi iki yaşında bile değil ve kendisinden on beş yaş büyük bir adamın kraliçesi olmuş durumda.

Vücudumu aşağı indiriyorum, karnına dikkat ederek ağırlığının bir kısmını üzerine veriyorum. Burunlarımız birbirine değiyor ve dudaklarını öpüyorum. "Sen benim kraliçemsin. Çocuklarımın annesi. Tüm çocuklarımın annesi." Duraksıyorum, büyüleyici mavi gözlerine bakıyorum. "Hayatımın aşkı."

Yerimi değiştiriyorum, parmaklarım boynunun dibinde duran kalp şeklindeki elmasın üzerinde gezinirken bikini üstünü çıkarmaya başlıyorum.

"Burada mı?" diye tısladı, başını hızla çevirerek.

Öpüşmek için yaklaşırken dudaklarına doğru sııttım. "Messalina'da üstsüz plajlarımız var, tatlım."

"Ben de Amerikalıyım ve bizde çoğunlukla böyle olmuyor."

Gülüyorum. "Bunun ne alakası var? Sen bu ülkenin kraliçesisin ve dolayısıyla bir Messalin taraftarısın. Üzgünüm ama artık Amerikalı değilsin."

"Bunu aksanıma ve basına anlatın."

Kaşlarım çatıldı ve ellerimle başının iki yanındaki battaniyeye bastırarak ona baktım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Cevabın çok açık olduğunu düşünerek gözlerini devirdi. "Gazeteleri okuyorsun. Okuduğunu biliyorum."

"Basının ne diyeceğini umursadığımı mı sanıyorsun? Her zaman bir fikirleri olacak ve evet, sen doğuştan Amerikalısın ve evet, benden daha gençsin. Ama sırf drama yaratmak için saçma sapan şeyler söylemek onların işi, yoksa gazete satamazlar ve kimse onların haberlerine abone olmaz. Eve döndüğümüzde, maalesef, hem çocuklarla hem de onlarsız halka açık etkinliklere katılmak zorunda kalacağız. O zaman, onlar da benim gördüğüm her şeyi görecek ve tıpkı benim gibi sana aşık olacaklar."

Küçük, sıcak ve kusursuz bedeniyle bana sokuluyor. "İkizlerden henüz haberleri yok, ama öğrendiklerinde, benimle evlenmenin sebebinin bu olduğunu düşünecekler."

Onun bu endişesini biliyordum ve bu endişe yersiz değildi. Evlenme teklif ettiğimde hamileydi, ancak o sırada ikimiz de bilmiyorduk.

"Bana güveniyor musunuz?" diye soruyorum, çünkü bunların hiçbirine değinmeyeceğim, çünkü nafile. Benim dadımla evlendiğimi, onu hamile bıraktığımı tahmin edecekler. Oysa bundan daha yanlış bir şey olamaz. Ve açıkçası, ben kralım. Umursamak zorunda değilim.

“Evet,” diyor rahatlıkla ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Onun güveni olmadan hiçbir şeyim yok. Onun güveni olmadan bu iş yürümez.

"O halde, kralınız ve eşiniz olarak sizi koruyacağıma ve seveceğime güvenin. Medya ilginç dedikodular için konuşacak. Ama sizi kraliçe olarak gördüklerinde her şey değişecek."

Sessizliği, Bellamy'ye hiç benzemeyen bir haliydi; bu yüzden ona yaklaştım ve çenesini elimle kavrayıp, yüzlerimiz birkaç santim uzaklaşana kadar yukarı doğru kaldırdım. Umutsuz ifadesi karşısında midem bulandı.

“Bütün bunlar nereden geliyor?”

“Bilmiyorum.” Zoraki bir gülümsemeyle nefesini dışarı verdi. “Belki de sadece hormonlar ya da birkaç ay önce yabancı bir ülkede tek başına yaşayan ve zar zor geçinen bir kızken şimdi bir kraliçe olmamın gerçeği. Benim de bir peri masalım var. Sonsuza dek mutlu bir hayatım. Ama kimse bu masallarda sonrasında ne olduğunu yazmıyor. Kimse Külkedisi ile Prens Charming’in düğünlerinden sonra neler olduğunu umursamıyor.”

Sırıttım. "Rowan'ı mı kastediyorsun?" Düğünümüzde Rowan gerçek bir Külkedisi vakası yaşadı. Bir kadınla tanıştı, geceyi onunla dans ederek geçirdi ve onu yatağına aldı. Sabah uyandığında kadın gitmişti, sadece düşmüş olması gereken bir küpe kalmıştı.

İşte bu kadar. Gitti. İz bırakmadan ortadan kayboldu ve o onu bulmak için çaresiz.

“Bahsettiğim kişi kardeşin değil.” İçini çekti, parmakları yanağımda gezindi ve saçlarıma doğru uzandı. “Hiç endişelenmiyor musun? Her şey bizim için çok hızlı oldu. Bunu değiştirmek istemezdim. Sadece... peri masalı bittikten ve gerçek hayat başladıktan sonra ne olacak? Hep böyle mi olacağız?”

Kollarımı sırtına doladım ve oturur pozisyona geçene kadar hareket ettik; o da dolgun göğüsleri ve tatlı bebek karnıyla bacaklarımin arasına oturdu. "Bizim bir peri masalımız olmadı, kraliçem. Kavga ettik, seviştik ve aşık olduk. Kanımızı isteyen bir adam tarafından saldırıya uğradık. Tüm hayatımı, şimdi nihayet kalkmış gibi hissettiğim bir lanetin gölgesinde yaşadım. Her şeyden önce, peri masalımız başlamak üzere. İşte sonsuza dek mutlu yaşama kısmı."

Ellerimi etrafımızda, berrak mavi-yeşil suya, pırıl pırıl beyaz kuma ve sallanan palmiye ağaçlarına doğru gezdiriyorum, sonra da elimi karnına, büyüyen çocuklarımızın üzerine bastırıyorum.

“Haklısın,” diye itiraf ediyor, gözlerindeki buğu aynı hızla dağılıyor ve ben de hamileliğiyle birlikte ruh halindeki değişimlere daha dikkatli olmaya karar veriyorum. “Belki de sadece açım?”

Gülerek dudaklarından öptüm. “Öyleyse seni de, büyüyen çocuklarımızı da doyurmalıyız.”

Ağzım boynundan aşağı kayarken ellerim yukarı kalkıp hassas, şişmiş göğüslerini kavradı. Başparmaklarımı bikini kumaşının üzerinden sertleşen meme uçlarında gezdirdim ve o inledi, başı geriye düştü. Bellamy'nin ruh hali değişimleriyle birlikte, vücudu bana her zamankinden daha duyarlıydı. Elleri saçlarımı kavradı, vücudunu ağzıma daha iyi erişim sağlayacak şekilde eğdi.

Beni orada tutuyor ve sertleşen penisime kalçalarını sürüyor. Eli mayo şortuma uzanıyor ama ben elimle ve başımı sallayarak onu durduruyorum.

“Gerçekten mi? Şaka yapıyorsun herhalde. İki saniye önce bikini üstümü çıkarmak üzereydin.”

“Seni beslememiz gerekiyor,” diyorum kısaca. “Kan şekerinin veya tansiyonunun çok düşmesini istemiyorum. Zaten öğleden sonra oldu ve sabahtan beri hiçbir şey yemedin.”

“Pekala,” diye inledi. “Tartıştım ama açlıktan ölüyorum.” Karnı tam da beklediğimiz anda guruldadı ve ikimiz de güldük. “Yeter ki öğle yemeğinden sonra en az üç orgazm ve bu gece de birkaç tane daha yaşatacağına söz ver.”

“Talepkar küçük tilki.” Kalçasına sert bir tokat attım. “Sana ne verirsem onu alacaksın ve bunun için minnettar olacaksın, yoksa belki de seni dizlerinin üstüne çöktürüp sikimi boğazına sokarak zevkinin sorumlusunun kim olduğunu hatırlatmalıyım.”

Düşünceyle yanakları kızarıırken, hafiften hoş bir ürperti geçirdi. “Belki de denemelisin. Ama önce gidip yemek yiyelim.”

Üzerimden indi ve beni beklemeden kaldığımız eve doğru yürümeye başladı. Messalina kıyılarından iki yüz kilometreden bile az uzaklıkta, Sicilya'dan daha büyük bir ada için kalacak yer seçeneklerimiz çok azdı. Bizim çok şeye ihtiyacımız var. Çok fazla alan, mahremiyet ve kraliyet hizmetlileri için odalar.

Onu Yunanistan'a veya Hırvatistan'a götürmek istemiştım ama çocuklarımdan ve babasından bu kadar uzakta olma düşüncesi ikimizi de felç etti. En son ne zaman gerçek bir tatile çıktığımı hatırlamıyorum ve uzakta olmaktan tamamen rahat olduğumu da söyleyemem. Çocuklarımı

yıllardır yalnız bırakmadım ve burada geçirdiğimiz her gün bu bağ daha da güçleniyor.

Yüzüstü döndüm, bir an onu izledikten sonra plank pozisyonuna geçip ayağa fırladım. Battaniyeyi kaptım, ama tam telefonumu kaldırdığım sırada elimde titremeye başladı. Rowan arıyordu ve kalbim anında hızla çarpmaya başladı. Yokluğumda vekaleten görev yapıyor, ama nadiren arıyor ve sadece bir sorun olduğunda arıyor. Çocuklarla konuştuğumda genellikle asıl ev işlerimi yapan Emily arıyor ve bu da endişelenmemem gerektiğini bilmemi sağlıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, gözlerim Bellamy'nin üzerinde. Beni duyuyor ve endişeyle kaşları çatılmış bir şekilde bana dönüyor.

Cevabı anında geliyor: "Bir durumumuz var."

“Bir saat içinde ineceğiz,” diyor Sebastian, kraliyet uçağı havalanırken elimi tutarak; Akdeniz'in pırıl pırıl mavi-yeşil suları ve adanın sıcak bronz rengi bizden giderek uzaklaşıyor. Başımı sallıyorum. Başka çarem yok. Bavullarımızı toplayıp kapıdan çıkmamız on beş dakikadan az sürdü, ama telefonu çaldığından beri kalbim durmadan çarpıyor.

Babam düştü ve bileğini kırdı.

Daha da kötüsü, öksürük nöbeti geçirdiği için düştü. Rowan, doktorların bunun sadece bir soğuk algınlığı olduğunu düşündüğünü söyledi, ama bu benim endişelerimi gidermiyor. Doktorlarla konuşmam gerekiyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama Rowan aradığında zorlanıyorlardı. Demansı onu huzursuz ve kavgacı yapıyor ve kırık bir bilekle bu durum daha da kötüleşecek.

"Onu bırakmamalıydım," diye mırıldanıyorum, midem bulanıyor ve kendimi suçlu hissediyorum.

“Bunu yapma,” diye teselli etti Sebastian, elimi sıkarak ve beni yanına daha da yaklaştırarak. “Gitmeden önce durumu iyiydi ve her zaman yanında bir hemşire ve bakıcı ekibi vardı. Bir mola vermeyi hak ettin ve kendini suçlu hissetmene gerek yok. Nerede olursan ol yine de düşerdi.”

“Belki.” Bakışlarım küçük oval pencereden dışarıda oyalanıyor, buradan ayrıldığımızı göre artık eve dönmek için sabırsızlanıyorum. “Orada olmamamdan nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ama yakında orada olacaksınız ve o emin ellerde. Balayı için daha uzak bir yere gitmememizin sebebi de bu.”

Başımı salladım ve gözlerine bakmak için döndüm. "Balayımızı kısa kesmek zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Parmakları yanağımı okşadı. "Bellamy, birlikte geçireceğimiz bir ömür boyu tatilimiz var. Baban daha önemli."

“Sebastian hasta. Ve sadece nezlesinden bahsetmiyorum. Her geçen gün benden daha da uzaklaşıyor. Şimdi de bu. Kırık bileğini anlamayacak. Kendini yormaması gerektiğini bilemeyecek. Eğer saldırganlaşırsa ve daha da şaşkın hale gelirse, söylemekten nefret etsem de, çocukların onun yanında olmasını istemiyorum. Kimse için güvenli değil, ama daha da önemlisi, bunun onların onunla ilgili anılarının bir parçası olmasını istemiyorum.”

“Biliyorum, ben de bunu düşündüm. Ama onun nasıl olduğunu kendi gözlerimizle görene kadar büyük kararlar almaktan kaçınalım.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve alt dudağımı hafifçe ısırdı. “Çocuklarımız için endişelendiğin zaman çok güzelsin.”

“Onlar için hep endişeleniyorum.” Çocuklardan bahsederken içimde oluşan o heyecanı her zaman hissetmeden edemiyorum. Yine de sesinde bir şey var. Rowan'la telefonda konuşurken gözlerinde beliren o anlık şaşkınlıkla birlikte neredeyse anında fark ettiğim bir şey. Tamamen dönüp ona bakıyorum ve yine orada. O uzak bakış. Vücudunu tutuş şekli, neredeyse fazla hareketsiz ve kaskatı. “Bana neyi anlatmıyorsun?”

Dudaklarında bir kırıksıklık belirdi ve derin bir nefes verdi. "Desta'da bir hareketlilik var."

Kaşlarım çatıldı ve şimdi onun elini sıkma sırası bendeydi. "Bu ne anlama geliyor? Hareket mi?" Bildiğim kadarıyla Desta bebekken kaçırılmıştı. Sebastian'ın babası bunu durdurmaya çalışırken öldürülmüştü, bu da Sebastian'ı çok genç yaşta kral yapmıştı. Sebastian'ın ve özellikle Rowan'ın o zamandan beri onu aradığını biliyorum, ancak bildiğim kadarıyla bu hiçbir yere varmadı.

"Polis, İtalya'nın güneyindeki Messalina sınırındaki bir eve çağrıldı. Anlaşılan, ıssız bir yerde terk edilmiş bir kulübe vardı ve orada gençler partiler düzenliyorlardı. Eve baskın yapıldı ve bir battaniye bulundu."

"Bir battaniye mi?"

“Desta'nın bebek battaniyesi. Şey... sanırım meşhur. En azından tanımı herkesçe biliniyor çünkü kaçırıldıktan sonra onu ararken her yere

yaydığımız ve bildirdiğimiz şey buydu. Bulunan battaniye tıpatıp aynı ve Rowan, bir laboratuvara götürüldüğünü ve DNA testi için incelendiğini söyledi.”

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Sebastian." Titremeye başladım. "Ama hiçbir kadın bulunamadı, değil mi? Sadece battaniye?"

Buz mavisi gözleri, yakıcı bir yoğunlukla gözlerimi delip geçti. “Sadece battaniye, ama şu anda kulübede daha önce kimin yaşadığına dair ipuçları arayan bir ekip var. Basın battaniyeden haberdar oldu, ama biz olaya karışmamızı gizlemeye çalışıyoruz. Gerçekte ne olduğunu ve ne olmadığını görmeden bunun kontrolden çıkmasını istemiyorum. Başka bir çıkmaza yol açabilir. Onu kaçıran kişiye götürebilir. Desta'nın cesedi asla bulunamadı. Hala bir yerlerde olma ihtimali var.”

Uçağın ön tarafına doğru boş boş bakarak, tamamen şok olmuş bir halde koltuğa yaslandım. "Battanienin ona ait olup olmadığını ne zaman anlayacaksınız?"

“Bu onun battaniyesi,” diyor emin bir şekilde. “Öyle olmalı. Üzerinde altın ve ipekten yapılmış aile armamız var. Kimsenin benzerini yapacağı bir şey değil. Hele ki o battaniyeyle birlikte çalındıktan sonra hiç yapmazlar.” Boğazını temizliyor ve birleşmiş ellerimizi kucağına alarak dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. “Rowan perişan halde.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Desta'yı yıllardır arıyor. Hepimizden daha çok. Rowan o zamanlar on iki yaşındaydı ve davetsiz misafirleri duydu. Sarayın etrafında konuşlanmış olan kraliyet muhafızlarını uyarmak yerine babamızı uyandırdı. O zamandan beri babamızın ölümünden ve Desta'nın kaçırılmasından kendini sorumlu tutuyor.”

Kalbim sıkıştı. "Zavallı Rowan. Hiç haberim yoktu."

“Bunu bizden başka kimse bilmiyor. Yine de, o çok uzun zamandır aramızda değil ve bu durumun hiçbir yere varmayabileceği de çok muhtemel.”

"Ya da onu nihayet bulmanın başlangıcı olsun."

“Umarım öyledir.” Beni nazıkçe öpüyor. “Şimdilik yapacak pek bir şey yok, sadece beklemek ve babana odaklanmak gerekiyor.” Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve beni daha derin öpüyor, dilini bana değdiriyor, ben de onu geri itiyorum.

"Artık daha fazla hareket etmeyeceğim, Majesteleri. Çok heyecanlandım."

Dudaklarımın kenarını yalıyor. "Seni sinirli görmek hoşuma gidiyor."

"Farklı türden bir gerginlik. Gerginim ve bundan hoşlanmıyorum."

Beni kollarına aldı. "Bunu görüyorum kraliçem. Ama emin olun, babanız emin ellerde ve gayet iyi olacak."

Ama içimdeki o emin olmayan kısma engel olamıyorum.

Önce babamın bileği, şimdi de bu battaniye. Lanete asla inanmadım ve şimdi de inandığımı söylemiyorum elbette, ama bir şeyler ters gidiyor gibi. Sanki panik atak geçirmek üzereyim. Sanki kontrol elimden kayıp gidiyor ve ben de bunu telafi etmeye çalışıyorum. Kendi zihnimde bile.

Sebastian'ın evlenme teklif ettiği gece de aynı duyguları yaşamıştım. Samil'in beni götürdüğü gece de.

Kötü bir önsezi.

Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, muhtemelen öyledir.

O gece bir şeyler yolunda gitmemişti, şimdi de bir şeyler yolunda gitmiyor.

Bu bana hiç benzemiyor. Ben asla karanlık değilim. Asla karanlık değilim. Ben her zaman akli başında Bellamy'yim. Parlak ve ıslıl ıslıl. Kontrol edebileceğin şeylere odaklan ve kontrol edemeyeceğin şeylere takıntılı olma kadını. Ben olayları bölümlere ayıran kişiyim. Durumu olduğu gibi gören ve içinden geçen kişiyim.

Bu benim güçlü yönüm oldu. Her zaman başvurduğum yöntem.

Artık buna güvenmek zorundayım.

Bu yüzden karanlığı uzaklaştırmak ve önümdeki şeye odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Uçak inişe geçerken, "Bir sonraki doktor randevunuz ne zaman?" diye sorarak konuyu değiştirdi. Babamla yaşayacağım durumdan endişeli ve gergin hissetmeme rağmen, çocukları, Althea'yı ve hatta Rowan'ı görmek için heyecanlıyım.

"İki hafta sonra. O zaman ultrason ve bazı kan testleri yaptıracağım. Genç yaşına rağmen, gebeliğin bu aşamasında genetik tarama yapıyorlar." Duraksıyorum ve diyorum ki, "Bebegın cinsiyetini öğrenmek istemiyorum."

"Hayır mı?" Nedense bu onu şaşırtıyor. Biliyorum, öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama...

"Bu konuda sürpriz olması fikrini seviyorum. Sanki bu anı sadece bir kez yaşayacağız ve bilmiyorum... bu şekilde özel hissettiriyor."

“Peki ya çocuk odası?”

Omuz silkerek, "Şimdilik cinsiyet ayrımı yapmayabiliriz ve istersek çocuklar doğduktan sonra güncelleyebiliriz" dedim.

Uzun, koyu saçlarımla oynuyor ve dudaklarımı öpüyor, dili hemen içeri girmek istiyor ve ben de seve seve veriyorum. "Daha önce üç çocuğum oldu. Her birinin cinsiyetini biliyordum. Ama bu senin ilk deneyimin ve hayal ettiğin her şey olmasını istiyorum. Tamam mı?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sürpriz olacak."

"Teşekkür ederim."

Pencereye doğru döndüm ve Messalina'nın gözlerimin önünde büyüdüğünü izledim; karla kaplı dağlar, az önce bulduğumuz daha sıcak havaya rağmen kışın bir hatırlatıcısıydı.

"Buraya gel." Sebastian beni kendine çekip kolunu etrafıma doladı ve beni göğsüne yasladı. "Je t'aime. C'est pour toujours. Tu m'as libéré."

Gülümsüyorum, kalbim heyecanla çarpıyor. Bana ilk kez seni seviyorum dediğinde söylediği aynı sözler bunlar. Sarayda çalışmaya ilk başladığımda tam bir huysuz canavar olan adam, şimdi tam tersi. Kalbi, katmanlarla ve karmaşıklıklarla dolu, güzel ve dinamik bir yer; ben de henüz yüzeyini kazımaya yeni başladım.

O bana kendimi güvende hissettiriyor. Bana sevildiğimi hissettiriyor. Bana tapıldığını hissettiriyor ve bir şekilde her zaman neye ihtiyacım olduğunu, çoğu zaman ben fark etmeden önce bile biliyor gibi görünüyor. Büyük eli benim çok daha küçük elimi tutarken dokunuşu elektrik gibi. Ve ben de ona teslim oluyorum. Bana verdiği rahatlığı alıyorum ve bu rahatlığın hızla atan kalbimi ve karmaşık düşüncelerimi yavaşlatmasına izin veriyorum.

Onun da aklı karışmış durumda. Messalina kralı ne kadar metanetli olsa da, bu yeni gelişme onu sarsmış. Nasıl sarsmasın ki?

Umarım bu durum onu ve Rowan'ı trajedi yerine huzura götüren bir yola sokar.

Uçak indi ve on dakika bile geçmeden, sarayın yüksek demir kapılarından ve etkileyici çalılıklarından geçerek yola koyulduk. Messalina'da güzel bir gün. Gökyüzü bulutsuz, açık mavi ve hava çok soğuk olmadan serin. Bu saray Alplerin eteklerinde yer alıyor, ancak dağlardan çok vadide bulunuyor, bu da kar yağışının ve dondurucu soğukların çoğunu uzak tutuyor.

Ayaklarım araba yolunun çakıllarına değdiği anda, sarayın ön kapıları ardına kadar açıldı ve üç küçük beden koşarak bize doğru geldi. Phaedra her zaman önde, onu Sabrina takip ediyor ve elbette küçük Zayer, kız kardeşlerinin gittiği her yere peşinden gidiyor. Henüz dört yaşında bile değil, ama şimdiden babası kadar iri ve heybetli olacağını anlayabiliyorum.

Çömeldim, kollarımı iyice açtım ve birer birer bana sarıldılar, tıpkı benim onlara sarıldığım gibi sıkıca kucakladılar. "Kraliçem, prensesim, küçük prensim... Hepinizi çok özledim."

Onları öpücüklerle ve sarılmalarla boğuyorum, olabildiğince sıkıca tutuyorum.

Sebastian, "Bellamy'nin karnına nazik davran," diye uyardı ve ben de ona dilimi çıkardım, bu da Phaedra'nın kıkırdamasına neden oldu.

"Sevdiklerimi mahvetme."

"Ama onları yeterince tekelinize aldınız zaten."

Sebastian, Zayer'i kucağına alıp havaya fırlattı, sonra hemen yere bıraktı ve kızları tek tek kucaklayıp öpmeye başladı, onları benden çaldı ve içimde yayılan sıcaklıkla istemsizce gülümsedim. Kalbi her zaman çocuklarına aitti. Onu bunca yıldır ayakta tutan şey onlardı. Onlara verdiği sevgi ve şefkat, beni ona ilk kez ısıtan şeydi.

"Sizi çok özledik," diyor, her birine sarılıp öperek. "Biz" kelimesini kullanışı kalbimi sıkıştırıyor. Düğünümüz tam altı gün önceydi ve ondan önce de onların bakıcısıyım. Nişanlanmamızdan kısa bir süre öncesine kadar ilişkimizin büyük bir kısmını çocuklardan sakladık.

Şimdi onların üvey annesiyim ama Sebastian'ın konuşma tarzından, aramızda ebeveyn olarak hiçbir ayrım yok. Henüz yirmi iki yaşındayım ve üç çocuğum var, yakında beşe doğru gidiyorum, ama artık başka türlüünü hayal edemiyorum.

"Baba!" diye bağılıyor Phaedra. "Bugün cuma. Her zamanki gibi akşam yemeği yapıp film izleyebilir miyiz?"

Sebastian ve ben bakıştık, tam o sırada Althea ve Rowan, ikisi de ciddi ve sıkı maskeler takmış halde ön kapıdan çıktılar.

"Yapabiliriz canlarım," diyorum onlara, neredeyse içten içe hissetmediğim bir gülümsemeyle. "Önce babamın yanına gitmem gerek."

Sabrina, yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle, "Büyükbaba düştü," diyor. "Yaralandı. Phaedra, kemiğinin kırıldığını ve bu yüzden kolunda alçı olduğunu söylüyor."

“Biliyorum, yavrum. Ama merak etme, bileği iyileşecek ve daha iyi olacak.” Umarım. Ayağa kalkıyorum ve Althea beni hemen kucaklıyor. “Beni ağlatacaksın,” diyorum ona, zaten burnum akıyor. Kahrolası hamilelik hormonları.

"Durumu iyi. Doktorlar onu biraz sakinleştirdiler çünkü alçıyı çıkarmaya çalıştı ama ameliyata gerek yok."

“Rahatladım.” Geri çekilip baktığımda Sebastian ve Rowan'ı bir kenarda, aceleyle ve kısık sesle konuşurken buldum. “Başka bir şey mi oldu?” diye fısıldadım.

Althea'nın ciddi bakışları benimkilerle buluştu. "Prenses Desta'nın götürüldüğü pijamaları bulmuşlar. Üzerlerinde kan var."

Nefesim kesildi, elimle ağzımı kapattım ama sesimi kısık tutmaya çalıştım. "Aman Tanrım. Ne kadar korkunç."

Sebastian, Sabrina ve Phaedra'yı kucağına alıp, birini kalçasına, diğerini kalçasına oturttu. "Hadi, içeri girelim. Dışarısı soğuk. Biz yokken başınıza gelen tüm belaları bana anlatmanızı istiyorum. Sabrina, yalan söyleyip hiçbir belaya bulaşmadığını söylemeye kalkışma. Belanın senin ikinci adın olduğunu biliyorum."

Kızlar hemen hikayeler anlatmaya başladılar, ben de Zayer'i kucağıma aldım, o da bana sokuldu ve hep birlikte saraya doğru ilerledik.

"Bunun onun kanı olup olmadığını biliyorlar mı?" diye soruyorum Althea'ya sessizce.

Başını salladı. “Hayır. Sadece kırık bir beşiğin şiltesinin altında bulduklarını söylediler. Bu kulübe...” Tekrar başını salladı. “Aman Tanrım. Bu bir felaket. Ama sanırım şu an itibariyle Desta'nın kaçırıldıktan sonra ilk olarak buraya götürüldüğü açıkça belli.”

“Althea...” Sözüm yarım kaldı. Hatta onu bile tamamlayamadım.

"Rowan bu durumu iyi idare edemiyor ve Sebastian'ın da edemeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Hayır. Sanırım yapmayacak."

Güvenlik şefi olan kocası Javier ile Emily, Sebastian'ın büyük büyükbabasının büstünü kırdığım ve bu sayede sarayda çalışmaya başladığım büyük salonda bizi karşılıyorlar. Selamlaşıyoruz ama ben bir an önce yukarı çıkıp babamı görmek için sabırsızlanıyorum ve Emily bunu fark ediyor.

"İzin ver de onu senin yerine ben alayım."

“Teşekkür ederim!” Zayer’in başına bir öpücük kondurdum ve onu yere bıraktım. Emily’nin elini tuttu ve ben de büyük taş basamaklardan ikinci kata hızla çıktım ve Sebastian’ın babam için iki odayı yeniden düzenlediği misafir kanadına neredeyse koşarak gittim.

Odanın dışında, duvara yaslanmış, ameliyat önlüğü ve beyaz önlük giymiş bir doktor telefonla konuşuyor. Benim geldiğimi fark edince hemen telefon görüşmesini sonlandırıp içeri girmeme izin vermedi.

“Majesteleri,” diyor, hayatım boyunca asla alışamayacağım küçük bir reveransla. Ben Messalina kralıyla evlenmiş Amerikalı bir kıyım. Sebastian’ın bana kraliçem demesi bir şey, ama yabancıların bunu yapması veya beni kraliyet ailesinden sayması bambaşka bir şey.

Elimi uzattım. “Merhaba. Ben Bellamy.”

Resmiyet ve gösteriştan uzak tavrıma şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırdı, ama hemen toparlandı. “Pekala, Bellamy. Ben Dr. Leigh, ama bana Jocelyn diyebilirsiniz. Babanızın vakasında görevli doktor benim, ancak tamamen ortopedi açısından. Bununla birlikte, düzenli nöroloğu Dr. Franks ile de işbirliği yapıyorum.”

“Babam nasıl?” diye soruyorum, hiç vaktim ve isteğim olmayan tüm gereksiz lafları bir kenara bırakarak.

“Kendini... rahat hissediyor,” diyor kısa bir duraksamanın ardından. “Oldukça şaşkın ve aynı zamanda saldırgan. Kafası karışık, bu da durumu göz önüne alındığında, özellikle büyük bir krizden sonra doğal. Bu tür krizler hastaların kafa karışıklığını daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Soğuk algınlığı da işleri zorlaştırıyor.”

“Ne kadar süreyle sakinleştirici ilaç etkisi altında kalması gerekecek?”

Duruşunu değiştiriyor. “Şu an için durum belirsiz. İnsanları uzun süre sakinleştirmeyi sevmiyoruz ve ilaç bilişsel işlevlerine yardımcı olmayacak. Maalesef, denge kurmak gerekiyor. Onu sakin ve rahat tutacak, aynı zamanda uyanık ve olabildiğince tetikte kalmasını sağlayacak hafif bir ilaçla tedavi etmeyi umuyoruz.”

Boğazımda oluşan düğümü yutkunararak zorla başımı salladım. “Onun olabildiğince rahat ve huzurlu olmasını istiyorum. Biliyorum, benden uzaklaşıyor. Biliyorum. Ama ben...” Derin bir nefes verip tavana baktım, gözlerimin arkasında yanan gözyaşlarını silmeye çalıştım. “Bunun bir sonraki aşamasına hazır değilim.”

Eli omzumu kavradı ve gözlerimiz buluşana kadar çenemi aşağı indirdim. “Kimse değil. O senin baban. Benim babam da yıllarca kanserle

mücadele etti ve bu asla kolaylaşmıyor. Ama şunu söyleyebilirim ki, beklentileriniz makul ve olması gereken yerde. Onu rahat ettirebiliriz ve öfkesini biraz olsun yatıştırabiliriz. Ama yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," dedim ona, dudaklarımdan samimiyet akıyordu. "İçeri girip onunla görüşebilir miyim?"

"Elbette." Bana hafifçe gülümsedi ve geri çekilerek babamın odasına girmeme izin verdi.

Musluğu çeviriyorum ve içerisinin ne kadar sıcak olduğunu hemen fark ediyorum. Taştan yapılmış, yüzyıllardır ayakta duran bu sarayda bile neredeyse bunaltıcı bir sıcaklık var; bu yüzden daha küçük, daha modern bir eve göre hava koşullarından daha çok etkileniyor. Babam yatağında uyuyor, sol eli bileğine ve ön koluna kadar beyaz bir alçıyla sarılı. Neyse ki, baskın eli değil.

Böyle çok huzurlu görünüyor. Ve bir an için, sadece dinleniyor diye hayal ediyorum. Annemin ölümünden sonra Amerika'yı terk ettiğimizde, kederimizden kaçmaya çalışırken, Avrupa'yı gezip yeni maceralar ararken ve anı yaşarkenki haline benziyor. O zamanlar sadece bizdik, küçük dairelerde yaşıyorduk ve bazen zar zor geçiniyorduk.

Ben her zaman daha fazlasını istedim. İstikrar, arkadaşlar ve normal bir hayat istedim. Babam ise tam tersiydi. Bu kavram onu bunaltıyordu. Sanki hareket etmeyi bıraktığı an annemin öldüğünü anlayacak ve bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Ben on yedi yaşına gelip üniversiteye başlamaya hazır olana ve Messalina'yı seçene kadar durmadık.

Şimdi bulunduğumuz nokta burası ve başlangıç noktamızdan ışıık yılları ötedeyiz.

Yatağın kenarına oturup sağlam elini kavradım; odanın sıcaklığına rağmen elinin soğuk olmasından nefret ediyordum.

"Seni seviyorum baba. Burada olamadığım için çok üzgünüm." Yutkunuyorum ve minik karnıma bakıyorum. Dünyanın henüz bilmediği minik bir karın. "Yeni torunlarıyla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Ne kadar eğlenceli ve heyecan verici olacağını düşün. Sadece bunu atlatmamız gerekiyor, sonra her şey yoluna girecek."

Bu bir dilek gibi, bir dua gibi ortaya çıkıyor. Kalbimin yalvardığı bir şey.

Kapı gıcırtyla açıldı ve arkamı döndüğümde Sebastian'ı koridordan gelen ışııkla çevrili halde buldum. İyi görünmüyordu. Yüz ifadesi kaskatı ve ifadesizdi, rengi solgundu. Duam hemen çoğaldı. Çünkü kralımın aradığını

bulmasını umuyordum. Ve her şeyden çok, dualarımın gerçekleşmesini ve bizi bir yıkım denizinde bırakmamasını umuyordum.

Uçakta bana sorsaydınız, iyi olduğumu söyledim. Şimdi mi? Şimdi emin değilim. Küçük kız kardeşimin kanlı bebek kıyafetlerini ve daha fazlasını buldular ve Bellamy'nin babasının daha sakın bir halde daha iyi olacağını düşünüyorlar çünkü çok kavgacı ve kafası karışık, hem yardımcılara hem de hemşiresine saldırdı.

Onlardan Bellamy'ye o son kısmı söylememelerini rica ettim. Bu sadece onun kalbini kıracak ve burada olmadığı için kendini daha da suçlu hissetmesine neden olacak, buna izin veremem. Ama aynı zamanda onun kızının kim olduğunu bilmeden ona saldırmasına da izin veremem. Kızım hamile ve bunu yapmak beni çok üzse de, önce onu ve çocuklarımızı korumak zorundayım.

Kendi babasından bile.

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sordum Bellamy'ye, yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerken.

"Rahat hissediyor," diyor bana, gözlerine bile ulaşmayan bir gülümsemeyle, sanki kilometrelerce öteden okuyamayacakmışım gibi. Çok cesur. Çok bağımsız. O kadar muhteşem ki, bedenim şu an bile onun için sızlıyor. Bu, asla azalmayacak, sadece büyüyecek türden bir sızı.

O beni korumaya çalışıyor ve ben onu o kadar çok seviyorum ki bu beni daha da çok sinirlendiriyor. Onu korumak için burada olan benim. Onu güvende, rahat ve mutlu tutmak zorunda olan benim. O benim kraliçemden daha fazlası.

O benim evim. Kalbim. Özüm.

Artık bir canavar değil, her zaman olmam gereken adam, koca ve baba olmamın sebebi bu. Bu durumun benden yavaş yavaş kayıp gittiğini hissetsem bile. İçimdeki o eski buzun yeniden donduğunu hissetmeye başlasam bile.

"Tatlım, bana ne yapabileceğimi söyle." Neredeyse yalvarıyordum. Bir işe ihtiyacım var. Büyük ve zahmetli bir şeye. Doğrusu, koşuya çıkmam ya da onu sertçe becermem gerekiyor. Onu bağlayıp poposuna vurmam, orgazmlarla onu tahrik etmem ve teninin her santimine sahip olurken gözlerinin içine bakmam gerekiyor.

Bu enerjiyi yakıp atmam gerek. Bu her yeri saran, boğucu enerjiyi. Ve bunu yapmanın bildiğim tek iki yolu da bunlar.

Ofisimde beni bekleyen tek şey görmek istemediğim resimler. Desta'nın kanlı bebek kıyafetlerini ya da çalındığı battaniyeyi görmek istemiyorum. Bakıcımızın bezini değiştirip onu o tulumu giydirdiği anı hatırlıyorum. Beşiğin üst kısmından sarkan, ailemizin sembolü olan o battaniyeyi hatırlıyorum.

Sonra babamızı kız kardeşimin beşiğinin yanında yerde kanlar içinde yatarken bulduğumu hatırlıyorum. Beşiğin boş olduğunu hatırlıyorum. Çılgınlıkları ve ağlamaları hatırlıyorum. Korkuyu. Küçük kız kardeşimin öldüğünü ve onu bir daha asla göremeyebileceğimi anlamamın verdiği acıyı. Babamıza yaptıkları gibi birinin onu da öldürmüş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu.

"Benim için zaten yaptıklarınızın ötesinde bir şey yok," diye ısrarla söylüyor, sesindeki sertlik onu sorgulamamamı istiyor. "Bunun olacağı belliydi ve dediğiniz gibi iyi ellerde." Doğrulup boğazını temizliyor. "Dinlenmeye ihtiyacı var ve doktorun söylediğine göre muhtemelen yarına kadar uyanmayacak. Bu gece çocuklarla olmak istiyorum. Abur cubur yapıp film izlemek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak sııttım. "Abur cubur mu?"

"Tavuk parçaları, makarnalı peynir ve kurabiye. Artık sadece benim değil, Zayer'in de favorisi oldu ve Sabrina bile itiraz etmeden yiyor."

Kıkırdadım. "Bunların hepsini sen mi yapıyorsun?"

"Evet," diyor bana hiç tereddüt etmeden. "Yemek pişirmek ve pasta yapmak ruhuma iyi gelecek ve zihnimi meşgul tutacak. Babamı iyileştiremem. Zihnini ya da bileğini bile iyileştiremem. Kız kardeşini

bulamam ya da bu konuda içini rahatlatamam. Şu anda kontrolüm dışında çok fazla şey var. Ama şimdilik çocuklarla özel bir gece geçirebiliriz.”

Yine cesur bir yüz takınıyor ama hâlâ mavi gözlerinin benden hiçbir şey saklamadığını bilmiyor mu? İçinde çok fazla hüznün var. Ama Bellamy hüznle uğraşmaz. Sonsuza dek pozitif ve iyimser olmak onun para birimidir. Bu onun çalışma biçimi ve benim yapabileceğim tek şey onun bunu sürdürmesine yardımcı olmak.

Elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettim. "Öyleyse yapalım. Phaedra zaten o dev filmini tekrar izleyip izleyemeyeceğimizi soruyor."

Burnunu çekti ve gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Çünkü onu sadece bir düzine kez gördük." Babasının uyuyan haline döndü. "İyi geceler baba. Sabah görüşürüz. Seni seviyorum." Eğilip alnından öptü ve elimi tekrar tuttu. "Hayat aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar berbat nasıl olabilir?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum." Öte yandan, çocuklarım dışında hayatımdaki tek parlak nokta, onun hayatıma girdiği an olmuştu. Bellamy'yi kendime ait kıldığım an, dehşet içimi sararken ne yaptığımı sorgulamaktan kendimi alamadım.

Onu seviyordum. Ve içten içe biliyordum ki, onu kendime ait kılmakla, tıpkı Nora'nın kaderini belirlediğim gibi, onun da kaderini belirlemiştim.

Evet, ben onların hayatına girmeden önce babası hastaydı, ama Bellamy benimle evlendikten bir hafta bile geçmeden düştü ve bileğini kırdı. Düğünümüzden bir hafta bile geçmeden, küçük kız kardeşimin kaçırıldıktan sonra götürüldüğü yeri keşfettiler.

Laneti kırdığımıza inanıyordum. Birleşmiş sevgimizin yeterli olacağına inanıyordum.

Buna yemin ederdim.

Ama şimdi, boynumdan kalkan delici pençelerini hissetmemin üzerinden henüz iki ay bile geçmeden, lanetin boğucu ağırlığını her zamankinden daha çok hissediyorum. Ve ilk defa, Rowan'ın da benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum.

Belki de bunu kırmanın bir yolu yok.

Eğer durum böyleyse, bu geleceğimiz için ne anlama geliyor? Çocuklarımızın geleceği için ne anlama geliyor?

Eski karanlığın, o eski felç edici korkunun izleri, bir kanser gibi kemiklerime sızıyor, varlığımın her hücresini ele geçirmeye kararlı. Ama

ağzımı kapalı tutuyorum. Tek kelime etmiyorum, özellikle de Bellamy'ye, ve umarım yanıldığım ortaya çıkar ve her şey yoluna girer.

Bellamy ile birlikte sarayın içinden mutfığa doğru ilerledik, ancak üç küçük canavarımın çoktan orada olduğunu ve açgözlü ellerinin büyük bir çikolata parçası torbasına dalmış olduğunu gördük.

Kendi kendime Latince küfürler savuruyorum ve boğazımı yüksek sesle temizliyorum. Onları azarlayacak ya da cezalandıracak gücüm yok. Benim yanımdayken güvendeler ve bugün yaşadığımız her şeyden sonra, tek istediğim çocuklarımın ve karımın gülümsemesi ve mutlu olması.

Üç çift göz de baykuş gibi kocaman açıldı ve elleri hemen çantadan uzaklaştı. Utanmazlığıyla bilinen Sabrina, elindeki son çikolata parçasını ağzına tıktırdı.

Phaedra masum bir şekilde, "Onlar dışarıdaydı," diye açıklıyor. "Çanta zaten açıktı. Biz öyle yapmadık."

"Hım..." Sırıtmamı gizlemek için elimi ağzımın üzerine sildim. "Peki, izinsiz ve akşam yemeğinden önce çikolata yemek için bunun yeterli bir bahane olduğunu düşünüyor musun?"

Omuzları düştü. "Hayır, baba."

Sadece Zayer ve Sabrina "Evet!" diye bağırıyor ve ben de artık gülümsememi ve kahkahamı tutamıyorum.

"Zayer, Sabrina kadar baş belası olamazsın."

Bana meraklı bir bakış atıyor, sanki "Ama o benim ablam" der gibi. Bellamy'nin yanına gidip kollarını havaya kaldırıyor ve onu kucağına almasını istiyor. Her zaman olduğu gibi yumuşak kalpli olan Bellamy onu kucağına alıyor ve adam bana, yaptığı her şeyden sonsuza dek kurtulacağını anlatan arsız bir sırıtışla bakıyor.

"Ben sorun çıkarmam baba," diyor bana.

"Peki ya sen, prensesim?" Güzel prensesime doğru yavaşça yürüdüm ve onun boyuna inmek için eğildim.

Sabrina homurdanarak, "Ben sorun çıkaracak biri değilim," diye itiraz etti.

"Sabrina, sen baş belasısın. Ve bu da sadece beni ve Bellamy'yi değil, dünyayı da sonsuza dek zorlayacak vahşi, dizginsiz bir ruha sahip olduğun anlamına geliyor. Bana yaşatacağın gri saçlara ve uykusuzluğa rağmen, seni değiştirmek istemezdim ve umarım bu ruh gerçekten de dünyayı zorlar."

Burnunun ucunu öpüyorum ve yüzünün aydınlandığını görünce göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gevşiyor.

“Şimdi...” Tereddüt ettim, başımı omzum üzerinden çevirip Bellamy’nin gözlerine baktım. Çocukların ona ne diye seslenmesi gerektiği konusunda henüz konuşmadık. Bellamy resmi geliyor ama eğer hazır olurlarsa, onları henüz ‘Anne’ veya benzeri bir şeye zorlamak istemiyorum. Bu yüzden konuyu bıraktım ve çocuklara döndüm. “Hadi akşam yemeği ve tatlı yapalım. Biliyorum, Rowan Amca özellikle Bellamy’nin en sevdiği yemeği denemeyi dört gözle bekliyor.”

Çocuklarımın her birini, sonra da karımı öpüyorum ve onları burada, onun yetenekli ellerine bırakıyorum. Rowan ve Javier beni bekliyor. Bellamy kanlı tulumdan haberdar. Her şeyi bilmiyor ve şu anda babasının sağlığı aklını çok meşgul ettiği için onu daha fazla yüklemek istemiyorum.

Mecbur kalana kadar değil.

İki dakika sonra ofisime girdiğimde Rowan’ın odada volta attığını ve Javier’in de masamın arkasında, bilgisayarımın başında olduğunu gördüm. Samil’in Bellamy’yi kaçırdığı anı hatırlattı ve tüylerim diken diken oldu.

"Nedir?"

Rowan hâlâ volta atarken homurdanarak, "Bir elmas," dedi. "Kraliyet tacındaki elmaslardan birini bulmuşlar."

Alnımı ovuşturuyorum. "Onun neyi?"

Rowan volta atmayı bırakır, ama cevap veren Javier olur. "Kraliyet tacı. Kaçırıldıktan sonra kayıp olarak bildirilmemişti, battaniye ise bildirilmişti; ancak üzerindeki her bir elmas sertifikalandırılmış ve kayıt altına alınmıştı. Bu elmaslardan biri bulundu ve—"

"Ve bu konuda annemizi sorguladığımızda, çünkü kayıp ihbarını hiç yapmayan oydu, cevabı bunun önemli bir bilgi olmadığı yönündeydi. Önemli. Bilgi. Değil mi? Kafası mı güzel?!"

Bence Rowan aklını tamamen kaybetmeye çok yakın. Annem tam bir baş belası. Düğününe gelmedi ve nişanlandığımı söylemek için aradığımda Bellamy’ye para düşkününü, taht peşinde koşan bir Amerikan çöplüğü dedi. O anda telefonu yüzüne kapattım. Babam öldüğünden ve Desta alındığından beri iyi değil. Kederine yenik düştü.

Ya da en azından, ona verdiğimiz bahane buydu.

Ama onun benim gelecekteki kraliçem diye hitap etmesini duyduktan ve kayıp tacı bildirmediğini öğrendikten sonra, aklımda sorular oluştu. Ve birçok endişem var.

“Bu taçtaki her bir taşın belgelendirilmesi ve ayrıca taçın kayıt defterine sahip miyiz?”

“Evet,” diyor Javier. “Bunlar kraliyet mücevherlerinin bir parçası. Bellamy için düğününüz için yaptırdığınız dışında, Desta'nın tacından beri onlarla ilgili hiçbir şey yapılmadı. Brea için hiç tac yapılmadı çünkü anneniz onu doğduktan hemen sonra alıp götürdü.”

Desta kaçırıldığında annem Brea'ya hamileydi. Babam küçük kız kardeşimizle hiç tanışmadı. Rowan ve ben de tanışmadık. Onunla tanışmamıza asla izin verilmedi ve sağlığı için risk oluşturduğumuz düşünüldü. Annem Brea ile birlikte gitti, ben on beş yaşında kral oldum ve Althea öne çıkıp danışmanım olarak benimle kaldı. Olay böylece gelişti.

"Bunu sadece annemiz mi biliyordu?" diye soruyorum.

Rowan, hâlâ volta atarken homurdanarak, "Öyle görünüyor," dedi.

"O gece tacı beşiğinin yanında neden vardı ki? Bu... tuhaf görünüyor."

Rowan bana bir bakış attı. "Hiçbir fikrim yok. Bana da pek mantıklı gelmiyor."

İkisinin de bakışlarına karşılık verdim. “Bütün gün bunu düşündüm. Kendim gidip o kulübeyi görmek istiyorum. Belki daha sonra Valerie Kulesi'ne gidip kraliyet mücevherlerini de inceleyebilirim. Aslında, önce bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Sonra da annemizle uzun uzun konuşup onun neler bildiğini öğrenmemiz gerekiyor.”

"Kulübeye gitme konusunda sana katılıyorum, ama gerçekten bir şey bildiğini düşünüyor musun?" diye çıkıştı Rowan bana.

"Evet," diyorum açıkça. "Ve bizden başka neleri sakladığını da öğrenmek istiyorum."

Rowan donakaldı ve gözleri ofisimde çılgınca dolaşırken zihninin nasıl çalıştığını görebiliyordum. "Sence bu işin arkasındaki asıl kişi o mu?"

İnanmıyor, ama ben de istemsizce "Bilmiyorum" der gibi omuz silkiyorum. "Neden tacı ihbar etmedi? Başta orada ne işi vardı ki?"

Ellerini başına götürdü, koyu renkli saçları yere doğru eğikti. Sessiz bir anın ardından, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Biliyorum ki, eğer çocuklarınızdan biri olsaydı, elimizdeki her bilgiyi ortaya dökerdik, bir şeyin dikkat çekip onları bulmamıza yardımcı olmasını umardık."

Masamın ucuna oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğer çocuklarımdan biri olsaydı, o tacın başına ödül koyardım, çünkü değerini bir düşünün. Onu bulmak için her şeyi yapardım. Her şeyin nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

“Hayır. Dağlar da yok. Hızlı bir aramayla, babamın cenazesini, senin kral oluşunu hatırlıyorum. Ondan sonra...”

“Desta gitmişti.”

“Evet.” Başını salladı, çenesi kilitlenmiş, gözleri sertti. “Desta gitmişti.”

Çünkü ne kadar çok düşünürsem, annemin "eksiksiz bir aile"den "babamın öldü, Desta gitti, Brea hasta ve biz lanetlendik"e dönüştüğünü hissediyorum. Bir adamın -ya da bu durumda bir çocuğun- avını hatırlıyorum. Ama bu sadece birkaç hafta sürdü, sonra ben kral oldum ve hayat devam etti.

Annem iki ay sonra Brea'yı doğurdu ve geri çekildi. Brea'nın nadir görülen bir sağlık sorunu vardı ve babamın ölümünden ve kız kardeşimin kaçırılmasından sonra onu bizden uzak bir yere saklattılar. Bize sadece bu söylendi. Doğuştan gelen bu rahatsızlığın, yaşamı tehdit eden ve hastalıklara kolayca yakalanmasına neden olan bir durum olduğu düşünülüyordu.

Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Aklıma bile gelmemişti.

Ama Desta için büyük bir arama yapıldığını hatırlamıyorum. Şimdi bunun nedenini öğrenmek istiyorum.

Akşam yemeğini ve tatlıyı, ikisi de çok lezzetliydi, ve filmi de çocuklarımla birlikte tamamen o anın içinde geçirerek bitirmeyi başardım. Ve filmin yaklaşık yüzde sekseninde de öyleydim. Sabrina kucağımda oturdu ve Phaedra yanıma sokuldu, her iki kız da tüm film boyunca kahkahalarla güldü. Zayer ise Bellamy'nin etrafında dolanıyordu ve bu ona çok iyi geldi.

Bu gece, olması gerektiği gibi geçti.

Ama bir türlü dinmeyen karanlık düşünceler vardı. Bu düşünceler Rowan'ın yüzüne de yansımıştı ve ben ne kadar karanlık olsam da Rowan tam tersiydi. Hiçbir şey onu etkilemiyor ve uzun süre aklında kalmıyordu.

Bunun dışında.

Taç ikimizi de şaşırttı ve cevaplardan çok daha fazla soruyla baş başa bıraktı. Bir adada olmam gerekiyordu. Balayında olmam gerekiyordu, ama şu anda tek istediğim arabaya binip o yazlığa gidip her şeyi yerle bir etmek. Ve ondan sonra da annemin evine gidip, ne saklıyorsa onu itiraf edene kadar sorgulamak istiyorum.

Ama babasının sağlığı kötüleşirken Bellamy'yi nasıl bırakabilirim? Evlendikten bir hafta bile geçmeden onu nasıl terk edebilirim?

Elmas bulunduktan sonra, polis ve özel müfettişler evin geri kalanını da kapatıp oradan ayrıldılar. Pijamalardaki kan izlerini inceliyorlar ve kimliği belirlendikten sonra Rowan, Javier ve ben eve, annemin yanına gideceğiz.

Ama o zamana kadar...

Kızları yataklarına yatırdıktan sonra odanın kapısını kapatırken Bellamy yüksek sesle esnedi. Zayer filmin sonuna kadar dayanamamıştı ve Bellamy onu yaklaşık yarım saat önce uyutmuştu.

Şimdi sadece ikimiz, el ele tutuşmuş bir şekilde yatak odamıza doğru koridorda yürüyoruz, ama süitimizin kapısına varmadan onu kucağıma alıyorum.

Güzel yüzünde bir gülümseme beliriyor ve "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Eşimi kucağımda taşıyarak eşikten içeri girdim."

Hafif, titrek bir kahkaha attı. "Bunu zaten yapmıştın."

Ona muzip bir sırıtışla karşılık verdim. "Burada yapmadım. Ayrıca karımla sarayımızda da sevişmedim."

Başını salladı. "Benimle sevişmeni istemiyorum."

Onu odamıza götürürken, ışıkları açıp yatağın kenarına otururken kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Hayır mı? O zaman güzel kraliçem ne istiyor? Yoksa seks için çok mu yorgunsun?"

Parmakları saçlarımın arkasından yukarı doğru tararken, gözlerimin içine bakarak ciddi, neredeyse yalvarır bir ifadeyle şöyle dedi: "Düşüncelerimin durmasını istiyorum. Zihnimin kapanmasını istiyorum. Düşünemez hale gelmemi sağlamanı istiyorum. Sadece bedenimi değil, zihnimi de kontrol etmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Bildiğim, düşündüğüm ve hissettiğim her şeyin sen olmasını sağlayabilir misin?"

Bunun bana ne yaptığının farkında bile değil. Oynadığı canavar tam bir canavar. Şu anda ona hükmetmeye ihtiyacım var, tıpkı onun da hükmedilmeye ihtiyacı olduğu gibi, ama aynı zamanda hamile ve muhtemelen duygusal olarak biraz hassas, bu da dikkatli olmam ve çok ileri gitmemem gerektiği anlamına geliyor.

"Evet," diyorum ona. "Bunu senin için yapabilirim. İkimiz için de yapabilirim. Şu anda buna senin kadar benim de ihtiyacım var. Ama ben..." Ona bu kelimeleri söylerken kendimi bir canavar gibi hissederek tereddüt ediyorum. "Nazik olmak istemiyorum... Sert olmak istiyorum. Daha önce olduğumdan daha sert. Bu yüzden bence bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız var. Yakınında tutacağın ve ihtiyaç duyduğunda kullanacağın bir şey."

Titreyerek elleriyle alnımı kendi alnına çekti. "Bana sert davranmanı istiyorum. Bunu çok istiyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri

hep nazik davrandın, ama Sebastian, bana çok kötü şeyler yapmanı istiyorum."

Penisim pantolonumun içinde zonkluyor. Bu kadın. Bu kahrolası kadın benim için yaratılmış. Kalbimin, bedenimin ve ruhumun kraliçesi. Karanlığımdan korkup sinmeyen, aksine onu arayan, ondan zevk alan kişi.

"Güvenlik kelimesi," diye talep ediyorum.

"Kral," diye yanıtlıyor.

"Pekala, Kral. Eğer bunu söylersen, ne yapıyorsak hemen dururuz. Ve bana söz vermelisin ki, ihtiyacın olursa kullanacaksın. Seni seviyorum ve sana zarar vermektense ya da rahatsız olacağın noktayı zorlamaktansa ölmeyi tercih ederim. Ayrıca nefesinle de oynamayacağım. Hamilesin ve bu güvenli değil."

Başını salladı, mavi gözleri şehvetle buğulanmış, bulanık bir hal almıştı.

"Aferin kızım," diye övüyorum. "Şimdi ayağa kalk."

Bir adım geri çekilip, boyum kadar dikildim, ondan yaklaşık 30 santimetre daha uzundum. Yavaşça komutumu yerine getirdi, bana yukarıdan bakıyordu, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

"Üzerindeki kıyafetleri çıkar ve köşedeki sandalyeye koy, sonra yatağa çık ve beni bekle."

O, önümde kıyafetlerini parça parça çıkarmaya başlayıp tamamen çıplak kalana kadar, tenimde nefis bir vızıltı yayıldı. Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü mükemmel vajinasına gömme isteği o kadar karşı konulmazdı ki, dudaklarımı yalayıp derin bir nefes aldım, ne kadar tahrik olduğunu şimdiden hissedebiliyordum.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Gelecek olanların basit, küçük bir tadıydı bu ve onu burada bırakıp dolabıma yöneldim. Çekmece sorunsuz bir şekilde açıldı ve önümde bir sürü oyuncak ve alet vardı; hepsi Bellamy için aldığım şeylerdi ve itiraf etmek istemesem de, Rowan'ın Bellamy'ye doğum günü hediyesi olarak şaka olsun diye aldığı ve sakladığım birkaç eşya da vardı.

Birkaç eşyayı çıkarıp buradaki küçük tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, sadece boxer şortumla üzerimdeki kıyafetlerimi de çıkardım. Yatak odasına geri döndüğümde, Bellamy'nin yatağın ortasında topuklarının üzerinde oturduğunu, kollarını arkasına atmış, dolgun göğüslerini ve yuvarlak alt karnını daha da belirginleştirdiğini gördüm.

Yatağın kenarına oturup uzandığımda gözleri hafifçe titremeye başladı. Elimle göğsünü kavrayıp başparmağımla meme ucunu okşadım. Birkaç

dakika boyunca göğüsleriyle oynadım, teninin hafifçe kızarmasını, gözlerinin maviliğinin neredeyse siyahlaşmasını hayranlıkla izledim. Meme ucunu iki parmağım arasına sıkıştırıp gerdim ve ilk kelepçeyi taktım.

Beklenmedik bir şekilde kelepçeyi takınca irkildi, özellikle de direnç çubuğunu yukarı doğru kaydırırken inledi ve dudağını ısırıldı. Sıkı olmasını, acıtmasını ve evet, biraz da canını yakmasını istiyorum. Ama bu acıyla birlikte çok iyi hissettirecek ve göğüslerinin ve meme uçlarının ne kadar hassas olduğunu düşünürsek, onu bu şekilde orgazma ulaştırabileceğime eminim.

Aynı hareketi diğer meme ucuyla da tekrarlıyorum ve dişlerim göğsünün şişkinliğine hafifçe değiyor, kelepçeye bağlı metal çubuklardan birini aşağı doğru çekiyorum. Sonra, meme ucunu doğrudan ağzıma alıyorum. Çıglık atıyor, vajinası havaya karşı sallanıyor, sürtünme ve temas arıyor, ben ise ona bunu vermeyi reddediyorum.

"Sebastian, lütfen," diye yalvarıyor ve bunu yaptığında bayılıyorum.

"Lütfen, ne istiyorsun bebeğim? Neye ihtiyacın var?" Bir meme ucunu ısırırken diğerini büküyorum.

"Onun..."

"Çok fazla?"

Başını salladı ve başı geriye düştü, gözleri kapandı ve bedeni boşluğa karşı dalgalandı. "Çok güzel. Ah. Çok güzel."

Bir göğsümü kaldırıp ağzıma alıyorum, olabildiğince çok etini yutuyorum, dişlerimi ve ellerimi kullanarak ona daha önce hiç yaşamadığı kadar baskı uyguluyorum. Acımasız ve cezalandırıcı bir kıskaç gibi, elleri havada uçuşuyor ve saçlarını yoluyor.

Ama buna izin veremem, bu yüzden geri çekilip ipek bağı kaldırıyorum, göğüslerinin arasından ve acıyan meme uçlarının üzerinden geçiriyorum. Nefes nefese, benimle oynayışımı izliyor; serin kumaş, kelepçenin keskinliğiyle tezat oluşturuyor. Arkasına bir yastık koyup onu yastığa yaslanana kadar hareket ettiriyorum.

Bana merakla bakıyor ama "Kollarını başının üstüne kaldır" dediğimde niyetim açıkça belli oluyor.

O anında itaat ediyor ve onun itaatkarlığı karşısında penisim zonklıyor. Kan dolaşımını kesmemesine dikkat ederek bileklerini yatak başlığına hızlı ve düzgün bir düğümle bağlıyorum. Bağlandıktan sonra ona koni şeklindeki oyuncağı gösteriyorum.

"Bacaklarınızı açın."

Bacakları bana doğru açıldı, çıplak vajinası ıslak ve parıldıyordu. Kumandayı kullanarak titreşimli popo tıpasını çalıştırdım ve sıkıca kavradığı meme ucuna yaklaştırdım.

"Kahretsin!" diye bağıyor, kelepçelerinden kurtulmaya çalışırken ve ben de vajinasının kasılıp yatağa damladığını izliyorum.

"Güzel kızım," diyorum ona, eğilip tadına bakarken, inlemeye başlayıp daha fazla uyarılması dışarı çıkana kadar girişinin etrafını yalıyorum. "Güzel, tatlı kızım. Bana neler yapıyorsun." Oyuncakla meme ucunu, girişini çevrelediğim gibi çevreliyorum.

"Çok ıslandım," diye inledi, şişmiş klitorisine ağzımı değdirmeye çalışarak ileri geri kıpırdandı. "Çok fena orgazm olmam gerekiyor."

Uyarı amacıyla diğer göğsünü de sıktım, bu da onun inlemesine neden oldu. "Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Ah! Evet. Lütfen. Her şeyi yaparım."

Göğsüne vurup meme ucunu büküyorum ve sadece bununla bile orgazm oluyor, inleyerek ve kıvranarak, o kadar seksi ki, orgazmını penisimde hissetmek için içine girmeden duramıyorum.

Göğüsleri sarkmaya başlayınca homurdanarak bir ses çıkarıyorum. "Onu sen çaldın," diye azarlıyorum, titreşim cihazını memesinden çıkarıyorum ama kelepçeleri çıkarmıyorum. "Bunun için seni nasıl cezalandırayım?"

Gözleri hâlâ kapalıyken içini çekti.

O cevap vermeyince, üç parmağımı birden içine sokuyorum.

"Ah!" Gözleri faltaşı gibi açıldı ve bu müdahale karşısında sırtı gerildi.

"Bellamy," diye tehlikeli bir şekilde söylüyorum, onları daha da derine iterek. "Bana vermediğim bir orgazmı çaldığın için cezalandırılmayı hak ediyorsun."

Bana tatlı tatlı göz kırptı. "Özür dilerim Majesteleri. Siz izin vermeden önce o orgazmı çaldığım için çok yaramazlık ettim."

Ah, benim küçük tilkim benimle oyun oynamaya çalışıyor. "Bu bir başlangıç." Parmaklarımı çıkarıp klitorisine vuruyorum, ki bu onun çok hoşuna gidiyor. Bana inleyerek bunu kanıtlıyor. "Başka ne? Ağzını mı becereyim?"

Kadın şiddetle başını salladı.

"Hım..." Oyuncakı dudaklarına doğru yaklaştıırken düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Aç ağzını." Aç ağzını ve ben de oyuncağı içeri sokuyorum. "İyice ıslat orayı. Çünkü bu buraya girmeyecek." Daha aşağıya

inmeden önce açıklığının etrafında dönüyorum. “Buraya girecek.” Islak parmağımı yasak deliğine bastırıyorum.

Oyuncakla oynuyor ama gözlerinden bunun onu tedirgin ettiğini görebiliyorum. Henüz çok fazla anal seks yapmadık. Doğum gününde küçük bir tıkaç kullandık, hepsi bu. Ama çok istiyorum ve onun da istekli olduğunu biliyorum. Güzel genç kraliçem yatak odasında ne istediğini ve ne istemediğini söylemekten çekinmiyor. Bu, onda sevdiğim birçok şeyden biri ve her seferinde beni çok tahrik ediyor.

Ama bunu onunla daha da ileri götürmek istiyorum ve bu gecenin bunun için doğru zaman olduğunu biliyorum. O, düşünmemesine yardım etmemi istiyor. Beni kontrol etmemi istiyor. Ve içimdeki canavar bunu ve kendi şehvetli arzularımı tatmin etmek istiyor.

İşte tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

"Kıçın için yeterince ıslak mı?" diye soruyorum, hâlâ deliğiyle oynayarak, içeri dışarı itip çekerek.

Bağlı olduğu için konuşabilmesi için oyuncağı ağzından çıkarıyorum, ama ona bu özgürlüğü verirken oyuncağı parmağımın şu anda oynadığı yere de indiriyorum.

“Sebastian—”

Islak oyuncağı onun sıkı kas halkasına doğru itmeye başladığımda sadece ismim kayboluyor.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Titrek bir baş sallama. "Evet. Ama..."

Gülümsedim, ne diyeceğini zaten biliyordum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Çocuklarımızı ne kadar çok sevdiğini ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" Nefesi kesildi ve vücudu oyuncağa doğru itildi, onu daha derinden kabul etti. "İkizlere zarar vermemesi için titreşimi düşük tutacağım. Tatlı kızım, seni ve bebeklerimizi her zaman koruyacağım. Hiçbirinizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım."

Ama bu sözler ağzımdan dökülürken, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Elbette cinsel anlamda değil, ama onu hayatıma aldım, kraliçem yaptım ve şimdi o da benim gibi bu lanete bağlı. Hepimiz gibi. Nora'nın ölümünden sonra üç yıl boyunca çocuklarla birlikte burada saklanmamın sebebi de bu.

Şimdi her şey yeniden başlıyormuş gibi hissediyorum. Bunu yenebileceğimden emin değilim. Ama bu, yılmadan mücadele etmeyeceğim

anlamına gelmiyor. Çocuklarım ve eşim benim tek önceliğim ve onları her ne pahasına olursa olsun koruyacağım.

Şimdilik bunu kafamdan atmaya çalışıyorum.

"Sevgilim, hamileliğin geçtikten ve sana vermek istediğim acı ve cezayı tam olarak kaldırabilecek duruma geldikten sonra, büyük olasılıkla o güvenli kelimeyi kullanacağız. Şimdilik, cezaların bana istediğimden çok ödül gibi geleceğini düşünüyorum."

Fişi düşük titreşim moduna alıp dizlerimin üzerine çöktüm, iç çamaşırımı aşağı çekip penisimi aralık dudaklarının arasından içeri soktum.

"Ağzını daha da aç ve uslu bir kız gibi sikimi boğazına kadar em."

Başka seçeneği yoktu, doğrudan ağzına girdim ve boğazının arkasında bir dirençle karşılaştım.

"İşte bu. Beni yala." İnliyorum çünkü yemin ederim, bunu her yaptığında bir öncekinden daha iyi oluyor. Aminı becermek de aynı şekilde. Her zaman daha iyi, her zaman yeni hissettiriyor. Onun için sikimi tutmaya zahmet etmiyorum. Sonuçta bu bir tür ceza ve poposunu okşarken ona verdiğimi almasını istiyorum. Sabırsızlıkla beklediğim bir yer, ama bu gece değil.

Büyük mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de tembelce ağzının içine girip çıkarken önümdeki manzarayı takdir etmek için kendime birkaç an tanıyorum. Kadını, yatak başlığına bağlanmış, kıskaçlar göğüs uçlarını sıkıca ezerek boyun eğdiriyor, karnı sarkık, yuvarlak ve çarpıcı. Bacakları sonuna kadar açık ve vajinasından akan sıvı, sıkıca tıkanmış anüsüne damlıyor.

Aman Tanrım, bu inanılmaz derecede seksi. Hayatımda gördüğüm en seksi şey.

İtaatkar kraliçem penisimi alıyor, dilini başımın üzerinde döndürüyor, nefesim kesilene kadar vajinamın içine iyice sokuyor. Her zamanki gibi baştan çıkarıcı bir şekilde bana doğru sırtıyor ve etrafımda dönüp durmadan önce bunu tekrar yapıyor.

"Düzleştirin."

Bana gözlerini deviriyor, ben de göğsüne vurup sallanmasını izliyorum.

"Çok kolay kurtuluyorsunuz. Cömertliğimi kayıtsızlık sanmayın."

Penisimin hassas alt kısmını yalıyor ve tam testislerim kasılmaya başladığı anda, penisimi ağzından çekiyorum.

"Açgözlü kız." Islak penisimle yanağına bir tokat atıyorum. Sonra bir daha yapıyorum.

"Amcığın hazır mı? Çünkü seni becerirken o oyuncacı çıkarmayacağım."

Ama önce onu yemek istiyorum, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp vajinasını yalamaya başlıyorum.

"Bu sabah penisimi ve parmaklarımı içine soktum. Sanırım şimdi sıra dilimde."

Üflediğim soğuk hava onu ürpertiyor ve derin bir nefes alıyorum. Ona böyle doyamıyorum. Kokusu ve tadı beni çıldırtıyor. Bu kadın beni doyumsuz kılıyor. İçimdeki canavarı karanlık, sapık saklandığı yerden çıkarıyor. Ona çok kötü şeyler yapmak istiyorum. Henüz keşfetmeye yeni başladığımız şeyler. Sadece düşünmek bile beni çelik gibi sertleştiriyor.

Onun güzel vajinasını yalamaya başlıyorum, zonklayan klitorisinin etrafında bir girdap gibi yalıyorum ve sonra ağzıma alıyorum. Çok çabuk boşalacağını şimdiden anlıyorum ve bunu tatmayı düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme ve penisimde bir zonklama oluyor. Bunu aklımda tutarak iki parmağımı içine sokuyorum, bileklerimi ileri geri hareket ettiriyorum, ta ki dudaklarıma sürtünmeye ve parmaklarımı daha derine sokmaya başlayana kadar.

Bunu yaparken onun anüsündeki tıpayı hissedebiliyorum ve onu penisimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Sebastian!" diye bağıyor, onu tahrik ederken vajinası beni sıkıca kavıyor. "Ah. O. O!" İpek kravatı çekiştiriyor, kendini kurtarıp beni yakalamaya çalışıyor ama buna asla izin vermeyeceğim.

Dilim klitorisini ileri geri, yukarı aşağı yalarken parmaklarım da içeri ve dışarı doğru pompalamaya, ön duvarına ve onu yıldızları görmeye itecek iç noktasına vurmaya başlıyor. Klitorisini ağzıma geri çekerken G noktasını şiddetle ovuyorum ve o yüksek bir çığlıkla boşalıyor, uylukları başımın yanlarına kenetleniyor, kalçaları yuvarlanarak boşalıyor ve boşalma sıvısı ağzıma ve parmaklarıma yayılıyor. Vücudu gevşemeye başlayınca baskıyı hafifletiyorum, ona birkaç tembel yalama hareketi yapıyorum ve boşalma sıvısıyla kaplı parmaklarımı ağzıma çekiyorum.

Sonra da penisimi doğrudan içine soktum. Bacaklarını kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve onu öyle bir şekilde tuttum ki, ona vereceğim şeyi almaktan başka çaresi kalmadı.

Ve onun istediği canavar gibi, onu acımasızca ve hızlı bir tempoyla becermeye başladım. Derinden, sertçe ve merhametsizce becerdim.

Oyuncak kalçasında titreşiyor ve ince iç duvarından testislerime ve penisime değdiğini hissediyorum.

Ben ona boşalırken gözleri geriye doğru dönüyor. Ten tene çarpıyor, çığlıkları havayı deliyor, ama bu beni daha da coşturuyor. Göğüslerine, önce birine sonra diğerine vuruyorum, nasıl sallandıklarını izliyorum. Kelepçenin meme uçlarını nasıl sıkıştırdığını ve vajinasının penisime nasıl sürtündüğünü görüyorum.

“Bir dahaki sefere bunları bağlayacağım. Bir dahaki sefere, bağlıyken ve buna katlanmaktan başka çareniz yokken, hem bunları hem de ağzınızı becereceğim.”

Ellerini hareket ettiremediği ve bacakları da kalçalarımaya yapışmaktan başka pek bir şey yapamadığı için inliyor, neredeyse aynı durumda. Onu böyle istiyorum. Benim olsun.

"Ben söyleyene kadar gelmeyeceksin."

Kasılmaya başladığı için başını sallıyor.

"Pislik kız, henüz boşalmana izin yok."

“Ah! Lütfen. Buna ihtiyacım var.”

“Hayır.” Göğüslerine tekrar vuruyorum, vajinasından çıkıyorum ve ıslak penisimle yüzüne vuruyorum. Sonra tekrar içine giriyorum, vajinası çılgına dönüyor, penisime karşı titriyor.

"Tekrar yap," diye yalvarıyor. "Lütfen. Sadece... sadece tekrar yap."

Ondan sıyrılıp ıslak penisimle ağzına tekrar vuruyorum. Dili dışarı fırlayıp onu yalamaya çalışıyor ama ben onu bu şekilde ödüllendirmiyorum.

“Hayır.” Çenesini kavrayıp gözlerini benimkine dikmeye zorladım. “İçine boşalacağım. Bundan sonra seni tekrar alana ve bunu hak ettiğine karar verene kadar dudaklarına veya göğüslerine boşalmayacağım.”

Güçlü uyluklarıyla sıkıca tutunarak, beni daha da derine itmek için elinden gelen her şeyi yaparken, dehşet içinde inliyor.

"Göğüslerimin her yerine boşalmanı istiyorum," diye sızlanıyor. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Ona aşağıdan sırttım, bu onuru ona bahşetmeyeceğimi zaten biliyordum. Henüz değil. Göğüslerine daha sonra süt püskürtmeyi planlıyorum. Onları bağlayıp süt sızdırmaya başlayınca. Kahretsin! Göğüslerinden süt sızdığı düşüncesi... neredeyse orada boşalacaktım.

Onun çocuklarımızı emzirmeye başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum. Onun bedeninin bebeklerimizi kucağında tutmasını izlemeyi dört gözle bekliyorum.

Yine de, sert bir ilişki istediğini biliyorum. Aklını kaybetmek istiyor. Ona her türlü şekilde hükmetmemi istiyor.

Öne eğilerek dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve sertçe içine girmeye başladım, çıkan ses sessiz havada sürekli bir şaplak gibiydi. Boşalmaya yaklaşıyordum, penisim zonkluyor, sertleşiyor, kalınlaşıyordu.

"Şimdi, Bellamy. Tatlım, penisimin üzerine boşal. Kralın için boşalırken ne kadar güzel olduğunu bana göster."

Bir eliyle göğsünü bulup meme ucunu sıkıştırıyorum ve itaatkar bir şekilde boşalmaya başladığını hissettiğimde, gerilim çubuğunu bırakıp önce bir kelepçeyi, sonra da diğerini çekiyorum. Meme uçları çok hassas olduğu için, özellikle de kan akışı tekrar içeri girdiğinde, çılgılık atıyor.

Kendimi tutamadığım bir kükreyle ona sertçe giriyorum, orgazmının penisimi kavradığını ve kendi orgazmımı da benden dışarı ittiğini hissediyorum. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken, doğrudan içine boşalıyorum, nabız gibi atıyorum ve çökmeye başladığımız anda bileklerini çözüp popo tıpasını kapatıyorum, ama çıkarmak için bekliyorum.

Bileklerine masaj yaparak, cansız bedenini kendime doğru çekip sıkıca kucaklıyorum. Gözleri kapalı ama gülümsemesi doğrudan kalbime hitap ediyor.

"İyi misin?" diye soruyorum çünkü bazen onu gerçekten zorladığımda bilinçsiz bir hale giriyor ve yeterli oksijen aldığından ve nefes alışverişinin çok hızlı veya çok yavaş olmadığından emin olmak istiyorum.

Hafifçe kıkırdadı. "Cennetteyim. Zihnimin her sapkın köşesini uyandırdın ve bayıldım."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına.

"Seni daha çok seviyorum. Ve bunu tekrar istiyorum. Kollarımı ve uzuvlarımı nasıl hareket ettireceğimi hatırladığımda."

Sırıttım ve kıkırdadım. "Beş dakikan var, ama ondan sonra sana ne verirsem onu alacaksın."

"Ah, vaatler, vaatler."

Sersemlemiş bir halde uyandım. Bacaklarımda nefis bir titreme ve kalbimde bir çarpıntı vardı. Dün gece... aman Tanrım, dün gece yoğun, erotik ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Sadece güvendiğiniz ve sevdiğiniz biriyle yaşayabileceğiniz türden bir seksti. Dün gecenin elektrik akımı beni yaklaşık iki dakika boyunca etkisi altında tuttu.

Ta ki nerede olduğumuzu ve neden bu kadar çabuk geri döndüğümüzü hatırlayana kadar ve kalbim bir kez daha sıkışana kadar. Henüz şafak sökmedi bile, ama bu beni yataktan sessizce kalkmaktan alıkoymuyor çünkü tekrar uykuya dalmam mümkün değil ve zihnim burada öylece yatamayacak kadar huzursuz. Duş alıyorum, babamı olabildiğince erken görmek istiyorum. Phaedra'nın Tourin'in hemen dışında bir kış karnavalından bahsettiğini duydum ve sonbahar festivaline hiç katılmadığımız için bunu çocuklarla yapmak istiyorum.

Sebastian'ın canı cehenneme.

Bunun hoşuna gitmeyeceğini ve beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyorum. Ama eğer lanetin kalktığı ve yanımızda güvenlik getirdiğimiz düşünülürse, onları almamam için hiçbir mantıklı sebep yok.

Saçımı tarıyorum, biraz makyaj yapıyorum ve kot pantolonla kazak giyiyorum. Sebastian hâlâ uyuyor—artık gerçekten uyuduğu için daha derin uyuyor—bu yüzden onu uyandırmak istemeden sessizce çıkıyorum. Onun da aklında çok şey var ve fazladan uyku ona iyi geliyor.

Odaya girdiğimde babamın odası sessiz, karanlık ve rahatsız edici derecede sıcaktı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri rüya görme belirtisi göstermeden kapalıydı, bedeni yatağında ağır ve cansızdı. Yatağının yanındaki sandalyeye ulaşmak için beş adım attım ve kendimi sandalyeye bıraktım. Odanın sıcaklığına rağmen hâlâ soğuk olan sağlam elini avucuma aldım.

Balayımdan, çocuklardan ve hamileliğimin nasıl gittiğinden bahsetmeye başlıyorum, çoğunlukla da konudan sapıyorum. Sebastian'a ikizlerin cinsiyetini öğrenmek istemediğimi söylemiştim ama şimdi babama bakınca, ona söyleyebilmek istiyorum. Onunla isimler hakkında konuşmak istiyorum.

Bunların hiçbirisi kayda geçmese bile.

Bir süre sonra telefonum cebimde titredi.

Sebastian: Sana kahvaltı göndermemi ister misin?

Kendi kendime gülümsüyorum. O adam. Geçen yaz tanıştığım adamdan çok farklı. Dudaklarımdan hafif, eğlenceli bir kahkaha kaçıyor. Geçen yaz. Sanki bir ömür geçmiş gibi. Bütün gün burada oturmak istesem de, babamın bunu sevmeyeceğini biliyorum. Keşke uyansa da onunla konuşabilsem. İyi olup olmadığından emin olabilsem.

En azından elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Sebastian'a mesajla cevap verdim.

Ben: Hayır, ama teşekkür ederim. Şimdi aşağı iniyorum.

Ayağa kalkıp babamın alnından öptüm, onu sevdiğimi söyledim ve dışarı çıktım. Hemşireyle yardımcısının konuşmakta olduğunu gördüm.

İkisinin de İngilizce bilmediği için Fransızca olarak "Günaydın" diye selamlıyorum. "Uyandığında beni arayabilir veya mesaj atabilir misiniz lütfen? Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Elbette, Majesteleri."

Onlara solgun bir gülümseme verip kahvaltı salonuna doğru yöneldim. Herkes zaten orada beni bekliyordu. Üç çocuk da koşuşturuyor, birbirlerini kovalıyorlardı; Althea kahvesini yudumlarken telefonunda bir şeyler okuyordu; Rowan ve Sebastian ise büfenin yanında durmuş sohbet ediyorlardı.

Althea, gözlerini telefonundan ayırmadan, "Yoga dersini kaçırdın," diye yorum yaptı. "Baban nasıl?"

Omuz silkerek içeri girdim ve kendime kocaman bir tabak hazırladım. Çok açım. Bu hamilelik çok fazla hormon dalgalanması ve büyük bir iştahla

geldi. "Henüz uyanmadı. Sanırım dün gece ona verdikleri şey onu iyice uyuttu. Uyandığında aramalarını veya mesaj atmalarını rica ettim."

"Güzel. Şimdi gel otur. Bana Caleria hakkında her şeyi anlat. Çocukluğumdan beri adaya gitmedim."

Yanına oturuyorum ama ona ada ve balayı hakkında bir şey anlatmaya fırsat bulamadan Sebastian dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve kızlar da kış festivaline gidip gidemeyeceğimizi sormaya başlıyorlar.

Sebastian hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı.

Sabrina sonunda tabağının önüne oturarak, "Ama baba," diye mızızlandı. "Gitmek istiyoruz. Ben oyuncaklara binmek istiyorum."

"Evet," diye araya giriyor Phaedia, Sabrina'nın yanına otururken, Zayer de artık kız kardeşlerini kovalayamadığı için kucağıma tırmanıyor. "Neden gidemiyoruz? Lanet kalktı."

Ve işte böylece, oda birdenbire sessizliğe büründü.

"Ben de gitmek istiyorum," diye ekledim. Çocukların önünde onun otoritesini zedelemek istemem ama bu konuda onların yanında olduğumu bilmesi gerekiyor.

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor," diye onaylıyor Althea. "Özellikle de sanırım siz iki oğlanın bu öğleden sonra gideceğiniz bir yer var."

Bu durum beni kaşlarını çatarak Sebastian'a sorgulayıcı bir bakış atmama neden oluyor.

Umursamaz bir ses çıkarıyor ama Althea'ya attığı kısa, hoşnutsuz bakış da gözden kaçırmıyorum. Anladığım kadarıyla bunu benim, çocukların ya da her ikisinin de bilmesini istemiyordu.

"Eğer giderseniz," diye yumuşadı, kendisi ve Rowan'ın bir yere gideceği hakkındaki yoruma değinme zahmetine bile girmeden, "yanınızda kraliyet görevlilerini getirmeniz gerekiyor, her biriniz için birer tane."

Phaedia bu sözlerle biraz surat asıyor. "Ama baba, bunlar bizi zaten olduğumuzdan daha çok öne çıkarıyor."

Yine katılıyorum, ama yine de o konuya girmeyeceğim.

"Sivil kıyafetler giydireceğim ve çok dikkat çekmemeleri için biraz mesafe bırakacağım, ama eğer gitmek istiyorsanız, bu benim şartım."

Sabrina, her zamanki gibi itiraz etmek için ağzını açar, ama Rowan büyüleyici bir gülümsemeyle araya girer. "Canlarım, orada sıcak çikolata bombaları olduğunu duydum. Benim en sevdiğim şey. Kahramanlarım olup bana biraz getirir misiniz?"

"Sıcak çikolata bombaları mı?" diye soruyor Sabrina.

“Ah!” Rowan yanına gelir, onu kaldırır, yerine oturtur ve tekrar kucağına bırakır. “Kahvaltını ye, ben de sana hepsini anlatayım.”

Kahvaltının geri kalanında, ben yemek yerken Rowan yeğenlerini ve yeğeninin oğlunu cezbediyor, Sebastian ise bilerek göz teması kurmadan kahvesini yudumluyordu. Bir parça ekmek koparıp ona fırlattım, tam alnına isabet etti ve herkes güldü.

"Bir gıda savaşı mı başlatmaya çalışıyorsunuz?"

Kıkırdadım. "Yani yemek savaşı mı demek istiyorsun? Hayır, öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum. Yemek şu anda benim için çok değerli. Ama bana söylemediğin şeyi öğrenmek istiyorum."

İçini çekti ve Althea'ya bir kez daha mutsuz bir bakış attı.

"Bunu yapma. Benden bir şeyler saklamamalısın."

"Pekala. Anlatacağım. Ama sonra." Bu sefer bakışları çocuklara kaydı. Ama o "sonra" hiç gelmedi. Kahvaltıyı bitirdiğimizde, kızlar beni yukarıya, maceramız dedikleri şeye hazırlanmam için sürüklediler ve sonra hepimiz sıkıca giyinip büyük SUV'lerden birine doluştuk.

Çocuklar festival hakkında o kadar heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı ki başka hiçbir şeye dikkat etmiyorlardı, bu yüzden Althea'ya doğru eğilip fısıltıyla sordum: "Sebastian ve Rowan nereye gidiyorlar?"

"Ah, belli ki hiçbir şey söylememem gerekiyordu ama madem kendisi size daha sonra anlatacak, Desta'nın tacından bir elmas bulmuşlar." Ardından elmas ve taç hakkında, Rowan ve Sebastian'ın kraliyet mücevherlerinin korunması için Orta Çağ'ın başlarından beri saklandığı kuleye bir geziye çıktıkları hakkında bilgi vermeye başlar.

"Orada ne arıyorlar?"

"Tacın kendisini ve başka bir şeyin eksik olup olmadığını görmek için buradayız. Eski kralın ölümünden beri oradan bir şey takan ilk kişi sizsiniz."

Bu beni şaşırttı. "Nora hiçbir şey giymemiş mi?"

"Nora, düğünlerinde sadece aile yadigarı bir taç ve annesinin elmas küpelerini takmıştı. Kolye veya başka hiçbir mücevher takmamıştı." Bakışları boynumdaki elmas kalbe ve parmağımdaki nişan yüzüğüne kaydı.

"Ah." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Messalina'nın geniş bir koleksiyonu var mı?"

"İngiltere'dekilerle yarışıyor ve dünyanın en nadir ve en pahalı parçalarından bazılarını içeriyor, yani evet. Desta'nın tacı o gece sarayda

olmamalıydı ve kız kardeşim şu ana kadar bunu geçiştiriyor, üzüntüsünden orada olduğunu söylemeyi unuttuğunu söylüyor.”

"Ve aranızdan hiç kimse bunun doğru olduğuna inanmıyor mu?"

Omuz silkerek, "Hiçbirimiz neye inanacağımızı bilmiyoruz, ama kule başlamak için en kolay yer," dedi.

Konuyu burada bırakmaya karar verdim. Bu durum saniye saniye daha da karmaşıklaşıyor gibi görünüyor ve açıkça, Desta'nın sadece kaçırılmasından daha fazlası söz konusu.

Festival alanı, Tourin'in hemen dışında, nehir kıyısında yer alıyor. Tourin bir vadide bulunuyor ve burada nadiren, hatta hiç kar yağmıyor, ancak bu havanın soğuk olmadığı anlamına gelmiyor. Sıcaklık donma noktasının birkaç derece üzerinde seyrediyor, ancak üzerimize vuran güneş ışığı havayı olduğundan daha sıcak hissettiriyor.

Cumartesi olduğu için çok kalabalık ve biletlerimizi aldıktan sonra herkesle birlikte içeri giriyoruz. Anında tanınıyoruz, ancak heyecanla el sallayan ve isimlerimizi seslenen birkaç kişi dışında kimse bize yaklaşıyor. Yaklaşmaya kalkarlarsa durdurulacaklarını biliyor olmalılar, ya da belki de benim bilmediğim bir tür görgü kuralına aykırı.

Ama en azından bir rahatlama oldu çünkü çok fazla ilgiyle karşılaşmayacaktık ve çocuklar koşup oynayabilecek, oyuncaklara binmek için sıraya girebilecek ve genel olarak Messalina'daki diğer çocuklar gibi davranabileceklerdi. İlk olarak Zayer'in çok sevdiği atlıkarıncaya bindik. Ondan sonra korsan gemisine, dönme dolaba bindik ve ardından Sabrina ve Phaedra bir hız treni konusunda tartıştılar.

Sabrina -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- bu fikre tamamen sıcak bakarken, Phaedra karşı çıkıyor. "Ben hamile olduğum için binemem, Althea ise bu tür şeyler için çok yaşlı olduğunu söyledi." Sonunda Phaedra pes ediyor ve indikten sonra iki kez daha binmeye karar veriyorlar.

Yemek tezgahlarına vardığımızda, açlıktan ölüyordum ve zaten bitkin düşmüştüm. Önümüzdeki aylarda, hatta ikizlerim doğduktan sonra nasıl idare edeceğimi hiç bilmiyorum. Kendime peynir, jambon ve domates dolu bir baget alıp piknik masasına oturuyorum. Phaedra ve Sabrina aç olmadıklarını söylüyorlar. Şahsen, iştahlarını sıcak çikolata bombaları için

sakladıklarını düşünüyorum, ama Althea, Zayer ve ben geç öğle yemeklerimize dalarken onlara yakın durmalarını söylüyorum.

Daha on dakika bile geçmeden, ben yemeğimi çiğnerken kızlar koşarak yanıma geldiler.

Sabrina, "Gitmeliyiz," diye belirtti.

"Evet," diye onayladı Phaedra. "Geç oluyor."

Kaşımı kaldırdım. "Geç mi kalıyorsunuz? Siz kimsiniz ve kraliçemle efsanevi prensesime ne yaptınız?"

"Sadece yorgunuz," diyorlar neredeyse hep bir ağızdan ve açıkçası, ben de buna karşı çıkacak kadar yorgunum. Çok erken kalkıp çok geç yattıktan sonra, bir de festivalde geçirdiğim günün ardından, biraz uykuya ihtiyacım var.

"Pekala, ama sanırım amcana o çikolata bombalarından almamız gerekiyor."

Kızlar da kabul etti ve yaklaşık bir düzine sıcak çikolata bombası aldıktan sonra arabaya doluşup eve doğru yola koyulduk. Yaklaşık yirmi dakika süren yolculukta uyuyakaldım ve araba sarayın önünde durunca birden uyandım.

Dışarı fırladık, kızlar arkalarına bile bakmadan hemen odalarına koştular, tam o sırada babamın yardımcısı beni karşılamak için dışarı çıktı.

"Majesteleri, o uyandı."

Tam zamanında geldi. Sebastian ve Rowan henüz dönmediği için Zayer'i Althea'ya bırakıp hızla yukarı, odasına koştum. Oraya vardığımda, koltuğunda oturmuş, internetten film izliyordu.

"Baba?" diye usulca seslendim içeri girerken, yavaşça ona doğru ilerledim. Başını kaldırıp bana boş boş baktı ve sanki hiçbir şey söylememişim gibi televizyona geri döndü. Ellerim titremeye başladı ve gözlerimden yaşlar süzüldü. "Baba?" diye tekrar denedim.

"Bu benim en sevdiğim film."

Yanına oturuyorum ve alçısının bir havluyla örtülü olduğunu fark ediyorum. Alçının orada olduğunun farkında bile olduğundan emin değilim.

"Bu nedir?" Aslında en sevdiği film değil ve Fransızca, bu yüzden hastalandığında Fransızcasının çoğunu kaybettiği için pek bir şey anlamayacağından şüpheliyim. Uzun süreli hafızası kısa süreli hafızasından çok daha güçlü.

"O filmi ilk randevumuzda birlikte izlemiştik."

Gülümsüyorum ve ona dokunmak için elimi uzatıyorum. Beni annem sanıyor ve şu anda bundan memnuniyet duyuyorum.

"Ah, şimdi hatırladım. Biraz sizinle oturup izleyebilir miyim?"

Cevap vermiyor, ancak birkaç saniye sonra "Amy nerede?" diye soruyor.

Küçükken bana verdiği, sadece onun kullandığı takma adı kullanması beni çok üzüyor ve artık gözyaşlarımı tutamıyorum.

Buradayım baba.

"Emin değilim," diyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Bugün Torino'daki kış festivaline gittik."

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Tourin mi? O da nerede Allah aşkına?" Ve bunu görebiliyordum. Huzursuzluk iyice artıyordu ve onunla fazla vakit geçiremeyeceğimi biliyordum. Hemşire akşam yemeğini getirene kadar burada sessizce oturup, onunla olan bu her neyse onu izledim. Ona veda ettim ama beni neredeyse hiç fark etmedi ve kalbim ayaklarımın arasında kalmış bir halde oradan ayrıldım.

Sebastian'ın geri dönüp dönmediğinden emin değilim, ama akşam yemeğinden önce daha rahat bir şeyler giymek için odama giderken ikinci katta köşeyi dönerken, tanımlayamadığım tiz bir ses duydum, ardından iki kız da avaz avaz çığlık attı.

İçimde büyük bir panik oluştu. Bu da neyin nesi?

Kızlardan bir ılık daha duyduğumda, ayaklarımın gidebildiğı kadar hızlı bir şekilde koridorda koştum. Damarlarımda adrenalin akıyordu, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve köşeyi dönüp doğruca kapılarına yöneldim. Tereddüt etmeden içeri daldım, neredeyse Phaedra'ya çarpıyordum.

“Kızlar! İyi misiniz? Neler oluyor?” Başımı odanın içinde hızla gezdirdim, ama biraz dağınıklık ve devrilmiş bir masa sandalyesi dışında, görünürde tehdit oluşturabilecek kimseyi veya bir şeyi göremedim.

“Evet,” diyor Sabrina aceleyle, neredeyse fazla aceleyle. “Kesinlikle iyiyiz. Biz... şey... Kavga ediyorduk.”

"Kavga mı?" diye sordum inanmazlıkla, bu kelime dilimde neredeyse yabancıydı. Bu kızlar nadiren, hatta hiç kavga etmezlerdi. "Hayır, asla. ılık sesleri duydum."

“Evet. Şey... Sabrina kaba davranıyordu.”

“Hayır, değildim!” diye ılık attı, ancak Phaedra ona öyle anlamlı bir bakış attı ki yüzü bembeyaz oldu. “Ah, doğru. Kötü davranıyordum. Şimdi her şey daha iyi. Babamın eve gelip gelmediğine bakabilir misin? Akşam yemeğı ne zaman? Açlıktan ölüyorum.”

Beni kapıya doğru itmeye başladılar—aslında fiziksel olarak ittiler. Onlardan sıyrılıp elimi kaldırdım. "Hayır, olmaz. Ne oluyor? Festivalden beri garip davranıyorsun."

Tam o sırada yüksek bir gıcırtı sesi duydum ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Bu da neyin nesi?" Neredeyse küfür edecekken hemen düzelttim ama evet, bu da neyin nesi? İki kız da masum gözlerle bana bakıyor.

"Ne? Hiçbir şey duymadım."

Sabrina'ya dik dik baktım. "Beni aptal yerine koyma. O gürültü neydi?"

İki çift parmak Sabrina'nın yatağını işaret ediyor. "Oranın altında."

"O mu?! O da ne?"

Phaedra, "Sadece biraz korkuyor," diye söz veriyor. "Ama çok tatlı ve onu yanımızda tutmak istiyoruz."

Kahretsin.

"Bu nedir? Lütfen bana hemen söyleyin çünkü aklım her yöne gidiyor."

İkisi de ağırlıklarını birbirlerine aktarıp, düşünürken birbirlerine bakıyorlardı ve ben de onların bana söylemesini bekleyemeyeceğime karar verdim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, başımı yana eğip Sabrina'nın yatağının altına baktım ve karşımda iki parlayan gözle karşılaştım.

"Bana bunun kedi ya da sincap olmadığını söyle." Çünkü kedi tüyüne karşı aşırı alerjim var. Sincapların gözleri parlar mı? Hiçbir fikrim yok. Umarım fare olamayacak kadar büyük. Bir keseli sıçan mı? Lanet olası bir rakun mu? "Bu ne?"

Sabrina, "Bu bir gelincik," diye itiraf ediyor.

Başımı çevirip kızlara şüpheyle baktım. "Bir gelincik mi?" Kelimeler dudaklarımdan keskin bir şekilde döküldü. "Tanrı aşkına, nerede bir gelincik buldunuz? Ve kimse fark etmeden bu saraya nasıl soktunuz?" Bunu daha önce keşfetmediğim için dünyanın en kötü annesi ve vasisi olabilirim. Sebastian çok kızacak.

Yatağın altındaki en karanlık köşede duvara sinmiş, zavallı, korkmuş küçük şeye döndüm.

"Onu -erkek mi dişi mi, henüz emin değiliz- festival alanının çit hattının kenarındaki bir çam yaprağı yığınının üzerinde yapayalnız uyurken bulduk."

"Yani sen mi aldın?" diye sert bir sesle sordum.

"Titriyordu!" diye bağırdı Phaedra onu savunarak. "Kurtarmasaydık ölecekti. Daha çok küçük bir bebek."

"Bunu nereden biliyorsun? Yaşını söyleyebilecek bir şey değil ki."

İki kız da hemen ağlamaya başladı. Ve ben bu durumda ne yapacağım şimdi?

“Çok küçük!” diye feryat ediyor Sabrina. “Onu çok seviyoruz. Lütfen babama söylemeyin.”

“Babana söyleme mi? Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki söylemek zorundayım.” Ve inanılmaz derecede öfkelenecek. Zaten o festivale gitmemizi istemiyordu, şimdi de benim haberim bile olmadan eve koca bir gelincik getirdiler.

“Bir evcil hayvan istiyoruz.”

“Sabrina, sence de bu konuyu eve bir kemirgeni getirmeden önce bizimle konuşman gerekmez mi? Bu kemirgenin hastalık taşımadığını nereden biliyorsun?”

Daha fazla gözyaşı döktüm ve biraz kötü hissederek çömeldim, ama ne yapayım, bu kesinlikle bir karmaşa ve bir mücadele olacak. Tam da o sırada kapı aniden açıldı ve içeri Sebastian girdi, buz gibi gözleri kızlarını görünce yumuşayana kadar her yeri taradı.

“Ağlama sesleri duydum. Ne oldu?” Büyük eller her iki kızın da yüzünü kavrayıp gözyaşlarını siliyor. Ancak şimdi kızların hiçbirisi konuşmuyor. Yalvaran gözleri bana dikilmiş.

Harika. Bunun habercisi olmak gibisi yok.

"Kızlar festivalden eve bir evcil hayvan getirdiler."

"Evcil hayvan mı?" diye tekrarladı, kaşları çatılıyordu. "Ne tür bir... evcil hayvandan bahsediyoruz?" "Evcil hayvan" kelimesini söylerken sesindeki hoşnutsuzluk açıkça belliydi. Bu konuda ona katılıyorum, ama dürüst olmak gerekirse kızların kalbini kıracak kadar değil. Kabul ediyorum, gelincikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Amerika'da evcil hayvan sayılırlar, o halde ne kadar sorun çıkarabilirler ki?

İçimden bir ah çektim. "Gel kendin gör. Sabrina'nın yatağının altında, ve bana saldırmadan önce söyleyeyim, ben de şimdi kendim keşfediyorum."

"Peki, siz fark etmeden evcil hayvanı nasıl içeri saktular?"

"Hiçbir fikrim yok. Ve bu yalan değil."

"Belli ki bir şeyi kaçırdınız."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Bana gözlerini deviriyor, bu da nedense bende sırtıtmaya neden oluyor. Tam da benim hareketim.

Phaedra bize, "Uyuyordu," diye anlatıyor. "Onu sırt çantama koydum."

Sebastian'ın tüm bunlara duyduğu küçümseme, yanıma yere çömelip yatağın altına bakarken bile hissediliyor.

"Bu da neyin nesi?"

"Evet. Benim de tepkim neredeyse aynıydı. Neredeyse aynı kelimeyi söyleyecektim."

"Hiç de hoşuma gitmedi."

Kaşlarım yukarı kalkarak ona baktım. "Sence ben öyle miyim?"

"Bilmiyorum. Belki de. Gülümsüyorsun."

"Bu benim olaylara verdiğim tepki işte," diye çıkıştım savunmacı bir şekilde. "Yani, kızlar saraya bir hayvan soktular ve şimdi zavallı, korkmuş şey yatağın altında saklanıyor. Komik değil, sadece, biliyorsunuz, tuhaf işte."

"Kapalı mı? Kesinlikle öyle. Ne oldu?"

"Bir gelincik," diye hep bir ağızdan söylüyoruz kızlarla.

"Kızlar, onu serbest bırakmalıyız."

"Hayır!" diye haykırıyorlar, sanki en büyük korkuları gerçekleşmiş gibi ve gözyaşları yeniden akmaya başlıyor. "Lütfen, Baba. Onu yanımızda tutmak istiyoruz." Sabrina akan burnunun altını koluyla siliyor. "Onun evi yok. Biz onu evlat edindik."

"Evet! Onu bulduğumuzda titriyordu. Lütfen, baba. Onu soğukta bırakmamıza sebep olma. Ölecek."

"Ah, Phaedra." Sebastian yorgun elini alnına sürerken Latince küfretti.

Fırsatı sezen kadın hemen söze devam etti: "Ona çok iyi bakacağız. Söz veriyoruz. Değil mi?"

"Evet!" diye sevinçle haykırdı Sabrina. "Onu şimdiden çok sevdik."

Vay canına. Abartmanın da bir yolu bu. Sebastian'ın böyle ikili saldırı karşısında hiç şansı yok. Benim de kesinlikle yok, ama akıllıca davranıp şu an ağzımı kapalı tutuyorum.

"Onu gezdireceğiz, dışkısını temizleyeceğiz ve ona kitap okuyacağız çünkü o da bizim gibi zeki. Tabletlerimizden okuduğumuza göre gelincikler mükemmel evcil hayvanlardır ve çok zeki yaratıklardır."

"Phaedra..." Ancak Sebastian'ın mühimmatı tükenmek üzere.

"Lütfen, Baba. Lütfen, lütfen." İki kız da ona sarılıyor. Büyük, yeşil, sulu ve yuvarlak gözleriyle bu çok hoş bir detay. "Bir evcil hayvan istiyoruz. Herkesten uzakta, bu sarayda çok zaman geçiriyoruz."

Bu, işi bitiren vuruştur. Artık hiçbir şansı yok.

Bunu bir iniltiyle ve Latince bir küfürle kanıtlıyor: "Pekala. Ama yemin ederim kızlar, eğer onu görürsem, kokusunu alırsam veya yıkıma ya da kirliliğe neden olursa, onu göndereceğim. Ve burada güvende ve sağlıklı olduğundan emin olmak için hemen bir veterinere götürmemiz gerekiyor. Bellamy hamile ve onun veya büyüyen bebeklerin güvenliğini riske atamayacağımızı zaten biliyorsunuz."

"Evet, Baba," diye ikisi de ciddiyetle onaylıyor. "Anlıyoruz." Ancak birbirlerine verdikleri pek de gizli olmayan beşlik çakmaları hiçbir şeyi ikna etmiyor.

Homurdanarak yerden kalktı ve elini bana uzattı. "Eğer dün gece seni cezalandırdığımı düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmedin."

Sırtıma bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama yine de dudaklarımdan kaçıyor. "Pişmanlık duymaya çalışacağım ama sanırım ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyoruz."

Kızların yatak odasından çıktık ve bir anda beni duvara yasladı, elleri saçlarımda, sert vücudu benimkine yapışmış, ağzı benimkinin bir santimetre üzerinde duruyordu.

"Ben az önce neye razı oldum böyle?"

Gülümsüyorum çünkü çok saçma, çok komik. "Bir gelincik."

"Bir gelincik. Lanet olası bir kemirgen şimdi sarayımda yaşıyor."

"Teknik olarak bence bunlar kemirgen değil, gelincikgiller familyasından ve kızların da dediği gibi zeki ve mükemmel evcil hayvanlar. Çok sevimli olacaklar."

"Şirin mi?" diye homurdandı inanmaz bir şekilde. "Bunu nasıl kaçırdın?"

"Gerçekten çok iyi bir soru. Uyku tulumunu sırt çantalarına gizlice koymuşlar ve ben eve dönüş yolunda uyuyakaldım. Althea da fark etmedi."

"Harika." Bir iç çekiş. "Her şey berbat durumda."

Pantolonunun içinden belirginleşen sertleşmiş penisini okşuyorum. "Benimle paylaşmak ister misiniz, Majesteleri? Ya da istemezsiniz, çünkü bunu yapmaktan hoşlanmıyor gibisiniz."

Dudakları boynumu buluyor ve ağırlığı üzerime çöküyor. "Zaten sıkıntıda olduğun bir dönemde seni daha fazla rahatsız etmek istemedim."

"Ya ben sana böyle bir şey yapsaydım?"

Onu okşamaya devam ederken inliyor, ama şimdi ciddiyetimi anlaması için ona sıkıca sarılıyorum. "Pekala. Sana söylemediğim için özür dilerim. Haklısın, bu saygısızcaydı ve bir daha olmayacak. Nora ile hiç bu kadar..."

iletişim kurmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden bu benim için biraz yeni bir durum. Neyse, Althea'nın sana bundan bahsettiğini bildiğim için, ta kulede kayboldu, annemizin hiçbir ilgisi olmadığını söylediği birkaç parça daha kayboldu."

Dudaklarımı ısırarak, pişmanlıkla, "Buna inanabiliyor musun?" diye sordum.

Elleri göğüslerimi sıkıyor, yeni favori oyuncakları. "Bilmiyorum. Bize yalan söylemesinin ne amacı olduğunu anlamıyorum. O gece kocasını ve çocuğunu kaybetti ve o zamandan beri yas tutuyor. Ondan sonra asla eskisi gibi olmadı." Ayrıca dğünümüze de gelmedi çünkü beni onaylamıyordu. Kanımda soyluluk yok, hatta Fransız ya da İtalyan bile değilim. Dğünümüzden önce, Sebastian'ın onunla telefonda konuşurken bana para avcısı Amerikalı öp ya da buna benzer bir şey dediğini duydum.

Daha sonra ona benim hakkımda asla o şekilde konuşmasına izin verilmediğini söyledi ve telefonu kapattı, ama yine de beni hiç tanımadan işten çıkarılmak canımı acıttı.

"Bu, işlediği suçlardan duyduğu suçluluktan mı yoksa kaybettiği kişilerin acısından mı kaynaklanıyor?"

Bir iç çekiş daha, bu sefer daha ağır. "Bilmiyorum. Yakında onunla yüzleşmek zorunda kalacağız. Ama şimdilik," cebine uzandı, bir kutu çıkardı ve avucuma koydu. "Bunları sana vermek istiyorum. Çünkü oradaydık."

"Sebastian!"

Burnunu benimkine sürterek kıkırdadı. "Tartışma. Kulaklarında çok güzel duracaklar. Eğer bu mücevherlerin hepsi kutularda duruyorsa, onları hayatımda tanıdığım en güzel kadına veremezsem ne anlamı var? Sen benim kraliçemsin. Seni böyle şımartmak istiyorum."

Geri çekildi ve ikimiz de elimdeki siyah küpe bakakaldık. Benim onu asla kendi isteğimle açmayacağımı bildiği için beni beklemeden kapağı kaldırdı ve içinde iki tane devasa -ve gerçekten de inanılmaz derecede devasa- elmas küpe vardı.

"Yapamam."

"Alabilirsin. Bunlar senin Sevgililer Günü hediyen."

"Sevgililer Günü mü?" diye homurdandım. "şey..." diye dşündümce sözüm yarım kaldı.

"Dündü. Rowan bu sabah hatırlatana kadar ben de unutmuştum."

Burnumu buruşturdum. "Ah, üzgünüm, sana bir şey almadım."

“Vücudunu daha sonra tekrar alacağım ve böylece hesabı kapatmış olacağız. Saçların çoğu zaman küpeleri kapatacak, ama yalnız kaldığımızda onları kulaklarında görebilmek için saçlarını toplamayı isteyebilirim. Biliyorsun... En nadir, en paha biçilmez elmasları ve değerli taşları sadece senin vücudun için tasarlanmış sanat eserlerine dönüştüreceğim.” Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Tabii ki, kızlarımızın eve lanet olası bir gelincik getirmesine izin vermeden önceydi bu.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Beni suçlamayın. Kızlarınız çok kurnaz ve inanılmaz zeki."

"Ve ben de saf biriyim."

“Bir erkeğin çocuklarına karşı bu kadar düşkün olması kadar kötü suçlar da var. Aslında, bu son derece sevimli ve seksi bir durum.”

"Bunları benim için giymeni sağlayacak kadar sevimli ve seksi mi?"

Her birinin en az beş karat olması gerekiyor. "Üzerime tam olarak rahat edemediğim elmaslar takacaksınız. Ya soyulursam ve biri kraliyet mücevherlerini çalarsa?"

"Sarayı soydunuz mu?"

"Hiç belli olmaz."

"Ülkemin paha biçilmez mücevherleriyle ne kadar göz kamaştırıcı görüldüğünü görünce riski göze alacağım." Dudaklarıma doğru sırttı ve içeri girmeyi talep etmeden önce dikiş yerini yaladı, sonra da aşık bir adam gibi beni öptü. Sanki hakkını ilan eden bir adam gibi.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Evet deyin."

Ona asla hayır diyemezdin. "Evet."

Bir başka derin, tutkulu öpücük. "Baban nasıl?"

"İyi değil," diye itiraf ettim, ona yaslanarak. "Umarım düşüşün en kötü kısmı geride kaldığında bu bulutların bir kısmı dağılır."

Eliyle başımın arkasını kavrayıp beni sıkıca kucakladı ve kulağıma fısıldadı: "Çok üzgünüm bebeğim. Eğer bir sihir gücüm olsaydı, onu senin için daha iyi biri yapmak için tüm gücümü kullanırdım."

Kalbim sevinçle doldu ve kollarımı boynuna doladım. "Seni nasıl buldum? Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Gülümsemesini boynumda hissediyorum. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Hayatıma, hayatlarımıza kattıkların... Aşka hiç inanmadım. Benim gibi bir adam için, benim konumumdaki biri için bunun mümkün olabileceğini hiç hayal etmedim. Ve işte buradayım. Sana tamamen, eksiksiz ve mutlak bir

şekilde aşığım. Bana kendim olmama izin veriyorsun ve beni olduğum kişi için seviyorsun, ne olduğum için değil, ve çocuklarımı kendi çocukların gibi seviyorsun. Bellamy, kraliçem, sen hak etmediğim ama bencilce asla vazgeçmeyeceğim her şeysin."

Ah, öyle olsun.

Onun yardımıyla küpeleri kulaklarıma taktım, bunu yaparken de gülümsemesini gözümünden ayırmadım. Sonra birlikte akşam yemeğine indik. El ele, o Emily'ye yeni isimsiz gelincikimizi muayene etmesi için bir veteriner çağırmasını söylerken bile.

"Bir gelincik. Aman Tanrım."

Gülüyorum. "Ama kızlarınız çok mutlu."

"Umarım öyledir," diye homurdanıyor. "Yoksa, kış olsun olmasın, ilk fırsatta fareyi dışarı atacağım."

"Yalancı," diye takılıyorum çünkü ister gelincik olsun ister olmasın, asla kötü bir hayvan olmayacak.

Rowan yanıma gelip kolunu omzuma atarak, "Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Bana ne söyleyeceksin?"

Sebastian, Rowan'a yüzünü buruşturdu ve diğer herkesin bize katılmasını beklerken bana döndü. "Kulübeye gidip bir göz atacağız."

"Öyle mi?" Sebastian'a sinirli bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Bana her şeyi anlatacağına dair söylediklerin boş çıktı. Ne zaman gidiyorsun ve ne kadar süreyle kalacaksın?"

"Çocukları yatırdıktan sonra bu akşam seninle bu konuda konuşacaktım. Yarın gitmeyi düşünüyoruz ve bir iki günlüğüne kalmayı planlıyoruz."

"Ve yapmak istediğiniz bu mu? Kız kardeşinizin götürüldüğü kulübeyi aramaya mı gideceksiniz?" Bunun kimse için kolay olacağını sanmıyorum.

"Gitmek istiyorum," diyor, gözleri gözlerime kenetlenmiş, cevabımı bekliyor. Kaşlarını çatmış ve bir anlığına başka yöne baktığım için uzun süre beklemesine gerek kalmıyor. Bencilce, gitmesini istemiyorum. Saraya taşındığımdan beri hiç ayrılmadık ve birlikte olduğumuzdan beri de hiç ayrılmadık.

Rowan, "Ben de öyle düşünüyorum," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, bence buna ihtiyacımız var."

Boğazımı temizleyip Sebastian'a döndüm. "Gitmelisin. Seni özleyeceğim ve surat asacağım ama gitmelisin. Bu, gitmemek için çok önemli."

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle,” diye söz veriyorum. “Çocuklarla ve babamla evde olacağım. Emily ve Althea da benimle olacak. Gitmen gerekiyor. Ama, tekrar söylüyorum, eğer bir daha benden böyle şeyleri saklarsan...”

"Yapmayacağım."

“Güzel, çünkü ben de cinsel ilişkiyi reddedip vibratörüne yöneleceğim.”

O gülüyor, Rowan ise kekeliyor ama ben şaka yapmıyorum ve gülmüyorum.

Burada duraksıyorum, parmaklarım otomatik olarak boynuma gidiyor. Aksi takdirde kusursuz olan cildimi kesen, hafifçe çukurlaştırmış yara izine.

“Bunun bir tuzak olmadığını nereden biliyorsunuz?”

Yaklaştı ve parmaklarımı yaramdan nazıkçe çekerken, yarama tatlı bir öpücük kondurdu. Rowan, "Bunun böyle olduğuna inanmamız için hiçbir nedenimiz yok," dedi kesin bir dille.

“Ama bundan emin olamazsın,” diye karşılık verdim sesim yükselerek. “Yıllarca Samil ile omuz omuza çalıştın, onun senin ölümünü planladığını ve Nora’nın helikopterini düşürenin o olduğunu bilmeden.”

Elini tutarak bana güven verici bir şekilde sıktı. “Samil’in yıllardır benden nefret ettiğini biliyordum, Bellamy. Noel balosu gecesi yaptıklarını beklemiyordum ama şaşırmadım da. Burası terk edilmiş bir kulübe. Desta’yı kaçıran kişi veya kişilerin onunla birlikte gittiği bir kulübe. Basın zaten bunu haber yaptı ve Javier’in yanı sıra ulusal suç birimimiz Messalina istihbaratı ve yerel polis de bizimle olacak.”

Burun kıvırdım. "Bunu en başta da söyleyebilirdin."

Dudaklarıma doğru sıırttı. "Doğru. Yapabilirdim. Ama benim için endişelendiğinde çok güzelsin."

Çocuklar odaya girince konuşmamız yarıda kesildi. Akşam yemeği yerken kızlar, gelinciklerine verdikleri isim olan Arthur'dan bahsetmeyi bırakamadılar. Althea bunu fark etmediği için çok üzüldü, ben de fark etmemiştim, o yüzden konu burada kapandı. Kızlar Sebastian'ı Arthur'a bir kafes, bir yatak, bir battaniye ve ihtiyaç duyacağı diğer şeyleri almaya ikna etmeyi başardılar.

Çocuklarla zorla gülümsüyor ve kahkaha atıyorum, bir yandan da o kulübede ne bulacaklarını merak etmekten kendimi alamıyorum. Rowan'a bir bakış attığımda, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

Ormanın derinliklerindeki terk edilmiş kulübeye yaklaşırken güneş, yoğun yaprakların arasından sıcak ışınlarını saçıyor. Rowan ile bakışlarımızı değiştirdik, omuzlarımızda ağır bir yük gibi duran ürkütücü sessizliği hissettik. Bir zamanlar muhtemelen pitoresk bir ev olan, ancak şimdi zamanın unutulmuş bir kalıntısı olan yapı, aşırı büyümüş bitki örtüsü tarafından yutulmuş durumda.

"Gençler burayı nasıl buldu acaba?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Ama yaptıkları için minnettarım."

Arabadan inip etrafa bakındık. Javier, sadece biz burada olmamıza rağmen, koruyucu bir şekilde yanımda durdu, eli kılıfındaki silahındaydı. Polis ve ulusal suçla mücadele birimimiz bir çevre oluşturmuş ve kulübeden battaniye, kanlı tulum ve elmas dışında hiçbir şey almamışlardı. Parmak izi aldılar ama buraya ne kadar zamandır girip çıkan çocuk sayısı göz önüne alındığında, bunun bir sonuca varacağından şüpheliyim.

Rowan, etrafı dikkatlice incelerken, "Aman Tanrım, burası çok ürkütücü," diye mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladım, kulübenin çatlamış ve kırılmış ön cephesine bakmaya devam ederken sesim zar zor duyuluyordu. "Hissediyorum. Sanki bir korku filminden fırlamış gibi."

Dikkatli adımlarla, kulübenin dışını inceliyoruz, kim bilir ne arıyoruz. Desta'yı kaçıran kişinin burayı ne kadar süre kullandığı hakkında hiçbir

fikrimiz yok. Sadece o gece olabilir. Aylar da olabilir. Hatta yıllar da olabilir, ama bana pek olası gelmiyor.

"İçeri girmeye hazır mısın?" diye soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz."

Kıkırdıyorum. "Bundan sonra kocaman bir içkiye ihtiyacım olacak." Ve Bellamy. Ondan ve çocuklardan uzak kalmaktan nefret ediyorum. Bu işin nasıl gideceğine bağlı olarak, bu gece geri dönmeye çalışacağız, ancak buraya araba yolculuğu neredeyse dört saat sürdü çünkü ülkenin neredeyse öbür ucunda. Uçakla gitmek çok dikkat çekici olurdu ve polis olaya dahil olsa da ve battaniye haberlere çıksa da, şimdiye kadar geri kalanını sessiz tutmayı başardılar.

Gazetelerde bulunan diğer şeylerle ilgili hiçbir şey yok ve ben de bunun böyle kalmasını istiyorum. Basın sözcüm, Desta'nın eve döneceğine ve onu kaçıran kişinin bulunup yargılanacağına dair her zaman umutlu olduğumuza dair genel bir açıklama yaptı. Ayrıca bu genel açıklamayı araştırdığımızı ve daha fazla bilgiye ulaşmayı umduğumuzu söyledik ve konuyu orada bıraktık. Özellikle annemin olaylardaki rolünün boyutunu öğrenene kadar, bunun böyle kalmasını istiyorum.

Kulübenin kapısı kapalı ama kilitli değil ve eşikten içeri adımımızı attığımız anda üçümüz de donakaldık. Açık odayı incelerken, çürümenin küf kokusu burnumu doldurdu; oda tamamen kaos ve düzensizdi. Kırık bir pencereden süzülen güneş ışığı, havada uçuşan toz zerreciklerine altın rengi bir parıltı veriyordu.

"Buldukları şeyi nasıl buldular acaba?"

Ben de Rowan gibi şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Javier, "Adımlarınıza dikkat edin," diye uyarıyor. "Bu yapının sağlamlığına pek güvenmiyorum ve tüm bu karmaşanın altında ne saklı olduğunu kim bilebilir ki?"

"Tanrım. Ne büyük bir felaket." Başımı sallıyorum. "Aramaya başlayalım, çünkü ne kadar erken başlarsak o kadar erken gidebiliriz." Daha geniş bir alanı taramak için ayrılıyoruz. Kulübe küçük ve tamamen açık planlı. Bir mutfak, küçük bir yemek alanı ve bir oturma odasından oluşuyor. Hepsi bu kadar. Her köşeyi, her gıcırtilı basamağı ve örümcek ağlarıyla dolu alanı metodik bir şekilde incelerken kalbim hızla çarpıyor. Paket servis kapları, çürümüş yiyecekler, alkol şişeleri, pizza kutuları ve devrilmiş mobilyalar var. Dağınıklık ve çöpten oluşan bir mayın tarlası.

"Sebastian, şuna bak!" diye seslendi Rowan odanın diğer tarafından, sesi heyecan doluydu.

Javier ve ben, tozlu bir kitaplığın önünde duran adama doğru koştuk. Kitaplığın altındaki bir bölmeyi açmıştı ve içinde Desta'nın kaçırılmasıyla ilgili gazete kupürleri vardı. Nefesim kesildi.

"Kim olurlarsa olsunlar, haberlerde bu konu hakkında söylenenleri yakından takip ettikleri açıkça belli," diye acı bir şekilde belirtiyorum. "Onları getirdiğimiz çantalardan birine koyun, ama aramaya devam etmeliyiz."

Javier eldiven takmış, Rowan'dan gazeteleri alıp hepsini büyük, kilitli bir plastik poşete koyuyor. "Parmak izleri," diye açıklıyor ve içimden alınma vurmak istiyorum. Bunu nasıl düşünmedim?

"Pekala, devam edelim," diye onayladı Rowan, kararlılığımız tazelenmişti. Eğer bunlar bunca zamandır gizli kalmışsa, üzerlerinde parmak izi olma ihtimali var.

Zemin katta başka hiçbir şey yok. En azından bulabildiğimiz başka bir şey yok ve yerin durumuna bakılırsa elimizden geldiğince detaylı bir arama yaptık. Ayaklarımızda kurşun varmış gibi hissederek, ikinci kata ulaşmak için kıvrılan eski merdivenlerden yukarı çıktık. Burası küçük, sadece iki minik yatak odası var, bunlardan birinde beşik arka odanın büyük bir bölümünü kaplıyor.

Hepimizin nefesi kesildi ve bir an için Rowan ve ben sadece ona bakakaldık. Brea yeni doğmuşken alınıp götürüldü, hastanelerde sürekli olarak tedavi gördü -ya da bize öyle söylendi- ve sonrasında bizden çok uzakta tutuldu. Hala güneyde bir yerlerde, annemiz onu başkalarının yanına yaklaştırarak sağlığını riske atmak istemediği için bizden uzak duruyor.

Desta'nın durumu ise tamamen farklıydı.

Hastaneden eve getirildiği günü hatırlıyorum. Onunla oynadığımı ve yürümeyi öğrettiğimi hatırlıyorum. Götürüldüğünde henüz iki yaşında bile değildi, ama onu sanki dün buradaymış gibi hatırlıyorum.

Oda büyük ölçüde boşaltılmıştı, polis ve suç birimleri burada işlerini iyi yapıyorlardı. Javier hemen işe koyuldu, beşiğin yatağını kaldırdı ve battaniye ile kanlı tulumun bulunduğu yer olan tahta çitaları aramaya başladı.

Rowan dolaba yöneliyor, ben de şömineye gidiyorum. İçeride hiçbir şey yok ve daha büyük yatak odasında da durum aynı, sadece iki tahta parçası eksik. "Belki de orada bir şey saklıydı?"

“Desta’yı kim kaçırdıysa burayı aceleyle terk etmiş. Yoksa gazete kupürlerini, elması, battaniyeyi veya tulumu neden geride bıraksınlar ki?” diye soruyor Javier, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini dikkatlice inceliyor. “Dikkatsizlik bu. Desta’nın çalındığı gece başka neler çalındı?”

Rowan ve ben başımızı salladık. “Tacını, bulunan elmas yüzünden sanıyoruz. Oyuncak aslanı.” Rowan bana baktı. “Hepsi bu kadardı, değil mi? Başka pek bir şey hatırlamıyorum. Babamızı öldürmek için kullanılan bıçağı asla bulamadılar. O kişi saraya görünmeden nasıl girip çıkacağını biliyordu. İçeri nasıl girileceğini bilecek kadar bilgili veya yetenekliydi. Sadece koridorda korkunç derecede yüksek bir patlama sesi duydum ve sonra Desta’nın ağladığını duydum. Babamı uyandırmak için içeri koştum. Korkmuştum. Patlamanın ne olduğunu bilmiyordum.” Rowan yutkundu, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. “Yatağından fırladı ve Desta’nın odasına koştu. Bağırıldığını duydum. Anlayamadığım bir şey söyledi ve sonra başka bir patlama sesi oldu, ama bana muhafızları uyarmamı söyledi ve ben de uyardım. Ona yardım etmek için içeri girmedim.” İçini çekti.

“Babam içeri girmeden önce muhafızları uyarmanı söylemişti,” diye belirttim. “Ama fırtına vardı. Patlama sesi gök gürlemesi de olabilirdi. Beni de uyandırmıştı.”

Rowan başını yana eğdi, merakla bana baktı, ne demek istediğimi anlamadı. “Evet.”

“Ama onu uyandırmak için içeri girdiniz. Neden?”

Omuz silkerek, “Az önce söyledim işte. Çok korkmuştum. Patlama çok şiddetliydi. Sarayın sallandığını hissettiğimi hatırlıyorum.” dedi.

Başımı sallayarak onu işaret ettim. “Evet. Aynen. Bunu ben de hatırlıyorum. Dışarıda fırtına kopuyordu ama babam sana gardiyanları uyarmanı, yatağa geri dönmemeni söyledi ve sen de Desta’nın odasına koştun. Neden?”

Rowan bana göz kırptı. “Ben... ben bilmiyorum.”

“Desta’yı çalan kişi, fırtınayı beklemiş olmalı; gök gürültüsünü ve şiddetli yağmuru kullanarak saraya girişlerini sessizleştirmiş olmalı. Ama babam bir şeylerin olup bittiğini biliyor olmalıydı, yoksa sana yatağına geri dönmeni ve fırtınayı dert etmemeni söylerdi. Annem de tacın kayıp olduğunu hiç bildirmedi. Hatta, her şeyin yarısında uyudu ve ben ona bağırıncaya kadar yataktan kalkmadı.”

Rowan’ın yüzünün rengi soldu. “Sence birilerinin Desta’nın peşinde olduğunu biliyor muydu? Ya da en azından birilerinin bize tehdit

oluşturduğunu biliyor muydu?"

"Bunun gerçekleşme olasılığı oldukça yüksek görünüyor."

Arka verandada otururken, karanlıkta Alplerin silueti zar zor seçilebiliyordu, Rowan'a "Bunun neden kötü bir haber olduğunu anlamıyorum," dedim. "Bu, umduğumuz haberdir."

Kulübeden ayrıldıktan sonra hepimiz keyifsizdik ve saraya geri dönmeye karar verdik. Desta'nın kaçırıldığı saray, kulübeden sadece elli kilometre uzaklıktaydı, ancak Nora'nın helikopterinin düştüğü saray gibi, o da yerle bir edilmiş, arazisi bulunduğu şehre bağışlanmış ve bir parka ve anıt haline getirilmişti.

Eve dönüş yolunda, davanın baş soruşturmacısından bir telefon aldık. Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı.

"Evet," diye onayladı Rowan usulca, sesi purosunun dumanıyla birlikte soğuk havada kayboldu. Gece yarısına yaklaşıyordu ama ikimiz de yatmak istemiyorduk ve kesinlikle biraz rahatlamak için bir içkiye ihtiyacımız vardı. "Pijamadaki kan babamındı, Desta'nın değil." Brendisinden bir yudum alırken konuyu burada bıraktı.

"Neden hâlâ mızımız bir köpek gibi ses çıkarıyorsun?"

Homurdanır. "Çünkü, kardeşim," diye alaycı bir şekilde söyler, "tüm bunlar ortaya çıkmadan önce olduğumuzdan daha fazla onu bulmaya yaklaşmadık. Sanki boşuna bir çaba gibi geliyor, ne için? Bizi nereye götüreceksin? Yakında annemle çok rahatsız edici bir konuşma yapmamız gerekecek ve dürüst olmak gerekirse, bundan pek bir şey çıkacağından emin değilim."

Omuzuma yaslanıp puromun ucunu brendiye batırdım, ağzıma attım, birkaç nefes çektim ve uzun bir duman akımı, ardından da bir duman halkası üfledim.

"Bunun bizi nereye götüreceğini ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki de hiçbir yere. Desta yirmi bir yıl önce oraya götürüldü ve şu anda her yerde olabilir, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bunu en başından beri biliyorduk."

"Evet, önce gizemli kadını ben terk etti, Bellamy'nin babası düştü ve şimdi de Desta ile bu çılgınlıklar."

İlk ayrıntıyı yakalayıp, aklımı diğer her şeyden uzaklaştırmak için bunu keyifle kullanarak sııttım. "Ah, demek ki gizemli tek gecelik ilişkinin seni iz bırakmadan terk etmesine hâlâ üzölüyorsun."

Sıgarasını tutan eliyle bana orta parmağını gösterdikten sonra bir nefes daha çekti. "Olabilir. Onu bulmanın hiçbir yolu yok ve bu beni çıldırtıyor."

"O kadar iyi miydi?"

"Daha iyi. O inanılmazdı, güzel, zeki ve espriliydi. Bir zamanlar Bellamy'ye 'baş belası' demiştin ve korkarım bu kadın da benim için aynı olabilir ve onu bir daha asla bulamam." derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Vay canına," diye haykırdım, doğrulup oturarak. "Bunun sadece senin gururunla ve bir kadının senden önce ayrılmaya cesaret etmesinin ilk örneğiyle ilgili olduğunu sanıyordum. Bir gecede aşık olduğunu hiç bilmiyordum."

Boğazının arkasından küçümseyen bir ses çıkardı. "Aşık olduğumu söylemedim. Kimse tek gecede aşık olamaz. Sadece... onu merak ediyorum hepsi bu. Bir veya on kez daha görüşmek isterdim ve ayrıca bana soyadını veya telefon numarasını bile vermeden neden kaçıp gittiğini de bilmek isterdim. Ve evet, belki de gururum da incindi."

"Bellamy'yi görür görmez işimin bittiğini anladım. Bazen tek bir bakış yeterli oluyor."

"Şey, bir baktım ve bir tadına baktım, belki de mahvoldum, ama bir daha onu asla görmeyeceğim için bunu asla bilemeyeceğim."

"Ve düğüne gizlice girdiğinden emin misin?"

"Davetli listesinde Ella adında kimse yoktu."

Sıgaramın ucunu küllükte söndürüyorum. "Size sahte bir isim vermiş olması mümkün değil, değil mi?"

"O benim kim olduğumu biliyordu."

"Kim olduğunu bilmenizi istemiyorsa, yalan söylemesi için daha da fazla sebebi var."

"Belki, ama onun kim olduğunu bilmemi istememesinin bir sebebini düşünemiyorum." Bir nefes daha çekiyor.

Kıkırdıyorum. "Sadece senin penisini istedi. Belki evli, nişanlı ya da kötü üvey annesinin malikanesinin tavan arasında hapsolmuş ve arabası balkabağına dönüşmeden önce oraya dönmek için yatağından kaçmak zorunda kalmıştır."

"Ha ha," diye yakınıyor. "Bununla çok komiksin."

"Adı Ella'ydı - en azından öyle iddia ediyordu - ve kraliyet balosuna gizlice girdikten sonra gece yarısı sizi resmen terk etti. Bir de arkasında bir küpe bıraktı. Tam bir cam ayakkabı değil ama yine de ironik."

"Sen tam bir aptalsın. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü çok komik ve tüm bu tesadüfler inanılmaz derecede eğlenceli. "Bu gece yapmadın."

"Benim hatamdı, düzelttiğim için memnunum."

Sürgülü arka kapı açıldı ve ikimiz de başımızı omuzlarımızın üzerinden çevirerek Bellamy'nin battaniyeye sarınmış, uykulu bir ifadeyle dışarı baktığını gördük. Rowan hemen purosunu söndürdü ve ben de yanımıza gelmesi için kucağıma vurdum. Hiç tereddüt etmeden, soğuktan korunmak için bacaklarımın arasına kıvrılıp göğsüme sokuldu.

"Sözünüzü kesmek istemedim."

"Evet, yaptın ama neden uyumuyorsun?"

"Gün boyu nerede olduğunu ve ne yaptığını bildiğim halde bu gece uyuyabileceğimi mi sandın gerçekten? Döndüğünde neden beni uyandırmadın?" Bana sitem dolu bir bakış attı.

"Uyuyor olacağını sanıyordum," diye hatırlattım ona. "Hak ettiğin kadar ilgi görmüyorsun." Burnunun ucunu öptüm. "Rowan'ın güzel Ella'sı hakkında onunla dalga geçtiğimi kaçırdın işte."

"Yazık. O gece dağ evinin videosunu neden izlemediğinizi anlamıyorum."

"Kim demiş yapmadım?" diye sordu, içkisini de yanına alarak doğrulup kadehinde kehribar rengi sıvıyı çevirerek. "İçeri girdi, beni gördü, konuştuk ve dans ettik. Onu odama çıkardım, eminim ki çok güzel bir zaman geçirdi, ama erkenden gizlice çıktı. Olay bu kadar. Gece bitti. Ella gitti. Javier bana kim olduğunu bilmediğini ve yüz tanıma işleminden sonra bile yüzünün elimizdeki hiçbir veritabanındaki kimseyle eşleşmediğini söyledi."

"Aksanı var mıydı?" diye soruyor Bellamy.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Fransızcası kusursuzdu. O gece biraz da sarhoş olmuş olabilirim, o yüzden bunlara pek dikkat etmedim." dedi.

"O zaman belki de sandığınız kadar onun için iyi değildi."

Bana alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. "İyiden de öteydi. Emin olun. Performansından çok memnun kaldı. Hatta birkaç kez memnun kaldı. Yani durum bu ve ben bunu geride bırakıyorum çünkü bulunmak istemeyen birini aramanın bir anlamı yok. Öğrendiğimiz kadarıyla."

Bellamy ifadesiz bir şekilde, "Bu gerçekten senin haftan değil," diyor ve Rowan'ın dudakları seğiriyor.

"Belli ki bu hafta senin de haftan değil, tatlım."

"Eğer mümkün olsa, bunun şerefine içerdim."

"Al," diyor. "Senin için ben yaparım." Rowan brendisinin son yudumunu içiyor, ben de aynısını yapıyorum, karanlık, ay ışığı olmayan geceye ve göz kamaştırıcı yıldızlara bakıyorum. "Tek bildiğim, düğününüzden beri işler değişti. Samil'in ölümünden sonra tehlikenin geçtiğini sanıyordum, ama söylemekten nefret ediyorum, yanıldığımı anladım. Ve ilk defa, başımıza daha fazla bela geleceğinden korkuyorum."

Bacaklarımdan aşağı süzülen hafif, kışkırtıcı öpücükler beni derin uykumdan uyandırıyor. Eve döndüğümüzden beri uyku benim için zor geçiyor, düzensiz ve aralıklı geliyor. Uyuyup uyumadığım önemli değil, vücudum Sebastian'ın sıcak nefesine ve iç bacaklarımdaki yumuşak diline doğal olarak bir beklentiyle tepki veriyor. Ellerim hemen aşağıya iniyor, gür saçlarını buluyor ve onu ihtiyacım olan yere çekmeye çalışarak inliyorum.

Bana doğru kıkırdıyor, sanki "Bu gösteriyi yöneten sen değilsin" dercesine küçük aşk ısırıklarıyla beni uyarıyor. Onun baskınlığı, özlem duyduğum bir şeye dönüştü. Hiç hayal etmediğim bir şeye. Onunla tanışmadan önce bakireydim, erkeklerle çok az deneyimim vardı, ama bolca porno izlemiştim ve beni neyin tahrik ettiğini, neyin etmediğini biliyordum.

Yalnızdım. Bahsedilecek bir arkadaşım yoktu. Babam bir bakım evindeydi, bu yüzden gecelerim uzun ve yalnız geçiyordu, ama güçlü ve bağımsız bir kadın olmaktan başka bir şey değildim. Bu yüzden birinin beni kontrol etmesi fikri her zaman tüylerimi diken diken ediyordu. Ta ki ona yatak odasında kontrol vermenin, yatak odasının dışında gücümü veya bağımsızlığımı zayıflatmadığını fark edene kadar.

Bir başkasının yönetimi devralmasının getirdiği rahatlamayı öğrendim.

Zihninizi kapatıp kendinizi tamamen başka birine emanet edebilmenin, o kişinin sizi her zaman seveceğini ve koruyacağını bilmenin verdiği o tatlı mutluluk. Eğer bir gün "kral" veya "dur" bile dersem, onun bunu yapacağını bilmek.

Sebastian yukarı doğru öpüyor, sonra tekrar aşağı iniyor ve bu da benim onun saçlarını çekiştirmeme neden oluyor.

"Sabırsızlığın karşılığı yoktur."

"Alay etmenin amacı da acımasızlık değildir."

Gülerek, vajinamın hemen altındaki hassas noktadan bacağıma ısırıldı. "İhtiyaç duyuyor musun, sevgilim?"

"Senin için mi? Her zaman." Sesimdeki samimiyeti duyduğunda, tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. Odamız hala karanlık, perdeler sıkıca çekilmiş ve yatağa geri çökerken iç çekiyorum, bu harika anın uzun sürmeyeceğini ve yakında Phaedra'yı okula götürmek ve çocukları güne hazırlamak için kalkmamız gerekeceğini biliyorum. Kollarımı başımın üstüne doğru uzatıyorum, ipek çarşafın tenime değdiğini hissediyorum. Bu görkemli sarayda, kocam olarak bir kral ve yeni ailem olarak onun üç çocuğuyla uyanmak benim için hala çok yeni.

Derin bir nefes alıp kokumu içine çekti, sonunda diliyle klitorisimin etrafında minik daireler çizdi. Beni zevkle tahrik etti, hemen geri çekilip üzerime serin hava üfledi, ben de ona karşı titredim. Bir eli gecelik tişörtümün altına kayd, dolgun göğüslerimden birini kaldırıp sıktı, ben de yüksek sesle inledim.

"Çok ses çıkaramazsınız. Çocuklar yakında uyanacaklar."

"O zaman buna başlamamalıydınız."

"Durmali mıyım?"

"Majesteleri kahvaltıda zehirlenmeyi ister mi?"

"Ah, benim ateşli kızım." İç bacağıma bir tokat atıyor ve diliyle dudakları hemen klitorisimi emmeye, ağzına almaya başlıyor. Yanımdaki yastığı kapıp yüzüme bastırıyorum ve çığlık atıyorum. Onun kokusunu içime çekmek, hisleri daha da yoğunlaştırıyor gibi görünüyor.

Sebastian'ın dili, klitorisimi okşarken hem sert hem de oyunbaz bir şekilde hareket ediyor, etrafında minik daireler çiziyor ve bunu yoğun, ıslak öpücüklerle değiştiriyor. İki parmağı doğrudan vajinama giriyor, sonra kıvrılıp iç duvarımdaki o sihirli noktayı ovuyor. Bütün bunlar olurken, dilini kullanarak beni nazikçe tahrik ediyor, titrememe neden olacak kadar yavaş hareket ediyor.

O vajinamı ısırma, emmeye ve yalamaya devam ederken ben de yastığı başımın üzerine daha sıkıca bastırıyorum, ta ki sıırılsıklam, titreyen bir hale gelene kadar. Çok yaklaştım ve bunu hissettiğini biliyorum çünkü

her seferinde o noktaya ulaştığında geri çekiliyor, beni en iyi ve en kötü şekillerde tahrik ediyor.

Parmakları içimde hızla girip çıkıyor ve klitorisimi ağzına alıp bu sefer dişlerini de hafifçe hissettirdiğinde, adeta patlıyorum. Bacaklarım başını sıkıca kavarken vücudum yüzünün üzerinde hareket ediyor, boşalmamı ağzına sürterek, bana verdiği her şeyi alıyor ve asla bitmesini istemiyorum.

Kalçamdan klitorisime son bir kirli yalama hareketiyle, vücudumda öpücükler bırakmaya başladı. Gecelik gömleğimi başımdan sıyrırken ağzını boynumdan, omuzlarımdan ve göğüslerimin kıvrımlarına doğru gezdirdi. Dili, aralarındaki vadiyi takip ederek tepelerindeki sıkı pembe tomurcuklara ulaştı. Bir meme ucunu nazikçe dişleriyle yakalayıp önce hafifçe, sonra da altımda kıvrandığımı hissettiğinde daha sertçe kazıdı.

Nefesim kesildi, tüm duyularım onun ağzına odaklandı. Elim hızla yukarı kalktı, saçlarına daldı ve onu daha sıkı kendime doğru çektim, o da meme ucumu okşarken başparmağıyla diğer ucun üzerinde ileri geri hareket ediyordu, her harekette diğer uç daha da sertleşiyordu. Dilinin kendi aklı varmış gibi daha hızlı hareket etmesiyle saf, lezzetli bir mutluluktu. Vücudum kasıldı, karnımda yeni bir zevk dalgası kıvrılmaya başladı ve vücudumun her santiminin dudaklarıyla dokunulmasını isteyerek ağzına doğru kıvrıldım.

Sebastian, göğüslerimi hırpalarken tenime karşı gülümsüyor, sıcak nefesi omurgamda ürpertiler yaratıyor ve boynuma doğru ilerlerken boş iç organlarım kasılıyor. Sabahın sessizliğinde duyulan tek sesler yumuşak iç çekişler, mırıldanmalar ve açlık dolu inlemeler. Köprücük kemiğimi öpüyor ve ellerini sırtım boyunca kaydırarak kalçalarımın hemen üstüne dokunuyor, beni doğru noktalardan okşuyor ve eğer ona liderlik etmesine izin verirsem yapacağı tüm mükemmel şeylerin sessizce sözünü veriyor.

Sıkı dudakları boynumu ve kulağımı okşarken, elini kalçamdan alıp başımın arkasına dolayarak beni kendine doğru çekti. Bir sonraki nefesimde dudakları dudaklarıma yapıştı ve gözlerim kapanarak anında ona teslim oldum. Dili ağzıma girdi, benimkiyle kıvrılıp dans etti, ta ki beni üstte bırakacak şekilde pozisyon değiştiren kadar.

"Üzerime bin," diye emretti, öpüşmeyi kesip yanan gözlerinde hayretle bana bakarak. "Sertçe üzerime bin. Muhteşem vücudunun beni becermesini izlemek istiyorum. Güzel göğüslerinin nasıl sallandığını görmek istiyorum."

İki kere söylenmesine gerek yok. Sebastian'ın üzerine kayıyorum ve kalın, dolgun penisini ıslak kıvrımlarım boyunca yönlendiriyorum, ucuyla

klitorisimi okşuyorum. Bana doğru sırtıyor ve kaşını kaldırıyor.

"Ne?" diye masumca mırıldandım, ama zaten nefes nefese olduğumu düşünürsek, onu kandırabileceğimi sanmıyordum. "Sadece seni yaşıyorum."

"Öyle mi yapıyorsun? Bana kalırsa benim penisimi vajinanda oyuncak gibi kullanıyorsun."

"Ben de aynısını yapabilirim."

Göğüslerime vuruyor ve meme ucumu sıkıyor, bu da beni inlemeye ve tam klitorisimin üzerinde olan penisinin üzerinde kıvranmaya itiyor.

"Beni içine al."

"Ya yapmazsam?" diye meydan okuyorum. "O zaman ne yapacaksınız?"

"Ellerini bağla ve götünden benim akana kadar sik."

"Ah, kahretsin," diye inledim, penisinin başını klitorisime daha da sıkıca bastırarak. "Yapacak mısın?" Bu sorunun nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama şimdi yalvarıyorum. "Şu an değil, ama yakında, bunu yapacak mısın?"

Göğüs ucumu daha sertçe büküyor. "Benim yaramaz, azgın kızım, sen mükemmel derecede arsızsın. Evet, bunu kesinlikle yapacağım. Ama şimdi değil. Şimdi beni içine almanı istiyorum ki, senin boşalmanı izleyip hissedebileyim. Geç olmaya başlıyor."

Sızlanıyorum ama dizlerimin üzerine doğrulup derin bir iniltiyle içime giriyorum, elim göğsüne yapışmış, ona bir can simidi gibi tutunuyorum. Onun içimde olmasının verdiği his asla eskimeyecek, ama yemin ederim, her seferinde bir öncekinden daha iyi geliyor. Hareket etmeye başlıyorum, yukarı kalkıp tekrar aşağı iniyorum. Onun tüm uzunluğu beni sonuna kadar doldururken hafifçe nefes nefese kalıyorum ve ona sürtünürken zevkle inliyorum.

Sebastian yatak başlığına yaslanarak doğruldu, ben de kollarımı boynuna doladım ama o başını salladı.

"Daha iyi bir fikrim var." Beni kaldırıyor, bir kolunu dizimin altına, diğerini sırtımın arkasına koyuyor ve beni ondan uzağa doğru kavisli bir şekilde yatırıyor. "Bacaklarımdan tut."

Hemen yapıyorum ve o da bana sertçe girmeye başlıyor. Ve bu açıyla, bacaklarım onun üzerinde açık, vajinam açık ve görünür halde, her itişte penisinin ön duvarıma çarpmasıyla, akıl almaz bir şey. Zıplamaya başlıyorum, itişleriyle aynı tempoda hareket ediyorum, onu daha derine

almak, daha sertini istemek istiyorum. Göğüslerim serin havada dik, meme uçlarım sertleşmiş ve daha derine kıvrılıyorum, daha hızlı hareket ediyorum.

Kontrolü ele alıp, kalçalarımı dalgalandırarak ve o bana doğru itilirken sertçe aşağı doğru bastırarak onun üzerinde hareket ediyorum. Zıplayan göğüslerimi avuçluyor ve ben onunla mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ederken göğüslerim ellerinden taşıyor. Göğsünden bir inilti yükseliyor, alnında ter birikiyor ve beni penisinin üzerine daha da aşağıya doğru itiyor.

Başparmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve penisinin hassas noktama her değdiği an vücudumda keskin bir zevk patlaması hissediyorum. Oturarak dudaklarımı onun dudaklarına sürüyorum, nefes nefese ve inleyerek ağızına doğru sürünüyorum, her birleşmemizde kalça kemiğini kullanarak klitorisimi ovuyorum.

Uzun, derin ve hızı ile yoğunluğu değişen itişlerle beni beceriyor ve başparmağı klitorisimi ovmaya başladığında başım geriye düşüyor ve gözlerim baş döndürücü bir mutlulukla kapanıyor. Yukarı aşağı ve yanlara doğru hareket ediyorum, ikimizi de birbirimize yaklaşıtıyorum, o da beni kendine çekiyor ki kalçalarımın onunkine süründüğünü hissedebilsin. Bacaklarımı daha da açıyorum, parmaklarının atan klitorisimde daha hızlı hareket etmesini ve her zamankinden daha derine ve daha sert bir şekilde girmesini istiyorum.

Bedenlerimiz tek bir vücut gibi hareket ediyor, bir ritim oluşturuyor ve bu ritim bizi ele geçiriyor. Parmakları belimin yumuşak etine, iz bırakacak kadar sertçe saplanıyor ve bu da beni ona daha çok sarılmaya, ikimizden de bir inilti koparmaya itiyor. Hareketlerimizin gücü, kalçalarım eline sürtünürken ve vücudum penisinin içimde yaptığı itişlerle birlikte zıplarken, zevkten başka hiçbir şeye yer bırakmıyor.

"Aman Tanrım, bebeğim. Sana bak. O kadar ateşlisin ki, neredeyse dayanamıyorum."

"Çok yaklaştım," diye haykırıyorum, uçurumun kenarına tutunarak.

Sebastian kavrayışını sıkılaştırdı ve daha sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladı, ikimizi de doruk noktasına ve ardından da doruk noktasına kadar itti, ta ki içimi tamamen onun sıcak menisiyle doldurana kadar. Kıvılcımlar ve ısı, elektrik yükleri gibi tenime yayıldı ve dalga dalga gelen boşalmayla bacaklarım titredi.

Üzerine yığıldım, bedenlerimiz hala birleşikti ve nefeslerimiz aynı anda geliyordu. Bir iniltiyle benden ayrıldı ve tekrar üstüme çıkana kadar döndü, beni yere sabitledi ve ağzımı öptü. Aramıza uzanıp ıslak penisini kavrayıp hala sert olup olmadığını kontrol ettiğimde kıkırdadı. Kaşımı kaldırdım ve onu okşamaya başladım, çünkü bu şey kesinlikle yumuşamıyordu, tam o sırada kapıya sert bir şekilde vuruldu.

“Baba? Bellamy?”

Kıkırdamaya başladım. "Tam zamanlı ebeveynliğin getirdiği şey bu mu? Sürekli sözümün kesilmesi mi?"

"Nora ile nadiren cinsel ilişkiye girdiğimiz için bilemem, ama sanırım bizim durumumuzda cevap evet olacaktır. Sık sık. En azından biz neredeyse bitene kadar beklediler."

“Doğru. İyi ki kapımızı kilitliyoruz.”

Elim Sebastian'ın penisinden kaydı ve o da doğrulup, ağırlığını üzerime vermeden bacaklarımın alt kısmına oturdu. "Oui?" diye seslendi. "Nous sortirons bientôt. Yakında çıkacağız." Hızlı bir öpücükle kendini yukarı doğru itti ve kalktı, sonra da bana aynısını yapmamda yardımcı oldu. "Görünüşe göre ikinci tur bu geceye kadar beklemek zorunda kalacak."

Günün geri kalanı hızla geçti. Sabahın büyük bir kısmını, iyi bir gün geçiren babamla, Zayer ve Sabrina ile oynayarak geçirdim ve farkına bile varmadan Phaedra eve geldi ve güneş sarayın üzerinden batarak büyük avluya altın ve turuncu tonlarında sıcak renkler saçtı. Bugün hava dünden daha ılıktı ve sanırım hepimiz biraz dışarı çıkmak istedik. Taş bir sütuna yaslanıp çocukların babalarıyla vakit geçirmelerini izledim.

Buraya bakıcı olarak ilk başladığımda, nadiren böyle zaman ayırırdı. Yani, onlarla oynardı ve onları severdi, ama en son ne zaman onlarla eskrim yaptığını hatırlamıyorum.

“Baba!” diye haykırıyor Phaedra, babasının başlangıç pozisyonunu taklit ederek kılıcını havaya kaldırıyor. “Bu sefer ben kazanacağım.”

"Çok özgüvenlisin canım kızım. Bunun için benimle savaşman gerekecek."

Sarı saçları, taktığı maske-kaskın altından omuzlarına dalgalar halinde dökülüyor ve onun kararlılığını izlerken kalbim gururla doluyor. Sebastian

onlara kolaylık sağlamıyor. Onları öğrenmeye zorluyor ve acaba içten içe bana olanlardan dolayı onlara öz savunma öğretme ihtiyacı mı hissediyor diye düşünüyorum.

“Phaedra, bundan daha hızlı olmalısın,” diye takıldı Sebastian, kask takmadığı için gözleri yaramazlıkla parlıyordu—bence haksız bir avantajdı ama ben sustum. Onun ilerleyişini savuşturup ona doğru atıldı. Phaedra kenara sıçradı ve kılıç darbesini ıskaladı. “Harika iş! Mükemmel bir hamleydi.”

Sabrina heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Haydi Phaedra! Başarabilirsin!"

İkisi karşılıklı olarak dövüşürler ve sonunda Phaedra, Sebastian'ın koruyucu göğsüne bir darbe indirir. Sabrina ve ben alkışlarız, ama sonra Zayer ortaya çıkar, Phaedra'nın önüne atlar ve kendi kılıcıyla Sebastian'a vurur.

"Denemek istiyorum baba!"

“Sıra bende.” Sabrina, Zayer'in oyuna dahil olmaya çalışmasından dolayı sinirlenerek zıplayıp duruyor. Bu kız tam bir ateş ve azim abidesi. Phaedra'dan önce Sebastian'la eskrimde de hiç tereddüt etmeden saldırgan taraf olmuştu.

“Sıra sendeydi Sabrina, akşam yemeğinden önce bir tur daha yapacak vaktimiz olacağını sanmıyorum, ama yarın mümkünse tekrar deneyeceğiz.” Sebastian, Zayer'e döndü. “Pekala Zayer.” Kıkırdadı, kaskını başına takıp oğluna eğildi ve nasıl pozisyon alacağını gösterdi. “Bakalım neler yapabileceksin evlat.”

Zayer ve Sebastian karşılıklı atışmaya başlarlar, ta ki Sebastian, Margarite'nin bizi akşam yemeğine çağırdığı anda Zayer'in karnına bir kurşun sıkmasına izin verene kadar. Kış bahçesinden içeri girdiğimizde, saksı bitkilerinden birinin yanından hafif bir hışırtı duyuyorum ve Arthur çocukları görünce koşarak dışarı çıkıyor.

“Kızlar!” diye inledi Sebastian. “Bu gelincik tam bir baş belası olmaya başladı.”

Evet, öyle. Çok komik. Veteriner, buraya geldiği ilk gece onu kontrol etti ve sağlık durumunun iyi olduğunu söyledi. Dün Sebastian yokken, Arthur bütün gün bizi her yere takip etti, oyuncaklarla oynadı ve oradan oraya koşturdu.

Ama aynı zamanda ortalığı dağıtıyor ve yapmaması gereken şeylere bulaşıyor. Bunları Sebastian'a asla anlatmayacağım çünkü ailemizin yeni

evcil hayvanını çalışma odasında, Sebastian'ın eski kitaplarının üzerinde tırmanırken buldum; ki kişisel deneyimlerimden biliyorum ki Sebastian bu kitaplara karşı çok koruyucu.

"Sevimli olabilir ama aynı zamanda baş belası da."

Sabrina gururla, "Benim gibi," diye cıvıladı.

"Evet," diye onayladı Sebastian, sesi hafif ve hiç de azarlayıcı olmasa da. "Tıpkı senin gibi. Küçük tüylü dostun da senin bazı karakter özelliklerini almış gibi görünüyor."

Bu sabah Arthur, Sebastian'ın ofisine gizlice girdi ve yeni başbakanla yaptığı telefon görüşmesini türlü gürültüler çıkararak ve masasının üzerine atlayarak böldü. Althea onu kaldırmak zorunda kaldı, ki bundan hiç memnun değildi, ve onu bize geri getirdi ki biz de onu bir süreliğine kafesine geri koyabilelim.

"Sanırım Arthur hepimizi tetikte tutacak," diyorum, bacağıma tırmanıp beni kucağıma alırken gülerken. Gerçekten çok sevimli. Şirin bir yüzü ve gri beyaz bir gövdesi var. Ve tüyleri çok yumuşak.

"Çünkü o gelmiş geçmiş en iyi evcil hayvan," diye onaylıyor Phaedra. "Buradaki hayatı daha ilginç ve eğlenceli hale getiriyor."

"Yani daha önce eğlenceli ve ilginç değil miydi?" diye sordu Sebastian, gözlerindeki alaycı tonu yakalasam da.

"Önceden çok sıkıcıydı."

Gülerek saçlarını okşadı.

"Phaedra'ya katılıyorum. Saray hayatının tüm düzenini ve resmiyetini dengelemek için ihtiyacımız olan kaos o," diye düşünüyorum, çünkü en azından son zamanlarda aramızda düzenli hiçbir şey yok.

Akşam yemeği için içeri girerken, Arthur neşeli bir şekilde etrafımızda koşuşturuyor, bacaklarımızın arasından geçiyor ve Sebastian da dahil olmak üzere hepimizi güldürüyor. Babamla ilgili sorunlar ve Sebastian'ın bu Desta kabusuyla boğuşması arasında tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Sürekli karşılaştığımız zorluklar ve değişimler arasında hâlâ kahkahaya, neşeye ve biraz da kaosa yer olduğunu bilmek güzel bir duygu. Ancak ertesi sabaha kadar ne tür bir kaosun bizi beklediğinden habersizdim.

Sabah uykulu ve baş ağrılıydı. Bellamy hayatıma girmeden önceki gibi saatlerce uyanık kaldım, düşüncelere dalmıştım. Bellamy çabucak uykuya daldı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı çünkü babasının günü iyi geçmişti, çocuklar mutluydu ve sonunda, sonunda, kraliçem huzur bulmuştu.

Bu da benim uykuya dalmam için yeterli olmalıydı, ama olmadı. Gece yarısına doğru yatağımdan kalkıp çalışma odama gittim, şöminede ateş yaktım ve alevlere bakarken kaba Amerikan burbonunu içtim, zihnim ise bir sürü düşünceyle meşguldü. Hiçbir cevap bulamadım, ama bu sabah saat üçe doğru bir mesaj gönderdim.

Ben: Bize bir açıklama borçlusunuz.

Onu orada bıraktım ve yatağıma çekildim.

İşte şimdi, şafak söktükten hemen sonra, günüm başlayacak. Kaçamadığım amansız bir döngü bu; saatlerimi gülümsemelerle dolduran çocuklarım ve asla hak etmeyeceğim ama her zaman minnettar olacağım eşim dışında.

Özellikle de onun sıcak ağzını penisimde hissettiğimde, zaten sertleşmeye başlamış olan sabah ereksiyonum daha da sertleşiyor.

"Bunun bir rüya olmadığını söyle bana," diye mırıldanarak, istekli dudaklarına doğru itildim.

“Rüya değil.” Beni boğazının arkasına kadar emiyor ve refleks olarak yutkunuyor, benden bir inilti ve sert bir homurtu koparıyor. Baş ağrım ve sersemliğim de böylece geçti, çünkü artık tamamen uyanığım ve kendimi harika hissediyorum.

“Aman Tanrım.” Parmaklarım saçlarına dolanıyor, ağzını kapatıp onu orada tutmak istiyorum, ta ki daha iyi bir fikir bulana kadar. “Bunu yaparken yüzüme otur.” Bir an sessiz kalıyor, ağzı bile kıpırdamıyor. “Kalk ayağa,” diye emrediyorum ve anında itaat ediyor. Bu, ona karşı zaten olduğumdan daha da sertleşmeme neden oluyor.

"Bu sabah çok otoritersin. Kocama basit bir oral seks yapıyordum, şimdi de bunu yaparken yüzüne oturmamı istiyor."

Sırıttım. "Bu fikri beğenmedin mi?" diye sordum, zaten beğendiğini biliyordum.

"Eğer benim vajinamı yemek istiyorsan, seni kim durdurabilir ki?"

“Ben sizin kralınızım ve bu yüzden de hükümdarınızım. Şimdi yüzüme oturun ve sikimi boğazınıza kadar alın.”

Kalçasına bir şaplak attım ve titrek bir nefes verdi, ama hemen işe koyuldu, tatlı küçük bedenini döndürerek başını çevirdim ve ellerim kalçalarını kavradı. Parmaklarım kalça yanaklarına saplanırken, açık vajinasını yüzüme doğru indirdim, burnum tam kalçasına değiyordu.

"Ah!" diye çığlık atıyor, benden uzaklaşmak için kıpırdanıyor ama artık buna izin vermeyeceğimi biliyor olmalı.

"Daha önce yapmadığım bir şey yok, tatlım."

“Biliyorum. Ama... şu an hamileyim.”

Hafifçe kıkırdıyorum. "Ve bunun vücudunu benim için ne kadar daha çekici kıldığının farkında değil misin?"

“Kendimi sadece... açık hissediyorum.”

"Öylesin. Senin her zerreni görebiliyorum."

"Ah. Sus artık. Yardımcı olmuyorsun."

Ona dün yaptığım gibi aynı pis yalamayı yapıyorum, doğrudan anüsünden klitorisine kadar. "Bu benim bedenim, Bellamy. Ona sahibim. Ona tapıyorum. Ona takıntılıyım. Onu nasıl yemek, öpmek veya onunla nasıl sevişmek istersem, bu tamamen benim seçimim olacak."

Dilimi doğrudan içine sokarken, o da dilimi sıkıca kavradı.

"Şimdi sikimi em, kraliçem. Bana o güzel ağzının ve keskin dilinin ne kadar yetenekli olduğunu göster."

Gülümsemesi genişliyor, bana bakarken gözleri parlıyor. Yaramaz bir göz kırpmasıyla derin bir nefes alıyor, penisimi eline alıyor ve doğrudan ağzına sokuyor. Ve aman Tanrım, bu inanılmaz derecede iyi. O kadar iyi ki, bir an için beni sersemletiyor ve görevimi hatırlayıp vajinasına odaklanmadan önce bir saniyeye ihtiyacım oluyor. Ellerimi kalçalarına koyarak, vajinasını yüzümün üzerine doğru kaydırıyorum ve klitorisini ağzıma alıp emiyorum.

O zaten sırlıklam olmuş, dudaklarıma damlıyor. Dilim hızla içine girerken kendimi tutamıyorum, inliyorum. Beni boğazından aşağıya doğru böyle alıyor, uzun süre dayanamayacağım ve bunun olmadan önce onun boşalması gerekiyor.

Dudakları penisimi daha sıkıca kavradı, yukarı aşağı hareket ettikten sonra beni sert ve derin bir şekilde ağzına aldı. Boğazının en arka duvarına kadar ulaştım ve artık geri dönüşü olmayan noktaya gelene kadar beni yuttu.

"Aman Tanrım!" diye tısladım, gözlerimin arkasında yıldızlar uçuşuyordu. "Öğürme refleksin yok mu? Ne zamandan beri bunu yapılabiliyorsun?"

Mırıltılı bir ses çıkarıyor, bu ses titreşimleri doğrudan testislerime ve mideme iletiyor. Vajinasını yalamaya ve her santimine dokunmaya devam ediyorum. Yumruğu penisimin dibini kavıyor ve beni ağzına alıp çıkarıyor, yukarı aşağı emiyor, sanki bir dondurma çubuğuymuşum gibi şapırdatıyor. Eli beni büküyor ve çekeştiriyor, ben de karşılık olarak tempomu artırıyorum, klitorisini ağzıma alıp dilimle yalayarak orgazm olmaya başlayana kadar devam ediyorum.

Vajinası dudaklarımda üzerinde titrediği ve tatlı menisi dilime değdiği anda, ağzına boşalıyorum, onu boğuyorum, öğürme sesini çok seviyorum ve sahip olduğum her şeyi doğrudan boğazına boşaltıyorum. Akıl almaz ve erotik bir şey ve bu kadınla evlendiğim için bir kez daha çok mutlu oluyorum.

O bana yaslanıyor ve ben onu döndürüp dudaklarını kendi dudaklarımla örtüp derinlemesine öpüyorum. Onun tadı benim gibi, benim tadım da onun gibi ve birlikte kirli bir şehvetin iğrenç bir birleşimiyiz. Ta ki kapı kolumuz tekrar sallanana kadar. Ama bu sefer, çocuklarımız değil.

"Sebastian, sabahki aktivitelerinizi bölmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ama şimdi kalkıp giyinmeniz gerekiyor."

Bellamy ile ben birden ayağa fırladık, ikimizin de başı kapıya doğru döndü.

"Bu nedir?" diye seslendim ormanın arasından.

Bir homurtu. "Annemiz bir saat içinde gelecek." Rowan bundan hiç memnun değil.

Kahretsin.

Yirmi dakika bile geçmeden ikimiz de giyinmiş ve hazırдық. Javier, Phaedra'yı okula götürüyordu ve Sabrina ile Zayer peşinden koşarken ayak bileklerimin etrafında bir gelincik koşuşturuyordu. Annemi yıllardır görmemiştim. Nora'nın cenazesinden beri, o zaman bile pek görünmemişti. Ben kral oldum ve annem kendini izole etti, keder ve istikrarsızlık bahanesiyle, oysa bunca yıldır bizi ondan uzak tutan başka bir şey olabilir.

Nora öldüğünde Zayer sadece dört aylıktı ve Sabrina'nın da onunla ilgili hiçbir anısı yok. İtiraf etmeliyim ki, bu ziyareti dört gözle beklemiyorum ve şimdi buraya gelmesine şaşırdım. Bellamy yanımda, alışılmadık bir şekilde soğukkanlı duruyor. Annemle tanışmak konusunda endişeli ve onu suçlayamam.

Annem, Bellamy ile olan ilişkim ve evliliğime duyduğu küçümsemeyi hiç gizlemedi.

Üstelik o kadın düğünümüze bile gelmedi.

Emily içeri giriyor, ben de ona başımla onay veriyorum ve o da Sabrina, Zayer ve Arthur'u alıp oynamaya çıkıyor. Çocuklarımı annemle görmeden önce onu daha iyi tanımak istiyorum.

Birkaç dakika sonra salonun kapısı açılır ve kahya, "Alarie Hanedanı'ndan Majesteleri Kraliçe Isabella" diye duyurur.

Bellamy elimi sıkıca kavradı ve kalbinin avucunun içinden hızla attığını hissedebiliyordum.

"Rahat ol," diye fısıldadım ona. "Sadece annem. İsa Mesih değil."

Bellamy sırttı, ancak parlak kırmızı bir elbiseyle dikkatleri üzerine çeken bir kadın odaya sanki odanın sahibiymiş ve dünyanın geri kalanı onun altındaymış gibi girip ortalığı kasıp kavurunca, yüzündeki gülümseme anında kayboldu.

Ahh. Annem geldi.

"Sevgilim, harika görünüyorsun," diye ilan etti, bakımlı elinde sıkıca tuttuğu büyük tasarımcı çantasıyla bana doğru gururla yürürken. Yaklaştıkça pahalı parfümün kokusu odayı sardı. Keskin bakışları üzerime yerleşti ve damarlarımda buz kesiliyormuş gibi hissettim.

“Anne.” Ona doğru eğilip yanaklarından öptüm. “Seni tekrar görmek çok güzel,” dedim, göğsümü sıkıştıran gerginliğe rağmen kibar bir gülümseme takınarak.

"Evet. Çok uzun zaman oldu."

Dişlerimi sıkıyorum ve "O zaman belki de düğünüme gelmeliydin" gibi kırıcı veya alaycı bir şey söylememek için dilimi tutuyorum.

Rowan da tıpkı benim gibi "Anne" diye seslendi.

“Ah, Rowan. Her zamanki gibi çok yakışıklısın, değil mi? Kardeşinden çok daha rahatsın. Belki de iddia ettiği kadar mutlu değildir.”

Bellamy'nin çenesi kasılıyor ve neredeyse sessizce anneme "kahpe" dediğini görebiliyorum.

“Aslında, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Düğünüme katılamadığınız ve onunla tanışamadığınız için, size eşimi takdim edeyim mi? Anne, bu Messalina'nın yeni kraliçesi, Kraliçe Bellamy.”

Bellamy elimi sıktı, son söylediğim şey için beni paramparça etmeye hazırdı. "Majesteleri," dedi Bellamy güçlü bir sesle. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Annemin dudaklarının kenarları soğuk, yapmacık bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor, gözleri ise hiç ısınmıyor.

“Ah, Bellamy canım. Sen...” Gözleri Bellamy'nin her santimini taradı. “Yeterli sayılırım sanırım, özellikle de bir Amerikalı için,” dedi, görünüşünü incelerken sesi küçümsemeye doluydu.

Bellamy'nin yanaklarına utançtan kızarır ve tavrını korumak yerine, annemin sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermeyi reddeder.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı Bellamy, gülümsemesinin ardında dişlerini sıkarak. “Tam da hayal ettiğim gibi görünüyorsunuz. Sarayımıza gelebildiğinize sevindim.”

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

“Elbette. Oğullarımın bana ihtiyacı var.” Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra buz gibi bakışlarını Bellamy'ye çevirdi. “Belki de en büyük oğluma ve ülkenin kralına daha iyi kararlar almaları konusunda rehberlik etmek için daha önce gelmeliydim.”

“Anne,” diye sertçe araya girdim, öne doğru bir adım atarak Bellamy'nin omzuna koruyucu bir kolumu koydum. “Buraya gelme sebebin bu değil, ayrıca seçimlerim hakkındaki fikrine de ihtiyacım yok.”

“Pekala,” diye kabul etti, ancak Bellamy'ye avını değerlendiren bir yırtıcı gibi bakıyordu. “Senin hatırın için, sevgili oğlum, dilimi ve düşüncelerimi tutacağım.”

“Güzel, çünkü yapmazsan, gitmen istenecek. Bellamy senin yeni kraliçen ve hak ettiği tüm zarafet ve saygıyla muamele görecek.” Tehdidimi havada bıraktım çünkü anne olsun ya da olmasın, karıma bir daha saygısızlık ederse onu sarayımdan kovacağım. Üstelik rahat yaşam tarzı benim elimde. İstediğim zaman elinden alabileceğim bir yaşam.

Annem daha ağzından başka bir ses çıkaramadan, salonun kapısı aniden açıldı ve Bellamy'nin babası sadece bir bornozla, olabilecek en şaşkın haliyle karşımda duruyordu. Annem boğazından bir hırıltı sesi çıkardı ama ben eğlenerek gülümsemeden edemedim ve Rowan da hemen yanımdaydı.

Bellamy'nin babasının bakışları odada dolaştı, her birimizi süzdü ve sonunda Bellamy'ye odaklandı. “Ah, Amy, seni bulduğuma çok sevindim!” diye haykırdı ve Bellamy'nin nefesi anında kesildi. Onu haftalardır tanıyamamıştı. “Bana düşün yerini gösterebilir misin? Ve neden kolumda çıkaramadığımı bir plastik poşet var?”

Bellamy'nin donuk gözleri bana dikildi ve ben de ona doğru eğilip hafif bir öpücük verdim. “Git. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemezsin.”

Gözleri yaşlı bir şekilde bana gülümsedi, annemden izin istedi ve babasının yanına gitti. “Sana yardım edebilirim baba. Ama sarayın bu tarafına nasıl geldin? Yardımcım nerede?”

“Yardımcım mı?” diye tekrarlıyor. “Yani beni kovalamaya çalışan adam mı? Ha!” Kahkaha atıyor. “Onu alt ettim.”

Aman Tanrım. Şimdi kahkaha atıyorum ve Bellamy omzunun üzerinden bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. Ellerim havaya kalkıyor ama yüzündeki eğlenceyi gizleyemiyorum, ona dönüp kapıyı arkasından kapatıyor.

“Bu da neydi böyle?”

“Bellamy’nin babası. Demans hastası ve durumu iyi değil.”

“Bunu görebiliyorum,” diye alaycı bir şekilde söylüyor, bakışları bana kayıyor ve beni suçlayıcı bir bakışla inceliyor. “O adamın ortalıkta başıboş dolaşmasına izin vermemelisiniz. İkiniz de ailemizi temsil ediyorsunuz ve görünüşünüze daha çok dikkat etmelisiniz. Sonuçta bir kraliçenin imajı her şeydir ve şimdiye kadar onda asaletten eser görmedim. Belki de sorun bu,” diye devam ediyor, ağzı soğuk bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Onda bir gram bile asalet yok. Nora'dan çok farklı. Bazı şeyler zamanla öğretilmez.

Ondan boşanmalısınız ve skandala yol açmadan önce bunu şimdi yapmalısınız.”

“Anne, yeter artık!” diye bağırdım, Rowan yanımda dururken sesim yükseliyordu. “Bellamy harika bir kraliçe olmaya fazlasıyla muktedir ve kendisini kanıtlamaya devam edeceğinden hiç şüphem yok. Ona tam desteğimi veriyorum ve onu hem eşim hem de ülkemizin kraliçesi olarak saygı duymanızı bekliyorum. Skandal ve asil davranmama konusuna gelince, eğer burada bu konuda suçlu biri varsa, o da sensin.”

“Sebastian, bu konuda mantıklı ol! O dadı. Çekiciliğini anlıyorum.” Bellamy'nin çıktığı kapıya doğru elini salladı. “Genç ve açıkça güzel, ama sadece kral olduğun için seninle birlikte. Seni kullanıyor.”

Rowan, "Onunla sadece iki dakika görüştüğüm ve yüzüne tıslayan bir kedi gibi alaycı bir şekilde baktıktan sonra mı bunu biliyorsun?" diye meydan okuyor.

"Sadece hızlı bir boşanmanın en avantajlı yol olabileceğini öne sürüyorum."

Sırıttım. Bu hiç de nazik bir sırıtış değildi. "Evliliğim hakkında hiçbir şey bilmediğin halde konuşmaya kalkışma. Babamızla olan evliliğine ya da Nora ile olan evliliğime hiç benzemiyor. Boşanma olmayacak. Aslında..." Şimdi sırıtışım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Torunların yaz sonuna kadar doğacak."

Kapı tekrar açılıp Althea içeri girerken yüzünde hoşnutsuzluk belirdi; hem benim hem de Rowan'ın ifadelerini net bir şekilde okuyarak kararlı bir iç çekişle nefes verdi.

"Abla, buraya geleli on dakika oldu ve yeğenlerim şimdiden perişan görünüyorlar. Lütfen bana yeni yeğenim hakkında gereksiz ve istenmeyen fikirlerini henüz ağzından çıkarmadığını söyle?"

Annem şoktan yüzü gerilmiş bir şekilde Althea'ya döndü. "Yeni yeğenin mi? Şaka mı yapıyorsun?"

"Aslında öyleyim." Althea yanıma doğru yavaşça geliyor. "Onun hakkında konuştuğumda hiç dinlemediniz. Bellamy harika biri ve onu sevgili bir arkadaşım, yeni yeğenim ve kraliçem olarak seviyorum."

Annem suratını asıyor ama umurumda değil. Bellamy'nin benim karım, kraliçem olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini bilmesi gerekiyor. Onun onayına ihtiyacım yok, hatta aramıyorum bile. Aslında, ne kadar çabuk giderse o kadar iyi. En son istediğim şey Bellamy'yi tekrar rahatsız etmek.

“Şimdi, tüm bunları geride bıraktığımıza göre, asıl konuya geçmek istiyorum.”

Annemin yüzü bembeyaz oldu ama yine de başını salladı.

Şömineye en yakın koltuğa oturup alevlere bakmaya başladı. Rowan'la kısa bir bakışma yaşadık, ama sonra hepimiz oturduk ve kalbim birkaç kez daha hızlandı.

“Bunu kimsenin bilmesini hiç istememiştim,” diye başlıyor, sesi gerginliği bıçak gibi kesiyor, gözlerinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir parıltı var. “Sanırım artık herkese söyleme zamanı geldi. Baban, kız kardeşini kaçıran kadınla bir ilişki yaşamış.”

Sözlerini anlamaya çalışırken nefesim kesiliyor. Bakışlarım şoktan bembeyaz olmuş Rowan'a kayıyor. "Neyden bahsediyorsun?" diye zar zor söyleyebiliyorum, altımdaki zeminin sarsıldığını hissediyorum.

Annem alaycı bir tonla, "Adı Elara'ydı," diye devam etti. "Tam bir baştan çıkarıcıydı. Babanı tuzağa düşürdü ve o ilişkiyi bitirince, intikam almak için Desta'yı kaçırdı."

Oda birdenbire ölüm sessizliğine büründü, bu haber tam bir şok etkisi yarattı. Althea sanki tokat yemiş gibi şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Biliyordun?" sözleri Rowan'ın dudaklarından döküldü ve ben de yerimden fırlayıp bara doğru yürüdüm. Kimsenin ne istediğini sormadan ya da saatin henüz öğlen bile olmadığını fark etmeden bir tur içki doldurdum.

"Evet, biliyordum. Ev hizmetçilerinden biriydi ve kesinlikle ilki değildi. Sadece en çok bağlanan oydu."

İçecek tepsisini getiriyorum ve Rowan ile Althea hemen kendilerine ait olanlara yöneliyorlar.

Rowan, öfkeden titreyen bir sesle, "Anne, bunca zamandır nasıl bildin de hiçbir şey söylemedin ya da yapmadın?" diye sordu.

"Kim diyor ki ben hiçbir şey yapmadım?" diye çıkıştı, gözlerini kısarak. "Bu aileyi ayakta tutan tek kişi benim. Onu koruyan da benim. Kendinizi daha düşük statüdeki biriyle ilişkiye sokmanıza izin verdiğinizde işte böyle olur." Kaşını bana doğru kaldırdı.

Hah, demek Bellamy ile ilgili bu saçmalığın asıl sebebi buymuş.

“Yeter!” diye bağırdım, öfkem kaynıyordu, yumruklarım yanlarımda sıkılıydı. “Bellamy hakkında yeterince konuştunuz. O, ilişki yaşadığım rastgele bir kadın değil. Ben babam değilim ve Bellamy de o kadın değil. Şimdi, bize Desta'ya ne olduğunu anlatın.”

“Kadın çok talepkar oldu. Babanıza benden boşanması gerektiğini söyledi, ki o bunu kabul etmedi. Bizi tehdit etmeye başladı. Beni tehdit etti. Hepinizi tehdit etti. Onu işten çıkardık ve muhafızlara bir daha asla saray arazisine girmesine izin verilmeyeceğini bildirdik.”

Odada huzursuzluk havası hakim, duyduklarımızı anlamaya çalışırken bu tedirginliğin ağırlığı her yeri sarmış durumda. Althea'nın eli ağzının üzerinde, kalbi acıdan kıvranıyor; Rowan'ın yüzünde ise ihanetin izleri açıkça görülüyor.

“Bu yüzden babam onu uyandırdığımda muhafızları uyarmamı söyledi,” diyor. “O kadının yaptığını biliyordu.”

"Evet."

"Ve onu öldürdü."

"Bunun onun niyeti olduğuna inanmıyorum, ama evet."

"Bunun onun niyeti olduğuna inanmıyor musun?" Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Onu çok seviyordu ve ondan sonra onu gördüğümde, bu olaydan dolayı çok yıkılmıştı."

Ne lan?! Buna katlanamam. "Onu sonra gördüğünde ne oldu?!" Sesim gürlendi ve bardağımı alıp iki parmak büyüklüğündeki burbonu tek yudumda bitirdim.

“Çocuğumu kaçırdı. Onu aradım. Buldum. Ve onunla bir anlaşma yaptım.”

Öne doğru yığıldım, dirseklerim uyluklarıma saplandı, yüzümü ellerimin arasına aldım. Bu konuda çok sakin. Çok soğuk ve mesafeli. Hayatım boyunca tanıdığım kadına çok benziyor, ama bu... bu tamamen farklı bir seviye.

Althea, neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle, "Bunu nasıl bilmedim?" diye sordu.

“Çünkü kimseye söylemedim. Kocam ölmüştü, çocuğum da gitmişti. Soruşturma ekibine suçlunun kim olduğunu bilmediğimi söyledim ve onlar da boş yere peşimden koşturdular.”

“Neden?” Bu kelime dudaklarımdan zorla döküldü.

“Çünkü böyle bir şeyin ortaya çıkmasına izin veremezdim,” diyor kibirli bir şekilde. “Skandalın boyutunu düşünün. Ailemize, ülkemizdeki ve dünyadaki gücümüze ne kadar leke süreceğini. Ona Desta'nın tacını Desta karşılığında teklif ettim ve o da kabul etti. Issız bir yolda, kimsesiz bir yerde onunla buluştum ve tacı kaptı, kolumu bıçağıyla kesti ve kaçtı. Onu ya da Desta'yı bir daha hiç görmedim.”

Rowan koltuktan fırlayıp volta atmaya başladı. Elindeki bardağı bitirdikten sonra ateşe fırlattı, kristal bardak şöminenin içindeki taşa çarparak paramparça oldu. “Ve o noktada bile, onu kimin kaçırdığını polise veya tanıdığın herhangi birine söylemedin mi?! Arama yapabilirlerdi. Onu bulabilirlerdi, Anne. Desta'yı bulabilirlerdi.”

“Desta çoktan ölmüştü. Geri çekilirken bana kanlı pijamaları gösterdi. Desta'yı öldürüp cesedini nehre attığını söyledi.”

“Ve sen ona inandın mı?” Başımı çevirip onun gözleriyle karşılaştım; gözleri benimkilerle aynı mavi-gri renkteydi.

“Neden bunu yapmasın ki?” diye soruyor, sanki başka bir olasılık yokmuş gibi. “Desta onun için bir yük olmuştu. Onu hayatta tutmak için hiçbir sebebi yoktu ve hiçbir zaman fide talep edilmedi.”

“Ama şimdi biliyoruz ki o pijamalardaki kan babanın kanıydı, dedenin değil.”

“Evet,” diyor annem. “Artık bunu biliyoruz. Ama bu, Desta'nın büyük olasılıkla ölmüş olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Sanırım daha önce hiç bu kadar ihanete uğramamıştım. Ne Samil'den, ne de başkasından. Kardeşime ve teyzeme baktım, tedirgin bakışlarını yakaladım ve tüm bunlarla ne yapacağımı bilemedim. Doğru, Desta bu kadın için bir yükü ve neden kendi çocuğu olmayan bir bebeği yanında tutmak istesin ki? Ama yine de. Ya tuttuysa? Güya babamı seviyordu. Neden kızını yanında tutmasın?

“Bu kadın hakkında sahip olduğunuz her bilgiyi bize vereceksiniz,” dedim ona, sesim elmas kesebilecek kadar keskin.

“Böyle bir şeyin ortaya çıkmaması gerekiyor,” diye yalvarıyor. “Böyle şeylerin bize neler yapabileceğini bir düşünün.”

Alaycı bir şekilde, “Biz mi? Kocanızı öldüren ve çocuğunuzu kaçıran kadının bunca yıldır serbest kalmasına izin verdiniz. Desta'nın olmamasının sebebi sizsiniz. Polis bilseydi, Desta'yı hemen bulabilirlerdi. Çocuğunuzun kayıp kalmasına izin verdiniz, ne için? Dünyaya karşı yüzünüzü kurtarmak için mi? Kimin umurunda?” dedim.

“Sebastian—”

“Hayır. Konutunuzda benim takdirime bağılı olarak yaşıyorsunuz. Bu ülkede hiçbir kraliyet yetkiniz veya hakkınız yok. Bu tür lüksleri sürdürmeye devam etmek istiyorsanız, sahip olduğunuz her türlü bilgiyi bize verin ve sonra size acımamızı dileyin. Şu anki durumda, çocuklarımı asla görmeyeceksiniz. Bir daha asla evlerime veya saraylarıma ayak basmayacaksınız. Bir daha asla karım hakkında kötü konuşmayacaksınız. Eğer konuşursanız, söz veriyorum, size hiçbir merhamet göstermeyeceğim. Zaten şu anda bile bunu yapmakta zorlanıyorum.”

Kendini toparlamaya çalışarak ayağa kalktı. “Bu ailedeki yerimi sevgi ve sadakatle kazandım. Kanım sizin gibi soylu olmayabilir, ama sizden gelen hiçbir iftira veya aşağılama bunu asla değiştirmeyecek. İkinizi de korumak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Ailemizi korumak için. Desta öldü. Aksini düşünüyorsanız aptalsınız.”

Kalbim hızla çarpıyor ama dişlerimi sıkarak annemle göz temasını koruyarak konuşuyorum: “Aileye bağlılık, geleneklere körü körüne bağlılıktan daha fazlasıdır. Sevdiklerin için ne gerekiyorsa riske atmaktır.”

“Çok dokunaklı,” diye yanıtladı soğukkanlılıkla, bakışlarını benden ayırmadan. “Ama krallığınıza karşı görevinizi unuttunuz mu? Nesillerdir süregelen gelenek ve onuru bir kenara atmak istiyorsunuz. Peki ne için? Bunca yıl sonra sizi nereye götürecek? Kötü bir sonla bitecek bir cadı avına çıkmadan önce bunu bir düşünseniz iyi olur. Bunu unutmayın. Her ailenin bir kırılma noktası vardır. Ve o zaman geldiğinde, sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olmalısınız. Ben hazırdım.”

Kırmızı elbisesinin savrulmasıyla arkasını dönüp odadan öfkeyle çıktı, ardında ezici bir acı ve umutsuzluk bulutu bıraktı. Kapı arkasından kapanırken, göğsümde tuttuğum nefesi bıraktım.

Rowan ellerini beline koyup tekrar volta atmaya başlarken, “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Darbeler ardı ardına geliyor.”

“Şimdilik, ondan bilgi alacağız ve özel olarak araştıracağız. Kabul etmekten nefret etsem de, bunun kamuoyuna yansımaya izin vermemek konusunda haklı. Bu sadece bizim çıkarımıza değil, aynı zamanda her şeyi gizli tutmak, kadını bulmada bize avantaj sağlayabilir. Eğer hâlâ hayattaysa ve Messalina'ya yakınsa, battaniyeyi bulduğumuzu biliyordur, ancak başka hiçbir şeyden bahsedilmedi.”

"Bunca yıl sonra nasıl olup da ona bakmamış olabilir?" Althea, hepimiz gibi, inanılmaz bir şaşkınlık içinde.

"Hiçbir fikrim yok. Çocuklarımdan biri olsaydı ne olurdu hayal bile edemiyorum. Beni onlara götürene kadar o kadını çıplak ellerimle boğardım."

Althea, "Babanın ilişkileri olduğunu biliyordum," diye itiraf ediyor. "Bu asla bir sır değildi ve annenin kalbini kırdığını da biliyordum. Onu seviyordu ama babası ona hiç değer vermedi. Babası öldürüldüğünde ve Desta kaçırıldığında, annen sadece lanetten bahsetti. Her şey için laneti suçladı. Sanırım unvanı ve görünüşü, kontrol edebildiği tek şeydi ve bunu korumak için her şeyi yaptı. Kendi kızını feda etmek de dahil."

Başımı sallayıp ayağa kalktım ve ellerimi yüzümde yukarı aşağı ovdum. "Bu berbat bir durum." Öyle ki, bununla başa çıkmakta zorlanıyorum. "Eşimi görmeye gideceğim ve iyi olduğundan emin olacağım."

Althea sözlerine şöyle devam ediyor: "Annen buna lanet diyerek kendi sorumluluğunu ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Babanızın yaptıklarını da mazur gördü. Bir lanet, kişinin özgür iradesini ortadan kaldırmaz ve onların eylemlerinin lanetle hiçbir ilgisi yoktu. Bu olanların sebebi sadece onlar, başka bir şey değil."

"Belki. Ama bazı anlarda, diğer anlara göre ailemizin gerçekliğini görmezden gelmek imkansız gibi geliyor."

Rowan ve Althea'yı burada bırakıyorum, kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor. Eşimin gülümseyen yüzüne ve güneş gibi parlayan haline ihtiyacım var. Karanlığın tekrar yavaş yavaş geri döndüğünü hissediyorum. Beni tekrar ele geçirmeden önce ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Devlet işlerim var. Ülkemin bana ihtiyacı var ve tüm varlığım Desta ile olan bu çılgınlığa odaklanmış durumda.

Artık resmen saklandığımız yerden çıktığımıza göre, diğer dünya liderleri ve kraliyet ailelerinin üyeleriyle birlikte küresel bir zirveye katılmak üzere İsviçre'ye davet edildim. Cevap vermeyi erteledim, ama belki de buna ihtiyacım vardı.

Ayaklarımın dibinde bir hareket beni ürküttü ve Arthur olarak bilinen kemirgenin ayaklarımın etrafında oyun oynarcasına koşuşturduğunu gördüm.

Eğilip onu daha fazla sorun çıkarmadan kucağıma alıyorum ve o da göğsüme yerleşip bana sevgiyle sürtünüyor. "Neden kafeste değilsin?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum. Çocuklar onu asla o şekilde

bırakmıyorlar ve birkaç gün içinde bu şey artık sarayda istediği gibi dolaşmaya başlamıştı. "Artık yaramazlık yok," diyorum ona. "Ve çalışma odamdan ve ofisimden uzak dur."

Bir çeşit cıvıldaama sesi çıkarıyor ve itiraf etmekte zorlansam da, minik boncuk gözleri ve seğiren burnuyla size baktığında oldukça sevimli görünüyor. Keşke annem onu görseydi. Çıldırıp buradan çılgılık atarak kaçırdı. Uzun yoldan gidip arka pencerelerin yanından geçerek Zayer ve Sabrina'yı Emily ile birlikte dışarıda, her şeyden önce kriket oynarken buldum.

Onu yere bıraktım ve "Git onlarla oyna" dedim. Sonra doğruca Bellamy'nin babasının odasına yöneldim ve vardığımda kapıyı hafifçe tıklattım.

"Gelin içeri," diye seslendi neşeli bir sesle; bu ses, annemin saraya adım attığından beri kalbimde yeniden oluşan buzları eritti. Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve ikisinin de büyük süitin diğer tarafında birlikte televizyon izlediğini gördüm.

"Rahatsız mı oluyorum?"

Başını salladı, bulaşıcı gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Hiç de değil. Ne düşünüyorsun baba? Sebastian da içeri gelip bizimle izlesin mi?"

Bana gülümseyerek bakıyor, gözleri yumuşak ve yuvarlak. Duşunu almış ve keyfi yerinde gibi görünüyor. "Aslında, biraz yürüyüşe çıkmak istiyorum," diyor ve Bellamy anında ayağa fırlıyor.

"Öyleyse yapalım. Hava çok güzel."

"Emin misin? Boston'da yılın bu zamanında her zaman soğuk olur."

Gülümsemesi biraz kayıyor ama elinden geldiğince koruyor. "Haklısın, öyle. Ama Messalina'nın bu kısmı bugün çok güzel. Hadi gel."

"Aslında Sabrina ve Zayer, Emily ile dışarıda kriket oynuyorlar. Eminim sizin de onlara katılmanızı çok isterler."

"Kroket," kelimeyi sanki daha önce hiç duymamış gibi dilinde yokladı, ama sonra vazgeçti, Bellamy'nin elini tuttu ve ikimizi de takip ederek bahçeye çıktı. Çocukların annemi görmemesine sevindim. Akşam yemeğinde kalıp geceyi burada geçirmesini planlamıştım ve o zaman onlarla vakit geçirebileceğini düşünmüştüm.

Şimdi çocuklarım büyükannelerini tanımadan büyüyecekler ve bunun doğru karar olduğunu bilsem de, bir yanımda buna üzülen. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi dolduran berrak, serin havayı içime çekiyorum.

Bellamy babasına sandalyeye oturmasına yardım ediyor ve yanıma gelip duruyor, yüzünde sorgulayıcı bir ifade var.

"Sonra görüşürüz," diyorum ona.

Eli göğsümde duruyor, bana bakıyor. "Sanırım işler iyi gitmedi?"

Hayır, işler iyi gitmedi ve annemi bir daha asla görmeyeceğinizi duymaktan rahatlayacağınızdan eminim.

Bellamy kaşlarını çattı, eli yanağımı okşamak için yukarı kayd. "Bu beni mutlu etmiyor. O senin annen."

"İyi bir anne değildi ve on beş yaşımdan beri neredeyse hiç annem gibi davranmadı."

"Sen mutlu değilsen ben de mutlu değilim. O mutluydu..."

Sırıttım. "Söyleyebilirsin. Biri söylese iyi olur."

"Pekala." Hafifçe kıkırdadı. "O bir cadıydı, ama aynı zamanda annen ve ben de küçük yaşta annesini kaybetmiş biri olarak söyleyebilirim ki, annesiz yaşamak çok zor."

"Bu durumda değil. Bu daha iyi oldu."

Kollarını bana sardı ve yanağını kalbimin üzerine, göğsüme bastırdı. "Özür dilerim."

"Üzülme." İçimden bir ah çektim. "Dünya liderleri ve kraliyet ailelerinin üyeleriyle birlikte küresel bir zirvenin parçası olarak İsviçre'ye davet edildim."

"Öyle mi?" Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Ne zaman ve ne kadar süreyle yok olacaksınız?"

"Önümüzdeki hafta ve sen de benimle geleceksin."

Kaşları birden yukarı kalktı, ama bu durumun yarattığı huzursuzluğu fark ettim. "Ben miyim?"

Babasına şöyle bir baktım; çocukların koşuşturup oynamasını keyifle izliyor, hatta topu kale direklerinden geçirdiklerinde alkışlıyordu. "Eğer babanın sağlığı buna izin verecek kadar iyiye, evet, gitmeni isterim. Sadece üç gece."

Dudaklarını ısıırıyor. "Ne zaman daha yakın olduğuna biz karar verebilir miyiz?"

"Elbette." Dudaklarına bir öpücük kondurdum, ancak aniden ayak bileklerimin yanından bir şeyin kaydığını hissedince hemen geri çekildim.

"Arthur!" diye haykırdı Sabrina, gözleri neşeye parlıyordu. "Gel bizimle oyna."

"Sanırım benden hoşlanıyor," diye homurdanıyorum.

“Sanırım öyle.” Bellamy kahkaha atıyor, neşesini gizleyemiyor.

Gelincik benden uzaklaşıp Zayer'e doğru fırladı, Zayer de sevinçle ciyaklayarak ona bir top uzattı ve onunla oynamaya çalıştı.

“Sıra bende!” diye ilan eder Sabrina, kararlılıkla sopasını eline alarak. Tam Sabrina topa vurmak üzereyken Arthur çimenlerin üzerinden hızla koşarak gelir ve Sabrina, Arthur'un vuruş anında bacaklarının arasından geçmesiyle kahkahalarla güler.

“Arthur!” diye azarladım, kendi kahkahamı bastırmaya çalışarak. “İzlemen gerekiyordu, katılman değil! Prensesimi neredeyse düşürüyordun.”

"Az önce gelinciği azarladığınızın farkında mısınız?"

"Sessiz ol kadın. Hiçbir şey duymadın."

Sabrina, onun peşinden koşarken sırtarak, "Belki de benim takımına katılmak istiyordur," diye önerdi.

"Onu yanımda tutmam için hepinizin beni ikna etmesine hâlâ inanamıyorum."

"Beni kandıramazsın. Gözlerinden anlıyorum. Ondan hoşlanmaya başlıyorsun."

Homurdanıyorum.

Bellamy, oyunu bırakıp yeni evcil hayvanlarıyla oynamaya başlayan çocuklara sırtarak sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama dürüst olmak gerekirse, işleri daha eğlenceli hale getiriyor. Ve şu gülümsemelere bakın."

"Evet, onları görüyorum. Sizce neden onun kalmasına izin veriyorum?"

"Yumuşak kalpli."

Kaşımı kaldırdım. "Kimsenin bana karşı kullanmayı aklından bile geçirmeyeceği bir kelime bu."

"Ancak kalbinizin ne kadar güzel olduğunu bilmiyorlarsa."

Onu daha sıkı bir şekilde göğsüme çekiyorum, kaslarım nihayet gevşemeye başlıyor, yine de bunun sadece başlangıç olduğu hissinden kurtulamıyorum. Geçmişimizin sırları geleceğimizin üzerine gölge düşürmeye devam edecek ve ailemizi bir arada tutan kırılğan bağları parçalamakla tehdit edecek.

Peki bu olmaya başladığında ne yapacağım?

Özel jetimiz İsviçre'ye iniş yaparken, önümdeki nefes kesici güzelliğe hayran kalmadan edemedim. Karlı Alpler sonsuza dek uzanıyor gibiydi, sivri zirveleri gökyüzünü delip geçiyordu. Altlarında ise Cenevre Gölü'nün kristal berraklığındaki suları, solmakta olan öğleden sonra ışığında bir mücevher gibi parılıyordu.

Babamla birlikte Avrupa'ya ilk geldiğimizde ne kadar çok seyahat etsek de, Messalina'nın kuzey komşusu olan İsviçre'ye hiç gitmedik.

"Ah, Cenevre," diyor Sebastian yorgun bir iç çekişle, ayağa kalkıp uçaktan inerken elimi tutarak. "Çok güzel, değil mi?"

"Muhteşem," diye onayladım, sesim heyecan ve gerginlikle doluydu.

"Sebastian'a söyleme ama bazen Messalina'ya kıyasla İsviçre'yi tercih ediyorum," diye fısıldıyor Althea kulağıma, bu da beni hafifçe güldürüyor.

"Öyle mi? Neden?"

Bana göz kırptı. "Daha iyi çikolata. Göreceksin."

"Çikolata mı? Bana Messalina yerine İsviçre'yi satmaya çalışıyorsun, üstelik ben yeni kraliçeyim. Hamile olduğumu ve tatlıya olan düşkünlüğümün doyumsuz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen benim sırrımı saklarsan, ben de seninkini saklarım."

"Anlaşmak."

Sebastian'ın annesinin gelip ona o şok edici haberi vermesinin üzerinden bir hafta geçti. Sebastian, Rowan ve Javier, annesinin onlara bu Elara adlı

kadın hakkında verdiği bilgileri araştırıyorlar, ancak kadın hiçbir zaman saray için çalışmamış.

Kraliçe Isabella ondan bir hizmetçi olarak bahsetmişti ve belki de öyleydi, ama kraliyet ailesi için değil, bu da aramayı daha da zorlaştırıyor. Olumlu tarafı ise, babamın durumu iyi. Ajitasyon biraz azaldı ve bilişsel yetenekleri gelişmese de, diğer anlara göre daha net olduğu birkaç an dışında, nispeten istikrarlı görünüyor.

En azından Sebastian'la birlikte seyahat edebilecek kadar iyi durumdaydı ve bir sorun çıkarsa da yaklaşık bir saatlik uçuş mesafesindeyiz.

Uçaktan inerken derin bir nefes alıp dağların tertemiz havasını içime çektim. Kalbim heyecanla çarpıyordu; sadece bizi bekleyen olaylar için değil, aynı zamanda bu, eşim ve kralım Sebastian'ın yanında Kraliçe Bellamy olarak tanıtılacağım ilk etkinlik olduğu için de.

"İsviçre'ye hoş geldiniz Majesteleri," diyerek kibar bir İsviçreli yetkili hafifçe eğilerek bizi karşıladı.

Sebastian adama nazik bir gülümsemeyle karşılık vererek, "Teşekkür ederim," dedi. Onun standartlarına göre nazik bir gülümsemeydi bu. "Burada olmaktan çok mutluyuz."

"Burada bulunmanız ülkemiz için bir onurdur," diyor yetkili, gülümseyerek. Bekleyen araçlarımıza doğru yönlendirilirken, aklım ister istemez diğer katılımcılardan göreceğim olası incelemelere kayıyor. İki ay öncesine kadar çocukların bakıcısı olduğum bir sır değil. Hem de çok daha genç bakıcı.

Yine de bunun beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Dünya liderlerinin uluslararası zirvesi için İsviçre'deyim. Bu tür şeyler her gün olmuyor ve bundan en iyi şekilde yararlanmayı düşünüyorum. Tabii ki tüm İsviçre çikolatalarını da yiyerek.

Omurgamı dikleştirip çenemi yukarı kaldırıyorum, dik ve gururlu durmaya ve asil görünmeye kararlıyım. Bu kesinlikle bana doğal gelmeyen bir şey. Aslında, görgü kuralları ve basınla nasıl başa çıkılacağı da dahil olmak üzere her türlü kraliyet dersine başlamam planlanmıştı. Bu gezi, bunlar başlamadan önce ortaya çıktı, bu yüzden umarım aptalca bir şey yapmam veya pot kırmam, çünkü ikisini de yaptığım biliniyor.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor Sebastian, sesindeki endişe açıkça belli oluyor.

"Harika," diye temin ediyorum onu, hafifçe gülümseyerek, gerçi muhtemelen bunun ardındaki gerçeği hemen anlıyor. "Sadece nefes kesen manzarayı seyrediyorum."

"Endişelenmenize gerek yok."

Kahrolası o.

"Evet, sanırım öyleyim."

"İyileşeceksin. Althea da ben de tüm süre boyunca yanında olacağız ve açıkçası dünya benden çok fazla şey beklemiyor. Unutma, zaten biraz canavar gibi bir üne sahibim."

"Bak, ben 'şerefsiz' derdim ama sanırım 'canavar' da uygun."

Althea hafifçe güldü ama hemen kendini tuttu.

Dudakları seğirdi. "Kaba Amerikalı."

"Kibirli Messalinli."

Sevgiyle parıldayan gözleriyle kıkırdadı. "Sadece kendin ol, eminim ki bu kibirli aristokratları da beni etkilediğin gibi etkileyeceksin."

"Yani onları istediğim gibi etkileyebileceğim mi demek istiyorsun?"

Gözleri anında kirli vaatlerle karardı. "Dikkatli ol. Bu akşam yemekten önce seni düzgün bir şekilde cezalandıracak vaktim yok."

"Aman Tanrım. Belki de bu konuşmayı ikinizin de duyamayacağı bir yerde yapmalısınız."

Althea'ya pişmanlık dolu bir gülümseme attım ama sanırım artık bizden her şeyi duymuştu.

Otelin ihtişamı, görkemli lobisine adım attığımız andan itibaren kendini gösteriyor. Yüksek tavanlardan sarkan avizeler, mermer zeminlere ve süslü mobilyalara sıcak bir ışık saçıyor. Her şeyin saf zarafetine hayran kalmadan edemiyorum. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiyim, ama artık buna alışmaya başlamam gerek.

Otel müdürü hafifçe eğilerek, "Hoş geldiniz Majesteleri," diye selamladı bizi. Ses tonu, duvarları süsleyen pirinç armatürler kadar zarifti. "Sizi misafirimiz olarak ağırlamaktan onur duyuyoruz."

"Teşekkür ederim," diye nazıkçe yanıtladı Sebastian.

Müdür, özel bir asansörü işaret ederek, "Sizi süitlerinize götürebilir miyim?" diye soruyor.

Sebastian, "Lütfen," diye mırıldanır ve özel bir asansöre bindirildikten sonra, en üst kata ulaşana kadar sessizce yukarı çıkarız.

"İşte buradayız," diye duyurdu müdür, Cenevre Gölü'nün panoramik manzarasını sunan yerden tavana pencerelerle donatılmış geniş bir süitin

kapısını açarken. “Kraliyet süiti. Bunun beklentilerinizi karşılayacağından eminiz.” Kıkırdamamı bastırarak, bize süitin her lüks detayını gösterirken ona teşekkür ettim ve ayrıldıktan sonra, “Konforunuz ve memnuniyetiniz bizim önceliğimizdir. Konaklamanız sırasında herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen personelimizle iletişime geçmekten çekinmeyin,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye araya girdim ve gülümsedim. Müdür, çıkmadan önce bir kez daha eğildi ve bizi o görkemli süitte yalnız bıraktı.

“Kraliyet süiti mi? Gerçekten mi?”

Sebastian omuz silkerek, "Althea başkanlık süitinde kalıyor, bu seni rahatlatıyorsa," dedi.

"Nasıl hissettiğimden emin değilim," diye itiraf ettim, personelin getirdiği valizleri alıp hemen elbiselerimi ve onun takım elbiselerini geniş giyinme odasına astım.

"Bunaldınız mı?" İçeriye doğru beni takip ediyor, duvara yaslanıp sırtıyor, muhtemelen çünkü ben eşyalarımı yerleştiriyorum, oysa biliyorum ki gelip bunu bizim için yapacak bir uşağımız var.

Sarayda personelimiz var; aşçı ve hizmetçiler... Sebastian'ın da kıyafetleriyle ve eşyalarıyla ilgilenen bir tür uşağı var. Ama orası daha az resmi bir yer gibi geliyor. Çocuklar etrafta koşuşturuyor ve şimdi bir de evcil gelincikimiz var. Saray olmasına rağmen daha çok ev gibi hissettiriyor.

“Biraz öyle. Ve bu iş daha başlamadı bile.”

"Anlaşılabilir," diyor hafifçe kıkırdayarak, kazakları çekmecelere tıktırırken. "Ama unutma, sen de herkes kadar buraya aitsin." Odanın karşısına geçip arkamdan kollarını göğsüme doluyor. "Biliyor musun, insanların bir zamanlar benim bakıcım olduğun gerçeğinden dolayı seni yargılayacaklarından ne kadar endişelendiğini düşünürsek, bir noktada bunların hepsinin senin için çok fazla olacağından da endişeleniyorum."

Ah.

Kollarının arasında dönüp kollarımı boynuna doladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

“Ben de değilim. O yüzden bunu hatırlayalım ve geri kalan herkes kendi canına baksın.”

Gülüyorum. "Bu sizin kraliyet fermanınız mı?"

"Kesinlikle."

Eğilip beni öpüyor, sözleri ve bedeni sinirlerime yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor ve düğünümüzden beri beni rahatsız eden şüphelerden

kurtulmaya kendimi zorluyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı onun göğsüne yaslayarak.

"Her zaman," diye mırıldandı, başımın tepesine nazik bir öpücük kondurarak. "Bu gece için hazırlanmadan önce biraz rahatlayalım."

Dudaklarımı tekrar öptü ve beni dolaptan uzaklaştırıp oturma odasına götürdü. Güneş ufukta alçalırken, yerden tavana uzanan pencerelerin ötesindeki geniş manzaraya sıcak bir ışık saçıyordu.

Odanın mobilyaları, bir kral ve kraliçe için bekleneceği gibi son derece gösterişli; kadife koltuklar, özenle dokunmuş halılar ve pahalı sanat eserleriyle süslenmiş duvarlar mevcut. Ancak atmosferi gerçekten romantik kılan şey, ince detaylara gösterilen özen: cam şamdanlarda titreyen mumlar, zarif vazolar içinde düzenlenmiş taze çiçekler ve havada süzülen narin yasemin kokusu.

Dışarıdaki büyüleyici manzarayı içime sindirmeye devam ederken, odayı dolduran seslerin de farkına varıyorum. Şöminenin hafif çıtırtısı, Sebastian'ın hareket ederken ayaklarının hafifçe yere vurması ve düzenli nefes alışverişinin rahatlatıcı ritmi. Bu anda, tüm dünyanın yok olup gideceğini, sadece Sebastian ve benim kendi özel sığınağımızda kalacağımızı, zamanın durmuş gibi göründüğünü hissediyorum.

Balayımız, yarıda kesilene kadar tam olarak böyleydi, ama bu neredeyse ona küçük bir ikinci şans gibi geliyor.

Sebastian bana bir bardak su uzattı. "Susuz kalmamaya dikkat etmelisin."

Eğer tatlı olmasaydı, onun bunaltıcı tavırlarına göz devirirdim. Bütün içeceği beş yudumda bitirdim, aslında ne kadar susamış olduğuma şaşırdım. "Teşekkür ederim. Belli ki buna ihtiyacım vardı."

"Hâlâ sessizsin."

"Bu gece olabilirim."

"Bellamy, tanıdığım en olağanüstü kadınsın," diye fısıldıyor kulağıma, sözleri vücudumda bir heyecan dalgası yaratıyor. "Güzelliğin emsalsiz, zekân rakipsiz ve ruhun... o kadar parlak yanan bir ateş gibi ki, alevine kapılmaktan kendimi alamıyorum."

"Sebastian..." diye fısıldadım, onun yoğunluğu karşısında kendimi kaybettim. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, duygularımın yoğunluğundan patlayacak gibiydi.

"Her uyandığımda, seninle bir gün daha geçirebildiğim için şükrediyorum," diye devam ediyor sesi yumuşak ve şefkatli. "Aşkın için

sonsuzu dek minnettarım, Bellamy. Beni hiç beklemediğim şekillerde tamamlıyorsun.”

Sözleri beni derinden etkiledi, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. Döndüm ve elimi uzatıp yüzüne dokundum, keskin çene hattının kıvrımlarını parmak uçlarımla takip ettim. "Canavar olsan da olmasan da, aslan yüreğine sahipsin. Seni seviyorum," dedim, sesim duygudan titreyerek.

"Sonsuzu dek ve her zaman," diye yanıtladı usulca, alnıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra yanaklarımdan aşağı öpücükler bırakmaya devam etti, ta ki nefesinin sıcaklığı boynuma değip beni ürpertene kadar. Kalp atışlarımız senkronize olmuş gibiydi, birbirimize yakın dururken aynı anda hızlanıyordu. Göğsünün kaslı vücudunu göğsümde hissedebiliyordum, bedenlerimiz bir yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyordu.

Dudaklarının dudaklarıma değmesini çok istiyordum, "Öp beni," diye yalvardım.

Hiç tereddüt etmeden, dudakları nefesimi kesen bir şiddetle dudaklarıma yapıştı. Ağızlarımız birbirine karıştı, dillerimiz yavaş, şehvetli bir ritimle dans etti ve bu da beni arzuyla titretti.

"Keşke seni şu Fransız kapılarının önünde becerecek vaktim olsaydı."

"Geç kalabilir miyiz?"

Kıkırdar. "Althea'ya zaten böyle olmayacağımıza söz vermiştim. Sanırım konu sana gelince beni çok iyi tanıyor."

"Pekala," diye somurtuyorum. "Ama şunu da belirteyim, o konuda senden bir sonraki görüşmeyi kabul etmeni bekliyorum." Tam bu sözler ağzımdan çıkarken, Sebastian'ın yokluğunda yine vekaleten görev yapan Rowan'dan bir arama geldi. "Duş alıp üzerimi değiştireceğim," diyorum telefonu açarken. Başını sallıyor ve onu geride bırakıp devasa mermer banyoya doğru ilerliyorum.

Hızlıca duş alıp saçlarımı kalın, yumuşak dalgalar halinde fönle şekillendiriyorum ve sonra yanımda getirdiğim geceliklerden birini giyiyorum. Bu gecelikler, Sebastian'la "evet" demeden önce benim için satın alınmıştı.

Parlak ışıklı giyinme odasında, zümrüt yeşili elbisemin etek ucunu düzeltirken boy aynasının karşısında duruyorum. Kumaş kıvrımlarıma yapışarak kalçalarımın dolgunluğunu ve göğüslerimin kıvrımlarını vurguluyor. Ayrıca, saklaması giderek zorlaşan küçük şişkinliği de ima ediyor.

Buna rağmen, daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemese de, bu elbise içinde kendimi özgüvenli ve güzel hissetmekten kendimi alamıyorum.

“Bu gerçekten ben miyim?” diye fısıldıyorum yansımana. Uzun, dalgalı kahverengi saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor, yukarıdaki avizenin yumuşak ışığı altında parlıyor. Gözlerimi kırıyorum ve büyük, parlak mavi gözlerim bana bakıyor, heyecan ve endişenin karışımıyla dolu. Sebastian'ın bana verdiği pırlanta küpeler kulaklarımı sarıyor, yüzeyleri her ışık parıltısını yakalıyor, pırlanta kalp kolyem ise göğsümün hemen üstünde, dekoltemin üzerinde zarifçe duruyor.

Parıldayan taşlara dokunuyorum, serin ağırlıkları parmaklarımda. Gerçeküstü bir his, sanki başkasının hayatını deniyormuşum gibi. Ama hayır, bu gerçek. Artık resmen Kraliçe Bellamy'yim ve bu gece kraliyet ailesinden biri olarak ilk yüksek sosyete yemeğim olacak.

İçimde bir endişe kabarıyor ve özgüvenimi zedelemekle tehdit ediyor. Başımı sallayarak şüpheleri uzaklaştırıyorum ve Sebastian'ın dediği gibi, burada olmayı hak ettiğimi kendime hatırlatıyorum.

"Kraliçe Bellamy," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ismi tekrarlayıp dilimden dökülmesine izin vererek. "Artık sen busun."

Aynaya son bir kez baktıktan sonra arkamı döndüm, elbisem bacaklarımdan etrafında hafifçe hışırdarken, topuklarım cilalı parke ve halı kaplı zeminlerde yumuşak tıkırtılar çıkarıyordu. Kapı koluna uzanıp derin, sakinleştirici bir nefes aldım, sinirlerimin yatışmasını diledim. Daha önce de zorluklarla karşılaştım ve yine karşılaşacağım. Bu akşam yemeği sadece aşılması gereken bir engel daha, ama bundan daha önemlisi, kendimi dünyaya kanıtlamak için bir fırsat.

“Hadi yapalım şunu,” diye fısıldıyorum ve bununla birlikte dolabın güvenli ortamından çıkıp bekleyen geceye doğru ilerliyorum, giderken de sessiz bir dua ediyorum.

Lütfen bunu berbat etmeme izin verme.

Az önce içimde yükselen özgüvene rağmen, elbiseyi karnımın üzerinde düzeltmeye devam ederken bir huzursuzluk gölgesi içime sızıyor. Kumaş parmaklarımın arasında pürüzsüz ve lüks bir his veriyor, ama istemsizce onunla oynuyorum, hareketlerim yüzeyin altında kaynayan sinirleri ele veriyor. Alt dudağım dişlerimin arasına giriyor ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek umuduyla hafifçe ısıırıyorum.

“Kraliçem,” Sebastian’ın sesi arkamdan geldi ve beni düşüncelerimden sıyırdı. “Bu gece kesinlikle göz kamaştırıcı görünüyorsunuz.”

Döndüm ve neredeyse yere yığılıp bayılacaktım, çünkü aman Tanrım, kocam çok yakışıklıydı. Klasik siyah bir smokin giymişti, papyonu da tam yerindeydi; takım elbise uzun boyuna, geniş omuzlarına, kaslı kollarına ve ince beline o kadar mükemmel oturuyordu ki, sanki sadece onun için yapılmış gibiydi. Sakalını tıraş etmişti, bu da güçlü, kare çene hattını ve gamzeli çenesini adeta yenebilir bir hale getirmişti. Üstelik, çok güzel kokuyordu. Ciddi anlamda çok güzel.

İmkânım olsa onun kolonyasıyla banyo yapardım.

"Gözlerin fal taşı gibi açılmış, ağzının suyu da akmaya başlamış."

Çenem kapanıyor ama kıkırdamamı engelleyemiyorum. "Bu kadar çekici görünmeyi bırak yoksa ağzım sulanacak, bu seyahatte sık sık yapacağım bir şey olabilir. Bu arada, karnımı görebiliyor musun?"

Aşağıya doğru bakıyor, bakışları vücudumdaki her çizgi ve kıvrımı tarıyor. "Belki biraz, ama kimsenin fark edeceği, hele ki yorum yapacağı bir

şey olduğunu sanmıyorum. Bir noktada, bunu dünyaya duyurmak zorunda kalacağız."

"Gelecek hafta ultrason muayenesinden sonra."

"Bu mantıklı geliyor."

Başımı salladım. "Pekala. Hadi gidip bütün bu insanlarla tanışalım. Yaşasın! Çok heyecanlıyım."

Alaycı tonuma kaşını kaldırarak karşılık verdi ama uzanıp elimi tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Defalarca güçlü, yetenekli ve saygıya layık olduğunu gösterdin. Ayrıca," diye yaklaştı, dudakları kulağıma değdi, "sanırım saraya izinsiz giren, paha biçilmez bir büstü kıran ve sonra kral onu bu konuda sorguladığında ona karşı çıkan bir kadını hatırlıyorum."

"Tanrım, sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor."

"Kim olduğunu unutma Bellamy. Hala bana takılmaktan asla vazgeçmeyen aynı kadınsın. Bu sosyetik akşam yemeğini birlikte atlatacağız."

Korkaklık ediyorum. Biliyorum. Duruşumu düzeltip derin bir nefes alıyorum, onun güvencesinin ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum.

"Haklısın," dedim, kararlılık sesimi titreterek. "Hazırım."

Sebastian'ın gülümsemesi göz kamaştırıyor ve bana kolunu uzatıyor. Kolunu tutarken, sadece kralım değil, kelimenin tam anlamıyla ortağım olan bu adama duyduğum minnet duygusu kalbimi dolduruyor. Yanımda o varken, bu akşamki akşam yemeği de dahil olmak üzere karşımıza çıkacak her türlü zorluğun üstesinden geleceğimi biliyorum.

Althea, süitimizin hemen dışında, kıpkırmızı bir elbise içinde çok güzel görünerek bizi karşılıyor.

"Ah, Bellamy. Işıl ışıl parlıyorsun."

Dudaklarımıza ruj izi bulaşmasın diye yanaklarından öpüyorum. "Teşekkür ederim. Ben de. Bu renk sana çok yakıştı."

"Dudaklarınızın rengiyle aynı." Bana sırtı ve Sebastian ona diğer kolunu uzattı; üçümüz, güvenlik için yanımızda bulunan kraliyet görevlileriyle birlikte asansörden inip bekleyen limuzine bindik ve buz gibi, karanlık geceye doğru hızla yola koyulduk.

On dakika sonra kapı bizim için açıldı ve Sebastian'ın eşliğinde dışarı çıktık. Kalbim, kafese kapatılmış, kaçmak için can atan bir hayvan gibi göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Elbisemin cilalı mermer zeminde sürünmesini engellemek için avuç içlerimi sıkıca tutarken, ellerimin terlediğini hissedebiliyordum.

"Gülümsemeyi unutma, Bellamy," diye alaycı bir şekilde kulağıma fısıldadı Sebastian, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti.

"Bu, tencerenin kapağına kara demesi gibi bir şey, Majesteleri," diye karşılık verdim ve bunun üzerine kulağımı ısırıldı.

"Kimse benden gülümsememi beklemiyor. Ben bir pisliğim."

Birkaç kişinin dikkatini çekecek şekilde kahkaha attım ve hemen kendimi toparladım. "Bunu bana bir daha yapamazsın. Kendine 'şerefsiz' dediğinde ne kadar eğlendiğimi biliyorsun."

"Özür dilerim."

Bunu kastetmiyor. Biliyorum, kastetmiyor.

Görkemli avizeler odaya sıcak bir hava katıyor ve etraftaki çeşitli katılımcılara göz atarken kibar sohbetlerin mırıltısı havayı dolduruyor. Bir yaylı çalgılar grubu arka planda klasik müzik çalıyor ve yeterince elmas, tasarımcı kıyafetleri ve sahte gülümsemeler burayı cehennemin yedinci halkası gibi hissettiriyor.

"Herkes bana bakıyor," diye mırıldanıyorum ve elimi vücudumun ön kısmına götürüyorum. Bol elbisenin altında hamile karnım zar zor belli oluyor ama yine de herkesin görebileceği şekilde sergileniyormuş gibi hissediyorum. Ya da belki de bu sadece benim düşüncem.

Sebastian elimi güven verici bir şekilde sıkarak, "Bırak baksınlar," dedi yumuşak bir sesle. "Bu odadaki en güzel kadın sensin. Ayrıca, Nora'nın ölümünden, fırtınalı aşkımızdan ve iki suikast girişiminden sonra, hakkımızda konuşacaklar zaten."

"Haklısın. Haklısın. Ben de bakakalırdım."

"Ah, Kral Sebastian. Nihayet canlı canlı karşımda." Neşeli bir ses, bana dik dik bakan gözlerden dikkatimi dağıtırken, gür bıyıklı, tombul bir adam yaklaşıyor, gözleri sıcaklıkla parıldıyor.

"Başkan Laurent." Sebastian elini uzatıp tokalaştı. "Sizi görmek güzel. Uzun zamandır görüşmedik."

"Evet. Maalesef, rahmetli kraliçenizin cenazesinden beri değil." Yüz ifadesi ciddileşti ve Nora'nın aslen Fransız olduğunu hatırladım. "Ama şimdi görüyorum ki yeni bir aşk sizi bize geri getirdi."

"Evet. Fransa Cumhurbaşkanı Laurent, sizi eşim Kraliçe Bellamy ile tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

"Majesteleri." Elim tutuyor ve parmak boğumlarımı öpüyor. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

“Başkan Laurent,” diye yanıtlıyorum Fransızca. “Bu zevk benim için de büyük bir onur.”

Kısa bir sohbet ettik ve Fransızca konuşabildiğim için çok mutlu oldum.

“Majesteleri,” diye bir kadın sesi araya girdi ve Sebastian Fransız cumhurbaşkanıyla konuşmaya devam ederken ona doğru döndüm. Asil hatları ve güzel yeşil gözleri tanıdık geldi, ancak adını bir an hatırlayamadım. “Sizin hakkınızda çok şey duydum. Düğününüz için tebrikler. Kraliçe olmak ve Kral Sebastian ile evlenmek oldukça büyük bir değişiklik olmalı.”

Onun dolaylı yorumlarına gülümsememi zor tutuyorum. “Teşekkür ederim. Çok hızlı gelişen bir süreç oldu, ama ikisini de oldukça iyi idare etmeyi öğreniyorum.”

“Ah evet, başladığın noktadan bu yana ne kadar da dik bir öğrenme eğrisi var,” diye onaylıyor, sesi küçümsemeyle dolu ve ben de buna rağmen tatlı bir gülümsemeyle orada duruyorum. “Neyse, eğer bir gün tavsiyeye ihtiyacın olursa, çekinmeden bana ulaş. Sonuçta, biz kraliçeler birbirimize destek olmalıyız.”

“Ah, teşekkür ederim. Ne kadar nazıksınız. Çok iyisiniz.”

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve içimden kendimi tebrik ediyorum. Herhangi bir Güney Amerikalı'nın size söyleyeceği gibi, bu şekilde söylenen “Allah razı olsun” ifadesi, kulağa geldiği kadar nazık veya tatlı değil.

Kadın bana öldürücü bir bakış attı, arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı.

“Allah razı olsun?” diye sordu Althea.

“Bu, Amerikan İngilizcesinde 'git kendini becer' demenin kibar bir yoluydu.”

Althea kahkaha atmaya başladı. “Ah, bu çok iyi bir espriydi. Bunu aklımda tutmalıyım.”

Fransız cumhurbaşkanı konuşmasına devam edince Sebastian, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Geçen tepsideki şampanyadan değil, bana bir bardak su uzattı. Yazık. İçkiye gerçekten ihtiyacım olan gecelerden biri de buydu.

“Evet. Balık ararken köpekbalıklarının arasından geçiyordum.”

Dudaklarının kenarı şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. “Uzun bir gece olacak kraliçem. Ama beklemeye degeceğine söz veriyorum.”

“İyi olur,” diye homurdanıyorum.

Yaklaşıp dudaklarımın kenarından öptü, ardından dikkatini çekmek isteyen biri tarafından çağrıldı.

İçimden bir ah çektim. "Bu kokteyl saati ne kadar sürecektir acaba?"

"Bir saat."

Althea'ya kaşlarını çatarak baktım. "Gerçekten de retorik soruma bariz olanı söyleyerek mi cevap verdin?"

İkimiz de az sayıdaki yemeğin olduğu yere doğru ilerlerken, o alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Buralarda kimse yemek yemiyor mu? Burada sadece üç parça peynir var."

"Hayır. Yemek yemiyorlar. Akşam yemeği de az olacak."

Şimdi iç çekişim duyuluyor. "İşte bu gibi anlarda eve sipariş pizzayı gerçekten özlüyorum."

"Kraliçe Bellamy," Göz kamaştırıcı beyaz, vücuda yapışan, derin dekolteli bir elbise giymiş bir kadın bana yaklaşırken yavaşça konuştu ve soğuk, cansız bir el sıkışma için elini uzattı. "Sizin ve Kral Sebastian'ın katılacağınızı duyduğumdan beri sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Harika," diyorum, adını söylemesini beklerken.

"Majesteleri, ben Galler'den Margret Awal."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ama aslında memnun olmadım, çünkü Althea onun adını söylediğinde, onu daha önce duyduğumu fark ettim. Awal servetinin varisi ve milyarderden milyardere uzanan bir yolculukta birçok evliliği bozmuş, hatta birkaç evliliği bile mahvetmiş biri olarak biliniyor.

"Sizin gibi birinin tahta çıkışını izlemek gerçekten büyüleyici."

"Benim gibi biri mi?" diye tekrarladım, içimde kaynayan ani öfkeye rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Dadılıktan kraliçeliğe. Kim tahmin ederdi ki? Hele de kraldan çok daha gençken," diye devam ediyor, platin sarısı saç tutamını parmağının etrafında döndürürken sırttırken. "Siz Amerikalıların çok sevdiği o yoksulluktan zenginliğe uzanan hikayelerden biri gibi."

"Sanırım bunun bir payı var ve eminim ki size kıyasla çok genç görünüyordum."

Althea gülümsemesini gizlemek için başka yöne bakıyor, ama iğneleyici sözlerim onu alt edemeyen bir kadının sinirini bozuyor. "Bütün bu ihtişamın, varlıklı ve nüfuzlu insanların arasında kendinizi çok yabancı hissediyor olmalısınız. Sizin için çok üzülüyorum."

"Benim için endişelenmeyecek kadar nazıksın," diye buz gibi bir sesle karşılık verdim ve yapmacık bir gülümsemeyle ona baktım. "Ama dürüst olmak gerekirse, her insanın içinde bulunduğu koşulların üstesinden gelme

potansiyeline sahip olduğuna inanıyorum. Dediğin gibi, bu çok Amerikanvari bir düşünce.”

“Evet, ama sıradan bir dadıdan kraliçeye dönüşmek mi?” Burnunu buruşturdu.

Omuz silkerek geçiştirdim. “Üvey çocuklarımın bakıcılığını yapmayı çok sevdim ve onlarla çalışırken çok büyük bir mutluluk ve gurur duydum. Geçmişim beni tanımlamaz, kraliçe olarak değerimi de belirlemez.” Ona, yeni asık suratım gibi görünen "Allah sana acısın" ifadesini takındım. “Ama senin için de kalbim kırılıyor. Değerinin sadece cüzdanında olduğunu hissetmek çok yalnız ve izole edici olmalı.”

Gözleri bir anlığına irileşti, sonra acımasız bir sırtışı dönüştü. "Ah, ben asla yalnız değilim." Bakışları odanın içinde dolaştı ve Sebastian'a takıldı, sonra tekrar bana döndü, sırtışı sinsî bir gülümsemeye dönüştü.

Oda adeta nefesini tutmuş gibiydi, diğer konuklar gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyor, merak ve beklenti havada hissediliyordu. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum, sessizce tepki vermem için beni dürtüyorlardı. Eğer bir kavga arıyorlarsa, yanlış kızı bulmuşlar.

Bunun yerine gülüyorum ve sonra neredeyse -neredeyse- ona acıyorum. Başkalarını aşağı çekme ihtiyacı duyacak kadar güvensiz olmak ne kadar korkunç.

"Bu mu senin argümanın?" diye soruyorum. "Sen asla yalnız değilsin ve ben geçmişim yüzünden, dadılık yaptığım için kraliçe olmaya layık değilim mi?"

"Bu yeterli değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu kadın, bakışlarını odanın dört bir yanına gezdirerek sanki oradaki izleyicilerden destek topluyormuş gibi.

“Şey... Pek sayılmaz. En azından benim veya Sebastian için değil. Ama fikriniz için teşekkür ederim. Eminim bundan eğlenen insanlar da vardır.”

Beni baştan aşağı süzdü, ifadesi karanlık ve yırtıcı bir hal aldı, ta ki karnımın alt kısmına yapışana kadar ve alaycı bir kahkaha attı. Nabzım anında hızlandı.

“Hah. Şimdi her şey anlam kazanıyor.”

Ellerim önümde hareket ediyor ama artık çok geç ve bunu biliyorum. Adrenalin tenimi yakıyor, kaçma isteğim beni ele geçiriyor. "Ne olduğunu bilmiyorum—"

"O yüzden seninle evlendi," diye kıkırdıyor, gözleri karnımdaki bebek şişkinliğini görünce neşeye doluyor. Althea'nın elini kolumda hissediyorum

ama artık önemli değil. Yapabileceği hiçbir şey yok.

Kadının elinin karnıma doğru uzanışını izlerken zaman yavaşladı, ne yapacağını anladığımda içimde bir korku kıvrıldı. Tepki veremeden, elini küçük şişliğimin üzerinde gezdirdi ve kalabalığın arasında soğuk bir rüzgar gibi bir şaşkınlık dalgası yayıldı, beni iliklerime kadar dondurdu.

"Ah, ne kadar tatlısın!" diye haykırdı yüksek sesle, zafer kazanmış bir şekilde bana gülümserken sesi yankılanıyordu. "Hamilesin!"

Yüzüm utanç ve mahcubiyetten kızarıırken, içimde erimiş lav gibi öfke dalgalanıyor. Birkaç kalp atışı içinde, zaten olduğumdan daha fazla ilgi odağı oldum ve tamamen yanlış nedenlerden dolayı. Balo salonunda aniden patlak veren şiddetli bir fırtına gibi fısıltılar ve mırıltılar yükseliyor. Hamileliğim haberi, hakkımda dedikodu yapmak için tam da böyle bir fırsatı bekleyenlerin yargılayıcı bakışları ve iğneleyici yorumlarıyla körüklenerek, yangın hızıyla ve şiddetiyle salona yayılıyor.

Harika. Ama benim yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey yok. Hasar zaten oluştu.

"Akşamınızın geri kalanını keyifli geçirin Majesteleri," diye mırıldandı, kendinden son derece memnun bir şekilde uzaklaşırken, beni Althea ile burada yalnız bıraktı. Sebastian odanın diğer ucundaydı ve İsviçre cumhurbaşkanıyla konuşurken az önce olanlardan habersizdi.

"İnanabiliyor musunuz? Şimdiden hamile mi oldunuz?" diye alaycı bir şekilde tısladı kadınlardan biri.

"İşte bu yüzden onunla evlendi," diye onaylıyor bir başkası. "Dadısını hamile bırakıp onunla evlenmeye zorlanmak ne kadar bayağı bir şey."

Burada duruyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sanki camdan bir kafese hapsolmuşum ve herkes her yandan bana bakıyor gibi hissediyorum. Bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor, beni boğuyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Ve yine de, beni altüst etmekle tehdit eden şok ve rahatsızlığa rağmen, yıkıldığımı görmelerine izin vermeyi reddediyorum.

"Bellamy," diye fısıldadı Althea yanımda, kolumu sıkarak. "Çok üzgünüm. Müdahale etmeliydim."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. O intikam peşindeydi ve intikamını aldı."

"Şimdi ne yapacağız?"

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Doğrusu hiçbir fikrim yok."

Fısıltılar balo salonunun öbür ucundan bile bana ulaşıyor. Çok uzun sürmüyor. En fazla birkaç dakika içinde neler olduğunu anlamaya başlıyorum. Sonra mesaj geliyor.

Althea: Bellamy'nin hamileliği ortaya çıktı.

Kahretsin.

"Affedersiniz, Sayın Başkan," dedim sert bir şekilde. "Eşim bana ihtiyaç duyuyor."

Gözleri kocaman açıldı ama hemen başını salladı ve umursamadığım bir şeyler söyledi. Bir anda odanın diğer ucuna doğru hızla ilerledim ve hemen solgun ve hasta görünen Bellamy'ye baktım.

Bunu kim yaptıysa, ona kasten zarar veren kimse, bedelini ödeyecek.

Ona ulaşır ulaşmaz, "Seni buradan çıkarayım," dedim, yüzünü avuçlarımın içine alıp kendime doğru çevirerek gözlerini görebildim. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çekip sıkıca kucakladım, saçlarını öptüm. Onu bundan korumam gerekiyordu. Onu canlı canlı yemek isteyen piranaların meraklı gözlerinden.

Bakışları göğsüme doğru tırmanıp benimkine kilitlendi ve gözlerinde güç ve kararlılık gördüm. "Şimdi gidemeyiz." Gözlerime bakarken sesi hafifçe titriyordu, anlayış arıyordu. "Eğer buradan çıkarsak, sadece bu hamilelik yüzünden benimle evlendiğin söylentilerini daha da körüklemiş

oluruz. Buradan çıkarsak, onlar kazanır ve ben onların kazanmasına izin vermeyeceğim."

Onun azimli kararlılığını görebiliyorum ve onu koruma ihtiyacımı hissettiğini biliyorum. Yine de ona hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Kimsenin onu alt etmesine izin vermiyor. Açıkçası, bu odadaki kendini beğenmiş heriflerin ne dediği umurumda değil. Bana kalırsa hepsi de cehenneme gidebilir.

Bellamy ile benim aramda ne olduğunu biliyorum.

Ama haklı. Messalina tacına layık bir kadın, ama daha da önemlisi, bu insanlara onu incittiklerini gösteremeyiz. Genç ve duygularını açıkça belli eden biri, bir kadın ve bir anne olarak saygıyı hak ediyor. Onu terk etmek sadece ona zarar verir ve ona zarar vermek isteyenlere fayda sağlar.

"Pekala," diye sonunda pes ettim, ona olan tutuşum biraz daha sıkılaştı. "Burada kalacağız. Ama bil ki ben her zaman yanıdayım ve kimsenin sana ya da çocuklarımıza zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Ben de yapmayacağım," diyor bana hiç tereddüt etmeden ve kahretsin, bu kadın...

Burada, yan yana, onaylamayan bakışlar ve fısıltılı konuşmalar denizine karşı dururken, biliyorum ki aşkımız en sert sınavlara bile dayanabilecek bir güç ve hiç şüphesiz biliyorum ki birlikte, hepsinin yanıldığını kanıtlayacağız.

Müzik yükseliyor, balo salonunu büyüleyici güzellikte bir melodiyle dolduruyor, sanki orkestra havadaki gerilimin farkındaymış gibi. Bu, dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor ve karımın elini tutarak hem onun önünde hem de salondaki insanların ve onların dikkatli bakışlarının önünde eğiliyorum.

"Kraliçem, benimle dans eder misin?" diye soruyorum, sesim alçak ve sakın.

Bana reverans yapıyor, hareket hâlâ biraz beceriksiz ve karmaşık olsa da, bu sadece gülümsememi daha da genişletiyor.

"Bundan onur duyarım, Majesteleri."

Onu dans pistine götürüyorum, ona duyduğum gurur ve hayranlığın sel gibi akmasını engelleyemiyorum. Çenesi dik, gözleri parıl parıl parlıyor ve onu döndürüp göğsüme geri çektiğimde gülüyor.

Elim hemen karnına iniyor, başparmağım büyüyen çocuklarımızın üzerinde geziniyor, sonra onu kendime doğru çekip tekrar eğilerek tatlı dudaklarını öpüyorum. Dünyanın ağırlığı omuzlarından kalkmış gibi, biz de

zarifçe yerde hareket ediyoruz. Etrafımızdaki insanların fısıltıları ve bakışları arka plana karışıyor, kalplerimizin birlikte atan sesiyle boğuluyor.

"Yarın bu haberlere çıkacak."

"Biliyorum," diyor.

"Ve elbette spekülasyonlar olacaktır, çünkü onlar böyle davranırlar."

"Biliyorum," diye tekrarladı, birlikte sallanırken gözlerime bakarak. "Zor olacak ama üstesinden geleceğiz. Bu zaten önümüzdeki hafta olacaktı. Keşke bu kötü bir kadının elinden olmasaydı ve keşke bu gece olmasaydı. Keşke bizim şartlarımızda olsaydı, ama olan oldu."

Başını göğsüme yaslıyor ve ben onu sıkıca kucaklıyorum, tempomuzu yavaşlatıp sanki kimse izlemiyormuş gibi onunla dans ediyorum. Müziğin ritmine kendimizi kaptırarak dans etmeye devam ediyoruz.

Sonunda akşam yemeği servis edildi ve isteksizce dans pistinin kutsal alanından ayrıldık. Ama şık bir şekilde döşenmiş masaya oturduğumuzda bile, onu bir an bile bırakmadım. Parmaklarım onun parmaklarıyla oynadı ve elini tutamadığım zamanlarda kolum omuzlarının arkasında veya sandalyesindeydi.

Bir üstünlük gösterisi. Bir sahiplenme gösterisi.

Bellamy benim karım. Ve bana ait olanı korurum.

Akşam yemeği boyunca İsviçre cumhurbaşkanı ve İngiltere kralıyla devlet işleri, sanat ve akıllarına gelen her türlü saçma sapan konu hakkında sohbet ettim. İsviçre cumhurbaşkanının eşiyle kibarca konuşurken, kendimi Bellamy bakışları atmaktan alıkoyamadım; eşinin de kocası gibi zarif ve nazik olduğunu biliyordum.

Bir ara Bellamy'yi ifşa eden kadın yanımıza doğru yürüyerek geldi, eli omzuma dokundu. "Majesteleri," diye mırıldandı.

Bellamy arkasını dönüp kadına kıvrak bir parmak sallaması yaptı, bu sırada büyük nişan yüzüğü ve pırlantalı evlilik yüzüğü ışıldıyordu. Kadın kaşlarını çattı, gözlerini kısarak homurdanıp uzaklaştı. Ben de kendimi tutamayıp güldüm ve Bellamy'nin dudaklarını öptüm.

"Ne kadar inatçı olabileceğini unutmuşum," diye mırıldandım ona doğru.

"Artık bir daha asla bana karşı gelmeyeceğini unutma."

"Asla."

Akşam nihayet sona ererken, onu büyük balo salonundan geçirerek, gözlerinde alaycı bakışlarla bize bakmaya cüret eden herkese iyi geceler diliyorum.

"Eh, atlattık işte," diye iç çekti Bellamy, limuzine bindiklerinde. Althea, Bellamy'nin yanında sessizce oturuyor, parmakları kucağında kenetlenmiş.

"Rahat ol teyze. Zaten önümüzdeki hafta dünyaya duyuracaktık."

Nefesini hırıldatarak dışarı verdi. "Sebastian, genç yaşamında bu kadar çok zorlukla karşılaşmış olman kalbimi paramparça ediyor ve Bellamy'nin de aynı şeyleri yaşamak zorunda kalması kalbimi bir kez daha paramparça ediyor."

"Belki de tüm bu zorlukları kendi başımıza yaşamasaydık, asla bir araya gelemezdik."

Althea, Bellamy'ye "Hiç olayların olumlu tarafına bakmayı bırakmıyor musun?" diye soruyor; ancak bu soru üçümüzü de güldürüyor çünkü cevabın kesinlikle hayır olduğunu zaten biliyoruz.

Araba bizi arka yoldan otele götürüyor ve asansörle yukarı çıkış sessiz ve ağır geçiyor. Bu gece hayatımın en uzun gecelerinden biri gibiydi ve bunların bir kısmının geleceğini bilsek de, Bellamy'nin ilk resmi akşam yemeğimizde bunlarla yüzleşmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Kapı arkamızdan tık diye kapanıyor ve sonunda yalnız kalıyoruz. Onu bana doğru çevirirken omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyorum. "İyi misin?"

Omuz silkerek, "Ben neysem oyum. Bu gece berbattı. Ama onların kazanmasına izin vermedim. Sadece onların benim hakkımdaki düşüncelerini önemsiyor olmamdan nefret ediyorum. Bu benim için değil, sizin ve çocuklar için." dedi.

"Sonsuz bulutlu günlerimize yeniden güneş ışığı getirdiniz. Ve sizin bu ilginizin nedenini takdir etsem de, o insanlar kendi benmerkezciliklerine kapılmış, mutsuz insanlar. Başkalarını aşağılamak için yaşıyorlar ve nefes alıyorlar çünkü bu onları daha az mutsuz hissettiriyor. İnanın bana, hayatım boyunca onların gibileriyle uğraştım."

Başını salladı, gözlerinde şiddetli ve sarsılmaz bir tutku parlıyordu.

"Bunların hepsini biliyorum. Evet, biliyorum. En azından aklım biliyor. Sadece kalbimin bunu anlaması gerekiyor."

Onu rahatlatmak için başka ne yapacağımı bilmediğimden, ona doğru eğilip öptüm.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesini kontrol altına almak için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen titriyordu. "Sana çok ihtiyacım var."

“Tanrım, Bellamy,” elimle çenesini kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim. “Sana da ihtiyacım var.” Dudaklarımız ateşli ve aceleci bir öpüşmeyle tekrar buluşana kadar onu daha da sıkıca kendime çektim, bedenlerimiz tek bir bütün haline geldi. Kollarımı kalçalarının altına kaydırıp onu yerden kaldırdım. Topuklu ayakkabılarından birini, sonra diğerini çıkarırken bedenlerimizin birbirine yapışmasının verdiği his kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Balkona açılan Fransız kapılarına doğru birkaç adım attım ve onu yere bıraktım, bedeni benimkinin üzerinde kaydı. Bunu daha önce düşünmüştüm ve şimdi karşı koyamıyorum. Parmaklarım omuzlarındaki ince askılara dolandı ve birer birer kollarından aşağı kaymalarına izin verdim. Ağzım köprücük kemiğinin kemikli yapısına değdi ve yumuşak, tatlı tenine açık ağzılı öpücükler kondurdum.

O, cennet gibi bir tada sahip. Günah gibi. Şehvet ve arzu gibi. Benimki gibi.

Elbise beline kadar iniyor ve kalçalarında birleşiyor. Hafifçe çekiştiriyorum ve ipeksi yeşil bir havuz gibi yere dökülüyor. Nefesim kesiliyor ve acele etmeden, sanki vücudunun haritasını ezberleyip saklıymış gibi, gözlerimi her santiminde gezdiriyorum.

“Çok güzel,” diye mırıldanıyorum, bir yandan da çıplak teninin her parçasını incelemeye devam ederken yavaşça soyunuyorum. Ağzım aşağıya doğru eğiliyor, meme ucunu yalıyor ve sonra ağzıma alıyorum. İnliyor, bana doğru kıvrılıyor, ama bilmesi gerekiyor. Dizlerimin üzerine çöküp, saygıyla ona bakıyorum, ellerim çocuklarımızı taşıyan şişkinliği kavlıyor. “Ne derlerse desinler umurumda değil. Sen benimsin. Seni seviyorum ve onları da seviyorum.” Ona doğru eğilip sert şişkinliğe bir öpücük konduruyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. “Eğer bir açıklama yapmamı istiyorsan, yaparım. Eğer bir açıklama yapmak istiyorsan, bunu yaparken yanında olacağım. Seni kraliçem yaptım ve bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum. Ama bebeğim, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım.”

Özellikle de ona karşı sürekli başarısız olduğumu hissetmeden edemediğim zamanlarda. Önce Samil ile, sonra babasının düşmesiyle ve şimdi de bu. Onu hayatıma aldığım günden beri bir felaket diğerini takip ediyor ve bununla birlikte şüphe ve korku içime sızıyor.

Elleri saçlarımın arasından geçti, ifadesi hafif ve açıktı. "Beni her zaman mutlu ediyorsun. Hırıldayan bir canavar gibi olsan bile, sana doyamıyorum. Gözlerindeki endişeyi görüyorum ve bunun hakkında 'hayat

böyle, aksilikler olur' demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Şimdilik, olayların nasıl gelişeceğini göreceğiz ve ona göre hareket edeceğiz."

"Her zaman bilge kraliçe."

Dudaklarımı tekrar karnına bastırıp sonra aşağı inerek çıplak kasıklarını öptüm. Derin bir nefes aldığımda nefesi kesildi. Kokusu ve dudaklarımın arasında hissettiğim duygu, içimde bir zevk dalgası yarattı. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve beline bir kolumu dolayarak onu kendime doğru çektim, dolgun göğüsleri bana yapışana kadar.

Eli göğsüm boyunca yukarı kayıyor, parmakları kaslarıma saplanırken ben de onun kulak memesini hafifçe ısırıp parmaklarımı kalçasının kıvrımında gezdiriyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp dilimi ağzının içine soktuğumda bir inilti çıkıyor ağzından. Dillerimiz oynuyor, dudaklarımız birbirini tahrik ediyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ellerim saçlarında kayboluyor ve başının arkasındaki tutuşumu kullanarak onu istediğim gibi konumlandırıp karşılıklı etkileşimi derinleştiriyorum.

Her zamanki gibi açgözlü bir kız olan o, temas ihtiyacıyla bana sürtünmeye başladı. Çaresizlik içinde bacaklarını biraz daha açtı ve göğsümden hafif bir kakhaha yükseldi. Elim vücudunun uzunluğu boyunca aşağı indi ve vajinasını kavradı, tamamen ıslak olduğunu gördü. Klitorisini okşamaya başladım ve o inleyerek alt dudağımı ısırdı.

"Bunu mu istiyordunuz?"

"Mmm. Evet. Durma."

Penisimin zonklaması aramızda hissediliyor ve o da karnını ona sürtüyor, ta ki ön meni her yerine akana kadar. İnliyor ve ben sırtıyıyorum. Bellamy her zaman üzerine boşaldığımda hoşuna gitmiştir.

"Bunu mu istiyorsun? Benim menimi mi istiyorsun?"

Diğer elimle göğsünü sıkıyorum, ta ki acı ve zevk arasında gidip gelen, şiddetli bir şekilde nefes nefese kalana kadar.

"Bana cevap ver."

"Evet. Senin menini istiyorum."

Parmaklarımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum. "Nerede?"

Parmaklarım içine girdiğinde nefes nefese kalıyor.

"Majestelerinin tercihi."

Bir anda onu döndürdüm ve elleri Cenevre Gölü'ne bakan Fransız kapılarının camına çarptı; şehir önümüzde serilmişti. Ay ışığı suda parıltıyor, gözlerime yansıyor ve bir an için gözlerimi kapatıp onun

kokusunu içime çekiyorum. Tatlı misk, vanilya şekeri ve narenciye notalarıyla bana yazı hatırlatıyor.

Onunla her zaman yaz mevsimini geçiriyoruz.

Ellerim Bellamy'nin dolgun göğüslerini kavrarken, penisim de onun dar vajinasının içine giriyor, ikimiz de inliyoruz ve penisimi sonuna kadar içeri sokuyorum. Derisini yoğuruyorum ve meme uçlarını çekiyorum, camın yansımada göğüsleri dolgun ve sulu görünüyor. Onu böyle sert ve kaba bir şekilde becermeye başlıyorum, göğüsleri ellerimde sekip duruyor.

Avuç içleri cama dayanıyor ve kalçasını açılı bir şekilde kaldırıp benim itişlerime karşılık vermek için ayak parmaklarının ucuna yükselirken bunu kaldıraç olarak kullanıyor. Bir eliyle kalçasını kavrayıp onu sabit tutuyor, böylece o zevkten çılgık atana kadar tekrar tekrar içine girebiliyorum. Sıcak bedeni bana karşı kıvranıyor, verdiğim zevke tamamen teslim oluyor ve her şeyi içine çekiyor.

Böyle ıslak ve sıkı. O kadar ateşli ki, neredeyse dayanamıyorum.

Kalçasına bir tokat atıyorum. Önce bir yanağına, sonra diğerine. Kıvranıyor ve ben bunu tekrar tekrar yapıyorum, el izimin yumuşak, beyaz teninde nasıl kızardığını çok seviyorum. Ama bu gece bu bir ceza değil. Bunu nasıl istiyorsa öyle hak ediyor ve ben onun için neyin önemli olduğunu biliyorum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, sıcak amına girip çıkarken, "Kıçına mı, göğüslerine mi yoksa yüzüne mi? Kraliçem kralının menisini nereye istiyor?" diye soruyorum.

İnleyerek, "Biliyorsun," diye mırıldandı ve ben gülümsedim, çünkü biliyordum. Tam olarak nerede istediğini biliyordum. Ve ona bunu vereceğim.

"Pis tanrıça."

Aynada yansımasını görüyorum, muhteşem yüzü mutluluktan ışıldıyor, göz kapakları ağırlaşmış ama beni izlediğimi fark ettiğinde bir sonraki seviyeye geçiyor. Gözlerini kapatmaya başlıyor ama buna izin veremem.

"Bana bak, tatlım."

"Beni boşalt," diye yalvarıyor nefes nefese, parmak uçları cama saplanmış halde. "Daha sert sik beni."

Ellerim tenine saplandı. "Bu gece seni kendime ait ilan edeceğim. Hiç kimsenin buna asla itiraz edemeyeceği bir şekilde."

"Evet," diye haykırıyor, gözleri başının içinde dönüyor, ben de ileri doğru hamle yapıp, olabildiğince derine, amına doğru bastırıyorum. Elimle

boynunu kavıyorum, nefesini kesmiyorum ama ona kimin sahibi olduğunu gösteriyorum. Vücudunun ve zevkinin her santiminin sahibi kim. İçine girip çıkıyorum, amının penisimi nasıl kavradığıyla başım dönüyor, sanki benimle dolu olmadığında buna dayanamıyormuş gibi.

"Seni becerme şeklimden hoşlanıyor musun?"

"Lütfen. Daha fazla. Durma. Menine ihtiyacım var. Her yerime."

"Ah, bebeğim, seni çok dağıtacağım."

Vücudunun ağırlığı pencereye yaslanıyor, kendini ayakta tutmaya çalışıyor. Kollarım kasılıyor ve geriliyor, ben de kendimi onun içine bırakıyorum. Kalçalarım ileri geri sallanıyor, penisim kalçalarının arasında kayıyor ve ben de gittikçe daha derine iniyorum.

Kendini çok iyi hissediyor ve sırtının ortasından bir damla terin süzülmesini izliyorum. Öne eğilip, ter damlasını derisinden yalıyorum, dilimde tuzlu tadını hissediyorum. Yaklaştığını, vajinasının duvarlarının kasılıp titrediğini, penisimi olabildiğince derine çektiğini hissedebiliyorum.

Kalçasına bir tokat attım. "Gel Bellamy. Gel sikime, senin menini kayganlaştırıcı olarak kullanıp her yerine boşalacağım."

İşte bu iğrenç tehdit onun sonunu getiriyor.

Vücudu titriyor ve sarsılıyor, bir an sonra alını cama değişiyor ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşıyor ki kendini zar zor tutabiliyor. Kolumu boynundan çekip beline sarıyorum, orgazmı tüm vücudunu sarsarken onu kendime doğru bastırıyorum. Ve tam o anda kendinden geçmeye başladığı anda, ondan ayrılıyorum, onu döndürüyorum ve önümde diz çökmeye zorluyorum.

Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah, saçları ise kızarmış yüzünün etrafında karmakarışık.

Benim tanrıcım.

Kendimi tatmin ediyorum ve o da hevesle dudaklarını yalıyor, sıcak meni damlaları göğüslerini kaplarken penisime bakıyor. İnliyor, göğüslerini birbirine bastırıyor ve orgazmının kalıntılarıyla meme uçlarını ovuyor. Kirli, seksi ve ateşli, ve bu da beni daha yüksek sesle inlemeye, gözlerimi ona dikmeye itiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp hemen klitorisini sert ve hızlı dairesel hareketlerle ovmaya başladım, bu da onu saniyeler içinde orgazmın eşğine getirdi.

"Sürt bakalım. Hadi, biliyorsun ki bunu istiyorsun. Menimi göğüslerine sür ve meme uçlarından yala."

"Ah, kahretsin!" diye ılık attı ama her zamanki gibi uslu bir kız olduğu için söylenenleri yaptı; dolgun göğüslerini okşadı, onlarla oynadı ve sonra meniyle kaplı meme uçlarını ağzına alıp emdi, ta ki parmaklarımın üzerine ıslak bir akıntı gelene kadar.

ne doğru yığıldı ve ben onu kollarımın arasına alıp kaldırdım ve ikimizi de duş almak için banyoya götürdüm. Başı gğsme yaslanmış, gözleri kapalı, zihni umarım sakın.

"Pis meni fahişesi."

İnleyerek, "Yapma. Tekrar orgazm olabileceğimden emin değilim ve bu da vajinamı tamamen kasılmasına neden oldu." dedi.

Gülerek dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Hadi seni temizleyip yatağa yatıralım."

"Hım. Kulağa hoş geliyor. Ama şimdiden yarını dört gözle beklemiyorum. Sabah uyandığımızda bizi nelerin beklediğini hayal bile edemiyorum."

Ben de öyle düşünüyorum. Ve iyi olmayacağını şimdiden biliyorum.

İki gün oldu. Tam iki gün ve o lanet otelden çıkamadım. İki gündür kapının hemen önünde kamp kurmuş o ahmak gazeteciler. Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Şehri keşfetmek istiyorum. Özellikle dışarıda gerçek, somut sorunlar yaşanırken, insanların hamile olduğum gerçeğini artık kabullenmelerini istiyorum.

Sebastian toplantılardaymış ve benim de onunla gelmemi teklif etmiş. Toplantıların içine giremem, sadece toplantıların yapıldığı binaya gidebilirim. Esneme. Teşekkürler, hayır. Bir binada daha oturup parmaklarımı oynatma fikri, yüzüme zımpara kağıdı sürmek kadar itici geliyor.

Spaya gittim, çok güzeldi. Otelin havuzunda yüzdüm, o da güzeldi. Buradaki mağazalardan alışveriş yaptım, aman tanrım, çok pahalılar. İki kitap okudum ve beni pek de ilgilendirmeyen bir dizi izledim.

Ama içki içemem ve zaten kendi ağırlığım kadar İsviçre çikolatası yedim, bu yüzden yapacak başka bir şeyim kalmadı.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum," diye mızımızlandım, huysuzca ve pek de umursamadan. Sebastian kaşları çatık, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir halde kapıdan içeri girdi.

"Yürüyüşe mi?" diye tekrarlıyor, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Yarın eve dönüyoruz. O zaman istediğin kadar yürüyebilirsin."

"Basın ne yapacak?"

"Yani, size sürekli soru sormak ve hareket edemeyecek hale gelene kadar sizi çevrelemek dışında mı demek istiyorsunuz?"

İnleyerek yatağa geri yığıldım. "Bu berbat. Resmen."

Kravatını gevşetip yatağın kenarına fırlattı. "Kalk."

"Ne?" Kımıldamaya zahmet etmiyorum.

"Kalk." Bileğimi yakalayıp beni yukarı çekti. "Bu tamamen saçmalık ve artık buna tahammülüm kalmadı. Karım yürüyüşe çıkmak istiyor. Otelde mahsur kalmak istemiyor ve onu suçlamıyorum."

"Neden benden üçüncü şahıs olarak bahsediyorsunuz?"

"Ben kraliyet ailesindenim. Bu bizim işimiz. Buna 'kraliyet biz'i demelerinin bir sebebi var. Şimdi gidelim."

"Nerede?"

"Dışarıda bir açıklama yapmak için."

Gözlerim kocaman açıldı. "Böyle görünerek dışarı çıkamam ve bunu yapmamaya karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Ben bunu atlattım. Sen de belli ki atlattın. Artık bir açıklama yapalım ve yolumuza devam edelim."

Bu mantığa karşı çıkmakta çok zorlanıyorum. "Pekala. Bana beş dakika verin de korku filminden fırlamış gibi görünmeyeyim."

"Beş dakika. Bunu yapacaksak telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Yatağımdan fırlayıp banyoya girdim ve yansımama baktığımda yüzümü buruşturdum. "Aman Tanrım." O filmdeki kafası dönüp her yere yeşil bok kusan kıza benziyorum. Bu da nedense beni güldürmeye başladı. Sanırım evde kalma sendromu yaşıyorum, bu da bulunduğum yer ve Sebastian ile çocukların benimle tanışmadan önce üç yıl boyunca saraydan ayrılmamış olmaları göz önüne alındığında, biraz şımarık bir durum gibi geliyor.

Saçımdaki düğümleri hızla tarıyorum ve bronzlaştırıcı da dahil olmak üzere biraz makyaj yapıyorum çünkü bembeyazım. Sonra dolaba gidip bir kazak ve sevimli bir kot pantolon seçiyorum çünkü ben buyum ve onlar için süslenip oyunlarına gelmeyi reddediyorum.

İşte böyle. Anlaşılan, başlangıçta görmezden gelmek benim fikrimken, şimdi bu konuyu hızla sahipleniyorum. Sebastian, olay yaşandığı için bir açıklama yapmak istedi.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Sebastian diğer odadan.

"Tek bacaklı bir adamın kış tekmeleme yarışmasına katılması gibi."

"Affedersiniz?" Başını dolabın içine uzattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Siz insanlar ve dil engelleriniz... Demek ki ben dayak atamayacağım için, dayak yemek üzereyim."

Bana gözlerini devirdi. "Abartıyorsun."

İçimden bir ah çektim. Çok tatlı ve yatakta da harika, ama yemin ederim bazen bu adam Amerikan mizah anlayışımı anlamıyor.

"Fikrimi değiştirmeden önce bunu yapalım."

Yanıma doğru yaklaştı ve ellerimi tuttu. "Bellamy, eğer gerçekten istemiyorsan, zorunda değiliz. Ama dünyadan kaçamazsın ve açıkçası, onlarla konuşmanın zamanı geldi. Bunun yapmak istediğin son şey olduğunu ve ilgi odağı olmanın en sevdiğin şey olmadığını biliyorum, ama hadi onlara biraz ders verelim."

"Bunu söylemeniz tam bir Amerikanvari davranıştı."

Sırıttı. "Öyle tahmin etmiştim. Hadi gidelim." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve salona girdiğimizde Althea orada, telefonunda hararetle bir şeyler yazıyordu.

"Ah, işte buradasınız. Her şey hazır. Konuşmanızı yapabilirsiniz, ya da nasıl yapmayı planlıyorsanız öyle yapabilirsiniz, istediğiniz dükkanlar hazır, ardından restoran da hazır."

"Dükkanlar? Restoran?"

Sebastian bana yan gözle baktı. "Eşim Cenevre'yi gezip keşfetmek istiyor. Senin hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç dükkan ve bayılacağına emin olduğum bir restoran seçtim."

Asansöre binerken ona, "Senin hakkında söylediğim tüm kötü şeyleri geri alıyorum," dedim.

"Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Kıkırdadım. "Haklısın. Bilmiyorum. Şunu bir an önce bitirelim de yemek yiyeyim—yani alışveriş yapayım."

Sebastian elimi tutuyor ve bana güven verici küçük bir sıkma yapıyor. "Hadi bakalım."

Otelden dışarı adımımızı attığımız anda, flaşlı kameralar ve gürültülü sesler bizi adeta kuşattı. Basın mensupları, dişlerini geçirebilecekleri her türlü haber kırıntısı için can atan kuduz kurt sürüsü gibi etrafımızı sardı. Ünlülerin de böyle hissettiğini tahmin edebiliyorum ve kendimi onlardan biri olarak sınıflandırmak son derece tuhaf.

"Kral Sebastian, Kraliçe Bellamy! Evliliğinizin sallantıda olduğu doğru mu?"

"Majesteleri, eşinizle sadece hamileliği nedeniyle evlendiğiniz iddialarına nasıl yanıt veriyorsunuz?"

"Kraliçe Bellamy, yeni rolünüz ve sorumluluklarınız sizi bunaltıyor mu?"

Sorular her yönden üzerimize yağıyor, her biri bir öncekinden daha müdahaleci ve açıkçası daha da kaba. Kalbim hızla çarpıyor ve panik zihnimin kenarlarını tırmalıyor, ama onların beni tökezlerken görmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Sebastian, kararlı bir şekilde kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Kalabalığa doğru döndü, sesi güçlü ve kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Yeter!" diye emrederek, soruların bombardımanını susturdu. "Bu asılsız söylentilerden ve suçlamalardan bıktım." Basın mensupları, onun ani ve sert tavrından şaşkına dönmüş gibiydi ve bir an için seslerin karmaşası dindi.

Belli ki, onu canavar kral kılığındayken sarayın içinde hiç görmemişler.

Muhabirlere dik dik bakıyor, gözlerinden otorite fışkırıyor. "Bu söylentilere bir kez ve sonsuza dek son vereceğim ve bu işin sonu olacak." Ona bakıyorum, kalbim sevgiyle doluyor. Protokol aksini gerektirse de, dedikodularla doğrudan yüzleşiyor, bizi her şeyin üstüne koyuyor. "Bellamy benim karım, ortağım ve çocuklarımla annesi ve üvey annesi," diye devam ediyor Sebastian, gözleri bana dikilmiş. "Onu derinden ve koşulsuz seviyorum ve karşılaştığımız her zorluğa rağmen onun yanında olacağım. O her anlamda kraliçem ve ben sadece onun beni kocası ve kralı olarak kabul edecek kadar şanslı bir adamım."

Önümüzdeki kalabalık, sözlerinin ağırlığını idrak etmeye çalışırken bir anlığına nefesini tutmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim gürültünün arasında zar zor duyuluyordu. "Bana destek olduğun için teşekkür ederim."

Bana doğru bakıyor, gözleri şefkatle yumuşuyor. "Her zaman."

İçimdeki gurur ve mutluluk dalgası taşmak üzere, kalbimden yayılan ve varlığımın her zerresine işleyen sıcak bir his. Bundan sonra basının ne diyeceği umurumda değil. Komik olan şu ki, bu ana kadar kendimi gerçekten kraliçe olarak görmemiştim. Onun yanında duruyorum, dünyaya meydan okumaya ve kendimi eşime ve ülkesine adamaya hazırım.

Bana yönelttiği cesaretlendirici ve sevgi dolu gülümsemesi ve beni koruyan koluyla, kendimi daha güçlü hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Majesteleri, söylemek istediğiniz bir şey var mı?" Bir muhabirin sorusu, seslerin ve kamera deklanşörlerinin uyumsuzluğunu yarıp geçerek, dikkati bana yöneltti.

Derin bir nefes alarak ve yeni bulduğum kararlılıkla, basın mensuplarıyla yüzleşmeye hazır bir şekilde öne doğru adım atıyorum.

"Kraliçe olduğumdan beri," diye başlıyorum, kalbimin hızlı atışına rağmen sesim sakin. "Hepinizin önünde konuşmaktan çekiniyordum. İlgi odağı çok bunalıcı olabiliyor ve söyleyeceğim her kelimenin bizi rahatsız eden söylentileri daha da körükleyeceğinden korkuyordum. Gençim. Dadıydım ve evet, hamileyim. Bunların hepsi doğru." Dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle Sebastian'a bakarak duraklıyorum. "Ancak bazen insanlar en beklenmedik şekillerde tanışır ve hiç beklemedikleri anda aşık olurlar." Devam ederken sesim güçleniyor. "Sebastian'ı seviyorum, çocuklarını seviyorum ve beni bu kadar nazıkçe karşılayan güzel ülkesini seviyorum."

Kalabalığın arasında hafif bir mırıltı yükseliyor, ama ben bunu görmezden gelip yoluma devam ediyorum.

"Sebastian ve ben, hem büyüyen ailemiz hem de ülkemiz için geleceğin neler getireceği konusunda heyecanlıyız. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz ve lütfen bize mahremiyet konusunda saygı gösterin. Sonuçta yeni evliyiz." Muhabirlere göz kırptım, Sebastian'ın elini tekrar tuttum ve yürümeye başladım.

Kaldırıma çıktığımızda Sebastian bana, "Yanlış yöne gidiyorsun," diye mırıldandı ve ben yürümeye devam ettim.

"Şimdi mi söylüyorsun?"

Gülerek, "İnanılmazdın," dedi.

Gülümsedim. "Sen de öyleydin."

Bir haftadır evdeyiz ve her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Basın bizi rahat bıraktı, hatta tarihin en sevimli ve birbirine aşık kraliyet çifti olarak adlandırdılar. Şimdi bir "hamilelik belirtisi izleme" durumu var, ancak ikizlerin Ağustos sonuna kadar doğması beklenmediği için, izleyecek çok şeyleri var.

Çocuklar ve ben, Arthur ile birlikte sarayı keşfetmeye koyulduk. Bu sarayda yüz otuzdan fazla oda var ve sanırım sadece bir düzine kadarını gezdim. Ayrıca... kütüphane de var. Bir zamanlar bu saraydaki en sevdiğim yer olan, tepesinde şöminesi ve okuma alanı bulunan, iki katlı, geniş kütüphane, artık benim için bir kara leke haline geldi.

O odayı düşündüğümde aklıma sadece Samil geliyor. Gözlerindeki vahşi, kana susamış bakış. Bıçağının parıltısı. Bıçağının tenime saplanması. Kanımın sıcak ve yapışkanlığı. Sebastian'ın yerde yatarken, kan kaybından nabzının zayıfladığını görmek.

Ama yine de özlüyorum. Kütüphaneyi. Benim sığınağımdı. Sığınağımdı. Sanki sadece bana aitmiş gibi hissettiğim yerdi. Biliyorsunuz, Sebastian bana verdiğinden beri.

Henüz ona eşdeğer başka bir oda bulamadım ve inanın bana, çok aradım. Bu odaların çoğu, örümcek ağları oluşmasın diye sadece tozları alınmış eski, havasız salonlar veya bir orduyu barındırabilecek büyüklükte misafir odaları. Personel alanından bahsetmiyorum bile, çünkü o da var.

Bu saray devasa, çok havalı ve eski.

Ama... Kütüphanemi geri istiyorum.

Emily, Sabrina ve Zayer ile arka bahçede Arthur'u kovalarken vakit geçiriyor. Phaedra'nın yaklaşık bir saat içinde okuldan eve gelmesi bekleniyor ve Sebastian, yeni başbakanın bugün ziyarette olması nedeniyle son iki saattir Althea ile birlikte bir konferans salonunda kapalı kalmış durumda.

Herkese uzanıp dinleneceğimi söyledim ve bu bir yalan değildi. Başlangıçta öyleydim. Çok yorgunum. Bu ikizler şaka değil ve Phaedra, Sabrina ve Zayer doğduklarında onlara ebeveynlik yapma yeteneğimden endişe ediyorum.

Dinlenmeye çalıştım. Ama zihnim bir türlü rahat durmadı.

Sebastian'a söylemedim ama Samil'in saldırıya uğradığı geceyle ilgili kabuslar görüyorum. Bazen sadece anlık görüntüler oluyorlar, sonra daha mutlu anlara dönüşüyorlar. Bazen Sebastian o kütüphane zemininde ölüyor. Bazen de ben ölüyorum, boynumdaki kesik daha da derinleşirken nefes nefese kalıyorum.

Ama son zamanlarda korkuyu kendi kölem haline getirmeye odaklandım.

İşte kendimi tam da bu noktada buldum. Üçüncü kattaki kütüphane girişinin kapısının önünde duruyordum. Tıpkı basınla ilgili olduğu gibi,

korkmaktan bıktım ama bu bambaşka bir korku seviyesi. Elim soğuk metal mandalın üzerine geldi ve hızlı bir hareketle aşağı doğru çektim, kapı açıldı.

Nefesim kesildi. Aylardır buraya kimse girmemişti. Eski kitaplara ve oturma alanının yumuşak kumaşlarına toz ve örümcek ağları yapışmıştı. Hava küf ve kullanılmamışlık kokusuyla ağırlaşmıştı. Tereddütlü bir adımla ve titrek bir nefesle odaya girdim, etrafa bakındım ama kendimi kandırıyordum. Bakışlarım hemen Samil'in saldırdığı iki kitaplık arasındaki boşluğa takıldı.

Yerde kan izi yok, belli ki biri gelip temizlemiş. Ayaklarım beni taşıyor ve işte buradayım, beni dışarı atmayı planladığı pencerenin önünde. Tesadüfen ve ironik bir şekilde kırılan ve onun ölümüne neden olan pencere. Yenisiyle değiştirilmiş ve bilmeyen kimse bir şey anlamaz.

Cama yaslandım, yüz metre aşağıdaki sivri kayalara bakıyorum. Beni öldürmeye çalıştığında hamile olduğumu bilmiyordum. İyi ki de bilmiyordum çünkü Sebastian ve çocuklar için kendimi feda etmeye hemen razı oldum. Eğer hamile olduğumu bilseydim... ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bir iç çekiş cama çarparak buğulanmaya neden oldu ve ben arkamı dönerek hem Sebastian'ın hem de benim neredeyse hayatımızı kaybettiğimiz odaya baktım.

"Odamı geri istiyorum."

Bekliyorum ve dinliyorum. Neyi dinliyorum, bilmiyorum. Belki Samil'in hayaletinin gelip beni rahatsız etmesini bekliyorum, ama asla görünmüyor. Sadece bir oda. Sıradan bir oda ve tıpkı bir lanet gibi, ancak ben izin verirsem gücü var.

"Ah, Samil. Aptal herif. Nora'nın çocuklarını tehdit ettin. Onları öldürmeye çalıştın. Onu öldürdün ve çocuklarından aldın. Keşke öbür dünyada sana nasıl işkence ettiğini görebilseydim. Peki ya Nora?" Fransızca reverans yaparak, sonunda doğru telaffuz ettiğimden emin olmaya çalışarak söylüyorum. "Teşekkür ederim. Henüz seninle doğrudan konuşmadım ve bunun için özür dilerim. Çocukların olağanüstü ve seni tanımamış olsam da, özellikle Phaedra ve Sabrina'da senden çok şey görüyorum. Onlar senin zarafetinin ve güzelliğinin çarpıcı örnekleri, Zayer'in ise saf ve tatlı bir kalbi var. Keşke onları görebilseydin. Büyüdükleri çocukları ve sonunda olacakları yetişkinleri görebilseydin." Derin bir nefes alıyorum. "Çocuklarını seviyorum. Onlara elimden gelen en iyi şekilde bakacağım."

Umarım Rowan'ın ilk söylediği doğru çıkar. Sevgi, bu laneti bu krallıktan sonsuza dek kovmaya yeter. Çünkü elimde değil. İlk defa laneti hissediyorum. Tam burada, bu odada.

Ve kırılmak istemiyor.

Hastanede masada oturuyorum ve doktor, beyaz saçları ve sevimli bıyığıyla Fransız filmlerinden fırlamış gibi. Son on dakikadır bana ikizlere hamile olmanın vücudum için ideal olmadığını anlatıyor. Evet, biliyorum. Kalçalarımın küçük olmasından kaynaklanıyor. Kıvrımlı olabilirim ama minyonum. Doktor, ikizlerin doğumunu otuz yedinci haftada sezaryenle planlamak istiyor, ancak bazı ikiz hamile kadınların o kadar ilerleyemediğini ve daha önce doğum sancılarımın başlayabileceğini de belirtti.

Üzgünüm. Sezaryen olmak istemiyorum.

Ama ben de buna itiraz etmiyorum, çünkü ikizlerin güvende olmasını istiyorum ve vajinal doğum denemesi muhtemelen doğru bir yaklaşım.

İşte buradayım, acımasız masanın üzerinde sırt üstü yatıyorum, yanımda Sebastian var ve sadece Fransızca konuşan kadın karnımın alt kısmına bol miktarda ılık bir sıvı sürüyor, sonra da probu üzerime bastırıyor. Bu başıma gelen en rahat şey değil, ama kesinlikle en kötüsü de değil.

Özellikle de ekran canlandığında ve bebeklerimiz görüldüğünde.

Sebastian boğazından bir ses çıkardı, eli benimkini sıkıca kavradı. "Onları görüyor musun?"

Sesindeki hayranlıktan neredeyse gülecektim ama kendim de o kadar büyülenmiştim ki tek bir kelime bile söyleyemedim. Bebekler bir doku tabakasıyla ayrılmıştı sanırım. Hareket ediyorlar, bir o yana bir bu yana

kayıyorlar ve ellerini, ayaklarını, bacaklarını, yüzlerini ve göğüslerini görebiliyorum. Ve kalplerini. Lanet olası kalplerini görebiliyorum!

"Sebastian!"

"Onları görüyorum." Eğilip dudaklarımı öpüyor. "Onları görüyorum."

Teknisyen, ondan istenen her şeyi yapıyor. Temel anatomi dışında neye baktığıma dair hiçbir fikrim yok.

"Cinsiyetlerini öğrenmek ister misiniz?"

"Hayır," diyor Sebastian, çünkü o ilk görüşmemizden beri bu konuyu bir daha konuşmadık.

Aynı anda sadece ben "Evet" diye yanıt veriyorum.

Bana aşağıdan bakıyor. "Bunu öğrenemeyeceğimizi sanıyordum."

"Babama söyleyebilmek istiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gülümsedi, bir kez daha eğilip beni öptü. "Öyleyse öğrenelim de ona söyleyelim."

Kahretsin, bu adama bayılıyorum.

"Majesteleri, bir erkek ve bir kız çocuğunuz olacak."

İşte o zaman resmen gözyaşlarıma hakim olamıyorum.

Eve vardığımızda ben salyalarım akıyordu, hıçkırıklarım dökülüyordu. Sebastian çok eğleniyordu ama bunu daha önce üç kez yaşamıştı. Ben acemiymdim. Yine bakireyim. Ayrıca gülümsemeyi de bırakamıyordu, bu yüzden istediği kadar benimle dalga geçebilir ama ben daha iyisini biliyordum.

Yine de babama söylemek için can atıyorum. Sonuçta, bunu öğrenmek istememin sebebi o.

Merdivenlerden hızla çıktım ve koridorda koşarak kapısına yumruklarımı vurdum. Cevap beklemeden kapı kolunu çevirip içeri girdim, ama olduğum yerde donakaldım. Ciğerlerim kasıldı, kalbim buz kesti ve ciğerlerimden bir çığlık koptu.

"Baba!"

Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış bir halde, odasında yerde yığılmış bedeninin yanına doğru ağır ağır ilerliyorum. Başının etrafında bir göl gibi birikmiş kan, halıya sızmış, koyu kırmızı ve yapışkan bir haldeydi.

Düştü. Bu çok açık. Kafasını da çarptığı belli, ama henüz bilincini mi kaybetti yoksa...

"Hayır!" Onu sırt üstü çevirdim, kafa travması geçirmişse bunun yanlış bir şey olduğunu zaten biliyordum. Kulağımı göğsüne dayadı ama... sessizlik. Kalp atışı yok. Dünyam yıkılırken göğsümden paramparça bir

feryat koptu. “Hayır!” diye bağırdım. “Hayır. Baba. Lütfen hayır. Henüz değil. Henüz değil!” diye çığlık attım. “Hazır değilim. Sana burada, benimle ihtiyacım var. Lütfen, gitme. Lütfen henüz değil.”

Babamın cansız bedenine sarılırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Buraya ona torunlarından bahsetmek için gelmiştim. Bilmesini istiyordum. Doğduktan sonra yanlarında olmasını istiyordum. Onları kucağına almasını istiyordum.

Ben sadece babamı istiyordum ve şimdi... şimdi o gitti.

Yanaklarımda yakıcı gözyaşları sel gibi akıyor. O öldüğünde burada değildim. Tekrar düştüğünde de burada değildim. Eğer orada olsaydım, onu kurtarabilir miydim?

Acı beni öylesine kasıp kavuruyor ki nefes alamıyorum. Babamı kucaklayıp ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve ağlıyorum. Ve ağlıyorum.

"Ne—ah, hayır. Ah, Bellamy."

Sebastian. Yanımda olduğunu hissediyorum. Bana dokunduğunu hissediyorum. Ama ona bakamıyorum. Görebildiğim tek şey babam.

Sebastian telefonda. Biriyle konuşuyor. Yardım göndermelerini söylüyor ama artık çok geç.

“Onu kaybedemem. Şimdi değil.”

Sebastian kollarını bana doladı. "Biliyorum bebeğim. Çok üzgünüm."

Gözlerim kısılıyor ve nefesim kesiliyor. Babam olmadan bu dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Hatırlayabildiğimden beri hep onun kızıydım. Onun bakıcısıydım. On üç yaşından beri dünyaya karşı sadece ikimizdik.

O benim babamdı ve şimdi... şimdi o yok.

Ve onu geri getiremiyorum.

Bu böyle olmamalıydı. Böyle olmaması gerekiyordu.

Kalbim kırılıyor, paramparça oluyor, patlıyor ve hareket edecek gücüm yok. Hareket etme isteğim de yok. Babamı kucaklıyorum, ona bir daha asla söyleyemeyeceğim her şeyi anlatıyorum, ta ki bir noktada bedenimin nazıkçe hareket ettirildiğini, kulağıma anlamını çözemediğim yumuşak sözler fısıldandığını hissedene kadar.

“Hayır!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. “Hayır!”

"Bebeğim, burada kalamazsın."

“Hayır!” diye bağırdım. “Lütfen, beni ondan almayın.”

"Ambulans onu almaya geldi."

“Hayır.” Sebastian’ın göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladım, o beni kaldırıp sağlık görevlilerinin müdahale edebilmesi için uzaklaştırırken yumruklarımın ona vurdu. “Lütfen, henüz değil. Hazır değilim.”

“Asla hazır olamayacaksın.”

"Lütfen. Sadece veda etmeme izin verin."

Yüzümü öptü ve beni yere bıraktı. Ben de babamın yanına gittim; babam şimdi simsiyah bir çuvalın içinde yatıyordu, gözleri kapalı, teni kül rengiydi. Kenarda insanlar vardı, bana biraz zaman tanıyorlardı ama umurumda değillerdi ve onlara bakmaya bile tenezzül etmedim.

Yanına çömeldim, elimi yüzüne koydum. "Seni seviyorum. Çok üzgünüm, düştüğün zaman burada değildim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

“Bellamy.” Sebastian’ın sesi titriyor, ama ben elimi kaldırıp onu durduruyorum.

“Gitmeni istemiyorum. Seni çok özleyeceğim. Annemin yanına git. Ona onu sevdiğimi ve özür dilediğimi söyle.” Tekrar yıkıldım, ona yaslandım, ama o bir kez daha beni yerden kaldırdı. Babamı bir daha asla göremeyeceğim. Bu son görüşmemizdi. “Ona bebeklerden bahsedemedim. Ona yüzlerce başka şey anlattım, ama bunu anlatamadım.”

"Ah, bebeğim. Çok üzgünüm. Ona hemen söyle."

Başımı sallıyorum. Yapamıyorum. Kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum.

“Ona söylemelisin. Söylemezsen pişman olursun. Gitse bile, onu bir daha asla böyle göremeyeceksin.”

Bu sözler kalbimi paramparça ediyor ama... “Baba,” diye yutkundum, sesim titriyordu. Ona döndüm ama gözlerim yaşlarla bulanıktı. “Sebastian ve ben...” Zorlu bir yutkunma. “Bir erkek ve bir kızımız olacak. Bu dünyada her şeyden çok tanışmanı istediğim iki bebeğimiz. Hoşça kal baba. Seni çok seviyorum.”

Sebastian’ın göğsüne sokulup kendimi zorlayarak başımı sallıyorum. Onun fermuarını çekmelerini ve onu buradan götürmelerini izleyemem.

Sebastian bunu biliyor çünkü kulağıma fısıldıyor: "Seni buradan şimdi çıkarıyorum."

Cevap veremiyorum, ama o bana başka seçenek bırakmıyor.

Beni sıkıca kucaklıyor, sarayın karşısına, banyomuza kadar götürüyor ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyor. Beni duşa götürüyor ve yıkıyor; saçımı, vücudumu... Bütün bu süre boyunca beni kucaklıyor, ben de durmadan ağlıyorum. Gözlerimden sonsuz bir nehir gibi yaşlar akıyor.

Duştan çıktıktan sonra beni havluya sarıyor, saçlarını tarıyor ve ikimizi de yatağa yatırıyor. Saatin kaç olduğunu, hangi gün olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim babamın gittiği.

"Babam öldü," diye fısıldadım odamızın karanlığına.

Sebastian beni daha sıkı tutuyor. "Evet."

"Kalp rahatsızlığımın nasıl iyileşeceğinden emin değilim."

Uyuşuk bir halde uyanıyorum, gözlerim ağır ve tuzdan dolayı ağrıyor. Yüzüm yanıyor, yanaklarım tahriş olmuş, vücudum ağrıyor ve kaslarım sızlıyor. Yanıma dönüp tekrar uykuya dalıyorum ve günün büyük bir bölümünü bu şekilde geçiriyorum.

"Yemek yemen gerek." Sebastian'ın sesi kafamın içindeki çakılların arasından yankılanıyor. Sadece başımı sallıyorum.

"Bu bir seçim değil. Otur ve ye."

"HAYIR."

"Şimdi."

"Yemek yemek istemiyorum."

"Saat akşam yediye yaklaşıyor ve dün öğleden beri hiçbir şey yemediniz ya da içmediniz. Buna izin verdim, ama şimdi hem kendi sağlığını hem de çocuklarımızın sağlığını riske atıyorsunuz."

İstemeyerek de olsa kendimi yukarı doğru ittim, gözlerimi fazla zorlanmadan açtım. "Nerede o?"

"Nora'nın da gittiği aynı cenaze evinde. Mümkün olduğunda, onunla ilgili isteklerinizi konuşmamız gerekiyor."

"Onun hayatta olmasını diliyorum."

Alnıma bir öpücük. "Biliyorum, bebeğim."

Gözyaşlarını durduramadan tekrar ağlamaya başladım. Dudaklarıma bir pipet yaklaştırıldı ve serin suyu yudumladım. "Yardımcısı neredeydi? Düşüşünü nasıl kimse duymadı?"

"Yardımcısı bize babanızın öğlen uykusunda olduğunu ve siz oraya vardığınızda yaklaşık bir saattir uyduğunu söyledi. Babanız genellikle öğleden sonra en az bir buçuk saat uyuduğu için onu kontrol etmemiş. Lütfen biraz yiyecek bir şeyler alabilir misiniz?"

Yatağın üzerindeki tepsiye bakıyorum. Tereyağlı ve çilek reçelli tost. Tanrım, o mükemmel. Çok mükemmel.

Başımı salladım ve o da yanıma yatağa oturdu, bana tost dilimleri yaptı, üzerlerine tereyağı ve reçel sürdü ve yemem için bana uzattı. Yedim. Birincisi, çocuklarım bunu benden hak ediyor, ikincisi ise Sebastian'ın daha fazla endişelenmesini istemiyorum. Sevdiklerimiz için tavizler verirken, kendimizi de aynı hızla sabote edebileceğimiz ne kadar komik bir durum.

"Onu özledim."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Hıçkırarak ağladım, gözlerim kırmızı reçele dikilmişti. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Her şey," diyor öyle bir samimiyetle ki kalbim titriyor.

"Kütüphanenin üçüncü katına yeni mobilyalar getirecek misiniz? O odayı geri istiyorum. Oraya girdiğimde Samil'i hissetmek istemiyorum ve şu anda hala hissediyorum."

"Tamam. Kütüphanenin tüm zeminini yeniden yapacağım. Bittiğinde tanıyamayacaksınız."

"Seni çok seviyorum." Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde ona bakıyorum. "Evet, seviyorum. Seni çok seviyorum ve bu olay yüzünden kalbim çok kırık. Sana iyi olacağımı söylemek istiyorum ama iyi olacağımdan emin değilim."

Çenemi avuçlarının arasına alıyor, gri-mavi gözleri yumuşak ve hayranlıkla gözlerime bakıyor. "Bunu atlatman gerekmiyor ve iyi olman da gerekmiyor. Babamı on beş yaşındayken kaybettim ve onu senin babanı bulduğun gibi bulduğumu hatırlıyorum. Keşke hâlâ hayatta olsaydı ve onun rehberliğine başvurabilseydim diye düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, baban seni çok seviyordu. Sen onun dünyasıydın. Ve akli yavaş yavaş kaybolsa da, kalbini ve anılarını canlı tutan sendin."

Göğsüne yaslandım, yanaklarımdan ardı ardına gözyaşları akıyordu. Aylar önce dövme yaptırdığım bileğime baktım. Onun sözleriydi. Babamın sözleri. "Kalbinin sesini dinle ve tutkusunun peşinden git."

Sebastian'ın başparmağı siyah mürekkeple yazılmış kelimelerin üzerinden geçiyor. "Sen de yaptın mı?" diye soruyor, cevabımdan neredeyse endişelenerek.

"Öyle mi? Evet. Kalbimin sesini dinledim. Seni ve çocukları seçtim ve kraliçeniz oldum. Hepiniz benim tutkumsunuz."

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımdan öpüyor. "Yalnız değilsin."

Bu sözleri bana, Tourin'de babamın evinin önünde beni ikinci kez almaya geldiğinde söyledi. Ve o geceki gibi, uzun zamandır kendime izin vermediğim tüm şekillerde ağlıyorum. O geceden beri hiç ağlamamıştım. Ağlamam gereken tüm şekillerde ağlıyorum, ama o geceki gibi, yalnız ağlamıyorum.

Sebastian yanımda. Beni kucaklıyor. Beni sevdiğini söylüyor ve nefes alıp almadığımdan, su içip içmediğimden emin oluyor. Küçük bir kız çocuğu olduğumdan beri kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Ve bu farkındalık, bu gerçek, gözyaşlarımı yavaşlatıyor. Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim, bu kederi yalnız başıma çekmek zorunda değilim ve bunun verdiği rahatlama tarifsiz.

Çenemi hafifçe kaldırıp burnumun ucundan öpüyor ve göğsümdeki amansız acıyı bir nebze olsun dindiren en tatlı gülümsemesini sunuyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ve o gece de söylediğim gibi: "Yapacak bir şey yok ama şu anda benden istediğim her şeyi yapıyorsun."

"Pekala," diye razı oldu ama tam olarak kabul etmedi. "Yarın seni yataktan zorla çıkarıp duşa sokacağım. Ondan sonra da oturup cenazesıyla ilgili kararları vereceğiz."

Başımı sallıyorum ve içimden bir ses itiraz etmek istese de, ihtiyacım olan şey bu. Babam düştüğünde bileğini kırduğında ve kendimi güçsüz hissettiğimde de buna ihtiyacım vardı. Sebastian'ın kontrolüne ihtiyacım var. Onun güçlü eline ihtiyacım var. Ama kontrolü ele geçirmemesini, kendi gücümü yeniden kazanmam için beni zorlamasını seviyorum.

"Annem gibi onun da yakılmasını istiyorum. Küllerini okyanusa serpmek istiyorum, çünkü annemin küllerini de öyle serpmiştik. Onların yeniden bir araya gelmesini istiyorum."

"Bunu yapmak için Boston'a uçmamız gerekiyor mu?"

Başımı sallıyorum, zaten bunu yapmak istemediğimi biliyorum. "Sanırım hepimiz için bir sahil gezisi yeterli olacaktır."

"Gününü sen seç, gerisi kendiliğinden olur."

"Bunu herkes anlıyor mu?"

"Ne?" diye sordu, sesi soruma neredeyse eğlenmiş gibiydi.

"Bu tür bir aşk mı?"

Beni kucağına alıp göğsüne daha sıkıca bastırdı. "Hayır. Bu, masallarda yazılan türden bir aşk değil ve her yerde bulunabilecek türden bir aşk da

değil. Samil bizi öldürmeye çalıştıktan sonra uyandığımda da söylemiştin. Bu aşk normal bir aşk değil. Bu, bu hayattan öteye giden bir aşk. Asla ölmeyen bir aşk, ama bu, hayatımın geri kalanını sensiz geçirmek ve bir sonraki hayatta seni tekrar bulmayı ummak istediğim anlamına gelmiyor.”

Hıçkırarak ağladım. "Cidden böyle demek istedim."

“Ben de öyle düşünüyorum. Bu yüzden benimle, yanımda kal ve karanlık kalbini ve zihnini ele geçirmekle tehdit ettiğinde, bana gelip anlatacağına söz ver ki elini tutayım ve sana hayatımızın güneşi olduğunu, sıcaklığın ve ışıltın olmadan var olamayacağımızı hatırlatayım.”

"Söz veriyorum."

Sözler ağzımdan çıkarken, gerçekten onları kastettiğimden emin değilim. Çünkü şu anda içimde güneş ışığı değil, tam tersi bir şey hissediyorum. Ve o kadına nasıl tekrar dönebileceğimden emin değilim.

Kurşuni gökyüzünün ağırlığı, kalbimdeki ağırlığı yansıtıyor gibiydi. Pencerenin yanında durup buz gibi yağmur damlalarının camda bıraktığı geçici izleri izlerken, derin bir umutsuzluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum. Bellamy babasını kaybetti ve bir zamanlar ısılt ısılt olan gözlerini bulandıran keder, yaşadığı acının sürekli bir hatırlatıcısı.

"Sebastian?" Rowan'ın sesi sessizliği bozdu ve beni pencereden uzaklaştırdı. "Seni arıyordum."

"Nedir?"

Çalışma odama giriyor, etrafa şöyle bir göz atıyor ve sadece ikimizin olduğunu görünce kapıyı arkasından kapatıyor. "Yarın deniz kenarına gitme planımız hâlâ geçerli mi?"

Başımı salladım, cama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Plan buydu. Bellamy'nin istediği de buydu, ama bu sabah dünden daha da kötü görünüyordu."

"Bir haftadan fazla süredir bu halde. Bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Kardeşıme bakıyorum, yüzünde benim de hissettiğim aynı endişeyi görüyorum. "Biliyorum, ama ne yapabiliriz ki? Yas tutuyor, Rowan. Bu, bir yara bandıyla ya da birkaç teselli edici sözle çözülebilecek bir şey değil. Annesi öldüğünden beri, yani on üç yaşındayken, o onun tüm hayatıydı. Düştüğünde yanında olamadığı için kendini suçluyor."

İçini çekti, elini saçlarının arasından geçirdi, hareketlerinde hayal kırıklığı açıkça belliydi. "Bir çözüm olmalı. Sen onun kocasısın. Ona

yardım edebileceğin bir yol mutlaka vardır, değil mi?"

Bu hatırlatma kalbimi sıkıştırıyor. Doğrusu, karıma teselli ve destek sunabilmeliyim, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Ertesi sabah, ona zorla tost yedirdikten ve çocuklarla kahvaltı yaptıktan sonra aşağı indi. Ondan sonra duş aldık, konuştuk ve onun için düzenlemeler yaptık.

Fakat bu düzenlemeleri yapmak, bunların kesinliği onu geriye götürmüş gibiydi ve son sekiz gündür gözlerindeki tüm ışık sönmüştü; eskiden güneş ışığı gibi parlayan kadın şimdi bir hayalete dönüşmüştü.

"Denemeye çalıştım. Tanrı biliyor ki denedim. Onunla konuştum, ona sarıldım. Aklıma gelen her şeyi yaptım. Ama son birkaç gündür, gözlerine dokunmayan bir gülümsemeyle bana iyi olduğunu söylüyor, ki bunun yalan olduğunu biliyorum. Endişelenmemi istemiyor, ama bu sadece beni daha çok endişelendiriyor. Şimdi ona her yaklaştığımda, aramızda bir duvar varmış gibi hissediyorum. Nasıl yıkacağımı bilmediğim bir duvar."

"O zaman birlikte bir yolunu bulup üstesinden geleceğiz," diyor, koltuğun kenarına otururken gözlerinde kararlılık parlıyor. "Biliyorsun, bu konuda yalnız değilsin ve her şeyi tek başına üstlenmek zorunda değilsin."

Yine de, her zaman böyle yaptım. En büyük oğul. Daha hazır olmadan bile bir ülkenin kralı. Üç çocuğun bekar babası. Ama Bellamy dünyaya geldiğinden beri, daha önce hiç olmadığı kadar güvenmeyi öğrendim. Ve Rowan da burada. Eskiden olduğu gibi dünyayı dolaşmak için ayrılmadı.

Görünüşe göre ikimiz de olgunlaşmışız ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bu ana kadar fark etmemiştim.

"Teşekkür ederim kardeşim," diye mırıldandım, burada olduğu ve tüm bunları bana söylediği için minnettardım. "Zaten yas danışmanına gitmeyi kesin bir dille reddetti. Başka önerileriniz varsa, dinlemeye hazırım."

Yüzündeki kasvetli ifade her şeyi anlatıyor. İkimiz de çaresiziz.

Bir an sessizce nefes alıyoruz, pencereye vuran sulu kar sesinin yankısı odayı dolduruyor. Babasının ölümünden beri içimde bir fırtına kopuyor, beni altüst etmekle tehdit eden bir duygu fırtınası. Çaresizlik. Üzüntü. Hayal kırıklığı.

Tek istediğim Bellamy'nin acısını dindirmenin bir yolunu bulmak, ama yaptığım her girişim onu benden daha da uzaklaştırmış gibi görünüyor.

Çocuklarla biraz zaman geçirdi, oynadı ve gülmeye çalıştı ama bu bile yapmacık geliyor. Umarım zaman yaralarını iyileştirir ama endişem, bundan daha fazlasına ihtiyacı olabileceği yönünde.

"Kendini suçluyorsun."

"Sen de öyle yapmaz mıydın? Ona neler yaptığımı gör. Tanrım, Rowan, yüzüğümü parmağına taktığım andan itibaren hayatı cehenneme döndü. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanım düşünüyor ki..." Sözleri söyleyemeden ve düşünmekte bile zorlanarak burada bitiriyorum.

Rowan, beni gitmekte olduğum yoldan uzaklaştırarak yavaşça, "Belki," dedi, "eğer bir terapistle, tanımadığı biriyle konuşmak istemiyorsa, Althea onunla konuşabilir. O da kendi payına düşen acıyı yaşadı ve ikisi çok yakın. Belki o bazı bilgiler verebilir."

Kötü bir fikir değil. Althea teklif etti ve bence kendi yöntemleriyle denedi. Bellamy'yi yataktan kaldırıp onunla yoga yapmaya ikna etti, ancak Bellamy seanslar boyunca hiç konuşmadı ve Althea da zorlamadı çünkü insanların bazen kendi zamanlarında konuşacaklarını ve bunu zorlayamayacağını söyledi.

Doğru, ama belki de biraz daha teşvike ihtiyacımız var.

"Belki," diye onayladım, içimde bir umut ışığı parlayarak. "Bellamy'nin neler yaşadığını anlayabilecek biri varsa, o da biz olurduk diye düşünmüştüm, ama belki de ona daha anne şefkatiyle yaklaşmamız gerekiyor."

Althea, babamızın bizden alınmasından yaklaşık üç yıl önce trajik bir araba kazasında kocasını ve çocuğunu kaybetmişti. Althea bizim kan bağımızdan olmadığı için o zamanlar kimse lanetten bahsetmemişti. Babam öldüğünde Althea, kraliyet asistanım olarak benimle kalmayı teklif etti. Ona ihtiyacım vardı. Annem hiç yardımcı olmadı ve ben kaybolmuş, korkmuş ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Althea, yas sürecimi atlatmama yardımcı oldu.

Rowan omzuma vurarak, "Hadi gel," dedi. "Gidip onu bulalım."

Althea'nın ofisine inerken, arka bahçedeki pencereden Bellamy'yi görüyorum; babasının en sevdiği ağaç olan eski bir meşe ağacının altında duruyordu. Hava müsait olduğunda yardımcısı onu oturması için oraya götürürdü. Başı öne eğik, koyu saçlarından buz damlaları donmuş gözyaşları gibiydi. Bir an tereddüt ettim, onu bu kadar kayıp ve kırık halde görünce kalbim acıdı.

Yağmurun altında Bellamy'ye doğru çenemi uzatarak Rowan'a, "Sana yetişeceğim," dedim.

"Buyurun. Ben gidip Zayer ve Sabrina ile oynayacağım, sonra bu akşam Althea ile konuşabiliriz."

“Kulağa hoş geliyor.” Omzuna hafifçe vurup paltolarımızı kapmak için dışarı koştum. “Bellamy?” diye fısıldadım usulca, ona doğru yaklaşılarak. Sesim onu düşüncelerinden sıyırdı ve ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözleriyle bana baktı. Ağır paltosunu omuzlarına attım. Donup kalmıştı ama öfkem ve bağırma isteğimi bastırdım.

“Sebastian...” diye mırıldandı, sesi buz gibi yağmur damlalarının boş dallara düşme seslerinin arasında zar zor duyuluyordu.

Normalde hemen müdahale ederim ama onunla ilk defa, "Yanınıza gelebilir miyim?" diye soruyorum. Acısına ortak olmak istemiyorum ama ona yakın olma, kalbini iyileştirme ve acısını dindirme ihtiyacı duymaktan da kendimi alamıyorum.

Ama mesele bundan daha fazlası. Bu benim kendi suçluluk duygum. Sanki o, asla yakalayamayacağım kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum. Bunu ona ben yaptım, diye düşünmeden edemiyorum.

“Elbette,” diye yanıtladı, tüm hafta boyunca bana verdiği o yapmacık gülümsemeyi sergilemeye çalışırken solgun dudağı titriyordu.

Donmuş elini tutuyorum, parmak boğumlarına nazik bir öpücük konduruyorum ve onu yakındaki bir taş banka oturtuyorum. Meşe ağacının koruyucu gölgesi altında, aramızda sessizlik uzanıyor ve bu sessizliği nasıl dolduracağımı bilmiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona, birden sinirlenmeye başlayarak.

"Ne yapayım?" diyor, en ufak bir sertlik veya tehdit belirtisi göstermeden.

"Bana bir cesaret maskesi tak. Sinsice dolaş ve bana haber vermeden, lanet olası kar fırtınasının içine paltosuz çık. Saklanmayı bırak. Kalbinin kırık olduğunu biliyorum."

İçini çekti, başını omzuma yasladı. "Benim için endişeleniyorsun."

"Evet. Hem fiziksel hem de duygusal olarak."

"Böyle olmanı istemiyorum."

Çenesini elimle kavradım. "Kendin için endişelenmiyor musun?"

Çenesi titriyor ve hıçkırıklarına hakim olamıyor, yumuşak ağlamaları tüm vücudunu sarsıyor.

“Bebeğim, bunun senin için zor olduğunu biliyorum,” diye tereddütle başladım, acısını hafifletecek doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. “Biliyorum, sallayabileceğim sihirli bir değnek ya da içirebileceğim bir

iksisir yok bunu düzeltecek. Ama benden saklanmanı sevmiyorum. Bu beni gözyaşlarından daha çok korkutuyor. Saklanmak keder değildir. Saklanmak başka bir şeydir. Bu süreçte sana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama kahretsin Bellamy, artık saklanmak ya da rol yapmak yok.”

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu bir şekilde, bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Tamam," diye fısıldadı, sesi duygudan titreyerek havada beyaz bir sis gibi yayıldı. "Saklanmamı istemiyor musun? Söyleyeceklerim hoşuna gitmese bile?"

"Evet. Söyleyecekleriniz hoşuma gitmese bile."

"Doğrusu, şu anda neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum. Senin hak ettiğin eş ve çocukların güvendiği anne olmaya çalışırken paramparça olmuş gibiyim. Her şeyde başarısız olmaktan korkuyorum çünkü şu anda kalbim acıyor ve bunu nasıl dindireceğimi bilmiyorum. Bunun asla düzelmeyeceğinden endişeleniyorum."

Sözleri karşısında göğsüm sıkıştı ve onu kucağıma çektim. Tam bir buz kalıbı gibiydi ve onu ısıtmak için kollarımı etrafına sarıp sıkıca tuttum.

"Sevgilim, tanıdığım herkesten daha güçlüsün," diye onu temin ediyorum. "Acının seni tükettiğinden ve sonsuz bir uçurumda sıkışıp kaldığını hissettiğinden, ışığa doğru ilerlemek yerine karanlığa doğru çekildiğinden hiç şüphem yok. Ama zarafetin ve direncin her zaman seni tanımladı ve tanımlamaya devam edecek."

"Ya iyileşemezsem?" diye soruyor, sesinde korku titremesiyle. "Ya bu acı beni tüketirse ve bir zamanlar olduğum kadının bir gölgesine dönüşürsem?"

"O zaman bu karanlıkla birlikte yüzleşeceğiz," diye söz veriyorum, ona olan tutuşumu sıkılaştırarak. "Bu konuda yalnız değilsin. Ben, çocuklarımız Rowan ve Althea yanındayız. Hepimiz seni seviyoruz ve iyileşmeni, yeniden mutluluğu bulmanı görmekten başka bir şey istemiyoruz. Lütfen, bu yükü taşımana yardım etmemize izin ver."

Lütfen iyileşin. Lütfen bu lanetin sizi de ele geçirmesine izin vermeyin.

Bellamy uzun bir süre bana dik dik baktı, gözleri sanki derinliklerinde gizli bir gerçeği arıyormuş gibi gözlerimi taradı. Sonunda başını salladı, yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Pekala." Havada bir hayalet gibi süzülen, sesi zar zor duyulan ağır bir nefes verdi. "Deneyeceğim Sebastian. Senin için, ailemiz için... ve babam için. Böyle olmamı istemezdi."

"Hayır. Seni onun kadar seven bir adam bunu yapmazdı."

"Yarın için endişeliyim."

"İstemiyor musun—"

"Hayır," diye hemen sözümü kesti. "Bence bunu yapmalıyım. Bence bana iyi gelecek. Ama kahretsin, bunu nasıl yapacağım?"

"Nefes nefese."

"Tek seferde bir nefes," diye tekrarlıyor, bana yaslanıp başını çenemin altına sokarak. "Bunu deneyebilirim."

"Teşekkür ederim," dedim onu kendime doğru çekip alnına bir öpücük kondurarak. Güzel kraliçemin uçurumdan geri dönmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. "Seni içeri alalım. Tamamen donmuşsun."

Ayağa kalkıp benimle geliyor ve onu zorla banyoya sokup biraz öğle yemeği yedirdikten sonra yüzüne biraz renk geliyor. Yine de neredeyse hiç uyumuyor ve şafak söküp çünkü buzların yerini göz kamaştırıcı güneş aldığında, tüm hafta boyunca olduğundan daha metanetli oluyor.

Onun için bir tören istemiyordu. Sadece ikimizin birlikte olmasını istiyordu ve hepimiz arabalara doluşup Akdeniz'e doğru üç saatlik yolculuğa çıktığımızda, birdenbire bir düşünce aklıma geldi. Çocuklarıma baktım ve onları kederlerinden, kalp kırıklıklarından saklanmaya zorladığımı fark ettim.

Özellikle de Nora'yı en iyi hatırlayan Phaedra.

"Phillipe?" diye şoförümüze seslendim. "Bizi Palais sur La Mer'e götür."

"Majesteleri?" diye karşılık verdi, dikiz aynasında kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Ona kararlı bir şekilde başımı salladım ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Bence onu göndermek için en iyi yer orası," dedim Bellamy'ye ve çocuklarıma baktım. Phaedra endişeli gözlerle bana baktı. "Neden oraya gitmek istediğimi biliyor musun?"

Başını salladı ve ben uzanıp elini tuttum. "Annenin öldüğü sarayı yıktırdım ve güzel bir bahçeye dönüştürdüm. Tıpkı babamın öldüğü sarayda yaptığımız gibi. Bahçeleri görmeni istiyorum. Annen çiçekleri, özellikle gülleri çok severdi ve tam da orada..." Yutkundum. "Tam da öldüğü yerde. Bu güller yılın bu zamanında açmamış olacak ama yine de gidip görebiliriz ve bu yaz, istersen, çiçek açtıklarında tekrar gidebiliriz. Trajik ve acı verici bir şeyin içinden bile güzelliğin bulunabileceğini görmeni istiyorum. Bellamy'nin babasını da oraya, okyanusa göndermek istiyorum. Ne dersin?"

Phaedra'nın iri yeşil gözleri bana dik dik bakıyor, çok geniş ama bir o kadar da cesur ve kararlı. Tam anlamıyla annesinin kızı. Nora onunla sonsuza dek gurur duyardı. "Tamam, Baba. Annem için bahçeyi görmek istiyorum."

"İşte benim canım kızım." Eğilip yanaklarından öptüm, sonra Sabrina'nın ve Zayer'in yanaklarından da. Çok uzun süre korku içinde yaşadım ve bu korkuyu onlara da bulaştırdım. Bu lanetle ilgili hâlâ endişelerim olabilir—kahretsin, bir felaket diğerini takip etti—ama belki de ondan saklanmak yerine onunla yüzleşmek sonunda bizi sonsuza dek özgürleştirecektir.

Dürüst olmak gerekirse, başka ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer işe yaramazsa, eğer lanet hala bozulmamışsa...

Ama şimdilik, geri dönmek için çok geç. Ne kadar istesem de çocuklarımı sonsuza dek saklayamam. Bellamy bana bunu hatırlattığında haklıydı.

Bellamy başını omzuma yasladı, eli elimi tutuyordu ve Althea da diğer omzumu okşayarak gururlu bir gülümsemeyle bana baktı. Sıcak güneş ışıyla karşılandık, hava yaklaşık on sekiz dereceydi, okyanusun tuzlu kokusu ve sesleri havayı dolduruyordu.

Parkın arazisinde birkaç kişi dolaşıyordu ve kraliyet temsilcilerimiz, Bellamy'nin babası için özel bir tören düzenleyeceğimiz için başka bir zaman geri dönmeye istekli olup olmadıklarını nazikçe sordular. Onlar da nezaketle kabul ettiler ve hepimiz bir zamanlar yazlık sarayımız olan yerin arazisinde dolaştık.

Burası yıkıldığından beri geri dönmedim. Zayer, taş patikalardan ve bakımlı çitlerden hızla koşarak uzaklaşır. Sabrina ona katılır ve birkaç dakika sonra Phaedra da peşinden gider.

Rowan omzuma vurarak, "Onların üzerindeyim," dedi. "Bu iyi bir karardı."

Bellamy'nin elini tuttum ve onu, sarayın deniz seviyesinden yaklaşık otuz metre yukarıda, dağların kayalık yamacına oyulmuş kıvrımlı merdivenlere doğru götürdüm. Aşağıda küçük bir plaj vardı ve oraya doğru yöneldik. Rüzgar yüzlerimize çarpıyor, saçlarımızı dağıtıyordu ve Bellamy'yi arkamda tutarak adımlarımıza dikkat ettim.

Sonunda çakıllı kumsala indik, burada rüzgar daha sakindi, ayakkabılarımızı çıkardık ve su kenarına doğru ilerledik. Yaklaşık bir buçuk metre ileride toprak derinleştiği ve suyun çok derin olduğu için kumsal

biraz yanıltıcıydı. Burada yüzmek yasak olduğu için yüzmek için mükemmel bir yerdi.

"Burası çok güzel," diye fısıldadı, parıldayan mavi-yeşil sulara bakarak.

"Şimdi bu arazide neden bir yazlık sarayımız olduğunu anladınız."

"Bunu yaptığınıza bayıldım. Nora için bir bahçe yaptınız, ayrıca çocukları da görmeye getirdiniz. Bence bu onlar için, özellikle de Phaedra için çok şey ifade edecek."

"Umarım."

Bellamy karşımda duruyor, çenesini göğsümün ortasına yaslamış bana bakıyor. "Sen harika bir adam, baba ve kralısın. Umarım bunu biliyorsundur."

"İnanılmaz bir kadın, anne ve kraliçesin. Umarım bunun farkındasındır."

"Üzerinde çalışıyorum."

Gülümsedim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Hazır mısın?"

"Hayır," diyor kısaca. "Ama sanırım asla da olmayacağım."

Buraya getirdiğim çantadan biyolojik olarak parçalanabilen kutuyu çıkarıyorum. Kutunun içinde, küllerinin bulunduğu biyolojik olarak parçalanabilen bir torba var. Kutuyu görünce nefesi kesiliyor, gözleri hemen yaşlarla doluyor.

"Bunu yapamam."

"İsterseniz yapabilirim."

Bana titrek bir şekilde başını salladı ve ben de elini tutarak bizi su kenarına götürdüm. Diz çöktüm ve kutuyu suyun üzerinde tuttum.

Bellamy titreyen bedeniyle yanıma diz çöktü. "Hoşça kal baba. Seni seviyorum." Ağzından bir hıçkırık kaçtı ve başını salladı. "Sadece yap şunu. Yapamam... Bunu kaldıramam."

"Joseph Wright, bana kızını verdiğin için teşekkür ederim. Doğduğu andan itibaren onun için yaptığın her şey için minnettarım. Aramızdan ayrılmış olabilirsin, ama asla unutulmayacaksın. Huzur içinde uyu."

Bellamy'ye şöyle bir baktım, o da başıyla sert bir şekilde onayladı ve kutuyu suya koyup sertçe iterek denize doğru sürüklenmesini sağladım. Onu kollarıma aldım ve burada oturup, Bellamy ağlarken kutunun uzaklaşmasını izledik. Umarım bu, onun iyileşmesinin başlangıcıdır ve onun için daha karanlık bir şeyin başlangıcı değildir.

Bellamy'nin babasının ölümünün üzerinden üç hafta geçti ve durumu iyileşiyor olsa da, hâlâ üzerinde ağır bir kara bulut asılı duruyor ve bir türlü gitmiyor. Deniyor ama ben bunu gözlerinde görüyorum. Ona dokunduğumda hissediyorum. Ezici kederinden kurtulamıyor ve bir şeyler yapmalıyım.

Rowan ve Althea ile kütüphanenin üçüncü katında durup yapılanlara bakıyorum. Bir zamanlar eski ciltler ve parşömenlerle dolu devasa rafların yerini, hem çocuk kitapları hem de Bellamy'nin sevdiği kitaplardan oluşan daha kısa raflar almış. E-okuyucusunu inceledim ve oradaki her şeyi, ayrıca benzer kitapları da satın aldım.

Ardından tasarımcılara çocuklar için bir oyun alanı yaptırdım ve alt kattaki ana kütüphaneye açık erişimi kapattım. Oyun alanı her yaştan çocuk için oyuncaklarla dolu ve bir el sanatları köşesi, motor becerileri alanı, salıncak ve Phaedra'nın çok havalı olduğunu söylediği diğer şeyleri içeriyor —bunlar onun sözleri, benim değil.

Şöminenin yanındaki oturma alanını da yeniden düzenledim. Şimdi rahat sallanan sandalyeler, bir bebek karyolası, kabarık kanepeler ve hatta küçük bir yemek alanı ile dolu. Buranın Bellamy'nin ikizleri veya diğer çocuklarımızı getirip oynayabileceği, rahatlayabileceği ve eğlenebileceği bir yer olmasını istiyorum. Çocuklar oynarken veya hatta uyurken Bellamy kitap okuyabilir ve şöminenin yanında oturabilir.

Bence çok sevecek.

Ama aynı zamanda sadece ona ait bir yer de istedim, bu yüzden ana mekandan uzakta, kendi mahremiyetini sağlamak için sürgülü kapısı olan büyük bir okuma köşesi ve ofis oluşturdum.

Rowan, kanepeye oturup ayaklarını yumuşak deri pufun üzerine uzatırken, "Ona ne zaman göstereceksin?" diye sordu.

"Bu akşam."

Rowan, sesi sakın ama endişe dolu bir tonda, "Sebastian," diye başlıyor, "Bellamy için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum, ama şu anda ikimizin de sağlayabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı var."

"Biliyorum," diye onaylıyorum. "Eğer bu işe yaramazsa, herkesi tatile götüreceğim. Bu durumun üstesinden gelemeden onu kendime getirmem gerekiyor. Beni endişelendiren yas veya keder değil, depresyon."

Althea araya girerek, "Bir tatil güzel bir fikir olabilir," diyor. "Phaedra'nın okul tatili Pazartesi başlıyor. Ama ya bu ona yardımcı olmazsa?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Sanırım terapiye ihtiyacım var."

Althea başıyla onayladı, bilge gözleri hüznle doluydu. "Evet. Belki de ihtiyacı olan şey budur. Hepimiz Bellamy'yi desteklemek istiyoruz, özellikle de bu zor dönemde. Çocuklara bakmak için bir bakıcı tutmayı düşündünüz mü? Bellamy'nin üzerindeki yükü biraz hafifletebilir misiniz?"

Tereddüt ediyorum, kalbim Bellamy'nin yükünü hafifletme isteği ile bu öneriyi onun zayıflık veya başarısızlık işareti olarak görmesinden korkma arasında gidip geliyor. Güneşin camda parıldayarak yerlere ışık prizmaları yansıttığı pencereye bakıyorum.

"Şimdiye kadar dadı olmadan idare ettik," diye mırıldandım sesimde bir belirsizlik tonuyla. "Kraliçe olduğunda bunu ona söyledim ve o da çocukları olabildiğince kendisi büyütme istediğini söyledi."

Rowan, "Evet," diye kabul ediyor, "ama babasının kaybıyla Bellamy'nin iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Ayrıca hamile ve ya Zayer ve Sabrina'nın peşinden koşamayacak kadar hamile kalırsa ya da ikizleri doğurup onlarla çok fazla ilgilenirse ne olacak? Bir bakıcı ona yas tutması ve iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu alanı sağlayabilir."

Althea nazikçe ekliyor: "Ben de katılıyorum. Bellamy'yi destekleyen tek kişi sen olamazsın. Bu fırtınayı atlattırmaya yardımcı olacak bir sevdikleri ağna ihtiyacı var. Ve yakında, geçici olsa bile, ek yardıma ihtiyacı olacak. Orada olmayı ve bunun bir parçası olmayı planladığını biliyorum, ama sen hala kralsın ve görevlerin var, o da artık kraliçe ve onun da görevleri var."

Bellamy'nin birçok rolü dengelemekte zorlandığı doğru. Çocuklarla vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum, ancak yakında kraliçe olarak yapması gereken işler olacak ve o zaman geldiğinde ekstra yardıma ihtiyacımız olacak.

"Pekala," diye sonunda kabul ettim. "Bellamy ile konuşacağım ve ne diyeceğini göreceğim."

Akşam yemeği geldi geçti ve sonunda Althea ve Emily çocukları alıp gittiler, geriye sadece Bellamy ve ben kaldık. "Benimle yürüyüşe gel," dedim ona, geri çekilme şansı vermeden.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, gün boyu olduğu gibi sessiz bir şekilde.

"Size bir şey göstermek istiyorum."

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu kütüphanenin üçüncü katına kadar götürdüm. Tereddüt etti, eli benimkine takıldı ama ona güvenmesini söyleyen kararlı bir bakış attım ve kapıyı açıp kütüphaneyi görmesini sağladım. İçeri adım attı ve ben de ışık düğmesini açtım, gözlerinin nasıl kocaman açıldığını hayretle izledim.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, odanın her santimetrekaresini incelerken sonra bana döndü. "Sebastian!"

Gülerek elini tekrar tutuyorum ve bu odanın her bir parçası için vizyonumu ona anlatıyorum. Onu daha fazla dahil edebilirdim ama benden bunu yapmamı istedi, ben de yaptım. Sonunda, benim "küçük sığınağı" diye adlandırmaya başladığım yerde bitiriyoruz.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence muhteşem."

"Şükürler olsun." diye kıkırdadım. "Öyle düşüneceğini tahmin etmiştim, ama yine de endişelenmeden edemedim."

Bana gülümsedi ve adımı fısıldadı. "Sebastian," diye başladı sesi titreyerek, "Bunu çok düşündüm. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu benim karakterime uymuyor. Mutlu olmak istiyorum. Senin güneş ışığın olmak istiyorum. Ama... babam için yas tutuyorum. Boğuluyormuş gibi hissediyorum ve bir çıkış yolu göremiyorum."

Onun kırılганlığı kalbimi daha da paramparça ediyor, ama korkularını benimle paylaşmasının çok önemli olduğunu biliyorum. Elini nazıkçe sıkıyorum ve ikimizi de pencere kenarındaki koltuğa oturtuyorum.

"Hepimiz için küçük bir tatil düşünüyordum, ama bunun faydalı olmayacağını düşünüyorsanız, planlamayacağım. Bunu kolaylaştırmak

istiyorum, zorlaştırmak değil.”

“Tatil fikrine bayılıyorum. Seninle ve çocuklarla birlikte bir yere gitme fikrine bayılıyorum ama... yine de kendimi bu sisin içinden çıkaramayacağımdan endişeleniyorum.”

“Peki, terapiyi denemeye ne dersin? Biliyorum, daha önce karşıydın, ama şimdi ne dersin?”

“Belki. Bilmiyorum. İkisini de düşünebilir miyim?”

“Elbette.” Ona doğru eğilip öptüm. “Yas tutmana izin var Bellamy. Bu seni zayıf ya da kraliçe, eş veya anne olarak daha az yetenekli yapmaz. Bir destek sistemin var ve sana yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Başını omzuma yasladı, ama sonra bacaklarımın arasına oturarak beni şaşırttı. “Tatil fikri hoşuma gitti. Bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Çocukların da gelmesini istiyorum. Ama...”

“Evet?” diye soruyorum, o susunca.

“Çocuklarla ilgili biraz daha yardıma ihtiyacım olabilir.”

Gülümsedim ve ona doğru eğilerek derin bir öpücük verdim. “Bir bakıcı tutmayı önerecektim ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

“Sen miydin?”

“Evet. Rowan, Althea ve ben bunu biraz önce konuştuk ve çocuklarla ilgilenmede yardımcı olacak birinin olması, iyileşmek için ihtiyaç duyduğunuz alanı size sağlayacağına katılıyorum.”

Vücudu benimkine yaslanıp kaskatı kesildi ve gözleri yaşlarla dolu, kocaman bir şekilde bana baktı. “Böyle mücadele etmek benim karakterime uymuyor. İyi bir fikir olabileceğini bilsem bile, bakıcı fikrinden nefret ediyorum.”

Saçlarını okşadım. “Geçici ya da kalıcı yardım almak seni zayıf yapmaz. Her şeyin altında ezilmeden, düzgün bir şekilde yas tutmak için zamana ihtiyacın var. Ayrıca, sen benim karımsın, kraliçemsin, artık dadım değilsin.”

“Ben... ben bir yük olmak istemiyorum,” diye fısıldadı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ben de baş parmağımla sildim.

“Asla,” diye ısrar ettim, onu kendime çekip kollarımın arasına alarak. “Sen hayatımın aşkısın Bellamy ve seni desteklemek için yapmayacağım hiçbir şey yok. Birlikte bu karanlığın içinden bir yol bulacağız, ama evet, belki tatilden döndükten sonra, geçici ya da kalıcı bir bakıcı buluruz.”

“Aşık olamayacağınız bir bakıcı.”

Gülüyorum ve o da bana hafifçe gülümsüyor, sonra göğsüme sokuluyor. Babasının ölümünden beri ilk defa rahatlamaya başladığını hissedebiliyorum.

O böyleyken, küllerini denize bıraktığımız gün aklıma gelen konuyu açıyorum. "Biliyor musun," diye devam ediyorum, havayı hafifletmeye çalışarak. "Bu fırsatı olumlu bir şeye odaklanmak için kullanabiliriz. Babanın anısını onurlandıran bir şeye. Onun adına bir vakıf veya burs kursak nasıl olur? Mirasının yaşamasını ve ihtiyaç sahiplerine yardım etmesini sağlayabiliriz."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Ciddi misin?"

"Elbette. İsterseniz siz yönetebilirsiniz. Nasıl olmasını isterseniz öyle."

"Belki bir burs? Bu fikir hoşuma gidiyor."

"O halde tamam," diyerek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Çocuklara bakmamıza yardımcı olacak mükemmel bir bakıcı bulacağız ve babanın anısına bu projede birlikte çalışacağız."

Derin bir nefes alarak bana yaslandı. "Teşekkür ederim, Sebastian," diye fısıldadı sesi minnet ve sevgiyle dolu. "Her şey için."

"Her zaman," diye söz veriyorum, kollarımı bir kez daha onun etrafına sararak. "Her zaman."

Yat, denizin akıntısının yükseliş ve alçalışını yansıtarak hafifçe sallanıyor. Havuz kenarındaki şezlongda uzanırken, kemiklerim uyuşmuş, kaslarım ise daha da uyuşmuş hissediyor; güneş tenime vuruyor ve göz kapaklarımı ağırlaştırıyor. Balayımız bir haftadan az sürmüştü ama bu farklı hissettiriyor. Çocukların, ailemin burada olması, her şeyi bir şekilde daha eksiksiz kılıyor.

Daha rahatlatıcı.

Küçük bir beden göğsüme atladı. "Baba, gerçekten muhteşem bir tekne," dedi Phaedra, gözleri parıldayarak, yetişkin gibi konuşuyordu; bu beni bir an şaşırttı.

"Muhteşem, değil mi?" diye onayladı Bellamy, yanıma oturup bacaklarımı kaldırıp tekrar aşağı indirerek uyluklarının üzerine yerleştirdi. Parmakları baldırlarımı okşadı ve yemin ederim, tıpkı bir kedi gibi mırıldandım.

Ama daha da önemlisi, kraliçem gülümsüyor. Gerçek, içten bir gülümseme. Gözlerinde ateş yakıp tenini parıldatan türden bir gülümseme. Onu her gördüğümde kalbimin daha hızlı atmasına neden olan türden bir gülümseme.

Eşime ve çocuklarıma, oyuncak kovalayan yavru köpekler gibi teknenin tepesinde heyecanla koşuştururken gülümsüyorum. "Bu yolculuğun hepimiz için özel olmasını istedim."

"Rowan Amca! Althea Teyze!" diye avaz avaz bağırıyor Zayer, sanki bizimle gelmemişler gibi heyecanla amcasına ve büyük teyzesine el sallıyor. Bu kraliyet yatı. Kırk yılı aşkın süredir ailemizin bir parçası olan ve esasen Rowan'a ait olan bir yat. İki yıl önce yenilettirdi ve hepimizin burada olmasından ve onu sergilemekten çok mutlu oldu. Henüz yelken açmadık bile, ama burada olmak hepimiz için adeta bir yenilenme düğmesine basmak gibi.

Hatta o lanet olası gelincik bile geldi.

Yine de, çocukların yüzlerinin neşeyle aydınlanmasını izlerken içimde bir sevinç dalgası hissediyorum. Bu, üç yıl önce annelerini kaybettikten sonraki ilk tatilleri ve annelerinin onları böyle görmeyi çok seveceğini düşünmeden edemiyorum. Yat üzerinde keşif yaparken kahkahaları havayı dolduruyor, Arthur'u her köşeye, her bucağa ve her personele tanıtmaya özen gösteriyorlar.

"Gelinciği yanınızda getirdiğinizi biliyorsunuz, değil mi? Bavula gizlice girmediyi de biliyorsunuz."

"Sus be kadın," diye şakayla karışık, gözlerimi açmadan bağırdım. Ellerimi başımın arkasına kenetleyip dirseklerimi kelebek gibi açana kadar pozisyonumu değiştirdim.

"Daha iyi bilmeseydim, Messalina'nın canavar kralının çocuklarının yeni evcil hayvanına karşı bir zaafı olduğuna inanırdım."

"Yanılıyorsun."

"Yapar mıydım?"

Sırıttım. "Üzerime çık ve başını göğsüme yasla."

"Bunu neden yapmalıyım ki?"

"Çünkü çok seksi bir bikini giyiyorsun ve çocuklarımız ortalıkta koşturduğu için sana doyamıyor olsam da, yine de vücudunu hissetmek istiyorum."

"Pekala," diye homurdandı, ama ben sırtımdan kendimi alamadım.

"İstediğin kadar rol yap sevgilim, ama seni tanıyorum. Buraya gel."

"Dileğiniz benim emrimdir, Majesteleri."

Kıkırdıyorum. "Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun."

"Bu, adeta fıçıdaki balıkları vurmak gibi."

Tek gözümü araladım, muhteşem karımın yeşil bikinisiyle üzerime tırmanmasını izledim; tatlı krem rengi teni, dolgun göğüsleri ve yuvarlak karnı ağzımı sulandırdı. "Siz Amerikalılar ve deyimleriniz..." Kalçalarından tutarak ona yardım ettim. "Buraya gel."

Yan tarafına uzanmış, vücudu koltuk minderiyile benim aramda sıkışmış durumda. Elim karnının alt kısmına, göğüslerime değiyor ve yemin ederim, dünyanın en mutlu adamıyım.

Özellikle de göğsüme bir öpücük kondurup "Seni seviyorum" dediğinde.

"Seni daha fazla seviyorum."

"Üstünlük taslamak."

Gülümsüyorum, pilot gözlüklerimi kaldırıp ona bakıyorum. "Muhteşem görünüyorsun. Bunu sana bugün söyledim mi?"

"Henüz değil."

"Evet, haklısın. Ben dünyanın en şanslı herifiyim."

Gülümsemesi dudaklarını kıvırdı ve eli göğsümde yukarı doğru kayarak yanağımı kavradı. "Gerçekten de en muhteşem adamsın. Hayallerimin en çılgınında bile senden daha iyisini tasavvur edemezdin."

Dudaklarını hafifçe büküp dolgun dudaklarından öpüyorum.

Bu gece kraliçemi çılgınca becereceğim. Babası öldüğünden beri yapmadığım bir şey. O da buna hazır değildi ve ben de saygı duydum. Ama geri döndüğünü görüyorum. Her şeyiyle. Ruhu. Azmi. Ateşi.

Bu kadın kalbimin atışı, nabzımın ritmi. O benim can damarım.

Ve hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Asla.

Güneşin yansıması su yüzeyinde dans ediyor, yatın açık güvertesinde Sebastian'ın yanında dururken üzerimize bir parıltı yayıyor. Rüzgar saçlarımı dağıtıyor ve kalbim heyecan ve gerginliğin karışımıyla hızla çarpıyor.

“İyi misin?” Sebastian’ın derin sesi, altımızdaki dalgaların sesini bastırdı.

"Biraz gerginim," diye itiraf ediyorum, korkuluğa tutunarak. "Daha önce hiç tekneye binmedim."

Sebastian kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. "Kendini hasta mı hissediyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama yine de yeni bir his."

“Ayaklarınızı açık tutun ve vücudunuzun tekneyle birlikte hareket etmesine izin verin. Eğer direnirseniz, vücudunuz isyan eder. Neredeyse her şeyde olduğu gibi.”

"Onu içine attığımız aynı suda yüzüyoruz."

Sebastian bakışlarını bana çeviriyor, yansıtıcı güneş gözlüklerini kaldırıyor. Sadece mayo giymiş ve yemin ederim, bu manzara asla eskimez. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı Messalina kralı, gerçekten seksi bir canavar. Ve hepsi benim.

“Evet. Düşüncem buydu aslında. Ona yakın hissetmenizi ama aynı zamanda bağımsızlık ve özgürlük de yaşamanızı istedim. Ona yakın olabilirsiniz ama yine de onsuz kendi hayatınızı yaşayabilirsiniz.”

Sözleri beni adeta yana devirdi ve göğsümden hafif bir yük kalktığını hissettim. "Haklısın. Bunu yapabilirim. Ve o da bunu isterdi. Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ve sanırım içimden bir ses bu düşünceyi kendime zorla kabul ettirmeye çalışıyor, ama kalbimde, ruhumda bunun doğru olduğunu biliyorum. Dövmemi yaptırdığım gece bana bunu söyledi."

Sebastian'ın dudakları benimkilerle birleşti, dili içeri girmek için fırsat kolluyordu ve ben de ona seve seve izin verdim. "Hadi gel," diye hırıltılı bir sesle beni çocukların havuzda oynadığı yatın arka tarafına götürdü.

Balayımızı çok sevdim. Kısa da olsa büyülydü, ama bunun ayrı bir güzelliği var. Hepimizin birlikte olmasıyla ilgili. Ama bundan daha fazlası. Bulutların dağılması gibi.

Göğsümdeki ağrı geçmedi. İç organlarımin her birini sarsan acı hala orada. Ve bazen, yalan söylemeyeceğim, nefes alırken bile acı çektiğimden emin değilim. Ama şu anda, bunun üstesinden gelebileceğimi hissediyorum. En karanlık gecelerin ardından bir şafak doğduğuna ve kötü anlarım, kötü günlerim ve kötü haftalarım olsa bile, yalnız savaşmak zorunda kalmayacağıma inanıyorum.

Sabrina, "Arthur'a bakın!" diye bağırarak, patilerini suya batırıp hızla uzaklaşan ve güvertede ıslak pati izleri bırakan gelinciklerini işaret etti.

Zayer, şişme yatağında dönerek, "Arthur yüzmeyi biliyor mu?" diye soruyor ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Sanırım öyle." Omuz silkerek, "Bence sadece tedbirli davranıyor," dedim.

"Arthur, geri dön!" diye bağırıyor Zayer. "Gel bizimle yüz."

"Yapacak," diyor Phaedora, suyun çok derin olmamasına rağmen takla atmaya çalışarak. "Kraliyet ailesinden olmak öğrenilecek çok şey demek. Bunu biliyorum. Bir gün ben de kraliçe olacağım."

Ben de kıkırdıyorum, Sebastian da kıkırdıyor.

Yüzümde bir ifade belirdi çünkü Sebastian aniden kulağıma, "Hadi, onlara katıl," diye fısıldadı. Hatta bir adım daha ileri gidip beni hafifçe dürttü.

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Gerçi babam öldüğünden beri her şeyim ya ters gitti ya da bozuldu. Derin bir nefes alarak havuzun kenarına yaklaştım ve ayaklarımı suya sarkıtabilmek için dar güverteye oturdum. Serin su ayak parmaklarıma değdi ve baldırlarıma kadar yükselerek tüylerimi diken diken etti.

“Bellamy! Bizimle yüzer misin?” diye soruyor Phaedra. “Diğer yetişkinlerden hiçbirisi bizimle yüzmüyor. Lütfen.”

“Ah! Tamam! Giriyorum. Ama çok soğuk!” Havuza atlarken gülüyorum, berrak su beni sarıp sarmalıyor, çünkü derinlik bir buçuk metreden bile az.

Su yüzüne çıktığımda, kahkahalar ve neşeli su sıçramaları havayı dolduruyordu ve bunun tam da hepimizin ihtiyacı olan şey olduğunu fark ettim. Başka bir tatili asla düşünmezdim. Önce balayımız oldu, sonra da İsviçre'ye gittik – gerçi buna pek tatil diyemem, ama bu, işte bu her şey. Bir aile olarak bir arada olmak, birbirimizin arkadaşlığından zevk almak ve yeniden mutluluğu bulmak, bilmesem bile ihtiyacım olan şeydi. Sebastian bunu benim için yaptı. Çocuklar için de, ama bunu benim için yaptı.

Kalbimde hissettiklerimi kelimelerle ifade edemiyorum.

Haftalar sonra ilk kez kendimi canlı ve bütün hissediyorum ve babamın da beni tekrar mutlu görmekten başka bir şey istemeyeceğini biliyorum.

Akşam yemeğinden sonra, güneş batarken yatın ve pırıl pırıl suyun üzerine sıcak bir renk yayarken, Arthur'un güvertede çocukların kollarının arasından sıyrılıp hızla hareket etmesine istemsizce gülüyorum. Phaedra, Sabrina ve Zayer, Arthur'un parmaklarından kıl payı kurtulup havuza dalıp karşıya yüzdüğü her seferinde çığlık atıyorlar.

Gerektiğinde yüzebildiği açıkça görülüyor.

Sebastian elinde bir bardak burbonla, hâlâ mayosunu giymiş halde ama gözlerini nadir safirler gibi gösteren mavi bir tişört giymiş bir şekilde, "Küçük bela," diye mırıldandı.

"İstedığın kadar rol yapabilirsin, kimseyi kandıramazsın."

Homurdanıyor ve Rowan kendi içeceğinden bir yudum alırken bana yumruk tokuşturuyor.

"Rowan, ne zaman gidip kendine prenses olarak adlandıracağın bir kadın bulacaksın?"

Homurdanarak bana dik dik baktı. "Başlama."

“Ama siz uluslararası bir çapkın olarak tanınmıyor musunuz?”

Althea brendi içerken boğuluyor.

"Bir daha asla bulamayacağı kadına takılıp kalmış."

"Sus be kardeşim. Hepimizin kucağına istekli, güzel kadınlar düşmüyor."

Elimle işaret ederek, "Ha, durun bir dakika. Kesinlikle onun kucağına düşmedim." dedim.

Rowan şeytani bir şekilde sırtıyor. "Hayır mı? O zaman nasıl geçti?"

Bir an düşündüm, yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Pekala. Belki onun kucağına düştüm, ama o benim kucağıma düşmediği sürece."

"Doğru. Buna itiraz edemem." Rowan gülüyor. "Sebastian sana çok çabuk ve derinden aşık oldu. Daha önce hiçbir kadından senin hakkında konuştuğu gibi konuşmamıştı."

Burnumu çektim. "Ha, yani ona 'tam bir baş belası' demekten mi bahsediyorsun?"

"Buna benzer bir şey. Senin hakkında konuşuyor olması, ondan gerçek duygular uyandırmış olman, ustaca bir şeydi."

"Kabul ediyorum. Ama Rowan, kadının nerede?"

"Gitti. Muhtemelen sonsuza dek gitti, o halde bulunmak istemeyen birini aramanın ne anlamı var? Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Kullanıldım."

Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi bastırıp, aynı şeyi yapan Althea ile bakışlarımızı değiştirdim.

"Bu çok zor olmalı," diye düşünüyorum. "Kullanılmış olduğunuzu bilmek."

Bana gözlerini devirdi. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama ben hiç kimseyi kullanmadım. O kadınların hepsi de benim gibi bu alışverişten memnundu."

Omuz silktim. "Öyle diyorsan."

"Bunu gördün mü?!" diye araya girdi Zayer, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Anne, bak. Arthur çok hızlı!"

Sebastian gibi ben de dik duruyorum, bakışlarımız kilitleniyor, sonra tekrar Zayer'e dönüyorum. Boğazım düğümleniyor ve beni saran duyguyu zar zor yutabiliyorum.

"Evet, sevgilim," diye mırıldandım, kalbim hayal bile edemeyeceğim bir sevgiyle dolup taşarken. "Sebastian—"

"Biliyorum. Duydum."

Beni kollarına alıp şakağımdan öptü. Zayer'in Nora'yı hiç hatırlamadığını biliyorum. Nora öldüğünde dört aylıktı ve Sebastian onların önünde bana anne diye hitap ederken, Zayer'in bana "Anne" demesine bu kadar sinirlenmemem gerektiğini düşünüyorum. Sabrina'dan ve özellikle de Nora'yı en net hatırlayan Phaedra'dan aynı şeyi beklemiyorum, ama yine de kalbim bir balon gibi şişti.

Nora'nın yerini almak istemiyorum. Bu imkansız. Ama onlar için en iyi alternatif olmak istiyorum.

Oradan devam ediyor. Çocukların kahkahaları kulaklarıma müzik gibi geliyor, içimi bir sıcaklıkla dolduruyor ve içimdeki sızılı üzüntüyü kovuyor gibi. Gülümsüyorum ve bu hiç de zorlama değil. Bu babamı çok, çok mutlu ederdi ve ben de buna tutunuyorum.

"Majesteleri," diye fısıldadı Sebastian kulağıma, nefesi boynumu gıdıkladı. "Biraz alt güvertede bana katılmak ister misiniz?"

Althea ve Rowan birbirlerine anlamlı sırtışlar atarken yanaklarım kızardı. "Elbette," dedim, asil ve resmi olmaya çalışarak ve kimseyi bir an bile kandırmamaya gayret ederek.

Sebastian, "Phaedra, Sabrina ve Zayer, içeri girip giyinmeden, dişlerinizi fırçalamadan ve kendinizi ve şu baş belası Arthur'u uyutmadan önce on dakikanız var," diye seslendi.

"Evet, Baba," diye hep bir ağızdan cevap veriyorlar, ancak personel, Rowan ve Althea sayesinde güvendeler.

Alt güverteye ulaştığımız anda dünya adeta kayboluyor. Tek duyulan sesler, suyun tekne gövdesine hafifçe çarpması ve uzaktan gelen  ocuk kahkahaları. Sebastian beni kollarına çektiğinde, ona sarılıyorum, bedenlerimiz birbirine yapışıyor, sanki bir yapbozun iki parçası nihayet yerini bulmuş gibi. Aramızda uzun zaman olmuştu. Ben hiç istememiştim, o da hiç ısrar etmemişti. Bir kere bile.

"Sebastian," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"şşş," diye mırıldandı, parmağını dudaklarıma bastırdıktan sonra yerini derin, tutkulu bir  p c ğe bıraktı. Dudaklarımız, sanki kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyormuş gibi, açlıkla birbirine karıştı.

"Tanrım, bunu çok özlemişim."

 ster istemez katılıyorum, içimde bir arzu dalgası yükseliyor.

Sebastian ihtiyacımı hissetmiş gibiydi, elleri vücudumda sanki her kıvrımı ve hattı yeniden öğrenmeye çalışıyormuş gibi dolaşıyordu. Parmakları bikini üstümün arkasındaki tokasını bulup ustaca a tığında nefesim kesildi.

Ellerim göğsümü kapatıyor, kumaşı göğüslerime bastırıyorum. "Burada mı?"

" ocuklar ve diğer herkes içeride olacak. Burada, teknenin bu tarafında, sadece biz varız."

Bu vaadi duyunca yutkunuyorum. Gözlerini yakan o kötü ateşi duyunca.

Geri çekilip boynumdaki ipi çözdüm ve bikini üstü yere düştü. Bakışları beni yakıp kavurdu, tıpkı bir kibrit çöpü gibi ve birdenbire alevler içinde kaldım.

"Çok güzelsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, gözleri susuz kalmış bir adam gibi beni süzüyor.

Ondan yüzümü çevirip şezlonga sürünerek dört ayak üzerine, kalçam ona dönük şekilde yerleştim. Başımı omzumun üzerinden çevirdim ve kalçama açıkça baktığını fark edince sııttım. Biliyorum ki o kalçayı istiyor.

Vajinam kasılıyor.

"Majesteleri?" diye takıldım. "Öylece orada durup manzarayı mı seyredeceksiniz?"

Dudakları hafifçe kıpırdadı. "Belki de. Manzara gerçekten güzel." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Hım." Arkama uzanıp pantolonumun yanındaki ipi çekiyorum, pantolon aşağı düşüyor. Yaramazlık yapmak istiyorum. Onu arzuyla çıldırtmak istiyorum. Sonra da onun içimde olmasını istiyorum. Kralımı, kocamı, sevgilimi hissetmeye ihtiyacım var. Aşk, ateşi ve tutkuyu hissetmeye ihtiyacım var.

Ben ellerini itip uzaklaştırırken o derin bir nefes aldı ve beni çıplak bir şekilde karşısında bıraktı. Sırt üstü yattım ve ellerimi vücudumda gezdirdim.

"Kraliçem, kendinize dokunmanıza izin vermedim."

Ah, işte orada.

"Hayır mı?" Omuz silkip, kayıtsızmış gibi yapıyorum. "Ama çok iyi hissettiriyor." Ellerim göğüslerimden aşağı, karnımın kıvrımlarına ve yükselişine, oradan da vajinama doğru kayıyor. Aldığım zevk, hissettiğim rahatlama kadar büyük. Seks istiyorum. Tahrik oldum. Bu hissin ne kadar inanılmaz olduğunu düşününce gülebilirim. Sanki yeniden hayata döndüm.

Sebastian bunu benim için yaptı.

Ona parmağımla işaret ettim ama o başını salladı.

"Bacaklarınızı daha da açın. Aminizle oynayın. Aminizi parmaklayın. Ama boşalmanıza izin yok. Sadece izlemek istiyorum."

Ve öyle de yaptı. O şerefsiz yatağın kenarına, tam ulaşamayacağım bir yere oturdu ve kendime dokunmamı izledi. Ama bu durum benim başıma bela oldu.

"Çok mükemmelsin. Sana bak."

“Lütfen, Sebastian,” diye yalvarıyorum, kendimi okşarken bile, onu tıpkı doruk noktasındaki bir kadın gibi özlüyorum. Klitorisimi ovuyorum ama istediğim bu değil. İhtiyacım olan bu değil. “Şimdi içimde olmanı istiyorum. Beklemek yok. Ön sevişme yok. Sadece beni al.”

Daha fazla teşvike ihtiyacı yok.

Homurdanarak, tişörtünü ve şortunu başından çekip çıkardı.

Üzerime eğildi, mavi-gri gözleri ciddi ve tehlikeliydi. "Emin misin?"

"İçimi doldurmana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Parmakları vajinamın girişini okşadı, ıslak ve ona hazır olduğumu hemen fark etti. Tek bir cesur hareketle doğrudan içime girdi, ikimizden de nefes nefese inlemeler ve feryatlar yükseldi.

Gözleri gözlerime kenetlenmiş, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde üzerimde duruyor ve içime giriyor, ağzı içeri girip beni öpüyor, tadımı alıyor, beni seviyor. Gözleri uzun süre gözlerimden ayrılmadan, yavaş bir tempoyla beni beceriyor. Her zaman yaptığımız gibi, batan güneş ve deniz manzarası eşliğinde, böylece birbirimizin içinde kayboluyoruz. Sanki ruhlarımız birbirine kenetlenmiş, ikimizin de çektiği yaraları iyileştiriyor ve bizi yeniden bütünleştiriyor.

O hem canavar hem de insan. Hem güçlü, hem de buyurgan, aynı zamanda beni seven ve bana bakan biri. Kalbimi sonsuz bir hayranlık ve umutla dolduran kişi.

"Seni seviyorum, Bellamy," diye fısıldıyor, ikimizi de ürpertici bir doruk noktasına ulaştırdıktan sonra sesi kısılmış bir halde.

"Seni seviyorum. Her zaman."

Ertesi sabah, kamaradaki boy aynasının karşısında durdum, heyecandan titreyen parmaklarımla yazlık elbisemi çıkardım ve sadece bikiniyle kaldım. Özellikle Sebastian'la birlikteyken cinselliğimi açıkça sergilemekten asla çekinmedim, ama bu yatta, ailemizin sevgisi ve kahkahalarıyla çevrili olmak, beni her zamankinden daha cesur hissettiren ekstra bir şey var.

Ya da belki de özgüvenimi geri kazandım. Işığımı.

"Vay canına," diye fısıldayan alçak bir ses arkamdan geldi ve beni heyecanla ürpertti. Sebastian kapı eşiğinde duruyordu, gözleri arzuyla kararmış bir şekilde üzerimdeki az giyinmiş bedenimi süzüyordu.

"Merhaba," diye takıldım. "Size yardımcı olabilir miyim? Çok dikkatli bakıyorsunuz."

Yaklaşırken sırtıyor, yavaşça, bilinçli adımlarla ilerliyor, ayak sesleri cılalı ahşap zeminde hafifçe yankılanıyor.

"Çünkü beni çok tahrik ediyorsun, kraliçem," diye fısıldıyor, benden sadece birkaç santim ötede durarak, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda. "Çok seksi birisin, sana doyamıyorum."

"O zaman yapma," diye fısıldadım, ince tişörtünün altından kaslı göğsünün hatlarını takip edebilmek için döndüm. Elleri belimi buldu ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Eğildi ve dudaklarımı nefessiz bırakan ve daha fazlasını istememe neden olan yakıcı bir öpüşle yakaladı.

"Karımla sevişmek istiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ama sert bir şekilde sevişmek istiyorum."

"Kendinizi geri tutmayın."

Bir anda beni kollarına aldı ve dudaklarını benimkine yapıştırdı. Dişleri alt dudağıma saplandı, beni çığlık attıracak ve kan akıtacak kadar sert ısırıldı. Kükredi ve acıyı ve kanımı yaladı, ağzımı emdi ve haftalardır öpmediği kadar derinden öptü beni.

Tam olarak istediğim buydu. Onun sorumluluğu üstlenmesi. İçimdeki canavarın geri dönmesi. Artık benimle sürekli tedirgin bir şekilde yürümesini istemiyorum.

Sebastian boynumun arkasındaki ve sırtımın ortasındaki bağları sertçe çekerek bikini üstümün düşmesine neden oldu. Güçlü elleri göğüslerimi sıkıca kavradı, neredeyse acı verecek kadar sıktı ve parmakları meme uçlarımı sert tepecikler haline getirdi. Nefesim kesildi ve istemsizce sırtımı kamburlaştırıp kendimi daha da ellerine, bedenine bastırdım.

"Sebastian," diye inledim, sesim utanmadığım bir ihtiyaçla doluydu. Daha fazlasını isteyerek ona sürtündüm.

Gözleri ağırlaşmış ve öfkeyle parıldayarak bana aşağıdan alaycı bir şekilde baktı. "Evet, kraliçem. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Evet. Sen."

"Bu iş böyle yürümüyor. Önce kraliçemle oynamak istiyorum. Kime ait olduğunu unuttun mu? Benim patron olduğumu unuttun mu? Eğer hoşuna gitmiyorsa, sadece 'kral' demen yeterli, ben de dururum."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Hayır, Majesteleri. Unutmadım."

"Aferin kızım."

Beni yatağa indiriyor ve vücudumu aşağı doğru çekerek, karnımın şişkinliği üzerinde öpücükler bırakarak bikini altımın üst kısmına kadar ulaşıyor. Dişlerini kullanarak, önce birini sonra diğerini çekerek, aramızdaki son engeli de ortadan kaldırıyor. Gözlerinde neredeyse saygılı bir ifadeyle, kalçalarımın tutarak beni kaldırıyor.

Sonra ağzı tam vajinamın üzerinde oluyor.

Ve kahretsin, bu adamda nazik bir şey yok.

Ağzı beni adeta yutuyor, dili klitorisimin etrafında dönüp dururken tadına bakıyor, sonra da derinlere dalıyor. Bu his elektrikleyici, kalçalarımın istemsizce kasılmasına ve dudaklarımdan bir çığlık kaçmasına neden oluyor. Beni sabit tutuyor, bana verdiği şeyi almaya zorluyor, güçlü elleri

beni kavrayarak açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi vajinamı yalamaya devam ediyor.

"Tanrım, amının tadı ne kadar da güzel," diye hırlıyor yalamalar arasında, sesi  ehvetle dolu. "Sana çok kirli şeyler yapacağım."

Parmaklarını yalarken gözleri gözlerimle buluştu ve klitorisime sertçe vurdu. Acı tüm vücudumu sarstı ve inledim, gözlerim geriye doğru döndü. Bunu tekrar tekrar yaptı, diliyle beni becerirken klitorisimi de cezalandırdı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, başka kelime bulamıyorum, o kadar yakınımlı ki neredeyse dayanamıyorum.

"Lütfen ne? Lütfen amımı yediğin gibi g t m  de mi ye? Lütfen sik? Lütfen beni sik? Lütfen beni bo alt? Ne istiyorsun?"

"Tanrım," diye haykırıyorum ba ımın üzerindeki battaniyeyi yırtarken. "Hepsi. Hepsi!"

Parmaklarını içimde döndürüp ıslattıktan sonra aşağıya doğru kaydırıp an s m n içine sokuyor. Titriyorum, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorum. Bunu henüz yapmadık. Orada benimle oynadı, oyuncaklar kullandık ama henüz penisini an s m n içine sokmadı. Ama  imdi bunu yapacağımızı biliyorum. Bunu sorgulamama bile gerek yok.

Beni yatağa geri yatırdı ve diğer eliyle kalçalarını ayırarak parmağının popoma girip çıkmasını izledi. Dudaklarından tükürük damladı, tam oraya değdi ve aman Tanrım, bu inanılmaz derecede iğrenç ama bir yandan da bir o kadar da kirli ve tahrik ediciydi.

"An s n n iyice ıslanması gerekiyor, yoksa sikim asla sığmaz," diye açıklıyor ve tekrar yapıyor, yüzü tam orada, sadece izliyor, sonra parmağının etrafını yalamaya ba lıyor ve diliyle birlikte an s m n içine dalıyor.

"İsa!"

Kıkırdadı ve tekrar klitorisime vurdu. "Bu odadaki tek tanrı benim. Birinin adını söylemen gerekiyorsa, o benim adımlı."

Tanrım, bu hem bu kadar ateşli hem de bu kadar korkutucu neden? Etrafında titriyorum, içimden sızan ıslaklığı hissediyorum, kıçıma doğru akıyor.

"Söyle Bellamy. Bana kimin sahibi olduğunu söyle."

"Efendim, kralım. Benim Sebastian'ımlı."

Vajinama doğru gülümsüyor. "İ te benim iyi kızım." Kal ama pompalamaya devam ediyor, ikinci parmağını da ekliyor, baskı yoğun ama çok iyi. "Benim için bo al bebeğim. Sonra seni gerçekten kirleteceğim."

Klitorisim zonkluyor ve o onu ağzına aldığında, gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken o kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum ki, gemideki herkes duymasın diye yüzüme bir yastık kapatmak zorunda kalıyorum.

Sebastian, yüzümden yastığı çekip bana müstehcen bir öpücük verdi; dili benim dilimle iç içe geçti, dudakları ıslak ve yaramazdı. "Hazır mısın?"

"HAYIR."

Sinsi bir gülümsemeyle beni dört ayak üzerine getiriyor, çünkü şu anda ikiye katlanmak en kolay veya en rahat şey değil. Ayna karşımızda ve elini savurmadan önce kalça yanaklarımı ovuşturmasını izliyorum. Darbesinin o lezzetli acısını hissetmeden saniyeler önce çıtırtıyı duyuyorum.

İnleyerek ona daha da sokuluyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Yaramaz kız. Cezalarımı bu kadar çok sevdiğin halde seni nasıl cezalandırabilirim ki?"

Başımı salladım. "Umurumda değil. Yapmaya devam et."

"Saymak."

Eli hızla hareket ediyor, önce bir yanağıma sonra diğerine vuruyor, beni kıvrandırıyor ve zaten olduğumdan daha da ıslak hale getiriyor. O hareket ederken sayıyorum ve tökezlediğimde, beni hizaya getirmek için ısıyor. Tenim titriyor ve içimde coşku dans ediyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve kaslarım karıncalanıyor.

Ona ulaştığında duruyor ve en yasak yerime bakabilmek için kalçalarımı aralıyor. Şimdi gerçekten kıvraniyorum, endişeliyim, oysa bu adam beni her santimimle tanıyor. Kalçalarım sıcaktan yanıyor ve vajinam o kadar ıslak ve hazır ki neredeyse dayanamıyorum.

"Güvenlik kelimeniz nedir?"

"Kral."

"Güzel. Yakınında tut." Tekrar aşağıya baktı, sonra tekrar bana baktı. "Emin misin?"

Aynadaki yansımada gözlerine bakarak başımı salladım. "Senin götümü becermeni izlemek istiyorum."

Başını geriye attı, gözleri kapalıydı ve dudaklarından yakıcı bir inilti çıktı. Kalçamı bir kez daha açtı, aşağıya baktı, sonra dudaklarından daha fazla tükürük akıtarak sıkı kas halkamın üzerine sürdü ve masaj yapmaya başladı.

"Nefes almayı ve rahatlamayı unutmamalısın. Yavaş yavaş yapacağım." Güldü. "Ben de daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Gözlerim alev alev parlıyor. "Hayır mı?"

Göğsünü işaret ederek, "Kral. Ve Nora kesinlikle bunu asla kabul etmezdi." dedi.

Bundan dolayı içimden bir ah çekiyorum. Onunla ilk kez böyle bir deneyim yaşamaktan, bu durumun beni ona daha da bağlamasından dolayı.

"Bana o kocaman sikini ver. Bana yanlış yerlerde ne kadar iyi hissettirebileceğini göster."

"Tanrıça gibi karım tam bir azgın fahişe."

Evet, kesinlikle öyleyim. Daha fazla tükürük damlatıp, kalçamın etrafına sürüyor, iyice ıslatıyor. Sonra aynı şeyi penisiyle de yapıyor, olabildiğince ıslak olduğundan emin oluyor. Yavaşça, gözleri kalçamda, kendini konumlandırıyor ve daha da yavaşça içeri girmeye başlıyor.

Yaralı bir nefes veriyorum, acı çok şiddetli, ama o geri çekiliyor ve tekrar yapıyor, her seferinde daha fazla tükürük ekliyor. Parmakları vajinama giriyor ve uyarılmamı da topluyor ki onu da kullanabilsin.

"Bebeğim, klitorisini ovuştur ama bunu yaparken gözlerini benden ayırma. Penisimi götüne sokarken yüz ifadeni izlemek istiyorum."

Ağırlığımı ön koluma vererek, diğer elimle hâlâ sert ve hassas olan klitorisimi ovuyorum. Bu sırada o da içeri doğru bastırıyor ve her geçişte daha da derine iniyor.

"İçime girecek misin?" diye sordum ona.

Gözleri alev alev yanıyor. "İstersen yapayım mı?"

Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. "Bunu size bırakıyorum efendim. Ama ya kıçıma ya da üstüne, lütfen."

"Kahretsin! Pis orospu çocuğu, götün çok sıkı ve böyle konuşmaya devam edersen şimdi beni boşaltacaksın."

"Hâlâ tetiğe hızlıca basıyor musun?"

Titrek bir kahkaha attı, ancak daha derine doğru ilerledikçe bu kahkaha hızla bir inlemeye dönüştü.

Nefesimi hırıltılı bir şekilde veriyorum, klitorisimi daha hızlı ovuyorum, gözlerim dolgunluktan, keskin girişten dolayı sıkıca kapanıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyor. "Rahatla." Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor. "İçeri girmeme izin ver."

Kaslarımı gevşetmek için kendimi zorluyorum ve o geri çekilip tekrar içeri itiyor ve bu sefer içimde bir zevk dalgası yayılıyor.

"Ah!"

Sırıttıyor. "İşte bu. Çok harika. Çok iyi hissettiriyorsun. Kalçalarının beni kavrama şekli."

Alnı ter içinde kalmış bir halde, yavaş ve düzenli bir tempoda içeri girip çıkmaya başlıyor, kalçalarını açık tutarak beni izliyor. Penisi zonkluyor, içime girip çıkarken beni tahrik ediyor, her santimini hissetmemi sağlıyor. Ama çok geçmeden daha fazlasını, daha derinini istiyorum.

"Beni becer," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Çok iyi hissetmeye başladım."

Homurdanarak elini kalçama koydu ve istediğimi yaptı. Beni sertçe becermeye başladı. Hızla kalçalarıma vurarak nefesimi kesiyordu. Klitorisimi ovmaya devam ederken, orgazmımın içimden yükseldiğini hissediyordum. Sırtımı kamburlaştırıp inliyordum, o da içime girip çıkıyordu, sonra aniden geri çekilip bacaklarımın arasına diz çöküyor, yüzünü vajinama dayıyordu ama yalamıyor ya da tadına bakmıyordu. Nefesi ıslak kıvrımlarıma sıcak bir şekilde değiyordu, üzerime doğru hareket edip her iki bacağıma da öpüyor ve ısıırıyordu.

"Sebastian!"

Yanımda kıkırdıyor, elimi iterek dudaklarının arasına klitorisimi emmeye başlıyor. Beni tahrik ediyor ve ben hem bundan hoşlanıyorum hem de nefret ediyorum.

"Kahretsin!" diye tısladım, elim yorganı sıkıca kavradı.

Beni yalayarak, tadına bakarak, dilini girişimin ve anüsümün etrafında döndürerek zevk alıyor ve sonra başının tekrar içeri girdiğini hissediyorum. Bana doğru eğilip sonuna kadar ittiğinde uyluklarım beklentiyle geriliyor. Nefesimi tutuyorum, bana hissettirdiği doluluğun tadını çıkarıyorum. Ta ki doğrudan içime girene kadar.

O sert ve bilinçli hareketlerle içime girip çıkarken, bedenim zevkten kıvrılırken çığlık atıyorum; bedenlerimiz mümkün olan en samimi şekilde birleşiyor. Sebastian'ın gözleri arzuyla alev alev yanıyor, aynada beni becerirken kendini izlerken kanımı yakan aynı derin açlık. Aramızda, ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir ateş gibi bir sıcaklık yükseliyor.

"Sebastian!" diye bağırdım.

"Tanrım, Bellamy," diye inledi, orgazmım beni altüst edene kadar daha sert ve daha hızlı bir şekilde itmeye devam etti, vücudum onun altında kasıldı. Beni daha sıkı kavradı, kendi boşalması da yaklaşıyordu, içime girip çıktı ve tüm boşalmasını kalçamın içine bıraktı.

Onun içimde böyle kendini kaybetmesini izlemek beni çıldırtıyor ve daha da coşturuyor.

Üzerime yığıldı, ama hemen bizi yuvarlayarak beni ezmemesini sağladı; ikimiz de tamamen bitkin düşmüştük. Bir an burada yattık, nefeslerimiz ağır ve zorluydu, artçı şoklar hala vücudumuzda yankılanıyordu.

Bir an için hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Her şey yumuşak, sıcak ve enfes. Eli saçlarımın üzerinden geçiyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum.

"Kızım, orada mısın?"

Gözlerim kapalı kalıyor. "Hım. Bir yerlerdeyim."

"Seni çok derin bir bilinçaltına çekmek istemiyorum. Nefes alıyor musun?" Parmakları bileğimdeki nabzımı bulup kontrol ediyor.

"Evet." Gözlerimi kırıp bilincimi geri kazanmaya çalışıyorum. "Sizi sızdırıyorum, Majesteleri."

Yüzümde sırtıttığını hissediyorum. "Boşalmamı tekrar içine mi sokayım?" Penisini içime doğru sertçe giriyor.

İnliyorum, sonra da sızlanıyorum. "Artık yeter."

Kıkırdar. "Kıpırdama," diye emreder ve yavaşça dışarı çıkar; bu his pek hoş değildi. Banyomuza gider ve bir an sonra beni temizlemek için kullandığı sıcak bir havluyla geri döner, sonra beni kollarına alır ve boynumdan öper. "İyi misin? Sana zarar verdim mi?"

"Harikaydı. Beklediğimden çok daha iyiydi. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Ben de," diye itiraf etti ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Kalplerimiz hâlâ hızla çarparken, Sebastian düşünceli bir ifadeyle tavana bakıyordu. "Eve döndüğümüz zamanı düşünüyorum," diye tereddütle söze başladı, parmakları sırtımda rastgele desenler çiziyordu.

"Peki ya bu?" diye sordum, ona daha da yaklaşıp, kucaklamasının sıcaklığını ve rahatlığını aradım.

"Çocuklar için yeni bakıcılarla görüşmeye başlamamızın zamanı geldi. Biliyorum, özellikle de... her şeyden sonra bu konuya yaklaşmak zor oldu," diyor, sesi kısılırken bana bakıyor. Babamın kaybından ve bunun ailemiz üzerinde yarattığı baskıdan bahsettiğini biliyorum. Benim üzerimde de.

"Haklısın," diye onayladım, parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirerek. "Zor oldu ve onlara yardım etmesi için birini işe almak istemesem de, bunun doğru karar olduğunu biliyorum. Biz yapamadığımız zamanlarda çocuklarımıza destek olabilecek ve onlara bakabilecek birini bulmamız gerekiyor."

Gözleri yumuşadı, rahatlama gözlerine doldu ve beni nazik bir öpücük için kendine çekti. "Anladığına çok sevindim," diye fısıldadı dudaklarımın arasından. "Bunu birlikte yapacağız. Ailemiz için mükemmel bir eş olacak birini bulacağız."

"Ne çok genç ne de çok güzel olmalı."

Burnumu buruşturmama bakıp kıkırdıyor.

"Hayatım boyunca isteyeceğim tek kişi sensin. İstedğim tek kişi sensin."

"Ya bakıcı erkekse?"

Gözleri sertleşti. "O zaman benden daha genç veya daha yakışıklı olmasın sakın."

Sırıttım. "Sahipleyici tavrını seviyorum."

"Sana da aynısı."

Bu gemide beş gün daha kaldıktan sonra eve dönüp yeni bir bakıcı bulacağız. Ve bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yatın hafifçe sallanıp durması, Rowan'ı korkuluğa yaslanmış, gözleri ufukta kaybolmuş halde bulduğumda dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Uzun ve kaslı yapısı onu heybetli bir figür haline getiriyordu, ancak bu dış görünüşün altında altın kalpli ve son birkaç aydır benim dayanağım haline gelmiş bir adam vardı.

Yaklaşırken Rowan, içinde purolar bulunan küçük bir tahta kutuyu uzatarak, "Bir tane ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum, özenle birini seçerek. Puro, Rowan'ın uzmanlık alanı ama yalan söylemeyeceğim, özellikle bir içkiyle birlikte içildiğinde ben de keyif alıyorum. Rowan bana bir çakmak uzatıyor ve birlikte, yan yana durarak, denizde dalgaları izlerken, rahatlatıcı bir sessizlik içinde purolarımızı yakıyoruz.

Rowan, sessizliği bozarak, "Sebastian, bu tatil sana çok iyi geldi," dedi. "Seni yıllardır bu kadar rahat görmemiştim."

"Çünkü balayımda benimle değildin," diye takıldım ve o da kaşını kaldırdı. "Haklısın," diye kabul ettim. "Uzun zamandır bekliyorduk." Bir duman bulutu üfledim ve kendimi son birkaç ayın, hatta son birkaç yılın ve ondan önceki yılların olayları üzerinde düşünmeye bıraktım. "İşler... zordu, ama dürüst olmak gerekirse buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Hayır. Ben de değilim. Bu arada"—aşağıdaki okyanusa doğru başını sallayarak sırtıyor—"çocuklarınız hayatlarının en güzel zamanını geçiriyorlar."

Bakışlarını takip ettim ve karşımda gördüğüm manzaraya kıkırdadım. Phaedra, Sabrina ve Zayer suda şıpır şıpır oynuyorlardı, kahkahaları havada yankılanıyordu. Yüzlerindeki neşe içimi ısıttı ve onlara katılmam gerektiğini anladım.

Rowan'a, "Düşüncelerinize kısa bir süreliğine dalmamda sakınca var mı?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Güzel bir puroyu boşa harcıyorsun."

Ona uzattım, o da şeye kaşlarını çatı. "Sana başka bir tane alırım."

"Bunu aklınızda tutmanızı bekliyorum."

"Sizi orada görüyorum!" diye seslendim onlara, zaten güvertenin kenarına doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

"Hadi gel baba!" diye seslendi Phaedra, sarı saçları yüzüne yapışmış halde beni yanına çağırırken.

"Son giren çürük yumurta olur!" diye takıldı Sabrina, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu, özellikle de zaten suda oldukları için bu otomatik olarak beni çürük yumurta yapıyordu.

"Pekala, sen istedin işte!" Sırtarak denize daldım, tuzlu suyun beni sarmasını ve soğuşun şokuyla kaslarımın kasılmasını hissederek çocuklarıma doğru yüzdüm. Tanrım, çocuklar bunu nasıl yapıyor da hiç rahatsız olmuyorlar?

"Seni yakaladım!" diye bağırdı Zayer, su yüzüne çıktığımda kollarını boynuma dolayarak. "Sıra sende!"

"Öyle mi?" diye gülüyorum, şakayla karışık onu sırtımdan indiriyorum. "Bakalım ne kadar hızlı yüzerek uzaklaşabileceksin!"

Üçü de ciyaklayıp dağılıyor, kahkahaları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onlarla bunu yeterince yapmamıştım. Oynamak. Gülmek. Sadece böyle onlarla birlikte olmak, çocuk olmanın özgürlüğünü yaşamak. Onların peşinden koşarken, dalgaların altından geçerken ve suya dalarken, karımın benim için her şeyi değiştirdiğini fark ediyorum. Her zaman olmak istediğim adam, baba ve kral olmama yardım etti.

Güvertede duran Bellamy'ye şöyle bir baktım, gözleri önündeki manzaraya gülümserken parıldıyordu.

"Gel bize katıl, Belle!" diye sesleniyorum ona.

Kaşlarını çatıp homurdandı. "Belle?"

Elimi havaya kaldırıyorum. "Sana bir takma isim lazım, değil mi?"

"Ne zamandan beri? Sen kimsin ve benim huysuz kocama ne yaptın?"

"Hadi ama, Belle." Yaramazca sııttım. "Siz Amerikalılar takma adlardan haberdarsınızdır herhalde."

Terliklerini çıkarıp kıyıda suya atladığında gülümsemesi daha da genişliyor. Güneş ışınları saçlarına vurarak çikolata şeritleri gibi görünmesini sağlıyor.

"Pekala, herkes!" diye seslendim, Bellamy'nin yanına yüzerek beline kolumu doladım. "Bakalım kim en büyük sıçramayı yapacak!"

"Ben! Ben!" diye bağııyor Sabrina, heyecanla yukarı aşağı sallanarak. Hepimiz gülüyoruz ve sırayla suya atlıyor, sıçratıyor ve dalıyoruz. Arthur bile katılıyor ve şaşırtıcı bir zarafetle dalgaların arasında kürek çekiyor, bu da çocukları çok mutlu ediyor.

Aniden, hafif bir zil sesi keyfimizi böldü. Rowan'ın yanındaki güvertede duran telefonumdan geldiğini fark edince kaşlarımı çattım.

Rowan'ın cevap verdiğini ve bana seslendiğini duydum. "Sebastian, Messalina'da ilgilenmeni gerektiren birkaç küçük sorun var."

"Biraz bekle. Hemen geliyorum," diye seslendim ona. Sorumluluğun ağırlığı tekrar omuzlarıma çöktü ama birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Birkaç günümüz daha var ve bunlardan en iyi şekilde yararlanmayı planlıyorum. Yine de, tatildayken gelen telefon görüşmesi bir déjà vu gibi.

Sudan çıktıktan sonra, yakındaki bir şezlongdan bir havlu alıp, Rowan'ın bulunduğu güneşlenme terasına çıkan merdivenleri tırmanırken kendimi kurulum.

Yaklaşırken "Bu nedir?" diye soruyorum.

"İki şey."

"Pekala." Bunun üzerine bir şey daha söylemeyince kaşlarımı kaldırdım.

"Birincisi, başbakan yarın ulaştırma işçileriyle olası bir grev konusunda telefon görüşmesi yapılmasını istiyor."

İçimden bir ah çektim. "Kahretsin, eğer böyle bir şey olursa erken ayrılmam gerekebilir. İkinci seçenek ne?"

Rowan'ın çenesi kilitlendi. "İkinci olarak, kulübede bulduğum gazete kupürlerinden parmak izi alınabildi."

Nefesim kesildi.

"Ve?"

"Kadının adı Elara değildi. Adı Marie Elonaise idi."

Gözlerimi kırıştıtarak bir adım geri çekildim, elimle korkuluğu kavradım. "Bu ismi neden biliyorum?"

"Çünkü sarayda çalışıyordu. Kraliyet muhafızlarında yardımcıydı."

"Tanrım." Elimle yüzümü siliyorum. "O zamanki sorumlularla konuşmamız gerekiyor."

"Evet," diye onaylıyor. "Javier'den zaten bu konuyu araştırmasını istedim."

"Güzel." Omzuna dokundum. "Hiç kolay ya da sıkıcı bir an olmadı. Ama en azından bir ismimiz var ve bir ismimiz varsa, umarım onu bulabiliriz. Bunun annemizin bize yalan söylediği anlamına geldiğini farkındasın. Eğer onu hatırlıyorsak, kim olduğunu tam olarak biliyordu."

"Biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun, onu bulmamızı istemedi."

Bu sözlerle duyduğum öfkeyle başımı salladım ve hâlâ yüzüp suya atlayan ailemin yanına geri döndüm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Bellamy, yüzünde endişe belirgin bir şekilde.

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum, eminim ki içten gelen bir gülümsemeyle. "Evde küçük bir sorun var, onu sonra konuşabiliriz."

"Tamam," diyor, rahatlama ifadesi yüzüne yansırken kısa bir öpücük için yaklaşıyor. "Hadi şimdi, biraz su sıçratmamız gerekiyor!"

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve ailemizin kahkahalarının o mutlu karmaşasına yeniden dalıyorum. Dalgaların ötesindeki dünya yarına kadar bekleyebilir.

Ama öyle olmuyor. Telefonum gece yarısı çalmaya başlıyor. Grev yaklaşıyor, bu da yarın eve uçacağımız ve ben halledeceğim anlamına geliyor. Ayrıca, Rowan'ın da geri dönüp parmak izlerini daha derinlemesine inceleyip Desta'yı bizden çalan kadını bulmak için sabırsızlandığını düşünüyorum.

Her şeyi yoluna koyup, çocukları toparlayıp, sonunda karaya ayak basana kadar—çünkü asla o lanet olası helikopterle uçmayacağız—şafak sökmeye yakın bir zamandı. Çocuklar esniyor ve haklı olarak şikayet ediyorlardı. Bellamy sessiz ve uykulu bir halde, İtalya'daki özel havaalanına doğru giderken başını omzuma yaslamıştı.

Yolculuk çok uzun sürmüyor ve oraya vardığımızda ve yola çıktığımızda güneş gökyüzünde iyice yükseliyor. Çocuklar tabletleriyle meşgul, Bellamy ise hâlâ kucağımda yarı uykulu bir halde yatıyor. Althea

ise onu uyandırdığımdan beri neredeyse sürekli dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Grevi takip etmeye çalışıyor, ama şu anda benim daha acil bir sorum var. O sırada sarayda yaşamıyordu, ama bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

“Althea?”

Ekrandan başını kaldırmadan "Hım?" diye sordu.

“Marie Elonaise’i hatırlıyor musunuz?”

Bir an duraksadı, sanki zihnini araştırıyormuş gibi başını yana eğdi. "Tanıdık geliyor ama ismi hatırlayamıyorum. Kim bu kadın?"

"Terk edilmiş kulübede bulduğumuz gazete kupürlerinden parmak izleri alınan kadın."

Donakaldı, gözleri kocaman açıldı. "Öyleyse neden onun adını biliyorum?"

"Çünkü eskiden sarayda kraliyet muhafızlarının yardımcısı olarak çalışıyordu."

"Sör Lawrence'ın emrinde mi?"

Rowan ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Sir Lawrence mı? Kraliyet muhafızlarının şu anki başı olan kişi mi?"

"Otuz yıldan fazla süredir bu görevde. Sebastian, bunu bilmelisin." Bana sitemli bir bakış attı ve haksız da değildi. Kraliyet muhafızlarının başının bu görevi ne kadar süredir sürdürdüğünü bilmeliydim ama farkında değildim. Onu nadiren şahsen görüyorum ve bunu bir araya getirememiştim.

"Yani başına gelenleri bilecekti, değil mi?"

Omuz silkerek, "Olabilir. Sadece adını hatırlıyorum. Bu kişi hakkında size hiçbir şey söyleyemem. Annenize sordunuz mu?" dedi.

Rowan, "Elara'nın hizmetçi olduğunu bize o söyledi. Kadın hakkında isminden başka hiçbir şey bilmediğini söylediğinde açıkça yalan söyledi," diye ekliyor.

Althea yorgun bir iç çekerek, "Doğru. Bu gerçekten itici." dedi.

"Bu hiç mantıklı değil," diye devam ediyorum. "Marie'nin kim olduğunu biliyordum ve ben daha bir çocuktum. Neden Desta'yı çalan kadın hakkında bilgi saklamaya devam ediyor?"

Althea başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Kadınla olan olay hakkında itiraf etmesine zaten şaşırmıştım. Onunla baban arasında olanlar ve sonra taç meselesi. Ama belli ki daha fazlasını saklıyor ve neden bilmeni istemediğini söyleyemem, ancak büyük bir şey olmalı."

Rowan, "Onunla tekrar yüzleşmeli miyiz?" diye soruyor.

"Onsuz ne kadar ilerleyebileceğine bak," diye fısıldadı Bellamy usulca. "Zaten bu Elara saçmalığıyla seni yanıltmaya çalıştı ve gazete kupürlerini bulduğunu bilmiyordu. Kadını bulmanı istemiyor."

"Hayır, öyle düşünmüyor." Boğazımı temizleyip hem Rowan'a hem de Althea'ya baktım. "Javier'in annemizi özel olarak araştırması konusunda sizin düşüncelerinizi almak istiyorum."

Ortamda tam bir sessizlik hakim. Tek duyulan ses, uçak motorlarının hafif uğultusu.

Rowan alçak sesle, "Bunu destekliyorum," diyor. "İçime sinmese bile."

Althea da "Aynı fikirdeyim" diye onayladı.

"Belle mi?" diye soruyorum, ona yeni taktığı lakabı söyleyerek.

Gözleri hâlâ kapalıyken başını omzuma yaslayıp salladı. "Ben o kararın bir parçası değilim."

"Sen benim karım ve kraliçemsin."

"Cevap vermeme bile gerek yok. Karar verici bir unsura gerek yok. O senin annen ve kız kardeşin," diyerek Althea'yı işaret ediyor. "Karar tamamen sana ait."

"Madem hepimiz aynı fikirdeyiz, eve vardığımızda onunla konuşacağım."

"Şimdilik bu aramızda kalsın. Ne bulacağımızı veya bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyorum, ancak daha fazla işlem gerekene kadar bu bilgi bizimle kalacak. Eğer o noktaya gelirsek tabii."

Rowan'a başımı salladım. "Katılıyorum."

Althea da, "Aynı fikirdeyim," diye ekledi, yüzü asık bir halde. Kız kardeşiyle yakın olmayabilir ama burada annemizden bahsediyoruz ve gözetim küçümsenecek bir şey değil.

"Şimdi," diye söze başlıyor Bellamy, konuyu değiştirerek. "Peki, nasıl bir bakıcı tutacağız? Yani, resmen kucağınıza düştüm, ama ben gelmeden önce bunu nasıl yapıyordunuz?"

Althea ile baktık. "İyi değil," diye itiraf ettim. "Çocuklar işe aldığımız herkesten nefret etti."

Bellamy, ifadesiz bir şekilde doğrulup bana bakarak, "Bu konuda özgüvenimi hiç artırmıyorsun," dedi. "Çocukları gerçekten önemseyen, otoritenize saygı duyan ve kraliyet ailesini yetiştirmenin eşsiz zorluklarını anlayan birini istiyorum."

Karıma gözlerimi devirdim. "Yani eskiden yaptığın gibi mi?"

“Hey! Üçte ikisini başardım.” Bana sırtıttı. “Senin otoritenle biraz fazla oynamaktan zevk aldım. Ama işe alacağımız hiç kimseyle bu olmayacak, bu yüzden... muhteşem birine ihtiyacımız var.”

Başımı salladım, bakışlarım kısa bir an için uçakta çocukların kulaklıklarıyla iPad'lerinde oynadıkları yere kaydı. "Ne yapmamızı öneriyorsunuz?" diye sordum, onun fikrine gerçekten ilgi duyarak. "Emily eskiden bizi bir ajans aracılığıyla çalıştırırdı. Çoğu zaman inanılmaz özgeçmişleri olan kadınlar ya benim yatağıma girmek için (bana öyle bakmayın, öyle oldu işte) ya da lanetli bir aile için çalışmanın havalı olduğunu düşünüp bizi sömürmek için bizimle çalışmak istiyorlardı."

“Harika. Yani kocamı elde etmeye çalışan kadınları uzaklaştırmak zorunda mı kalacağım?”

Kaşlarım çatılıyor. "Beni tırmıkla?"

Derin bir nefes verdi. "Amerikan terimi."

“Açıkça belli. Ve şunu da belirtmek isterim ki, aralarından ilk yakaladığım kişi sizsiniz.”

Hafifçe kıkırdadı. "Sana ne kadar güvensen de, gerçekten çok çekici ve seksi birisin ve bu beni endişelendiriyor. Çocuk bakıcılarının cinsel dinamikleriyle uğraşmak istemiyorum."

Althea ellerini kavuşturarak, “Öncelikle görüşmeler yaparak başlamanızı öneririm,” diyor. “Adaylarla şahsen görüşerek kişiliklerini ve niteliklerini değerlendirin. Sebastian'a bakarken ima dolu sözler söyleyip söylemediklerine veya çok uzun süre oyalanıp oyalanmadıklarına bakın. Ama bundan da önemlisi, bu kararı verirken içgüdülerinize güvenmeniz çok önemli.”

“Röportajlar... doğru,” diye mırıldanıyorum, bu fikirden şimdiden nefret ediyorum. Bellamy gelmeden önce en çok nefret ettiğim şeylerden biri de buydu.

“Aslında onlarla röportaj yapmak isterim,” diyor Bellamy. “Yeni kraliçe olarak, genç, hamile, eski dadı olan yeni kraliçe olarak, eğer bir saygısızlık ve kıskançlık olacaksa, bu bana yönelecektir diye düşünüyorum. Bu yüzden ilk tur ben olayım, sonra oradan devam edelim?”

"Sormanıza gerek yok," diyorum ona. "Size güveniyorum. Çocukları size emanet ediyorum. Her şeyi size emanet ediyorum."

Ve evet, öyle düşünüyorum. Bunu Rowan, Althea, Javier veya Emily dışında hiç kimse hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama Bellamy'ye çocuklarım ve hayatım konusunda güveniyorum.

Bellamy gözlerimin içine bakıp beni nazıkçe öpüyor. Ne olursa olsun, her zaman nefesimi kesmeyi başaran bir öpücük. O. Bunu yapıyor. Bana her zaman bunu yapacak.

Yeniden kazandığım kararlılıkla, uçak pencerelerinden önümde uzanan, engin ve güzel Messalina'ya bakıyorum. Evim. Burası benim evim. Ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve sevdiğim insanları da. Hayatımızı yeni birine açmak anlamına gelse bile. Tekrar.

"Sanırım tatil bitti," diye içimden geçirdim saraya vardığımızda Emily ve Javier'in bizi karşılamak için dışarıda beklediğini görünce. "Neden tatillerimizi bitirmenin yeni yolu bu oldu ki?"

Bellamy sadece "Lanetli" diyor ve istemsizce boğazımın arkasından yükselen bir kahkaha atıyorum. Rowan da neredeyse dili boğazına takılıyor.

"Öyle mi? Şimdi mi inandın?" diye meydan okudum, kaşlarımı çatık bir şekilde.

Bana arsızca sırtıttı ve göz kırptı. "Hayır. Messalina kralı olmanın sıradan bir günü bu sadece."

"Öyle görünüyor." Onu öpüyorum ve hepimiz SUV'lerden iniyoruz.

"Git ülkeyi düzelt," diyor bana. "Ben de Margarite'ye herkes için öğle yemeği hazırlamasında yardım edeceğim."

"Sen kraliçesin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana gözlerini devirdi. "Hoşuma gidiyor. Bütün eğlencemi elimden alma."

Rowan ve Javier içeri girerken konuşmaya başlıyorlar. Onlara katılmayı çok isterdim ama Emily araya giriyor.

"Efendim, başbakan burada. Sizi altın salonunda bekliyor."

Kendi kendime homurdanıyorum: "Ne zamandır burada?"

"Çok uzun sürmeyecek," diyor bana. "Ama bence seçiminden bu kadar kısa süre sonra greve gitmesinin lider olarak kendisi için iyi bir izlenim bırakmadığını düşünüyor."

“Hayır. Sanırım öyle değil. Ama yine de, Messalina'nın liderinin sadece yarısı o, bu yüzden çok fazla başının belaya girmesine izin vermeyeceğim.”

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kahve?"

“Tanrım, evet. Lütfen.”

Sarayın içine giriyorum ve birinci kattaki, mobilyaların ve duvar kağıdının çoğunun altın renginde olmasından dolayı "altın salon" olarak adlandırılan odaya doğru ilerliyorum. Buradaki en sevmediğim odalardan biri, ancak devlet işlerinin büyük bir kısmı burada yürütülüyor ve bu durum büyük büyük dedemin hükümdarlığından beri böyle.

Odaya girdiğimde Başbakan Fernando ayağa kalkıp eğilerek, "Majesteleri," dedi. "Umarım tatilinizden keyif almışsınızdır?"

Fernando'yu çok iyi tanımıyorum. Yaşlı, nazik ve yumuşak konuşan biri. Samil'in tam tersi. Oğluna devretmeden önce Güney İtalya sınırındaki zeytinliklerin yarısına sahipti. Şimdiye kadar Samil'e göre birlikte çalışması bin kat daha kolay biri oldu, ancak nasıl bir lider olduğunu ve olacağını henüz tam olarak anlayamadım.

“Evet, öyle yaptım Fernando,” diye yanıtladım elini sıkarak. “Keşke birkaç gün daha uzun olsaydı, ama ülke kimseyi beklemez ve aile tatillerini umursamaz.”

"Maalesef hayır efendim. Ulaşım işçileri çalışmak zorunda oldukları saat sayısından memnun değiller."

Hepimiz yerlerimize oturduk ve Emily elinde kahve, kupa ve pastalarla dolu bir tepsiyle içeri girip çıktı.

“Öyle duydum.” Kendime bir kahve hazırlayıp sert koltuğa yaslanırken bir yudum alıyorum. “En büyük endişeleri neler? Aşırı çalışma mı? Güvensiz koşullar mı? Adil olmayan ücretler mi?”

"Esas sorun, fazla mesai için yeterli tazminat ödenmeden yapılan uzun çalışma saatleri, Majesteleri. Haftada otuz altı saatten fazla çalışmanın çok fazla olduğunu ve sağlıklarını ve refahlarını etkilediğini düşünüyorlar."

Messalina'da tipik bir çalışma haftası otuz altı saattir ki bu, AB'de alışılmadık bir durum değildir.

"Peki şu anda genel olarak kaç saat çalışıyorlar?"

Kapı çalınır ve Althea içeri girer.

"Gecikme için özür dilerim. Greve ilişkin tüm bilgilendirme detaylarını topluyordum."

“Kesinlikle hayır. Lütfen bize katılın.”

Althea içeri girip yakındaki masaya oturdu, dizüstü bilgisayarını kurdu ve bana göz atmam için birkaç belge uzattı. Bunların çoğu bana gece boyunca e-posta ile gönderilmişti, bu yüzden onlara oldukça aşinayım.

"Haftada yaklaşık kırk ila kırk iki saat çalışıyorlar."

"Pekala." Düşünürken parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Açıkçası, ulaşım sistemimizin verimliliğinden ödün vermeden onların endişelerini gidermenin bir yolunu bulmalıyız. Herhangi bir öneri sunuldu mu?"

"Majesteleri, henüz hiçbiri ilgi görmedi," diye itiraf ediyor Fernando biraz mahcup bir şekilde. "Ofisim, ulaşım sendikasının başkanıyla görüştü ve sunulanlardan hiç de memnun kalmadı. Birçoğu, çalışma saatlerinin azaltılmasının işçi kıtlığına ve ulaşımında gecikmelere yol açacağından endişe ediyor."

"Önerilen bu muydu? Daha az çalışma saati mi?"

Fernando başını salladı ve ben de buna öfkeyle karşılık verdim. Eğer görevde olan bir vekil yoksa, başbakanın benim yokluğumda tüm görev ve sorumlulukları üstlenmesi gerekiyor. Rowan bizimle birlikte olduğu için, anayasamızda da belirtildiği gibi başbakan tam yetkiye sahipti. Ancak, bu kadar işe yaramaz bir şey teklif etmeden önce benimle konuşabilirdi.

Bu işte yeni ve bunu anlıyorum, ama işçiler daha az çalışma saati istemiyorlar. Daha fazla para veya daha fazla iş istiyorlar. Kendisi de oldukça büyük bir işletme yönetmiş biri olarak bunu nasıl anlayamadığı beni şaşırtıyor.

Kupamı kaldırıp dizimin üzerine koyuyorum, sıcak porselen bardağı elimle kavrarken onunla konuşuyorum: "Sanırım daha uzun çalışma saatlerini karşılamak için daha fazla işçi işe almak veya fazla mesaiyi daha yüksek ücretlerle teşvik etmek için ek kaynaklar ayırmak, amacına biraz daha doğru bir şekilde ulaşmasını sağlayabilir."

"Evet. Muhtemelen. Ama önce en az direnç gösteren yolu denemek ve nasıl tepki vereceklerini görmek istedim. Ülkenin ulaşım bütçesi pek güçlü değil ve sanırım istedikleri şartlar bizim karşılayamayacağımız şartlar olabilir," diyor Fernando.

"Belki." Sırıtmamı bastırıyorum. Belki de o kadar da aptal değildir. "Bununla başa çıkmanın en uygun maliyetli yolu, fazla mesai için ücret farkı uygulamak ve oradan nereye gideceklerini görmek olurdu diye düşünüyorum. Daha fazla iş eklemek mali açıdan karşılayabileceğimizden

fazla olabilir, ancak emin olmak için maliye bakanımızın daha iyi hesaplamalar yapması gerekecek.”

“Katılıyorum. Ekibe bu seçenekleri hemen araştırmaya başlamaları talimatını vereceğim.”

“Güzel,” diye başımı salladım. “Bu sorunun en kısa sürede çözülmesini istiyorum. Messalina halkı, kendileri için işleyen bir ulaşım sistemini hak ediyor ve bunu işçilerin yaşamlarını iyileştirirken başarabilirsek, ne ala.”

“Sendika başkanıyla bizzat görüşme fikrine ne dersiniz?”

Bunu bir an düşünüyorum. Bu nadiren, hatta neredeyse hiç yapılmaz. Ama şu anda otobüsler ve trenler çalışmıyor ve uzun süreli bir grev kesinlikle kimsenin lehine değil.

“Pekala. Kurulumu yapın.”

Tourin'deki toplantı odasının yüksek pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı, cilalı meşe masanın üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Fernando ve sendika başkanı Giancarlo Russo beni karşılamak için ayağa kalkarken, ortamda gergin bir hava hissediliyor.

"Majesteleri," diye karşılıyor ulaşım sendikasının başkanı beni sert bir şekilde, gözleri soğuk ve tavizsiz bir ifadeyle. Ayrıca eğilmiyor da, ki bu sadece saygısızlık değil, tam anlamıyla duyulmamış bir şey. "Ben Giancarlo Russo. Şimdi konuya geçelim."

Hiç de eğlenmemiş bir şekilde kaşımı kaldırdım.

“Signori Russo,” diye başladım, beni böyle selamladığı için İtalyanca konuşarak. “Bugün burada Messalina halkına ve işçilerine yardım etmeyi görüşmekten mutluluk duyuyorum, ancak size şimdiden söyleyebilirim ki, ülkenizin tahtına olan saygısızlığınız sizi hiçbir yere götürmeyecek.”

Bana hoşnutsuz bir bakış attı ama sonra usulca eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri."

Konuyu orada bırakıyor ve onu alt etmek istesem de, burada kavga etmek için değil, müzakere etmek için bulunduğumu kendime hatırlatıyorum.

“Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Signori.” İyi niyet göstergesi olarak elimi uzattım ve o da tereddütle elimi sıktıktan sonra masaya oturdu. “Çalışanlarınızın endişelerini ve mevcut çalışma

saatlerinden duydukları memnuniyetsizliği anlıyoruz,” diye başladım, sakın ve ölçülü bir ses tonuyla. “Burada olası çözümleri görüşmek ve hem çalışanların hem de ulaşım sistemimize güvenen insanların refahını sağlamak için bulunuyoruz.”

“Majesteleri,” diye yanıtlıyor Russo, sesi şüpheyle dolu. “Tüm saygımla söylüyorum, bu boş vaatleri daha önce de duyduk. Bu arada, işçilerimizin sınırlarının ötesine zorlanıyor ve Messalina halkı bunun sonuçlarından muzdarip. Bu sefer bir şeylerin değişeceğine nasıl güvenebiliriz?”

Tamamen saçmalıyor. Son ulaşım işçi sorunu ben yirmi yaşında bile değilken yaşandı ve o zamanlar sendikanın başında kesinlikle o yoktu. Bunu beş gün içinde ve greve gitmeden çözdüm.

"Sayın Russo, tarihin de gösterdiği gibi, bu Messalina tarihindeki ilk ulaşım grevi ve ben daha önce sendikanızla anlaşmalar yapmıştım. Herkesin kabul edebileceği şartlara varabileceğimizden hiç şüphem yok," dedim sakın bir şekilde, onun çatışmacı tavrının beni sarsmasına izin vermeyerek.

"Sözler kolaydır, Kral Sebastian," diye karşılık verdi, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturarak. "Hele de sarayına kapanıp halkının sistemini kullanmayan bir adamdan geliyorsa."

Tam ayrılmak üzereyken, sanki beni fiziksel olarak durduracakmış gibi ileri doğru hamle yaptı.

"Özür dilerim, Majesteleri."

"Tutkunuzu ve kararlılığınızı anlıyorum. Ben de ülkem ve halkım için aynı tutkuyu taşıyorum, ancak bana bir daha bu şekilde konuşursanız, seçmenlerinize geri dönmek ve masada neden bir anlaşma olmadığını açıklamak zorunda kalacaksınız."

"Evet. Bir daha olmayacak."

Sandalyeme tamamen oturdum ve o sessizce nefes verdi. Fernando bayılacak gibi görünüyordu ve ona sert bir bakış atarak içimden biraz cesaret toplaması gerektiğini söyledim. Oturduğumuzdan beri neredeyse hiç konuşmadı.

"Şimdi, Majesteleri, işçilerinizi desteklemek için ne gibi adımlar atmayı öneriyorsunuz?"

Fernando ile göz göze geldik, o da ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, "Bir olasılık da iş yükünü hafifletmek ve daha makul çalışma saatleri sağlamak için ek işçi almak," dedi.

Russo'nun çenesi kasıldı ve şimdi tam olarak neyin peşinde olduğunu anlıyorum. Her şey nihayetinde tek bir şeye dayanıyor: Para.

"Alternatif olarak," diye öneriyorum, "fazla mesai için farklı bir ücret uygulaması getirebiliriz."

"Ücret farkı mı?" diye tekrarlıyor Russo.

"Standart çalışma saatlerinin ötesinde çalışanlar uygun şekilde tazmin edilir," diye açıkça belirtiyorum.

Russo, önerilerimi değerlendirirken gözlerini kısıyor. "Majesteleri ve Sayın Başbakan, bu önerilerin ardındaki düşüncüyü takdir ediyorum, ancak altta yatan sorunları ele almakta yeterince ileri gitmeyeceklerinden endişeleniyorum."

Ama hayır demediğine göre, müzakereye hazır olduğu açık. "Öyleyse, ilgili herkesin ihtiyaçlarını karşılayacak bir çözüm bulmak için birlikte çalışalım," diye karşılık veriyorum, bu grevi çözme konusundaki kararlılığımı kanıtlamaya kararlı bir şekilde. "Ortak hedeflerimize ulaşacak diğer seçenekleri de görüşmeye açığız, özellikle görüşmek istediğiniz şartlar varsa."

"Mesele sadece para değil. Uzun çalışma saatleri de var."

"Yani daha fazla para ve daha az çalışma saati mi istiyorsunuz?" diye soruyor Fernando, bundan hiç memnun kalmamış bir şekilde.

"Evet. Çalışanlarınızın mali ve ruh sağlığı her zaman en büyük önceliğiniz olmalıdır."

"Sayın Russo, işçilerinizin endişelerini anlıyoruz," diye başlıyorum, onun oyununa gelmek istemeyerek. "Hem Messalina halkına hem de ulaşım sektörüne fayda sağlayacak bir çözüm bulmak için buradayız."

Russo'nun gözlerinde şüphe belirir, ama sözünü kesmez. Odadaki sessizlik ağırdır, süslü saatin tıkırtısı bile nefesini tutmuş gibidir.

"Başbakan Fernando ile bu konuyu uzun uzun görüştük," diye devam ediyorum, sesim hiç değişmeden. "Şu anda, fazla mesai için ücret farkı öneriyoruz. Çalışanlarınızın haftada otuz dört saatten fazla çalışması gerekiyorsa, özverilerini ödüllendirmek amacıyla artırılmış ücret alacaklar. Tam zamanlı bir çalışan için ulusal standart otuz altı saattir ve bunu değiştirmeyi tartışmak istemiyorum. Bu anlaşma, onlara artık fazla mesai ücreti olarak kabul edilecek iki saatlik bir ödeme sağlıyor. Sunduğumuz anlaşma bu ve başka bir şey değil."

Russo, koyu renkli kaşlarını çatarken parmakları ritmik bir şekilde masaya vuruyordu. Beni sinirlendirmeye çalışıyor, ama ben bir erkek ya da

lider olarak böyle biri değilim ve bunun farkında olduğunu biliyorum.

"Pekala, Majesteleri," diye sonunda kabul etti ve kısa bir onay işaretiyle başını salladı. "Bu, yerinde bir öneri."

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissederek. "Bu planın, iş gücünüz üzerindeki yükü hafifletmeye yardımcı olacağına ve anlaşma tamamlandığı anda yeniden başlayacak olan ulaşım sistemlerimizin sorunsuz çalışmasını sağlayacağına inanıyorum."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Russo, ayağa kalkıp elini uzatarak. Sıkıca tokalaştık, anlaşmamızı mühürledik. Odadaki gerilim sabah sisi gibi dağıldı, yerini temkinli bir iyimserlik duygusu aldı. Bu kez, lanet buraya dokunmamış gibiydi.

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim, Bay Russo," diyerek odadan çıkmak üzere döndüm, Fernando da hemen arkamdan geliyordu; ancak Rowan'dan gelen bir mesaj görünce her şey durdu.

Rowan: Komutan Lawrence burada. Ne zaman dönebilirsiniz?

Ben: Şimdi yoldayım.

"Majesteleri, baskı altında sakın ve odaklanmış kalabilme yeteneğiniz beni her zaman etkiliyor," diyor Fernando, bekleyen araçlarımıza doğru birlikte yürürken hafifçe kalçamı öperek.

"Teşekkür ederim, Fernando," diye gülümsedim, ancak düşüncelerim çoktan saraya kaymıştı. "Anladığım kadarıyla siz ve kabineniz bundan sonrasını halledebilirsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle, efendim."

El sıkıştık ve Javier'e bekleyen misafirimizden bahsederek SUV'nin arka koltuğuna bindim. Saraya döndüğümde, Rowan'ı ön avluda düşünceli bir halde, kaşları çatık bir şekilde buldum.

"Sizi erken aradığım için özür dilerim. Anlaşmayı tamamladınız mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Güzel. Komutan Lawrence çalışma odanızda bekliyor. Henüz ona bir şey sormadım."

Birlikte saray koridorlarında ilerliyoruz, adımlarımız sert yüzeylerde yankılanıyor. Çalışma odama yaklaşıırken, önümüzdeki konuşmaya kendimi hazırlıyorum. Umarım cevaplar gelecektir.

"Derin bir nefes al Rowan. Aslında, yirmi yıldır bunu bekliyordun."

Odaya girdiğimizde bana yan gözle baktı ama onun dışında konuşmadı.

"Majesteleri, Prens Rowan." Kraliyet muhafızlarının başı Sir Lawrence, odaya girdiğimizde saygılı bir şekilde eğilerek bizi karşılıyor. Yüz ifadesi duygusuz, hiçbir his belirtisi göstermiyor, ama ben bu adamı tüm hayatım

boyunca tanıyorum. Babamızın öldürüldüğü gece oradaydı. Desta'nın kaçırıldığı gece. O zamanlar onun sorumlu olduğunu fark etmemiştim. Bunu umursayacak ya da düşünecek kadar küçüktüm.

"Komutanım," diye selam verdim, hepimiz şöminedeki ateşin alev alev yandığı sırada otururken elini sıktım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Burada görüşeceğimiz konu size... tuhaf veya yersiz gelebilir."

Bana meraklı bir bakış attı. "Pekala. Benden neye ihtiyacınız varsa, yardım etmek için buradayım."

"Size, güvenlik görevlisinin eski yardımcısı Marie Elonaise hakkında soru sormak istiyoruz. Onun hakkında bize neler anlatabilirsiniz?"

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Marie?" diye sordu, bakışları sanki çoktan unutulmuş bir anıyı hatırlıyormuş gibi uzaklara dalmıştı. "Bu çok eski bir zamana dayanıyor. Sanırım bu bilgiye neden ihtiyacın olduğunu sormamalıyım."

Biz cevap vermiyoruz, ama mesaj açık ve o da başını sallayarak sandalyesine yaslanıyor, duruşu her zamanki gibi dindik, bir asker gibi.

"Marie, çoğunlukla kendi halinde takılan, sessiz bir kadındı. Onu, işinde iyi olması dışında pek tanı mıyordum. Çalışkan ve verimliydi ve yaklaşık beş yıl kadar kraliyet muhafızlarına asistanlık yaptı. Onun hakkında daha fazla şey söyleyemem çünkü açıkçası bilmiyorum. Hiçbir zaman kişisel bilgilerini paylaşmadı."

Rowan bana doğru baktı, belli ki benim gibi, beş yıldır orada çalışan ve bu kadar yetenekli birinin neden görevinden ayrılacağına dair merakımı paylaşıyordu.

Rowan, "Ayrılışında olağandışı bir şey var mıydı? Ayrılma nedenini belirttiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Bir an tereddüt etti, gözlerinde belirsizlik belirdi. "Majesteleri," diye ihtiyatlı bir şekilde başladı, "Marie, eski kraliçe olan anneniz tarafından görevinden alındı."

Sanki buz gibi bir rüzgar sarayın sıcaklığına sızmış gibi, içimi bir ürperti kapladı. Kalbim sıkıştı, göğsümde inançsızlık ve öfke birbirleriyle savaştı. Annemiz, Desta'yı kimin kaçırdığını en başından beri bildiği halde, bizi yanıltmak için neden saçma sapan bir isim verdi ki? Neyi saklamaya çalışıyor acaba?

"Emin misin?" diye zar zor fısıldayarak, öfkemi dizginlemeye çalışarak sordum.

“Kesinlikle, Majesteleri,” diye onayladı Komutan Lawrence, ifadesi ciddiydi. “Yirmi bir yıl önce oldu.” Boğazını temizledi. “Desta’nın kaçırılmasından ve babanızın ölümünden iki hafta önce.”

Rowan hızla, "O zaman verilen herhangi bir gerekçeyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

“Hayır. Annenle konuşmadım, Marie taburcu edildiğinde de orada değildim. Olaydan sonra baban bana durumu anlattı, hepsi bu. Kısa süre sonra yeni bir kişi geldiği için fazla düşünmedim, sonra da Desta götürüldü ve baban öldürüldü.”

Bu ağırlık göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor, ezici bir baskı oluşturuyor. Zihnimde sayısız soru dönüp duruyor, her biri kafa karışıklığı ve şüpheyile dolu.

Rowan'a şöyle bir baktım, o da kısaca başını salladı ve tekrar komutana döndüm. "Teşekkür ederim, Komutanım," dedim sessizce, düşüncelerim kontrolden çıkmış bir tren gibi hızla ilerliyordu. "Bu çok yardımcı oldu."

“Her zaman, Majesteleri,” diye yanıtladı başını sallayarak. “Size ve ailenize hizmet etmek için her zaman buradayım.” Ayağa kalkmak üzereyken tereddüt etti, devam etmeden önce bana ve Rowan'a baktı. “Aslında, sizinle görüşmek istediğim başka bir şey daha var, izin verirseniz?”

"Elbette."

“Anladığım kadarıyla çocuklarınız için yeni bir bakıcıya ihtiyacınız var, Kral Sebastian?”

Konunun aniden değişmesinden bir an şaşırdım ama dikkatimi dağıttığı için de minnettar kaldım, kaşlarımı çattım. "Evet, doğru. Neden soruyorsunuz?"

Yüzünde nadir görülen bir gülümseme beliriyor. “Ev hizmetliniz Emily, daha önce Kraliçe Bellamy ile bu konuyu konuştuğunuzu duydu. Kızım Charlotte, Fransa'da öğretmenlik yaptıktan sonra yakın zamanda Messalina'ya döndü,” diye açıklıyor, sesinde gurur açıkça belli oluyor. “Çocuklarla ilgili geniş deneyimi var ve aileniz için mükemmel bir seçim olacağına inanıyorum.”

“Charlotte mı diyorsunuz?” diye tekrarladım, zihnimde bilgileri sıralayarak. Bir kızı olduğunu bilmiyordum. Aslında, hiç evlendiğini bile bilmiyordum. Ama çocuklarımın sadık kraliyet muhafızlarımızla bağlantısı olan birine emanet edilmesi fikri belli bir çekiciliğe sahipti.

“Evet!” diye haykırıyor. “İyi eğitimli, sorumluluk sahibi ve son derece uyumlu. Ayrıca gençken onu bizzat ben eğittim, bu yüzden çocukların güvenliğini sağlamak için fiziksel olarak fazlasıyla yetenekli ve tehditlerle nasıl başa çıkacağını biliyor.”

“Öneriniz için teşekkür ederim Komutanım,” dedim hafif, rahatlamış bir gülümsemeyle, fikri gittikçe daha çok beğenerek. “Kızınız harika bir aday gibi görünüyor. Onu mutlaka değerlendireceğiz.”

Ayağa kalkıp saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Komutan gittikten sonra, öfkemi hiç gizlemeden Rowan'a döndüm. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sebastian," diye iç çekti, elini saçlarının arasından geçirerek. "Kahretsin! Marie hakkında hiçbir bilgi yok. Gitti. Bir anda yok oldu. Annemiz onu işten kovdu ve iki hafta sonra Marie, Desta'yı alıp babamızı öldürdü. Annemiz neden bize gerçekleri baştan anlatmak yerine bunu bizden sakladı ki? Anlamadığım şey bu. Sürekli aklıma bu geliyor."

Başımı sallıyorum. "Aynı fikirdeyim. Belki de onu işten çıkardığı için kendini sorumlu hissediyordur?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, çok basit bir açıklama olduğunu anlıyorum. "Hayır. Bundan daha fazlası var. Desta'yı kimin kaçırdığını bilmemizi neden istemediğini anlayamıyorum."

Hiçbir cevap bulunamadığı için içini çekiyor, umudu tüketiyor. En azından henüz yok. "Git Bellamy ile bu Charlotte kadını hakkında konuş. Bu en azından umut verici."

Rowan'ı burada bırakıp saray koridorlarında ilerlerken, Charlotte hakkındaki haberleri Bellamy ile paylaşma ihtimali kalbimi hafifletiyordu. Başka adayları da değerlendirmemiz gerektiğini biliyordum, ama komutanın kızının mükemmel bir seçim olduğu hissi vardı içimde. Yeni kütüphanenin üçüncü katına yaklaşırken parmaklarım koridor duvarlarının serin taşına dokundu.

"Sebastian!" diye seslendi Bellamy, beni içeri girer girmez gözleri parıldayarak. Yerde oturmuş Zayer ile kitap okuyordu, Phaedra ve Sabrina ise yanlarında uyuyan Arthur ile birlikte bir yapboz üzerinde çalışıyorlardı. "Çılgın toplantılarla dolu günün nasıl geçti?"

"Beklediğimden de iyi aslında," diye yanıtlıyorum, Zayer'i kucağından alıp havaya kaldırıyorum, başının tepesinden öpüyorum ve yere indiriyorum. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette," diye yanıtlıyor şaşkınlıkla.

Yere düşmüş halinden kalkmasına yardım edip odanın karşı tarafındaki şömineye doğru götürüyorum. Bu odayı kullanıyor olmasına bayılıyorum. Tekrar gülümsediğine de bayılıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Rowan ve ben bu Marie denen kişi hakkında bazı rahatsız edici bilgiler öğrendik ve açıkçası annemizi boğmak istiyoruz, ama aynı zamanda yeni bir bakıcı için umut vadeden bir tavsiye de aldık."

"Bu tam bir şok," diye homurdandı. "Bu nasıl oldu?"

"Adı Charlotte ve kraliyet muhafız birliğinin başının kızı," diye açıklıyorum. "Fransa'da öğretmen olarak çocuklarla çalışma deneyimi kazandı ve yakın zamanda Messalina'ya geri döndü. Onun ailemiz için mükemmel bir seçim olacağına inanıyor."

"Güvendiğiniz birinden tavsiye almak harika bir şey."

"Katılıyorum." Aklım annemle ilgili o gerçeğe geri dönüyor. "Charlotte'un bizim için değerli olmasının bir başka nedeni daha var."

Bellamy başını yana eğdi, bu da devam etmemi istedi.

"Rowan ve benim ailemizin sırlarıyla ilgili ortaya çıkardığımız her şey göz önüne alındığında, kraliyet muhafızlarına yakın birinin evimizde olması faydalı olabilir. Hiçbirimizin tehlikede olduğunu söylemiyorum, ancak bu konuda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ve sizin ve çocuklar için ek bir koruma katmanı olmasını tercih ederim."

"Lanetin devamı mı?" Sesi ve ifadesi buruktu.

"Mutlaka öyle değil, ama tüm bunlar göz önüne alındığında güvenliğimizin tehlikeye girebileceği ihtimalini de göz ardı edemem."

"Anlıyorum." Sözlerimin ima ettiği anlamı kavrayarak başını salladı. "Elbette buna karşı değilim."

"Güzel." Ona doğru eğilip dudaklarını öptüm. Daha sonra sevişmeyi planladığım tatlı, dolgun dudaklarını. "Ama yine de diğer seçenekleri de değerlendirmeli ve ailemiz için en uygun aday olduğundan emin olmalıyız."

"Elbette," diye onayladı, parmakları nazikçe yanağıma dokunurken. "Ama önce onunla tanışmak isterdim."

"Öyleyse bunu gerçekleştireceğiz," diye fısıldadım, dudaklarımı onun dudaklarına nazik bir öpücükle bastırıp onu kollarıma sardım, gün boyunca ilk kez huzur hissettim. Bunun uzun sürmeyeceğini zaten biliyordum.

Telefonumun hoparlöründen müzik son ses yankılanırken, kalçalarım neşeli ve akılda kalıcı şarkıya göre sallanıp duruyor. Zayer canı gönülden dans etmeyi seviyor ve vücudu harekete geçirmek için müzikten daha iyi bir şey yok. Bir hafta geçti. Çılgınlık, kalp kırıklığı ve sadece... belirsizlikle dolu bir hafta. Sebastian için birbiri ardına olaylar yaşandı.

Bizim için.

Ama daha da önemlisi, personelden bu yönde fısıltılar duydum.

Küfür.

O kelime. O kahrolası kelime.

Babamın ölümünü açıklamak istiyorlar—gerçekten mi? Sebastian'ın hızla çözdüğü grevi açıklamak istiyorlar—ben ikna olmadım. Desta ve onu kaçıran kadın hakkındaki söylentileri duymuşlar—neden her şey şimdi ortaya çıkıyor? Laneti suçlamak kolay. Ve itiraf etmeliyim ki, içimde, daha zayıf olan tarafım, sorgulamak istiyor.

Peki bu beni nereye götürecek? Ailemi nereye götürecek?

O karanlık çağlara geri dönemeyiz. Bunu çocuklara yapmayacağım. Bu yüzden eski Bellamy gibi dolaşıyorum. Parlak gülümsemeler, hızlı kahkahalar ve alaycı şakalar. Göğsümdeki, kalp kırıklığının tanımı gibi gelen sızıyı görmezden geliyorum. Zihnimde gizlenen şüpheleri ve soruları görmezden geliyorum.

Çünkü bir zamanlar, çok uzak bir diyarda, kendimi dirençli buldum. Her şeyin üstesinden gelebilecek bir kadın olduğumu keşfettim. Ve o kadın

olmaya bir kez daha kararlıyım.

“Balık kokuyor.” Saray mutfağında ocakta kaynayan midye çorbasının kokusu, taze pişmiş kekin kokusuyla karışıyor.

“Çünkü öyle. İstiridyeler çorbaya giriyor, ama ıstakozlar buharda pişince ıstakoz salatası yapacağız.”

Sabrina ve Phaedra'nın burunları buruştu ve onları bu konuda suçlayamam. Onlara Boston usulü bir yemek yapmak istedim. Ama bunu yapmak için dondurulmuş midye sipariş etmem gerekiyordu. Bu kolay kısmıydı. Ve kahrolası ıstakozlar. Bütün ıstakozlar. Canlı, lanet olası ıstakozlar.

İçinde bir iki böbrek olduğuna yemin edebileceğim strafor kutuyu açtığımda ve içinde dört canlı ıstakozun süründüğünü görünce avazım çıktığı kadar çığlık attım. Kendimi bir katil gibi hissettim. Kötü bir canavar gibi. Kutunun içinde hapsolmuşlardı, dışarı çıkamıyorlardı, muhtemelen boğuluyorlardı. Korkunçtu.

Ta ki Margarite her birini kaynar su dolu tencereye atıp bana bunu atlatmamı söyleyene kadar. Hem de çok kibarca. Fransızca söyledi, bu da İngilizceye göre otomatik olarak daha iyi tınlamasını sağlıyor.

"Bayılacaksınız," diye söz veriyorum çocuklara, ama onlar henüz bana tam olarak inanmıyorlar. Yine de, Boston kremalı turtası için malzemeleri dikkatlice karıştırırken kalbim nostaljiyle doluyor. Bu, annemin bana küçükken öğrettiği tariflerden biriydi, çocukluğumdan kalma ve çok değer verdiğim bir parça.

“Anne, sana yardım edebilir miyim?”

Ve işte böylece, dünyam tamamen durdu.

Zayer'e aşağıdan bakıyorum, o da o iri mavi-gri gözleriyle bana bakıyor. Daha önce bana Anne demişti ve bu çok ilginçti. Geçen hafta teknedeyken bir kerelik bir şey olmuştu. Ama Anneciğim? Lanet olsun, Anneciğim?

Phaedra ve Sabrina benimle birlikte hareket etmeyi bırakıyorlar ve hormonlardan dolayı ağlamaya başladığımı biliyorum ama... Zayer az önce bana Anneciğim dedi. Mama değil, Anneciğim.

"Elbette, bebeğim," derken sesim titredi.

Şimdi hıçkırma krizine gireceğim, çünkü bunu söyledikten hemen sonra ağlama başlayacak.

Phaedra, karıştırma kabının içindekileri görebilmek için parmak uçlarında yükselirken, merakla gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, "Neden böyle ağlıyorsun?" diye soruyor.

"Zayer bana Anneciğim dedi."

"Biliyorum. Onu duydum."

Ah, Phaedra. Her zaman çok titiz ve kraliçe gibi.

"Bu benim için çok önemli," diyorum ona. "Teknik olarak annen değilim ve asla sahip olduğun annenin yerini almak istemem ama... hepinizin beni ikinci anneniz olarak düşünmenizi istiyorum."

"Yani, sana 'Anneciğim' dersek, bu 'Anneciğim' demekten farklı mı?" diye soruyor Sabrina ve yemin ederim ki, hormonlarım bunu savuşturacak kadar güçlü değil.

"Öyle. Eğer öyle düşünürseniz."

"Tamam." Omuz silkiyor çünkü bu Sabrina'nın tarzı. Her zaman ortalığı karıştırırken akışa ayak uyduruyor.

Phaedra'yı kazanmak hiç de kolay değil, ama bana dönüp o alev alev yanan yeşil gözleriyle dosdoğru gözlerimin içine bakıyor. "Anneciğim, annemden farklı."

Bayılmak üzereyim.

Başımı istemsizce salladım.

"Sanırım sana 'Anneciğim' diye seslenebilirim ve yine de bir annem olduğunu bilirim."

Aman Tanrım. Gerçekten gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. "Yapabilirsin."

"Bununla ilgili bir sorun yok mu? Çünkü çok ağlıyorsun, o yüzden emin değilim."

"Bununla fazlasıyla sorunum yok. Eğer sakıncası yoksa hepinizin bana Anne diye seslenmesini çok isterim. Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Pekala. Sana böyle sesleneceğim," diyor Phaedra, sanki dünyanın en büyük olayı değilmiş gibi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette, tatlım," diye yanıtlıyorum, ona bir çırpıcı uzatıp koyu kıvamlı hamuru karıştırırken elini yönlendiriyorum. Ağlamayı bırakmak için kendimi zorladım ama sarayın en yüksek kulesine koşup, üvey çocuklarımın bana Anne demek istediğini çatılardan haykırmak istiyorum. Bence bu, var olan her masaldaki kötü üvey annenin yerini tutar.

Sabrina ve Zayer de hevesle katılıyorlar, her biri sırayla karışıma malzeme ekliyor. Şarkı söylerken, dans ederken, yemek pişirirken ve hamur işleri yaparken onların kahkahaları ve heyecanları benimkine de karışıyor. İşte bu yüzden lanete inanmıyorum. Çünkü eğer bu aile lanetliyse, ben buraya nasıl geldim ve bu kadar şanslı oldum? İmkansız, değil mi?

Ama mutfakta birlikte çalışırken, Sebastian'la yeni bir bakıcı tutmamak konusunda konuşma fikri aklımdan çıkmıyor. Katılıyordum. Tamamen. Kesinlikle. Yüzde yüz aynı fikirdeydim.

Ama...son bir haftadır, yaşanan her şeyden sonra, çocuklarla birlikteydim. Ve...eski halime geri döndüğümü hissettim. Tanıdığım Bellamy'ye. Siyasi rakiplerinin etrafında dans eden ya da diğer kadınların kıskançlığıyla uğraşan Bellamy'ye değil.

Çocuklarla vakit geçiriyorum. Onlarla ve çok sevdikleri Arthur'la oynuyorum. Sebastian'ın son zamanlarda hem kraliyet görevlerini yerine getirmek hem de babamı kaybettikten sonra benim iyiliğimle ilgilenmek arasında büyük bir baskı olduğunu biliyorum. Konuyu açmak sadece stresini artırır, ancak bu değerli zamanları başkasıyla paylaşma düşüncesi beni çok üzüyor.

“Anne, sırada ne var?” diye soruyor Sabrina, beni düşüncelerimden uyandırarak. Çünkü bana anne demelerinin asla eskimeyeceğinden emin değilim.

“Şimdi de Margarite'nin ıstakozları hazırlamaya gönüllü olmasına şükrediyoruz, çünkü ben o kadar cesur değildim. Ama şimdi tüm etleri hazırladığımıza göre, ekmeklerin üzerine koyacağımız ıstakoz salatasını yapalım,” diye duyuruyorum, malzemeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken. Çocuklar yardım etmek için hevesle etrafıma toplanıyorlar ve onların coşkusuna gülümsemeden edemiyorum.

"Anne, ekmeğe tereyağı sürebilir miyim?" diye soruyor Zayer, gözleri heyecanla parıldayarak.

Yemin ederim, şimdi de beni ağlatmak için bu sözleri ortaya atıyorlar.

“Evet!” Belli ki duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum. “Çok fazla kullanmamaya dikkat et yoksa ekmek ıslanır,” diye uyardım ona küçük bir tereyağı bıçağı uzatarak ve çocuksu bir ustalıkla her dilime ince bir tabaka sürmesini izledim.

Phaedra ve Sabrina pişmiş ıstakozu doğrayıp biraz mayonez ve limon suyuyla karıştırırken ben de Boston yemeğimiz için her şeyin tam kıvamında olduğundan emin oluyorum. Çocuklar biz çalışırken heyecanla konuşuyor, günleriyle ilgili hikayeler anlatıyor ve Boston'daki favori yemeklerimin kökenleri hakkında sorular soruyorlar.

Phaedra, gözleri hayretle dolu bir şekilde, "Anne, bunların hepsini deden mi öğrendin?" diye soruyor.

“Bir bakıma öyle,” diye itiraf ediyorum. “Boston kremalı turtası annemin en sevdiğiydi, bu yüzden babamla birlikte doğum gününde yapardık. Ama balık çorbası ve ıstakozlu sandviçleri dışarıda yedik.” diye yanıtlıyorum, kalbim babama duyduğum özlemle sızlıyor. Ziyafetimizi hazırlamaya devam ederken, babamın mirasının bir parçasını çocuklarımla paylaşmak bana teselli veriyor. Sanki o hala bir şekilde bizimle, yemek ve kahkaha eşliğinde bağ kurarken küçük ailemize yukarıdan gülümsüyor gibi geliyor.

Boston üzerinde.

Sebastian'la bakıcı tutma konusundaki yeni isteksizliğimi konuşma düşüncesi içimi kemiriyor. Kolay bir konuşma olmayacağını biliyorum, ama çocuklarla geçirdiğim her anın kıymetini bilme arzum giderek artıyor. Un lekeleriyle kaplı, yemeklerinden gurur duyan mutlu yüzlerine bakarken, bu akşam huysuz kocamla konuşmaya karar veriyorum. Şimdilik ise, umarım ömür boyu sürececek anılar yaratacağım.

Sabrina, fırını kontrol ederken kaşlarını çatarak, "Ekmeklerin piştiğini nasıl anlıyorsunuz?" diye sordu.

“Gözünüzü onlardan ayırmayın,” diye tavsiye ediyorum. “Altın rengine dönüp çıtır çıtır olduklarında hazır olacaklar.”

“Anladım!” diye yanıtlıyor, mutfak sandalyesine çıkıp fırın kapağından içeri bakarken kararlılığı açıkça belli oluyor. Bu sırada Zayer, Boston kremalı turtamız için kremayı çırpmaya odaklanmış durumda. Kremanın nasıl bir araya geldiğine dair hem hayranlık hem de merakla bana bakıyor. Kahkahaları ve coşkuları odada yankılanıyor, anne babamın yokluğunun bıraktığı boşluğu dolduruyor. Bu Cuma gecesi yemek pişirme ve film izleme ritüeli, basit bir aile geleneğinden çok daha fazlası haline geldi. Beni geçmişimle bağlayan bir can simidi oldu.

Birdenbire, gözüme bir hareket çarpıyor. Yaramaz gelincikimiz Arthur, mutfığa fırlıyor, küçük patileriyle yere dökülen unu kaldırıyor.

"Arthur!" diye haykırdım, kahkahamı tutmaya çalışarak.

"Arthur!" diye bağırdılar üç çocuk da, gözleri beklenmedik ziyaretçi karşısında sevinçle parlıyordu.

"Yakala onu!" diye ciyaklıyor Sabrina ve bir anda mutfığın içinde o minik kasırgayı kovalamaya başlıyorlar.

"Dikkat edin çocuklar!" diye sesleniyorum arkalarından, biliyorum ki bu boşuna. Kovalamacanın heyecanı onları ele geçirmişti ve artık onları

durdurmanın imkanı yoktu. Zaten en sevdikleri eğlence, Arthur'u sarayda kovalamaktı.

"Arthur, geri gel!" diye bağıyor Zayer, bir türlü yakalayamadığımız evcil hayvanımızı yakalamak için masanın altına dalarken.

"Çabuk, o tarafa gidiyor!" diye talimat verdi Phaedra, kiler yönünü işaret ederek. Çocukların kahkahaları odayı doldururken, daha önceki mutfak işlerini bir anlığına unutup onun peşinden koştular.

"Yakalandın!" diye zaferle bağırdı Sabrina, bir yığın tencerenin arkasından Arthur'u nazıkçe ellerinde tutarak çıkarken. Arthur'un küçük gözleri endişeyle parlıyordu ve kendinden oldukça memnun olduğu belliydi.

"Harika yakaladın, Sabrina," diye övdüm, tüylü dostumuza veya yemeğe hiçbir zarar gelmediğini görünce içim rahatladı. Bu yemeği asla yeniden yapmayacağım. Başlangıçta düşündüğümde çok daha fazla iş olacak.

Phaedra, Arthur'ın başını nazıkçe okşarken, "Arthur bu akşam bizimle kalıp filmi izleyebilir mi?" diye sordu, gözleri adeta yalvarır gibiydi.

"Elbette," diye onayladım, küçük yaramaza duydukları sevgiye gülümseyerek. "Ama önce şu dağınıklığı temizleyelim, sonra da akşam yemeği vakti. Ve hayır, sormadan önce söyleyeyim, Arthur akşam yemeğinde bize katılamaz."

Bu talimat karşısında homurdandılar ama çabucak atlattılar. Hep birlikte mutfağı toparlamaya ve Boston temalı ziyafetimize son rötuşları yapmaya koyulduk. Ancak, kahkahalarımız ve yemek pişirme telaşımız arasında, zemini kaplayan ince un tabakasını fark etmemiştim. Süpürgeyi almak için mutfağın diğer ucuna doğru dönerken, ayağım tozlu zeminde kaydı ve yere doğru yuvarlandım.

Kollarım kontrolden çıktı. Bacaklarım titredi. Bileğim burkuldu. Ve yanıma sertçe düştüm.

"Ah!" diye bağırdım, bileğimden ve kalçamdan geçen keskin bir ağrı hissettim. Bir elim içgüdüsel olarak büyüyen karnıma gitti, hamileliğimle ilgili endişem diğer tüm rahatsızlıkların önüne geçti. Kalçamı sertçe yere çarptım, karnıma değil, ama hemen yere yuvarlandım ve sanki sönmesini bekliyormuş gibi karnıma baktım.

"Anne!" diye haykırdı Sabrina, korkmuş gözlerle yanıma koşarak.

"İyi misin?" diye soruyor Zayer, sesi ve çenesi titreyerek.

“İyiyyim,” diye onları hızla rahatlattım, ancak ayak bileğimdeki ağrı ve yanıma çarpma korkusu yüzünden gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. “Sadece una bastım, hepsi bu.” Kahretsin. Şu an kendimi kaybedemem ama... düşüş şeklim... yere çarpma şeklim. Hafif bir kramp geçirmeme rağmen sakinleştirici bir nefes aldım. “Phaedra,” diye nefes verdim, sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak. “Lütfen gidip babanı çağırır mısın?”

“Tamam anneciğim,” diye başını salladı, yüzü endişeden solgunlaşmıştı, sonra mutfaktan fırlayarak çıktı.

“Sevgililerim,” diye fısıldıyorum Sabrina ve Zayer'e, endişeyle üzerime eğilmiş, karnıma ve şişmiş ayak bileğime bakıyorlar. En azından takip bilekliğini taktığım ayak bileğim değil, yoksa derimi keserdi. “Her şey yoluna girecek.” Umarım.

Sabrina karnıma dokunarak, “Bebekler iyi mi?” diye soruyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum. Çünkü iyi olup olmadıklarını bilmiyorum. Kas ağrısı olabilir—bunu biliyorum—ama yan tarafımda kasılmalar oluyor.

Daha iyi bir oturma pozisyonuna geçmeye çalışıyorum ama burkulmuş bileğim harekete isyan edince acıdan kıvranıyorum. Acı çok şiddetli, alnımda ter damlaları oluşuyor. Ama her şeyden çok, karnımdaki bebeklerim için korkuyorum, düşmemden zarar görmemeleri için dua ediyorum.

İki dakika bile geçmeden Sebastian odaya koşarak girdi. “Bellamy,” diye bağırdı. “Bebeğim, ne oldu?” Bana doğru koşarken sesi panikle doluydu, Phaedra da hemen arkasından geliyordu.

Zoraki bir gülümseme ve sesime biraz sakinlik katmaya çalışıyorum. “Sebastian,” diye fısıldıyorum, onu görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. “Unda kayıp düştüm. Sanırım ayak bileğimi burkmuş olabilirim.” Ve yaklaştığında, yüzü tam karşımda, “Kalçamı ve vücudumun yan tarafını da çarptım,” diyorum.

Bana göz kırptı. “Bakayım,” diye emretti, yüzü endişeyle doluydu yanıma diz çökerken. “Kramp veya başka bir şey var mı?”

Dudaklarımı ısırıp ona ani bir baş sallamasıyla karşılık verdim, keşke karnımda bebeklerin hareketlerini daha çok hissedebilecek kadar ilerlemiş olsaydım diye düşündüm. Keşke onları şimdi hissedebilseydim de iyi olduklarını bilseydim. Hafif kıpırtı ve kabarcıklar hissettim, hepsi bu, ve bu da henüz tutarlı veya sık olmadı.

Gözlerinde korku belirliyor, ama bu korku hızla yerini kararlı bir tutuma bırakıyor. "Seni koruyorum." Nazikçe ellerini ayak bileğimin üzerinde gezdiriyor, oluşmaya başlayan şişliği değerlendiriyor. "Acıyor mu?" diye soruyor, hassas bölgeye hafifçe bastırırken.

"Ah, evet," diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak.

"Tamam, kıpırdama," diye emretti yumuşak bir sesle, gözleri karanlıktı. "Hemen doktoru çağıracağım."

"Çocukların bunu görmesini istemiyorum," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Bana 'Anneciğim' diyorlardı. 'Anneciğim'den farklı olduğunu söylediler. Ve bu koca Boston yemeğini hazırlamama yardım ettiler. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Ah, bebeğim." Sebastian'ın mavi-gri gözleri gözlerime kenetlendi ve dudaklarımı öpecekmiş gibi yaklaştı, ama durup alnımı öptü, bu da kaşlarımı çatmamı sağladı. "Sorun değil. Söz veriyorum. Akşam yemeği mahvolmayacak ve hepimiz yiyeceğiz. Ama seni ve bebekleri muayene ettirmemiz gerekiyor. Seni daha rahat bir yere götüreyim."

Cevabımı beklemeden, beni dikkatlice kucağına aldı ve son derece özenle kollarına sardı. Vücudunun sıcaklığı ve kollarının beni saran güvenli kucaklaması, bu anda ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir şekilde bana teselli verdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım usulca, mutfaktan çıkıp büyük merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. Çocuklar arkamızdan koşuşturdular ve kalbim sıkışsa da onlara elimden geldiğince güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım.

Salon yumuşak bir ışıqla aydınlatılmıştı, akşam güneşinin altın rengi parıltısı büyük pencerelerden içeri süzülüyordu. Sebastian beni yumuşak kanepeye nazikçe yerleştirdi, rahat etmemi sağlamak ve ayak bileğimi yükseltmek için minderleri ayarladı.

Yan tarafımda bir sızı hissettim ve nefesimi hızla içime çektim, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bu nedir?" diye soruyor.

Nefesimi verip başımı salladım. Söyleyemiyorum. Düşünmekte bile zorlanıyorum.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye bağırdı Althea, odaya girerken sesi titriyordu. Gözlerim açıldı ve onun gözleriyle buluştu, ama hayata tutunmak üzereydim ve o bunu yüzümden anlıyordu.

“Mutfakta ayağım kayıp düştüm. Bileğimi burktum ve... yanıma doğru düştüm.”

“şimdi doktorunuzu arayacağım.” Telefonunu çıkarıp hızlıca bir arama yaptı.

Sebastian yanıma oturdu, elimi tuttu ve gözlerime baktı. "Anne?"

Hıçkırarak ağladım, yüzümü omzuna yaslayıp başımı salladım. "Anne."

“Ah, aşkım.” Başımın tepesini öpüyor, eliyle beni sıkıca kucaklıyor.

"Üzgünüm."

"Bir daha özür dilersem, doktordan onay alır almaz kışına bir güzel şaplak atarım."

Zoraki bir kahkaha attım. "Sence sana karını dövmen için izin verecekler mi?"

“Eğer onlara bir taneye ihtiyacım olduğunu söylersem, o zaman evet.”

Ona sokuluyorum. "Eminim her şey yolundadır," diye ısrar ediyorum, o da endişeyle parmaklarını koyu saçlarımın arasından geçirirken onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Emin olana kadar endişeleneceğim," diye itiraf ediyor, endişeli gözleri benimkilerle buluşurken sevgiyle doluyor. Ama onda başka bir şey daha var. Bir sertlik hakim oluyor. Ya da belki de yeniden şekilleniyor demek daha doğru olur.

Althea, "Beklemedeyim," diye yakınıyor.

“Lanet olsun,” diye çıkıştı Sebastian. “Onu hastaneye götürüyorum. Javier önceden arasın ama artık yola koyuluyoruz, konu kapandı.”

“Hastaneye ihtiyacım yok—”

Canavar bana hırladı. "Sana ya da doğmamış çocuklarımıza bir şey olmasını düşünmeye bile katlanamıyorum. Bu bir seçim değil."

Sonra ayağa kalktı ve beni tekrar kaldırdı, hızlı adımlarla garaja doğru taşıdı, tam o sırada bir kramp daha geçirdim.

Hastaneye kadar olan tüm yol boyunca kendimi akşam yemeğini düşünmeye zorluyordum. Çocukların bana Anne dediğini düşünüyordum. Bileğimdeki ağrı ve ara sıra yanımdan geçen kramplar dışında her şeyi düşünebiliyordum.

Sebastian sessiz, yola odaklanmış, elleri direksiyonu sanki arabadan söküp yüz kilometre uzağa fırlatacakmış gibi sıkıca kavramış. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum ama... belki o da korkuyor. Belki de her şey bundan ibaret.

"Her şey yoluna girecek." Ve bu sözleri sadece bir ifade olarak değil, bir dua olarak, ikimiz için de bir yalvarış olarak söylediğimin farkındayım.

"Şüpheleriniz var, kraliçem."

Onun beni ne kadar iyi çözdiğünü hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Öyle yapmamaya çalışıyorum ama olumlu kalmalıyız."

Derin bir nefes aldı, yüzündeki keder ifadesi paramparça olmuştu. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Derin bir nefes daha. "Özür dilerim."

Bunu kaldıramadığım için başımı salladım. "Yapma. Bunu yapma."

Çenesi kilitlendi, gözleri yola dikildi. "Bunu hissetmediğini söyle bana. Bunun gerçek olmadığını nasıl açıklayabilirsin?"

Çenem titriyor, yumruklarım sıkılıyor, bir kramp daha vuruyor. Henüz on altı haftalık hamileyim. "Lanet diye bir şey yok."

Bana acıyan, hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Bir zamanlar ben de buna inanıyordum. Babam neredeyse gözlerimin önünde öldürüldükten sonra bile. Desta gittikten sonra bile. Sonra Nora'nın helikopteri çocuklarımın tam önünde gökyüzünden düştü."

Bunu kaldıramadığım için tekrar başımı salladım. "Bunu Samil yaptı. Lanet değil."

"Samil lanetin bir parçasıydı. Nora'yı öldürdü. Seni neredeyse öldürüyordu. Beni de neredeyse öldürüyordu." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Uyandığımda seni başucumda görünce, lanetin yok olduğuna yemin ederdim."

"Peki ya şimdi?"

"Artık ondan kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Ve korkarım ki intikamcı pençeleri bir kez daha bize saldırmak için can atıyor." Bunu söylerken yıkılıyor. Tam önümde yıkılıyor. Bu adam, tanıdığım en güçlü adam.

Bu lanet...gerçek bir şey değil.Gerçek olamaz.

Ama... son zamanlarda birden fazla kez, bu düşüncelerin zihnime sızmasına engel olamıyorum. Babam öldükten sonra da engelleyememiştim. Bunu atlatmaya çalışıyorum. Hayır. Bunu yapamam.

"İnsanlar kayar, Sebastian. İnsanlar her zaman düşer."

"Seni hayatıma hiç sokmamalıydım."

Ve işte böylece kalbim paramparça oldu. Tamamen yıkıldı.

Çünkü biliyordum. İçimde bir yerlerde, onun buna inandığını biliyordum. Bir kısmının benden pişmanlık duyduğunu biliyordum. Babam öldüğünde gözlerinde bunu gördüm ve hemen öncesinde mutfak zemininde otururken de gördüm. Bu lanetin bana geleceğini düşünüyor ve bunun için kendini suçluyor.

Bütün bunların sorumluluğunu kendine yüklüyor.

Pencereye doğru döndüm, artık konuşamıyordum ya da gözyaşlarımın dökülmesini durduramıyordum. Ayak bileğimdeki acı, kalbimi parçalayan acının yanında hiçbir şeydi.

Messalin'in acil servisine denk gelen yere vardığımızda Sebastian yine oradaydı, beni kaldırıyordu. Ona bakmıyordum, gözlerine bakamıyordum. Acı çok fazlaydı, ama o beni zorlamıyordu ve "Özür dilerim" veya "Bunu

kastetmedim" veya "Sadece korktum ve aşırı tepki verdim" gibi bir şey de söylemiyordu.

Beni kapıdan içeri götürüyor ve kendimi gülünç hissediyorum. Kaybolmuş ve yalnızım ve ellerinin üzerimde olması en kötü işkence biçimi.

"Beni indir," diye sertçe emrettim, öyle ki adam irkildi ve şaşkınlıkla bana baktı. "Hemen."

"Bellamy—"

"Şimdi dedim."

Girişin önünde sıralanmış rastgele bir tekerlekli sandalye bulup beni içine oturttu ve kayıt bölümüne doğru götürdü. Sadece Javier'in bizi önceden haber vermiş olması gerek çünkü birdenbire etrafımda bir sürü doktor, hemşire ve hastane güvenlik görevlisi belirdi.

"Majesteleri, sizin için bir oda hazırladık."

Söyleyebildiğim tek şey "Teşekkür ederim" oldu.

Beni parlak ışıklı bir odaya—travma odası olduğunu fark ediyorum—tekerlekli sandalyeyle götürüyorlar ve sedyeye yatırıyorlar. Sebastian kapının yanında duruyor, gözleri yüzüme dikilmiş ama ona bakmak istemiyorum, bu yüzden onun yerine doktora odaklanıyorum. Bana sorduğu sorulara. Bana yardım eden hemşireye.

"Majesteleri—"

"Bellamy," diye doktoru düzeltiyorum ve Sebastian'ın kaşlarını çatıldığını göz ucuyla fark ediyorum, ama böyle bir açıklama yaptıktan sonra ne bekliyor ki?

Doktor nazıkçe, "Bellamy," diye tekrarladı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Düşüşümün detaylarını anlatacağım.

"Hiç kramp geçirdiniz mi?"

Başımı salladım ve Sebastian'ın kendi kendine Latince küfrettiğini duydum.

"Pekala, sizi muayene edelim. Hamileliğiniz nedeniyle, mecbur kalmadıkça ayak bileğinizin röntgenini çekmek istemem, ancak şimdilik ultrason yapmak istiyorum. Vajinanızdan herhangi bir kanama veya sıvı sızıntısı oldu mu?"

Başımı sallayıp omuz silktim. "Hiçbir şey fark etmedim ya da hissetmedim."

"Hızlı bir kontrol yapalım."

Sebastian, sınav sırasında yanımda olmak istercesine bana doğru yaklaşıyor ve ben de ona bakıyorum. "Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Başını salladı, yüz ifadesi sertleşti. Buna kızgındı ama ben zaten kızgındım, o yüzden umurumda değildi. "Gitmiyorum."

Oda sessizleşiyor, doktorlar ve hemşireler gözle görülür şekilde rahatsız oluyor ve ben durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. "O zaman sen orada kal."

Homurdanıyor ama söylenenleri yapıyor.

Doktor taytımı aşağı kaydırıp hızlıca bir kontrol yapıyor. "Kan veya sıvı yok."

"Öyle düşünmemiştim," diyorum, o da bana onları tekrar yukarı kaydırmamda yardımcı oluyor, ancak ultrason için beni aşağı indirirken kalçalarımın üzerinde düşük bir konumda tutuyorlar.

Büyük makineyi içeriye getirip ışıkları kısıyorlar. İçerisi çok sessiz, rahatsız edici derecede sessiz ve aklımdan geçen tek şey son ultrason muayenem. Çok mutluydum. Çok heyecanlıydım. Sonra her şey altüst oldu ve şimdi ne göreceğimden çok korkuyorum.

Doktor, sedyenin yanındaki tekerlekli tabureye oturup karnıma ve sondaya ılık kayganlaştırıcı sıkıyor. "Bakalım nasıl gidiyor."

Probu karnımın üzerine yerleştiriyor ve ekran birden canlanıyor; hareket ettirdikçe bir sürü anlaşılmasız görüntü beliriyor, sonra tek bir noktaya odaklanıyor. Makinenin klavyesine tıklıyor ve görüntü büyüyor.

"İşte ikizlerin, Bellamy."

Ekranda hareketlerini, kalp atışlarını gördükçe yanaklarımdan yakıcı gözyaşları süzüldü.

"Kalp atışları güçlü ve iyi görünüyorlar, ancak bazı kasılmalar yaşıyorsunuz."

Yüzümü siliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Size biraz sıvı vereceğiz, dinlenmenizi sağlayacağız ve durumunuzu takip edeceğiz. Verebileceğimiz ilaçlarımız var, ancak kasılmalar güçlü değil ve bebekleri etkilemiyor, bu yüzden şimdilik ilaç vermeyi ertelemek istiyorum. Bir ortopedi doktoru gelip ayak bileğinizi muayene edecek."

"Pekala. Teşekkür ederim."

"O aşağı inene kadar size biraz mahremiyet tanıyacağız, ancak kasılmaların kendiliğinden durup durmadığını izleyebilmek için karnınıza bu monitörü yerleştireceğiz."

Başımı salladım ve karnıma iki kayış taktılar. Birinci kayışa bebeklerin kalp atış hızlarını izlemek için iki prob, diğerine de kasılmalarımı takip etmek için bir prob takıldı.

Sonra hepsi odadan çıktı ve sadece ben ve Sebastian kaldık.

"Üzgünüm."

"Siktir git."

"Beni mi sikiyorsun?" İnanamıyor, ama nedenini hayal bile edemiyorum. "Bunu kastetmedim Bellamy. Tanrım." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olası hamile karım düştü."

"Keşke sahip olmasaydım dediğiniz hamile eşinizi mi kastediyorsunuz?"

Latince küfürler savurarak yavaşça bana yaklaştı. "Bunu kastetmedim," diye söz verdi, sesi yumuşayarak. "Kendimi..." diye homurdandı. "Bir hırsız gibi. Bir canavar gibi. Daha iyisini bilen ama yine de seni hayatına sokan kötü bir adam gibi. Bencilce seni istedim ve kendimi durdurmadım. Aşık oldum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anından pişman değilim, kesinlikle de senin karım olmandan pişman değilim. Ama sana zarar gelmesine sebep olabileceğim için nefret ediyorum."

"Senin sayende düşmedim. Ben düştüm."

"Buna asla inanacağımı sanmıyorum, özellikle de sen burada hastanede, karnında monitörlerle otururken." Doktorun az önce oturduğu tabureye çöker. "Seni ya da ikizleri kaybedersem hayatta kalamam. Bunu atlatamam ve korkuyorum. Bu, Nora'nın helikopteri düştükten sonra beni saran aynı korku; çocuklarımın korunması için dünyadan kendimizi soyutlamaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Nişan yüzüğümü parmağına taktığım andan itibaren senin için birbiri ardına olaylar yaşandı. Samil, baban ve basınla uğraşmak. Şimdi de bu. Seni seviyorum ve sana acı veriyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Hamile olmasaydım, benden boşanır mıydın?"

Bir an sessiz kalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Seni güvende ve koruma altında tutmak için her şeyi yapardım, ama sen yanımda olmadan uyanmayı da hayal edemiyorum. Belki de beni en çok korkutan şey bu. Sana benden kaçmanı söylemek istiyorum, ama çok bencilim, bu yüzden o kelimeleri asla ağzımdan çıkaramıyorum."

"Koşmama gerek yok. Üçümüz de gayet iyiyiz."

Çenemi avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Böyle kalacağına söz ver," diye yalvarıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. "Söz veriyorum."

Sanki anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. Sanki benim ve bizim için artık çok geçmiş gibi ve kalbimde bir korku kıvılcımı çakıyor. Ama ne yapabilirim? Korku içinde yaşayamam. Kendimi bir odaya ya da saraya kilitleyip dünyadan soyutlayamam. Bu benim karakterime uymuyor.

Bunu dile getirmiyor ama içimde beni özgür bırakma isteğini hissedebiliyorum.

Ve bu beni korkutuyor.

"Bir bakıcı tutmamızı istiyorum," diyor. "Biliyorum, sen isteksizsin ama en azından bir süreliğine biraz rahatlaman gerekecek ve ben de sana ek yardım sağlamak istiyorum."

"Sana çok kızgıyım."

"Buna hakkınız tamamen var."

"Lanet yüzünden değil, aptal herif, ama söylediklerin yüzünden."

"Biliyorum."

"Beni seviyorsun ama benden pişmanlık duyuyorsun."

"Sen benim başıma gelen en güzel şey olduğun için senden pişman olmam imkansız."

"Bir daha böyle bir şey söylersen, kalbimin seni affedeceğinden emin değilim," diye uyarıyorum.

Başını öne eğiyor, alnı göğsüme yaslanıyor ve kolları omuzlarıma sarılıyor. Başka hiçbir şey söylemiyor ve kalbim göğsümde hıçkırıyor. Sözlerinin gücünü hissediyorum. Söylediklerinin ve söylemediklerinin gücünü. Bana bunları bir daha söylemeyeceğine dair söz vermiyor çünkü bence içten içe beni ondan uzaklaştırmak, ondan kurtarmak istiyor.

Eğer öyle yaparsa ne yapacağımı bilmiyorum.

Kasılmalar kendiliğinden durdu ve ertesi gün hastaneden taburcu edildim. Sebastian yanımda kaldı ve bir an bile yanımdan ayrılmadı, ama aramızda bir çatlak var. İkimizin de nasıl dolduracağını bilmediği bir çatlak. Bir yanım sadece zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyor. Eğer kolay bir dönemden geçerse, her şey yoluna girecek.

Eve geldiğimde "Hoş Geldin Anneciğim" yazılı tabelalar, bol bol sarılma, kucaklama ve karnıma öpücükler vardı. Sebastian onlara bana karşı nazik olmaları gerektiğini söyledi. Rowan ise mesafesini koruyor gibi görünüyor ve Sebastian'ın ona ne söylediğini merak ediyorum. Rowan daha önce lanete hiç inanmamıştı, ama sanırım karanlık tarafa geçti.

Bu benim kimliğim değil. Hayatımı böyle yaşamak istemiyorum.

Ve herkes için durumu iyileştirmenin, onlara lanetin olmadığını kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım.

İşte bu yüzden, iki gün sonra bileğim normale döndüğünde, ben de kendimi normale dönmeye zorluyorum. İnkâr şemsiyesi altında yaşadığımın tamamen farkındayım. Babamın ölümünden beri onun süitine girmedim. Sarayın o bölümünden veba gibi kaçınıyorum. Ama hayat herkese böyle şeyler yaşatırken, başımıza gelenlerin görünmez, kötü niyetli bir gücün parçası olduğuna inanmayı reddediyorum.

Son birkaç ay gerçekten çok zor geçti, hepsi bu, ama bunun ortasında bir de mucizeler yaşandı.

Çocuklar mutlu ve sağlıklılar. Arthur'u çok seviyorlar. İkizler sağlıklı ve iyi görünüyorlar. Yani kötü olanın bile iyi yanları var ve ben iyiyi kötünün lehine göz ardı etmeyi reddediyorum.

Bunun üzerine Charlotte ile görüşmeyi kabul ettim.

Sebastian sürekli kendime bakmam konusunda beni uyarıyor ve her şeyi tek başına yapan bir anne olmak istesem de, sağlıklı bir hamilelik geçirmek ve babamın adına bursu başlatmak istiyorsam bunu yapamayacağımı biliyorum.

İşte buradayım.

Sarayımıza ve hayatımıza girebilecek bir kadınla tanışmak üzereyiz.

Bu düşünceyle ağır meşe kapıda tereddüt ettim, kalbim birden göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. İçimde bir parça hâlâ bir yabancıyı evimize alma fikrine direniyordu. Ama Sebastian'ın yardıma ihtiyacımız olduğuna dair pek de nazik olmayan ısrarını görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

"Sadece bir toplantı," diye mırıldandım kendi kendime, Sebastian'ın çalışma odasının süslü kapı koluna uzanıp çevirirken.

"Ah, Majesteleri!" Kapı açıldığında beni neşeli bir ses karşıladı; otuzlu yaşlarının başında, nazik bir gülümsemeye ve ışıldayan gri gözlere sahip bir kadın belirdi. Benden çok daha iyi bir şekilde reverans yaptı ve elini uzattı. "Ben Charlotte. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Merhaba," dedim elini sıkarken ve gülümsememin sandığımdan daha doğal olduğunu fark ettim. Onun sıcaklığı beni anında rahatlattı. "Lütfen bana Bellamy deyin. Umarım sizi uzun süre bekletmedim."

"Hayır, hiç de değil. Sadece bu muhteşem kitaplara bakıyordum. Sanırım hepsi ilk baskı."

"Öyleler." Sonra gülüyorum. "Aslında, kralla ilk tanıştığımda, beni birini karıştırırken suçüstü yakaladı."

Gözleri irileşti. "Ah. Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla bu pek iyi sonuçlanmadı."

"Hayır. Kesinlikle değil."

Gülerek, "Onunla bir kere, daha gençken, belki on iki yaşlarındayken tanışmıştım. Hatırladığından şüpheliyim ama babama, hayatımda gördüğüm en ürkütücü adam olduğunu söylediğimi hatırlıyorum; babamın kim olduğunu düşünürsek bu çok şey ifade ediyordu." dedi. Sözleri ağzından kaçtıktan hemen sonra elini ağzına götürüp kızardı. "Çok özür dilerim. Umarım kaba veya saygısızca gelmemiştir."

Başımı sallayarak onu geçiştirdim. "Hiç de değil. Kesinlikle hayatımda karşılaştığım en korkutucu adamdı."

"Ah, neyse ki." Güldü ve kendini küçümseyen bir şekilde başını salladı. "Ne demek istediğimi anladım."

"Evet. Bir şeyler içmek ister misiniz? Su, çay veya kahve?" diye soruyorum otururken, ne kadar rahat bir insan olduğunu fark ederek.

"Çay harika olur, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor ve ben ayağa kalkınca donup kalıyor. "Aa, durun bir dakika. Siz kraliçesiniz. Çayı ben getirmem gerekmez mi?"

"Bunu yapmaktan hoşlanıyorum," diye onu temin ediyorum, Sebastian'ın buradaki barına gidip ona bir fincan kahve hazırlıyorum, sonra da kendime bir su alıyorum çünkü kafein kalbimi sanki maraton koşuyormuşum gibi hızlandırıyor.

Ona çayını doldururken, istemsizce onu inceliyorum. Özgeçmişini okudum ve benden yaklaşık on yaş büyük olmasına rağmen, geçmişlerimiz çok benzer. Tek başına babası tarafından büyütüldükten sonra üniversiteye gitmek ve yurt dışında İngilizce öğretmenliği yapmak. Bu durum onu bana biraz daha yakın kılıyor.

"Peki, çocuklarla çalışma deneyiminizden bahseder misiniz?" diye sordum, porselen fincanı ona uzatarak.

"Ah, şey," diye başlıyor Charlotte, fincanını sehpaye bırakmadan önce bir yudum çay içerek. "Kendimi bildim bileli çocuklarla çalışıyorum. Daha gençken komşularımın çocuklarına bakıcılık yaparak başladım ve daha sonra üniversitede okul öncesi eğitim okudum. Ondan sonra birkaç yıl Fransa'da anaokulu öğretmenliği yaptım ve ardından İngilizce öğretmenliğine geçtim."

"Gençliğimin büyük bir bölümünü Fransa'da geçirdim, daha sonra üniversite için Messalina'ya geldim. Peki sizi oraya öğretmenlik yapmaya iten neydi?" diye merakla sordum.

"Hayatımın tamamını Messalina'da geçirdim ve yeni bir yere, yeni bir ülkeye, dilini konuştuğum bir yere taşınma fikri bir macera gibi geldi. Ayrıca üniversiteden sonra bir adamın peşinden oraya gittim, bu da işime yaradı."

Hafifçe kıkırdadım. "Artık birlikte değil misiniz?"

"Hayır." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekledi: "O yıllar önce bitti, ama Fransa'yı o kadar çok sevdim ki kaldım. Gerçekten harikaydı. Çocuklar öğrenmeye çok hevesliydi ve kültür çok güzeldi. Özellikle yemeklerini çok

sevdim. Messalina'dakilere benziyor ama aynı zamanda farklı da. Kruvasanlar, peynirler, şaraplar... Büyülü bir yer ve bence herkes hayatında en az bir kez deneyimleme şansına sahip olmalı.”

“Katılıyorum,” diye haykırdım. Onun coşkusu bulaşıcıydı ve bir an için, taze ekmek kokusunun havayı doldurduğu, şirin bir Fransız sokağında elimde bir kitapla dolaştığım gençlik yıllarıma geri döndüm. “Messalina'ya geri dönmenize ne sebep oldu?”

Bir an gözlerinde bir şey parladı, ama o kadar çabuk geçti ki, gördüğümünden bile emin değilim. “Eve dönme zamanı gelmişti. Babamı ve ülkemi özlemiştim ve yeni bir şey arıyordum. Genç zihinlere eğitim vermek çok ödüllendirici bir deneyim,” diye devam ediyor Charlotte, gözleri tutkuyla parlayarak. “Bir çocuğun yeni bir kavramı nihayet kavradığı veya yeteneklerine güven kazandığı o ‘aha’ anını izlemek gibisi yok. Ama sınıfta olmayı ne kadar çok sevsem de, sanırım bir süre ara vermeye de ihtiyacım vardı.”

Bunu anlıyorum. Onu dinlerken istemsizce gülümsüyorum.

O bana çok benziyor ve biraz daha büyük olmasına rağmen, bu kadar çabuk bağ kurduğum başka kimseyle tanışmadım. Althea var, ama o da benden çok daha büyük ve Sebastian'ın teyzesi. Charlotte'ta her şeyin yolunda gideceğine dair bir his uyandıran bir şey var. Çocuklarımızın onun bakımında güvende ve mutlu olacaklarına inanıyorum.

Hissettiğim direnç neredeyse tamamen yok oluyor, yerini umut ve olasılık duygusu alıyor.

"Çocuklara olan sevginiz gerçekten çok belirgin," diyorum ona, sesim samimi. "Ve bence bu, herhangi bir aileye, özellikle de bizim özel durumumuz göz önüne alındığında, bakacak biri için çok önemli."

“Teşekkür ederim, Bellamy,” diyor yanakları hafifçe kızararak. “Katılıyorum. Özellikle kraliyet ailesine karşı güçlü bir sadakat ve sorumluluk duygusuyla büyüdüm. Babam hayatını buna adadı ve bana da aynı değerleri aşıladı.”

İçeceklerimizi yudumlarken ve çocuklar hakkında sohbet ederken, bu nazik, biraz da sakar kadının dünyamızın bir parçası olması fikrine giderek daha çok alıştığımı fark ediyorum. Ve zihnimin bir köşesinde hâlâ şüpheler ve korkular fısıldayan küçük bir ses olsa da, Charlotte ile hissettiğim bağı inkar edemem.

"Çocuklarla tanışmak ister misiniz?" diye sordum, sonunda sohbetimizde bir duraklama yaşandığında; çünkü sohbetimiz kendi kendine

bir hayat kazanmış gibiydi.

Yüzü aydınlandı. "Onur duyuyorum."

Charlotte'ı sarayın içinden geçirerek kütüphanenin üçüncü katına çıkarıyorum. Burası sadece benim değil, çocukların da sığınağı oldu. Artık burada vakit geçirmeyi çok seviyorlar. Althea pencere kenarında kitap okurken, Phaetra ve Sabrina resim sehparlarında resim yapıyorlar. Zayer Legolardan dinozor olabilecek bir şey inşa ederken, Arthur da lastik bir topla oynuyor, topu ileri geri vurup sonra da yere seriyor.

"Merhaba canlarım," diye sesleniyorum. "Sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Charlotte onları "Bonjour, mes petits" diye selamlıyor, sesi sıcak ve melodik. Yanlarına doğru yürüyor ve birkaç adım ötede duruyor, ki bunu takdir ediyorum.

"Merhaba," diye resmi bir şekilde selamladı Phaetra, tıpkı geleceğin kraliçesi gibi. "Ben Alarie hanedanından Prenses Phaetra. Bu benim küçük kız kardeşim Sabrina, küçük erkek kardeşim Zayer ve evcil gelincikimiz Arthur."

Charlotte onlara reverans yaparak, "Merhaba," dedi. "Hepinizle tanışmak çok güzel. Bana ne resmettiğinizi gösterebilir misiniz?"

Phaetra bana bir bakış attı ve ben başımı salladım, ama Sabrina bana sormaya bile tenezzül etmedi. Bu hiç de şaşırtıcı değil.

"Arthur'un okyanusta yüzerkenki halini resmediyorum. Bunu seyahatimizde yapmıştı."

"Ne kadar eğlenceli. Eminim bu işte çok iyiydi."

Sabrina ciddiyetle başını salladı.

"Peki ya siz, Majesteleri? Ne resmediyorsunuz?" diye sorar Phaetra'ya; Phaetra da sarayda yaşayan bir prenses hakkında bir hikaye anlatmaya başlar.

Althea yanıma gelip durdu ve bana baktı. "Buraya kadar gelebildi. Bu kadar uzağa gidebileceğinden emin değildim."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye itiraf ettim alçak sesle, sadece o duyabilsin diye. "Ama onu seviyorum. O... bana kendimi hatırlatıyor."

Charlotte, Zayer'in yanına yere çömelir. "Bana en sevdiğin oyuncakları gösterebilir misin?"

Onu hevesle oyuncaklarla dolu kutuların olduğu duvara doğru sürükledi ve kutuları birer birer açmaya başladı. Arthur yanına koştu, onu kokladı ve sonra sırtına tırmandı.

“Arthur!” diye azarladım.

"Sorun yok," diye beni temin etti, onu kucağına alıp önüne yere koydu.

Sabrina, yüzü ışıldayarak, "Arthur senden hoşlanıyor!" diye duyurdu.

Charlotte, Arthur'ın başını nazikçe okşayarak güldü. "Çok sevimli bir küçük yaratık," dedi, gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra tekrar çocuklara odaklandı.

Charlotte'ın her çocukla ne kadar zahmetsizce iletişim kurduğunu fark etmeden edemiyorum. Sabrina, Arthur'un maceralarını anlatırken dikkatle dinliyor, Phaedra en son çizimlerini gösterirken cesaretlendirici bir şekilde başını sallıyor ve Zayer'in dinozorunu yapmasına katılıyor.

Önümde gelişen sahneye o kadar dalmıştım ki, Sebastian'ın odaya girdiğini, omzuma nazikçe elini koyana kadar fark etmedim.

“Görünüşe göre ona oldukça ısınmışlar,” diye mırıldandı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değişiyordu. Hastaneden eve döndüğümüzden beri bana bu kadar yakın olmamıştı. Başımı salladım, şahit olduğum şeyin sonuçlarını düşünürken dudağımı ısırdım.

“Majesteleri.” Charlotte ayağa kalkıp reverans yaptı, yanakları hafifçe kızardı. “Bugün beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim.”

Sebastian yanına gidip elini sıktı. "Memnuniyet bizim için de büyük. Hoş geldiniz. Babanızı tüm hayatım boyunca tanıyorum."

“Evet. Sizin hakkınızda çok olumlu şeyler söylüyor. Beni bu pozisyon için önerdiği için minnettarım. Eşiniz ve çocuklarınızla tanışmaktan çok memnun oldum.”

"Teşekkür ederim," diyor, bu sözlerden duyduğu memnuniyeti belli ederek yanıma geri dönmeden önce.

Althea, "Siz ikiniz gidip konuşun," diye öneriyor. "Ben burada kalacağım."

Ona teşekkür ettikten sonra Sebastian'la birlikte sessizce dışarı çıktık ve koridorun karşısındaki banyoya doğru yöneldik.

"Çok hoş biri gibi görünüyor," diye belirtiyor.

“Sebastian... Sanırım Charlotte doğru kişi olabilir,” diye itiraf ettim usulca, sesimde hem rahatlama hem de belirsizlik vardı.

“Emin misin Bellamy? Dadı tutma konusunda tereddütlerin vardı ve ilk dadıyı gördükten sonra hemen ikna oldun mu?” Sesi nazik ama kararlıydı.

"Asıl sen istiyorsun."

“Çünkü bence birine ihtiyacımız var, ama sırf benim önerdiğim kişi diye ilk geleni işe almak zorunda değilsiniz.”

“Biliyorum,” diye onayladım, kapıya yaslanarak. “Ama onu çocuklarla birlikte görmek... doğru hissettiriyor. Nazik ve deneyimli, üstelik benim gibi Fransa'da yaşamış. Göz ardı edemeyeceğim bir bağ var aramızda.”

Sebastian elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Eğer onun ailemiz için doğru kişi olduğuna inanıyorsan, senin yargına güveniyorum. Sanırım şu an benden daha zor memnun edilecek birisin. Sonuçta, seni ben işe aldım."

Gülerek elimi uzattım ve omzuna vurdum. "Eşek herif."

"Senin için o, Kral Eşek."

"Majesteleri."

İçeri girerken ve beni kapıya doğru sıkıştırırken gülüyor. "Seni tanımadan önce nasıl gülümsüyordum ki?"

"Hayır, öyle değildi," diye hatırlattım ona. "Seni ilk gülümserken gördüğümde bu kadar çok dışın olduğunu fark etmemiştim."

Alnını alnıma dayadı. "Beni hâlâ seviyor musun?"

"Maalesef evet." Ve bu, son üç gündür bana en çok dokunduğu an olduğuna göre, Charlotte'ı ve bir bakıcı tutmayı bir kazanç olarak kabul edeceğim.

"Emin misin?"

"Seninle mi ilgili, yoksa bakıcıyla mı?"

"Sakın arsızlık yapma."

"Ama çok eğlenceli."

"Dadı, sevgilim. Dadı. Emin misin?"

Gözlerindeki umudu gizlemenin imkanı yok.

"Hayır, değilim. Hiç de değil. Ama haklısın, yeni bir bakıcıya ihtiyacımız var ve Charlotte mükemmel bir seçim gibi geliyor. Bana kendimi hatırlatıyor."

"Harika," diye soğukkanlılıkla söylüyor. "Yani bana ağzını mı bozacak?"

"Daha iyi bir versiyonum," diye düzeltiyorum. "Ve bu versiyonla asla birlikte olma."

Gözlerini devirdi, bunu benim de görmemi sağladı ve dudakları boynuma kaydı. "Sadece sen."

"Harika. Sözünü tutmanı bekliyorum. Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi?"

"Bunu birlikte yapacağız," diyor ve duraksıyor, yakışıklı yüzünde gerçek bir gülümseme belirliyor. "Yeni bir bakıcı işe alıyoruz."

“Biliyorum.” Umarım kırılmak üzere olan şeyi tamir etmemize yardımcı olabilir.

Önümüzdeki birkaç gün içinde güvenlik kontrolleri tamamlanacak ve eski yatak odam Charlotte'un odasına dönüştürülecek. Garip bir his. Çok buruk bir tat. Sebastian'la evli olduğumu biliyorum. Kraliçe olduğumu biliyorum. Hatta zaman zaman kendimi öyle bile hissettim.

Ama saraydayken kendimi tıpkı Bellamy gibi hissediyorum. Unvan yok. Varis yok.

Bu, son parça, son geçiş gibi geliyor ve artık kraliçe olmaktan ve bununla birlikte gelen her şeyden başka seçeneğim yok. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, heyecan ve susturulmayı reddeden, içimde biriken suçluluk duygusunun bir karışımı.

Sebastian, huzursuzluğumu hissederek, "Yeni bakıcımızı karşılamaya hazır mısınız?" diye soruyor. Gözleri anlayış dolu ve bu beni rahatlatıyor.

"Hazır olduğum kadar hazırım," diye yanıtladım, dışarı çıkıp Charlotte'u selamlamadan önce ona küçük bir gülümseme sundum.

Arabasından inerken gözleri heyecanla parıldayarak, "Bonjour!" diye seslendi. "Ailenizle bu yeni maceraya başlamak için çok heyecanlıyım."

"Hoş geldin, Charlotte," diye sıcak bir şekilde karşıladı Sebastian onu.

"Evet. Hoş geldiniz. Yeni odanızı görmek ister misiniz?" diye soruyorum, suçluluk duygumu bir kenara bırakmaya çalışarak.

"Çok isterim. Teşekkür ederim." Onu içeriye, odasına kadar götürdüm; Emily ve görevlilerden biri de bavullarını taşıyordu. Emily ona sarayın temel bilgilerini anlatırken ben de kapıda bekledim.

Emily bizden ayrıldıktan sonra Charlotte bana, "İçeri girebilirsin," dedi. "Eşyalarımı yerleştirirken bana eşlik edebilirsin. Paris'te iki oda arkadaşım vardı, bu yüzden her zaman etrafımda insanlar olmasına alışkınım."

Tereddütle içeri giriyorum, duvara yaslanıp onun çocuklar için kitaplar, oyunlar ve oyuncaklarla dolu küçük bir bavulu açmasını izliyorum. Çocukların eğitimi ve aktiviteleriyle ilgili planlarından canlı bir şekilde bahsediyor ve ben de onun tutkusuna ve özverisine kapılıyorum. Bu durum aynı zamanda suçluluk duygumu da yeniden canlandırıyor, ama farklı bir şekilde.

Ben hiçbir zaman bu tür bir bakıcı olmadım.

Yani, ben özveriliydim. Çocuklarla oynadım. Onlarla kitap okudum ve Phaedra'nın ödevlerine yardım ettim, ama Charlotte şimdiden benden çok daha iyi bir bakıcı ve henüz resmen işe bile başlamadı. Yine de, eğer onlarla böyle davranacaksa, yeni bakıcı olmasından memnunum.

Öte yandan, o bu pozisyonu kendi isteğiyle seçti, ben ise esasen buna zorlandım.

"Öğretmenliğe olan sevginiz gerçekten çok belirgin," diyorum ona, içtenlikle etkilenmiş bir şekilde. "Sanırım çocuklar sizin burada olmanızdan büyük fayda görecekler."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı yanakları kızararak. "Ve burada olmaktan mutluyum, sadece çocuklar için değil, sizin için de. Onlara ne kadar önem verdiğinizi görüyorum ve sizi desteklemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Sözleri beni derinden etkiledi ve o anda doğru kararı verdiğimi anladım. Suçluluk duygum yavaş yavaş dağıldı, yerini giderek büyüyen bir dostluk duygusu aldı. Öğleden sonrasının geri kalanını hikayeler paylaşarak ve gülerek geçirdik ve akşam yemeği yenilip gece çöktüğünde Charlotte ailemizin doğal bir üyesi gibi hissettirdi.

Yatakta uzanırken, düşüncelerim günün olaylarına geri dönüyor. İlk başta tereddütlerim olsa da, Charlotte'ın hayatımız üzerindeki olumlu etkisini inkar edemem. Farkında olmadan eksikliğini hissettiğimiz bulaşıcı bir enerji ve sıcaklık getirdi ve önümüzdeki günleri dört gözle bekliyorum.

Karanlıkta Sebastian beni buluyor, bedenini benimkine sarıyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Hastaneden beri ilk kez benimle temasa geçiyor. Yaşadığı korkudan sonra bana dokunmaktan mı korkuyor yoksa düşünmemeye çalıştığım başka sebeplerden dolayı mı mesafeli durmak istiyor bilmiyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Güzel," diyorum. "Umarım bu, en azından aklınızı rahatlatır."

"Aslında öyle. En azından bir dereceye kadar."

Yan döndüm, onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Koyu renk gözleri bana dik dik bakıyordu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Elleri karnımı okşadıktan sonra yukarı doğru kayarak gecelik tişörtümü başımdan çıkardı. Dolgun göğüslerimi avuçlayıp kaldırdı, meme uçlarımı sıkarken ben de onun boxer şortunu aşağı çekip büyük penisini elime aldım.

"Emin misin?"

"Sana bir keresinde bana nazik davranmamamı söylememiş miydim?"

"Bu farklıydı."

"Öyle olmak zorunda değil." Ve sonra onun üzerine çöküyorum.

İkimiz de aynı anda inliyoruz ve bundan daha güzel bir his yok. Onun içimde olmasından daha güzel bir his yok. İleri geri, yukarı aşağı hareket ederek onu olabildiğince derine alıyorum. Bu sırada o da elleri kalçalarımın, gözleri gözlerimde, içime girip çıkıyor.

"Seni seviyorum," diyor bana, ama bu orada var. Sesindeki belirsizlik beni şaşırtıyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Seni her zaman seveceğim, Bellamy."

Ama bu istediğim cevap gibi gelmiyor. Bu, birinin veda etmesinden önceki cevap gibi geliyor.

Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülerek mutfak zeminini aydınlatıyor. Charlotte'ın ocakta ustaca krep çevirmesini izliyorum, kahkahası çocukların heyecanlı sohbetleriyle karışıyor. Ona cuma akşamı ritüelimizden bahsettim ve o da pazar kahvaltısı yapmayı çok sevdiğini söyledi.

Güzel, itiraf etmeliyim. Onunla kız kıza vakit geçirmek. Çocuklar etrafta olsa bile.

Phaedra, Sabrina ve Zayer, Arthur'un ayaklarının dibinde koşturup durması üzerine krep çevirmeye ve hamur hazırlamaya çalışırken çeşitli derecelerde kirleniyorlar.

Charlotte yüzünde neşeli bir gülümsemeyle, "Yaban mersinli pankek isteyen var mı?" diye soruyor. "Ya da aramızda çikolatalı pankek sevenler

var mı?"

"Yaban mersini!" diye hep bir ağızdan haykırdılar Phaedra ve Sabrina, Zayer ise kilerden gizlice getirdiği küçük bir paket çikolata parçacığını göstererek şeytani bir şekilde sırtıyordu.

Charlotte, Zayer'in krepine çikolata parçaları serperken göz kırparak, "Mükemmel seçimler," diye övüyor. Tabakları kabarık, altın rengi kreplerle dolup kahvaltı salonuna doğru koşarken, Charlotte'ın sadece birkaç gün içinde hayatımıza ne kadar sorunsuz bir şekilde girdiğine hayret ediyorum.

"Bütün bunları yaptığınız için teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle. "Çocuklar çok seviyor ve burada bizi anlayan birinin olması çok şey ifade ediyor."

"Elbette," diye sıcak bir şekilde yanıtlıyor. "Artık bir takımız, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onaylıyorum, kalbim minnet duygusuyla doluyor. Yeni arkadaşlığımız, özlemini çektiğimi fark etmediğim bir rahatlama ve arkadaşlık duygusu getiriyor. Büyürken hiç arkadaşım olmadı. Çok sık taşınyorduk. Charlotte benden biraz daha büyük, ama yaşıımız yeterince yakın ve sadece bu bile benim için yeni bir boyuta adım atmak gibi.

Şimdiye kadar ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şey.

"Burası çok güzel kokuyor." Sebastian, sabah koşusundan yeni dönmüş bir şekilde kapıda beliriyor. Önündeki manzaraya bakıyor, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. Odayı geçip kollarını bana sarıyor ve başımın tepesine nazik bir öpücük konduruyor. Terli ama şu an umurunda değil. Ondandır alabileceğim her türlü temas ve sevgiye razıyım.

"Charlotte krep yaptı. Çocukların krepleri alıp kahvaltı odasına koştuklarını az kalsın kaçıırıyordunuz. Şimdi onları iştahla yediklerinden hiç şüphem yok." Ona doğru eğildim, gözlerim odanın karşısındaki Charlotte'un gözleriyle buluştu. Bize gülümsedi, yüzünde gurur dolu bir ifade vardı.

"Eminim öyledirler ama Althea ile buluşmaya geç kaldın," diyor bana ve ben de aşağıya bakıp saatime bakıyorum.

"Ah, evet, görüşürüz Charlotte." Omuzumun üzerinden el salladım.

"Hoşça kalın. İyi eğlenceler."

Sebastian beni dışarıya kadar uğurladı, ama ben bir şey söyleyemeden beni duvara yasladı. Dudaklarımız tutkulu, uzun bir öpüşmeyle birleşti, dili ağzıma daldı ve hiç acımadı. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Teyzenle yoga yapmaya gitmem gerekiyordu."

"Artık derin nefes almanız için bir nedeniniz var."

"Ya da bayıl."

Yanımda kıkırdadı. "Git, iyi eğlen."

Bir öpücük daha ve Charlotte ile birlikte mutfağa geri dönerken ben de Althea'nın beni beklediği, minderinin üzerinde oturduğu spor salonuna inerim.

"Ah, güzel. Buradasın. Derin bir nefesle başlayalım," diye talimat verdi. Pozisyonumu aldım ama kendi kahkahama boğulmaya başladım. "Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel," diye zar zor söylüyorum. "Sadece yanlış yutmuşum."

Bana kaşlarını çatarak baktı ama nefes alıp vermeye başladı ve ben de onu takip ederek, ciğerlerimin her köşesi temiz havayla dolana kadar derin nefesler aldım.

"Nefes ver," diye talimat veriyor ve ben de itaat ederek havayı yavaşça veriyorum ve vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Bir dizi pozdan geçiyoruz, bedenlerimiz uyum içinde bükülüyor ve geriliyor. Bu sadece hamileliğim için iyi değil, aynı zamanda saraya taşındığımdan beri en sevdiğim aktivitelerden biri oldu.

Althea, aşağıya bakan köpek pozuna geçerken, "Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri esnekliğin çok gelişti," diyor. "Hamile olmana rağmen harika gidiyorsun."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, sesim pozisyonundan dolayı biraz gergin çıkmıştı. "Hamilelik boyunca formda kalmak istiyorum."

"Bence bu akıllıca," diye ekliyor hafifçe kıkırdayarak ve onaylayarak başını sallarken, ben de dengem bozuk olduğu için neredeyse devrilecek şekilde zarif bir şekilde ağaç pozuna geçiyorum. "Buna rağmen, oldukça iyi bir yogi oluyorsun."

"Pek sayılmaz," diye gülüyorum, ayağım altımda titrerken kendimi tutmaya çalışarak. "Ama iltifatın için teşekkür ederim. Egoma çok iyi geliyor."

Oturup hafifçe yana doğru eğildiğimizde, Althea'nın ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "İltifatlardan bahsetmişken, Charlotte'ın harika bir katkı olduğunu söylemeliyim," diye mırıldanıyor gözlerini kapatarak. "Sebastian onu seviyor gibi görünüyor, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü o nadiren birini sever, ayrıca çocuklarla da çok iyi anlaşıyor, değil mi?"

“Evet, öyle,” diye onayladım, göğsümde bir sıcaklık yayıldı. “Onu bulduğumuz için çok şanslıyız. Olumlu bir şey getirmek, tüm olumsuz şeylerle mücadelede gerçekten yardımcı olabilir diye düşünüyorum.”

"Sebastian hâlâ mesafeli mi davranıyor?"

Omuz silktim. "Biraz iyileşme gösteriyor gibi." Belki de.

Althea başını salladı ve beni çözdüğünü anladım. "O da kendine gelecektir. Sadece rahatlaması gerekiyor ve belki Charlotte'un burada olması buna yardımcı olur. Gerçi itiraf etmeliyim ki, kraliyet muhafızlarının başının bir kızı olduğunu öğrenince şaşırdım. Özellikle de hiç evlenmemiş ve bildiğim kadarıyla açıkça eşcinsel olduğu için."

Sözleri üzerine kaslarım istemsizce gerildi ve hafif bir yüz buruşturmasıyla kasılmayı bıraktım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesimde bir huzursuzluk seziliyordu.

"Charlotte'ın babası kraliyet muhafızlarının başı," diye açıklıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde.

“Evet, biliyorum. Ama ‘hiç evlenmedi’ derken ne demek istiyorsun?”

“Hayır, değildi. En azından bildiğim kadarıyla değildi. Onu evlat edindi mi?”

Gözlerimi kırpıp tekrar kırıyorum. "Bilmiyorum. Hiç bahsedilmedi ve geçmiş araştırmasında da çıkmadı."

"Ah."

"Evet. Oh."

“Annesinden bahsetti mi?”

Başımı salladım. "Hayır. Sadece... babası ve sabıka kaydı falan yok. Şimdi düşününce o kadar geriye gitmiyor. Sadece lise yıllarına kadar."

"Lise?"

İçimden bir ah çektim. "Burada üniversite diye ne diyorsunuz siz?"

“Ah,” diye mırıldandı. “Eminim bir şey yoktur. Onu evlat edinmiş olmalı.”

“Doğru.” Sadece benim hakkımdaki tüm bilgiler, hatta anne ve babamın isimleri bile, sabıka kaydında mevcuttu. Bu yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışırken zihnimde bir sürü düşünce beliriyor.

Althea başını yana eğerek beni süzdü ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

“Elbette,” diye dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Charlotte’un evlat edinildiğini ya da her neyse, bilmiyordum. Geçmişinde

annesinden bahsedilmiyordu.” Ya da evlat edinilmesinden. “Geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmek ilginç.”

“Bellamy, ona sor,” diyor, huzursuzluğumu açıkça okuyarak. “Eminim makul bir açıklaması vardır ve her halükarda, geçmiş temiz ve kraliyet muhafızlarının başının kızı. Çocukların iyiliğini ve güvenliğini düşünen biri varsa, o da odur—”

“O,” diye tamamlıyorum cümleyi, biraz rahatlayarak. “Haklısın. Sadece... aşırı duygusal davranıyorum.” İç çekiyorum. Belki de yaptığım şey buydu. Olmayan şeylere anlam yüklemek. Belki de hormonlar ya da babamı kaybetmenin acısından kalan keder ya da kim bilir başka bir şey.

Sebastian'la aramdaki ilişkiler yeniden yoluna girmeye başladı ve Charlotte da çocuklarla şimdiye kadar harika bir şekilde ilgilendi. Ayrıca, aile geçmişine bakacak olursak, benimki biraz karmakarışık bir durumdu, yani gerçekten ne önemi var ki?

"Şimdi son gevşeme pozuna geçelim."

Yogayı bitirdik ama duş almak için yukarı çıkarken Charlotte'un Sebastian'ın çalışma odasının önünde, kulağını neredeyse ahşap kapıya dayamış bir şekilde durduğunu gördüm.

“Charlotte?”

Göğsünü tutarak irkildi. "Ah! Beni korkuttun."

"Özür dilerim. Sebastian'ın çalışma odasının dışında ne yapıyorsunuz?" Kapıya kulağınızı dayadığınız için eklemiyorum.

"Onu aramaya gelmişim. Bir sorum vardı ama içeriden sesler duyduğumu sandım ve onu rahatsız etmek istemedim."

"Ah, tamam." Sanırım bu mantıklı, çünkü içeride Sebastian ve Rowan'ın konuşmalarını duyabiliyorum, sesleri boğuk geliyor. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Elini sallayarak beni geçiştiriyor. "Hayır. Önemli bir şey değil. Yoga nasıldı?" diye soruyor ve yatak odalarına doğru ilerlerken yanıma oturuyor.

"Çok güzeldi, teşekkür ederim." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum. "Althea, babanızın hiç evlenmediğini söyledi. Bunu bilmiyordum."

Başını bana doğru eğdi ama bakışları yere sabitlenmişti. "Evet. O eşcinsel, ama hiç evlenmedi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Görevleri onu çok meşgul ediyor olmalı."

"Evet, öyle. Ama muhtemelen benim nasıl var olduğumu merak ediyorsunuzdur."

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Biraz, evet."

"Sorun değil. Sadece sık sık bahsettiğim bir konu değil. Annem beni küçük bir kızken terk etti. Beni onun kapısının önüne bıraktı ve o da beni yanına alıp kendi çocuğu gibi büyüttü."

"Ah, çok üzgünüm. Sizin için çok kötü olmalıydı." Ve şimdi bunu gündeme getirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Çok uzun zaman önceydi. Annem mutlu bir insan değildi. Bir sürü duygusal problemi vardı ve bence çocuk yetiştirmeye uygun değildi. Beni iyi bir adama emanet edecek kadar önem verdiği için minnettarım. Babam mükemmel bir iş çıkardı ve aslında beni terk etmesi, hayatımı çocuklara yardım etmeye adanmak istememe neden oldu."

Kolunu sıktım. "Bu inanılmaz bir şey. Baban da inanılmaz. Gerçekten de ikinizin de altın gibi kalbi var."

"Teşekkür ederim," diyor, gülümsemesi gri gözlerini aydınlatıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, çocukları bulmaya gidiyorum."

"Hayır, sen devam et. Ben duş aldıktan sonra sana katılırım."

"Kulağa iyi geliyor."

O oyun odasına doğru yönelirken ben de yatak odama girip terli yoga kıyafetlerimi çıkarıyorum. İşler yoluna girmeye başlayacak. Bunu biliyorum.

Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Sanki bir kâbustan uyandım da tekrar bir kâbusun içine girdim. Babası öldüğünde ve kederden kaynaklanan bir depresyona girdiğinde bunun bir kısmını hissetmiştim. Suçluluk duygusu. Ailemi arayan ölüm ve umutsuzluk meleğinin bizimle işinin henüz bitmediği, Bellamy'nin babasının başına bela olanın ben olduğum hissi.

Ama üç hafta önce Bellamy'yi mutfak zemininde bulduğum andan itibaren, karıma bakarken onun hayatını bilerek tehlikeye attığımı düşünmeden edemiyorum. Onu içinden çıkaramayacağım bir duruma soktum.

Ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Aramıza bir duvar ördüm, yıkamayacağım bir duvar. Uyuyamıyorum. Onunla neredeyse hiç konuşmuyorum. Artık ona neredeyse hiç dokunmuyorum.

Özellikle Charlotte ile mutfakta, o sabah krep yaparken yaptığım konuşmadan sonra. Bir şekilde lanet konusu açıldı ve bana babasının bundan sık sık bahsettiğini, özellikle de babam öldürüldüğünde ve Desta kaçırıldığında bunu söylediğini anlattı. Nora'ya olanlardan sonra yeniden evlenmeme şaşırdığını itiraf etti ve o zamandan beri sözleri aklımdan çıkmıyor.

Bellamy'yi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum, ama yine de bu bitmek bilmeyen suçluluk duygusu ruhumu ezmeden onun yanında nasıl duracağımı bilmiyorum.

Bir yanımla onu serbest bırakmak istiyordum. Ya da en azından bırakmam gerektiğine inanıyorum.

Bellamy yukarıda derin bir uykuda, vücudu kendi içine kıvrılmış halde —ya da ben ayrıldığımda öyleydi. Şu anda benimle ne yapacağını, bana nasıl ulaşacağını bilmiyor ve ben de ona yardımcı olamıyorum. Rowan ve Althea bana çok kızgınlar. Onun kalbini nasıl kırdığımı görüyorlar. Benimkini nasıl kırdığımı da.

Ateşin titreyen alevleri duvarlara gölgeler düşürüyor, hipnotik danslarıyla beni düşüncelerime hapsediyor. Çalışma odamdaki en sevdiğim koltuğun derisi, bir kadeh burbon yudumlarken ve alevlerin kalbine derinlemesine bakarken gıcırıyor. Sıcaklık rahatlatıcı, ancak kemiklerime yerleşmiş olan soğukluğu gidermeye yetmiyor. Soğukluk havadan değil, Bellamy ile aramdaki giderek büyüyen mesafeden kaynaklanıyor.

"Ne yapacağım şimdi?" diye mırıldandım kendi kendime, boşta kalan elimi yumruk yaparak. Onu bu duruma evlendirmemin benim hatam olduğunu biliyorum. Ama ona olan aşkımı nasıl inkar edebilirdim ki? Benim güzel, ısıltı ısıltı Bellamy'me.

O, bundan daha iyisini, benden daha iyisini hak ediyordu.

Bardağın içindeki kehribar rengi sıvı, bir yudum daha alırken girdap gibi dönüyor; alkolün yakıcı etkisi, içimi kemiren suçluluk duygusunu dindirmeye yetmiyor. Bellamy'yi tüm kalbimle seviyorum, ama onu sefaletle veya ölüme mahkum ettiğim hissinden kurtulamıyorum.

Ve en kötü yanı, bunu nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yok.

Ben kralım. Her şeyi düzeltebilmeliyim. Ama bu sözleri düşünürken bile, boş olduklarını biliyorum. Sahip olduğum tüm güce rağmen, aile lanetine karşı güçsüz kalıyorum. Bellamy, müzakere edilecek bir ulaşım grevi değil. Uğruna savaşıp gerekenden bir yasa tasarısı da değil.

Aniden gelen bir gıcırta sesi beni irkiltti ve dönüp baktığımda çalışma odasının kapısının yavaşça açıldığını gördüm. Hazırlıksız yakalandığım için kalbim davul gibi göğsüme vurarak hızla çarpmaya başladı. Çalışma odama kimse gelmedi, hatta Bellamy bile kapıyı çaldı.

Odaya sessizce giren ufak tefek bir figürü izliyorum; etrafına tedirgin bir belirsizlikle bakıyor, ta ki bakışları benimkilerle kesişene kadar.

"Majesteleri?" diye söze başladı Charlotte, yumuşak sesi sessizliği bıçak gibi kesiyordu. Beni burada bulduğuna şaşırılmış görünüyordu ve onu şimdi çalışma odama neyin getirdiğini merak etmeden edemedim.

“Charlotte?” diye sordum başımı sallayarak, kendi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Buraya ve bu saatte ne getirdi seni?” Gece yarısını çoktan geçmişti.

“Ben... bir ses duydum Majesteleri,” diye itiraf ediyor yanakları pembeleşirken. “Endişelendim, bu yüzden araştırmak için geldim. Çok az uyuyorum ve sarayda dolaşıyordum.”

Ona doğru gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerim dağınık ve doğal olarak şüpheliydi.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim efendim. Ben gidiyorum."

Yorgun elimi alnıma sürerek iç çekiyorum. Charlotte burada geçirdiği haftalar boyunca harika bir insan oldu ve babasının kim olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

“Sorun değil. Lütfen oturun,” diye davet ettim onu, deri kanepeyi işaret ederek. Buradaki pozisyonu hakkında onunla henüz fazla konuşma fırsatım olmadı ve şimdi bunun için en uygun zaman gibi görünüyor. Bu kesinlikle aklımı bir anlığına Bellamy'den uzaklaştıracak. “İçeceklerden dilediğinizi alın.”

"Teşekkür ederim efendim. Teklifiniz çok nazikçe."

Kendine bir kadeh burbon hazırlayıp yerine otururken, içimde bir nostalji hissi uyandı. Bellamy ile neredeyse aynı anı paylaşıcı çok uzun zaman olmamıştı. Gerçi Bellamy o zaman çocuklarla ilgili, lanetle ilgili benimle tartışmaya hazır gelmişti. Ve ben onu öpüp her şeyi mahvetmişim. Şimdi acı verici derecede uzak gelen bir anı.

O koltuğa yaslanırken, buz küplerinin kristal bardağa çarpma sesi sessiz odada yankılanıyor gibiydi. Parmaklarının bardağının kenarıyla oynamasını fark etmeden edemedim, sonra tereddütle bir yudum aldı, gözleri gergin bir şekilde yerle yüzüm arasında gidip geliyordu, ne yapacağından emin olmadığı açıkça belliydi.

"Söyle bakalım, burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, onu rahatlatmayı umarak.

"Sayın-"

"Lütfen bana Sebastian deyin," diyorum nazikçe, onu rahatlatmaya çalışarak. Garip olan şu ki, son birkaç haftadır sayısız kez bir arada bulunduk ve çoğunlukla çocuklar ve onların programları hakkında konuştuk, ama bu nedense farklı hissettiriyor.

Neredeyse... doğru değil. Ya da belki de sadece karımı özlüyorum.

“Pekala... Sebastian,” Şöminedeki ateş çıtırdıyor, karşımda oturan Charlotte'un yüzüne sıcak bir ışık yansıtıyor. “Burada harika birkaç hafta geçirdim,” diye başlıyor, gözleri parıldayarak. “Çocukların her biri çok eşsiz, çok tatlı ve özel.”

Çocuklarım adına duyduğum gurur ve Charlotte'a onlara bu kadar iyi baktığı için duyduğum minnettarlık duygusuyla istemsizce gülümsüyorum. O Bellamy değil ve Bellamy'nin onlara verdiği sevgi ve hayatın yerini hiçbir şey tutamaz, ama Charlotte, ondan önceki tüm bakıcılardan çok daha iyi bir iş çıkarıyor. Bundan kesinlikle eminim.

"Gerçekten de olağanüstüler," diye onaylıyorum, kalbim kabarıyor. "Özellikle son zamanlarda kendilerini buldular." Bu benim sayemde değil, karım sayesinde oldu.

Charlotte, dans eden alevlere bakarken sesi yumuşayarak, “Onlarla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alıyorum,” diye devam ediyor. “Fransa'dan ayrılmanın doğru bir karar olup olmadığından emin değildim. Orada çok uzun zamandır yaşıyordum, ama şansımı denediğime ve bu adımı attığıma çok sevindim.”

"Bunu yapmaya nasıl karar verdiniz? Dediğiniz gibi, o sıçramayı yapmanıza ne sebep oldu?"

Yüzüne karanlık çökerken alevlerin içine bakıyor. Yavaşça bakışlarını benimkine çeviriyor ve sanki hayal etmişim gibi, gözleri şimdi açık ve parlak. "Zamanlama her şeydir," diyor. "Bir süredir Messalina'ya dönmeyi düşünüyordum. Her şey doğru zamanda bir araya geldi ve bunu kader olarak gördüm."

Onun bu sözleri dile getirme şekli beni bambaşka bir seviyede etkiliyor. Bellamy bana her zaman kaderin bir simgesi gibi gelmişti, ama son zamanlarda yaşananlardan sonra bu kelime tehlikeli ve huzursuz edici bir hal aldı. Kontrol dışı gibi geliyor. Sanki kader bizimle birlikte değil, bize karşı çalışıyor gibi.

"Sebastian?" Charlotte'ın sesi, endişe dolu iri gözleriyle dalgınlığımı böldü. "Her şey yolunda mı? Sanki... dalgınsın."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek. "Sadece Bellamy'yi düşünüyordum." Adını söylerken göğsüm sıkıştı, aramızdaki uçurumun giderek genişlediğini keskin bir şekilde hatırlattı.

"Ah," diye fısıldadı Charlotte, gözleri yere bakarak. "Merak etmek istemedim. İkiniz de iyi misiniz?"

Hayır. Karımın kalbini kırıyorum ve nasıl durduracağımı bilmiyorum.
"Evet, iyiyiz."

Ama o buna inanmıyor çünkü açıkçası ben bunu satmaya çalışmıyorum.
"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, sözleri samimi ve şefkat dolu.

"Maalesef hayır," diye iç çektim, suçluluk duygusunun ağırlığı üzerime çökmüştü. "Bu, Bellamy ile kendi başımıza çözmemiz gereken bir şey."

Charlotte bardağından bir yudum daha alırken, "Elbette," diye mırıldandı. "Ama eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben burada olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim sesim titreyerek, oysa o sadece nazik ve yardımsever olmaya çalışıyordu.

Ta ki şöyle diyene kadar: "Rowan bugün saraydan oldukça ani bir şekilde ayrıldı. Umarım onun da sağlığı iyidir."

"Evet." Ne kadar bilgi vereceğimi düşünerek duraksıyorum. "Bazı ailevi işlerle ilgilenmesi gerekiyordu." Ve ailevi işlerden kastım, Marie hakkında bir ipucu bulup İtalya'ya adeta deli gibi fırlayıp gitmesi.

Merakı dinmemiş bir şekilde içeceğinden bir yudum aldı. "Aile şirketi mi?" diye tekrarladı, gözleri daha fazla ayrıntı aramak için gözlerimi tarıyordu. "Meraklılığınızı bozmak istemem ama Rowan'ın ne tür bir aile şirketiyle ilgilendiğini sorabilir miyim?"

Midem kasılıyor ve sırrın ağırlığı üzerime çöküyor. Şimdi ona biraz daha dikkatli bakıyorum. Çok meraklı biri, kesinlikle hak etmediği şeyleri istiyor.

"Çok önemli bir şey değil," diye güvence verdim, sesim kararlıydı ve gözlerime ulaşmadığından emin olduğum gergin bir gülümseme sundum. "Sadece halletmesi gereken bir şeydi."

"Elbette," diye mırıldandı, sert tonum karşısında yanakları kızardı. "Sebastian," diye başladı Charlotte tereddütle, gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Umarım sınırları aşmamışımdır. Senin ve ailenin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Yardım edebileceğim bir şey varsa, lütfen çekinmeden sor."

Şimdi kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. "Bunu takdir ediyorum," diye sakince cevap verdim ve içeceğimden bir yudum daha aldım.

Tam rahatlamaya hazırlanırken, kapı hafif bir gıcırtyla ve tıkırtıyla açıldı. Bellamy çalışma odasına girdi, gözleri Charlotte ve bana bakarken

şaşkınlıkla büyüdü. Şaşkınlığına rağmen büyüleyici görüntüsü içimde bir özlem duygusu uyandırdı.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" diye soruyor, sesi soğuk ve mesafeli.

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle, ama Bellamy'nin bunu nasıl algıladığını çok iyi biliyorum. O da birlikte geçirdiğimiz o yasak geceyi hatırlıyor. Ben onun patronuydum, o da dadısıydı ve kavga ettik, öpüştük ve o gece neredeyse onun bekaretini alıyordum. "Charlotte ve ben sadece şunu konuşuyorduk—"

"Aile meseleleri," diye bitirdi Charlotte yumuşak bir sesle. Kesinlikle benim seçeceğim kelimeler olmazdı. Sanki Bellamy'den sır saklıyormuşuz gibi, özel bir şeymiş gibi anlattı, oysa durum hiç de öyle değil. Bardağını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Yatağa gitmeliyim. Çok geç oldu. İçki için teşekkürler Sebastian."

Ona sadece kısa ve sert bir baş selamı verdim, bakışlarım tekrar Bellamy'ye kaydı. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum, bu acı benim için de kemirici bir acıydı.

"İyi geceler, Sebastian. Bellamy," diyor Charlotte odadan çıkarken ve ikimizi rahatsız edici bir sessizlik içinde bırakıyor.

Bellamy'nin incinmiş ifadesini görünce kalbim sıkışıyor ve aramızdaki uçurum daha da genişlemeden önce onun içini rahatlatmaya çalışmam gerektiğini biliyorum.

"Buraya gel." diye işaret ettim, o da başını salladı. İçimden bir ah çektim. "Lütfen?"

"Onunla ne konuşuyordunuz?"

Doğrulup içimi bitirdim ve boş bardağı sehpaye bıraktım. "Burada, tek başıma sessizce içki içiyordum ve o da çalışma odama geldi. Sarayda dolaşırken bir ses duyduğunu söyledi. Onu yanıma davet ettim ve çocukları, oradaki durumları sordum. Burada olmaktan çok mutlu olduğunu söyledi. Sonra neden dalgın görüldüğümü sordu ve ben de sana düşündüğümü söyledim, ki bu doğrudu, sonra da Rowan'ın bugün neden buradan kaçtığını sordu ve ben de ona sadece ailevi bir meseleyle ilgilendiğini söyledim. Hepsi bu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup büyüyen karnının üzerine koydu, saçları uykudan dağılmış, gözleri öfkeliydi.

"Onunla konuşuyorsun, benimle konuşmuyorsun."

Adil olan bu olduğu için ateşe geri dönüyorum.

"İkiniz arasında neler oluyor?"

Hızla ayağa kalktım, gözlerim onu süzdü, ses tonundaki suçlamadan rahatsız olmuştum. "Charlotte ile aramda hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey. Söz veriyorum."

Titreyen ateş ışığı Bellamy'nin yüzüne gölgeler düşürüyor ve oradaki güvensizlik çizgilerini belirginleştiriyor. Beni sorgulayıcı bir yoğunlukla inceliyor, sanki içimi görebiliyormuş gibi; bu bakışlar altında kendimi savunmasız ve kırılgan hissediyorum.

"Neredesin?" diye soruyor sesi titreyerek. "Çünkü yanımda değilsin. Sonra da seni gece yarısı çalışma odanda onunla içki içerken buluyorum."

"Aklımı meşgul eden çok şey var ve o beni burada buldu. Hepsi bu."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Aklında çok şey mi var? Öyle mi? Bak, ben bunu hiç bilmem çünkü artık benimle konuşmuyorsun." dedi.

Ne söylememi istiyorsunuz?

"Yeniden hayata dönmüştük. Çocukları dışarı çıkarmıştık. Yeni bir hayata başlamıştık, şimdi ise her şeyi geri çekip kapatıyorsunuz."

Ellerimi belime koydum. "Bu, dadıyla ilişkim olduğu anlamına gelmiyor."

"Yine mi demek istiyorsunuz?"

Ona tehlikeli bir bakış attım. "Bu adil değil. Sana aşık oldum. Sana gelince kendimi durduramadım. Charlotte'a karşı hiçbir fiziksel veya duygusal çekimim yok."

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ben uyurken gece yarısı onunla içki içerken seni yakaladım, sonra da o sanki ikinizin gerçekten ne yaptığınızı ve ne konuştuğunuzu örtbas ediyormuş gibi davrandı. Dürüst olmak gerekirse, ikiniz de çok rahat görünüyordunuz."

"Lütfen, Belle," diye yalvardım ona doğru bir adım atarak. "Bana güvenmelisin. Seni asla ihanet etmem."

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu bir şekilde, gergin bir an daha bana baktı. "Böyle mi olacağız? Böyle olmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Ama şu anda başka türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"Eğer bu lanete gerçekten inanıyorsanız, artık çok geçtir."

Sözleri yüzüme bir tokat, karnıma bir yumruk gibiydi. "Bunu bildiğimi mi sanıyorsun?!" diye bağırdım, sonra da sinirle yüzümü ovuşturarak sert bir nefes verdim. "Çok geç olduğunu biliyorum ve nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum."

“Siz var olmayabilecek bir şey için kafa yorarken, ben kocamı kaybediyorum. Size ihtiyacım var ve siz burada benimle değilsiniz, daha da kötüsü, olmak da istemiyorsunuz. Ama bu sadece benim için geçerli, değil mi? Sizi çocuklarla gördüm. Sizi kardeşinizle, Althea ile ve şimdi de Charlotte ile gördüm. Nişanlısınız. Konuşuyorsunuz. Ama benimle değil. Artık değil.”

Ardından boğuk bir hıçkırıkla arkasını dönüp odadan öfkeyle çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

“Bekle!” diye bağırdım, peşinden uçarak. Ama çok geçti. O çoktan gitmişti, sarayımızın karanlık koridorlarında kaybolmuştu.

Loş koridorda yapayalnız duruyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Peşinden koşmak, onu kollarıma sarıp kalbimin sadece ona ait olduğunu hissettirmek istiyorum.

Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum.

Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Ayak seslerinin yankıları kaybolurken, düşüncelerim karmaşa, pişmanlık ve umutsuzluk girdabına sürükleniyor. Nereden başlayacağımı bile bilmezken, kırılanı nasıl onarabilirim ki? Üstelik onu kıran benken.

Belirsizliğimin ağırlığı omuzlarıma ağır bir yük gibi çöküyor, kurtulamadığım ya da atamadığım bir yük. Ama uzun, boş koridora bakarken, onu da kaybetmek istemediğimi biliyorum. En çok korktuğum şey bu, ama tam da bunun eşiğindeyim. En çok sevdiğim kadını kaybetmek. Sonsuza dek.

Sebastian'ın çalışmasının üzerinden iki gün geçti ve gece yarısı yine yataktan kalkmasa da, hiçbir şey daha iyi hissettirmiyor. Aksine, daha da kötü hissettiriyor. Bir an bana karşı eskisi gibi tatlı ve sevgi dolu davranıyor, bir sonraki an ise sanki kendini hatırlamış gibi oluyor ve gözle görülür şekilde içine kapanıyor.

Ne yapacağımı ya da ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Her şeyin daha iyiye gideceğini ummaya devam ediyorum. Hatta Charlotte'ın o bağlantı noktası olacağını ummuştum, ama o bağlantı noktası farklı şekillerde kuruluyor gibi görünüyor. Ve ben bu yollara dahil değilim.

Serin çıkıntıya yaslanıyorum, parmaklarım taşa oyulmuş karmaşık desenleri takip ediyor. Bakışlarım pencereden aşağıdaki avluya kayıyor; çocuklarımızın bakıcısıyla birlikte yürüyen kocamın neşeli kahkahası kulaklarıma ulaşıyor. Arthur bile bu işin içinde.

Çenemi kilitledim. Bugün onun izin günü!

Konuşmaları arkadaşça, hatta masum görünüyor. Ancak ne hakkında konuşuyorlarsa konuşsunlar, Sebastian kahkahalarla başını geriye atıyor ve Charlotte'un gözleri eğlenceyle parıldıyor. Olmaması gerektiğini bilmeme rağmen, içimde kıskançlık kabarıyor, avını saran bir yılan gibi içimi kısıpıyor.

Sebastian'ın benimle o şekilde güldüğü günden bu yana haftalar geçti ve kalbimdeki acı her geçen gün daha da keskinleşiyor. Bir zamanlar kopmaz

olan bağımız, görünmez bir gücün ağırlığı ve aramızdaki giderek büyüyen mesafe yüzünden kırılmanlaştı, inceldi.

"Dünyanın akıp gidişini mi izliyorsun?" Rowan yanıma gelip dikilirken, kaşları çatık bir halde aşağıda olup bitenleri izliyordu ve bu sözleriyle düşüncelerimi dağıttı.

"Buna benzer bir şey," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Ya da belki de sadece evliliğim."

"Düşüğünde çok korktu."

Ona sert bir bakış attım. "Beni de çok korkuttu. Ama bu bir bahane değil, Rowan."

"Hayır," diye onaylıyor. "Bunun öyle olmadığını ben de biliyorum, o da biliyor."

"Ne yapmalıyım?" Elimle onlara doğru işaret ettim. "Sebastian... onunla mutlu görünüyor. Benimle değil."

Rowan kıkırdıyor, ama bu kıkırdamada hiçbir mizah yok. "Onu istemiyor. Bana güven. Tamamen ve bütünüyle sana takıntılı. Öyle ki, seninle evlenerek senin ve bebeklerin hayatını riske attığını düşündüğü için kendinden nefret ediyor. Onu senden uzak tutan şey suçluluk ve kendinden nefret duygusu. O değil. O ona yaklaştı ve çocukları konuşmak için yürüyüşe çıkmayı teklif etti. Gördüğün şey bu."

"Söylediklerini anlıyorum, ama o beni çocuklar hakkında konuşmak için yürüyüşe davet etmedi ve o da beni dahil etmeyi düşünmedi. Bugün onun izin günü, Rowan."

Charlotte ve Sebastian'ın kısa yürüyüşlerini izlerken gözleri kısılıyor. "Ondan emin değilim, Bellamy."

"Charlotte?" diye sordum, merakım uyanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bak, çocuklarla arası çok iyi. Gerçekten çok iyi," diye itiraf ediyor Rowan, ensesini ovuşturarak. "Ama birkaç gün önce, tam ayrılmadan önce, Sebastian'ın ofisinin ve çalışma odasının yanında onu gizlice dolaşırken yakaladım. Ve neredeyse eminim ki Sebastian ile benim aramdaki özel bir konuşmayı dinliyordu. Marie ve Desta'yı, sonra da seni konuşuyorduk ama ben aniden odadan çıktığımda, o oradaydı, neredeyse kapıya yapışmıştı. Ona bir şey sormak istediğini ama sözünü kesmek istemediğini, bu yüzden kapının yanında olduğunu söyledi."

Midem bulanıyor ve beni ele geçirmekle tehdit eden huzursuzluğu bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Bu... rahatsız edici." Charlotte'ı olmaması gereken yerlerde gizlice yakaladığım diğer zamanları hatırladıkça

tüylerim diken diken oluyor. "Seninle Sebastian içeride konuşurken, onun çalışma odasının dışında da aynı şeyi yaparken yakaladım. Bana aynı bahaneyi uydurdu."

Bakışları endişeyle bana döndü. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, yutkunarak. "Evet, ama paranoyak olup olmadığımın emin değildim. Ama senin ağzından duyunca... Endişelendim, Rowan. Ne planlıyor? Sebastian, diğer gece onları yakaladığımda çalışma odasında olmasının sebebinin, gece yarısı sarayda dolaşırken 'bir ses duyup araştırmak için gittiği' olduğunu söyledi." Bunu tırnak içinde söyledim.

"Hım. Bunun hakkında ne diyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemiyorum. Neden etrafta dolaşıp konuşmalarımızı dinlesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama öyle görünüyor ki öyle."

"Katılıyorum. Ama şimdilik, belki de onu daha yakından takip etmeliyiz. Merak etme. Hiçbir şey olmayabilir," diyerek beni rahatlatı ve omzuma teselli edici bir el koydu.

"Biliyorum," diye mırıldandım, ama artık öyle hissetmiyordum. Bunu kafamdan atmaya çalıştım, dikkatimizi Charlotte'tan ve giderek artan huzursuzluktan uzaklaştırmaya çalıştım. Rowan'a döndüm çünkü o da yeni dönmüştü. "Bu arada, yolculuğun nasıldı? Yararına bir şey buldun mu?"

Derin bir nefes alıyor, yolculuğunu anlatırken tavrı değişiyor. "Evet, aslında. Marie'nin eskiden yaşadığı bir evi bulmayı başardım. İtalya'da küçük bir kasabanın eteklerinde eski, terk edilmiş bir ev. Battaniye ve tulumun bulunduğu kulübeye çok benziyor. Geride bıraktığı bazı mektupları ve diğer eşyaları buldum, ama Desta hakkında pek bir şey bulamadım. Yine de, onu bulmaya yaklaştığımı düşünüyorum. Gerçek adını ve parmak izlerini bulmak işe yarıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Marie'yi sonunda bulma düşüncesi karmaşık bir duygu karışımını beraberinde getiriyordu: korku, beklenti ve belki de, sadece belki de, işlerin yoluna girebileceğine dair bir umut kırıntısı. Sonunda Desta'ya ne olduğunu öğrenebileceklerdi.

Rowan, azim dolu bir şekilde, "Evet, biraz daha araştırma yapmam gerekiyor ama takip edeceğim birkaç ipucu var," diye açıklıyor.

"Lütfen dikkatli ol, Rowan," diye yalvardım, bulunmak istemeyen birini aramanın getirebileceği tehlikelerin farkında olarak.

"Her zaman," diye yanıtlıyor güven verici bir gülümsemeyle. "Hiçbirimize bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Bellamy. Bunu

atlatacağız. Bence daha fazla cevap alabilirsek, bu Sebastian'a da yardımcı olur. Sadece bunun üstesinden gelmesi gerekiyor. Başaracak. Hepimiz başaracağız."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Çevremizdeki dünya belirsizlik ve karanlıkla dolu olabilir, ama en azından yanımda bu tehlikeli sulara yolumu bulmama yardım etmeye istekli biri var. Ve bu bile başlı başına küçük bir umut ışığı.

Rowan omzuma hafifçe vurup uzaklaştı, tam o sırada koridorda kahkaha sesleri yankılandı. Koridora doğru baktığımda Sebastian'ın yanında Charlotte ile birlikte saraya girdiğini gördüm. Charlotte canlı bir şekilde konuşuyordu ve kocam da dudaklarında eğlenmiş bir gülümsemeyle dikkatle dinliyordu.

Bu manzara midemi bulandırıyor.

Charlotte, "Konuşma ve yürüyüş için teşekkürler," diyor. "Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Sevindim," diye yanıtlıyor. "Şimdi günün geri kalanında izin yapabilirsin."

Gülerek ve şakacı bir sesle, "Evet, efendim," dedi. Ani ve cesur bir hareketle öne eğilip Sebastian'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Yüzünde şok ifadesi belirdi ve yanağına dokunarak bir adım geri çekildi. Charlotte el salladı ve neredeyse zıplayarak uzaklaştı, ama ben sadece kızarmış yüzünü gördüm.

"Sebastian," diye çıktım, öfkeden titreyen sesimle öne doğru adım atarak. "Bu da neydi?"

"Bellamy, görüldüğü gibi değildi," diye hızlıca yanıtladı durumu yatıştırmaya çalışarak.

"Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde sordum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Çünkü dadımızla çok samimi görünüyorsun."

Sebastian, gözleri beni anlamaya çağırırcasına, "Charlotte bir an kendini kaptırdı," diye açıklamaya çalıştı. "Phaedra'nın okulunu konuşuyorduk sadece. Öğretmeninin ona ne kadar katı davrandığını biliyorsun. Bundan başka bir şey değildi."

"Kendini kaptırmış mısın?" diye tekrarladım, sesim inanmazlıkla yükseliyordu. Acı ve ihanet üzerime ağır bir yük gibi çökmüş, nefes almakta zorlanıyordum. "Benden uzaklaşıyordun, şimdi de onunla gülüp eğlenirken buluyorum seni? Üstelik bunu, diğer gece gece yarısı birlikte

içki içerken yakaladıktan sonra mı yapıyorsun? Ne saçmalık! Bana bir şey sormaya gelmedi. Doğrudan sana geldi ve sen de orada, çok mutlu bir şekilde gezintiye çıkmıştın.”

Perişan halde görünüyor, ama daha da önemlisi, inanılmaz derecede suçlu görünüyor ve bu da öfkemi daha da artırıyor. "Lütfen, Bellamy, bunu olduğundan farklı bir şeye dönüştürme," diye yalvarıyor, koluma dokunmak için elini uzatarak. Temasa dayanamadığım için irkiliyorum.

“Bu hiç de öyle değil mi?” diye çıkıştım, gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi. “Haftalardır aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissediyorum ve sen de bu süre zarfında ona daha da yakınlaştın. Bana onların annesi diyorsun, ama benimle konuşmadan onunla onlar hakkında konuşuyorsun. Aramıza bir duvar ördüğün için dışarıdan izliyorum. Ortak olduğumuzu sanıyordum. Her şeyle birlikte yüzleşmemiz gerektiğini düşünüyordum.”

“Elbette öyleyiz,” diye ısrar ediyor, sesi duygudan titriyor. “Ben sadece... bir karmaşayım,” diye itiraf ediyor. “Lanet olası bir karmaşayım ve bunu düzeltmeye çalışıyorum. Çocuklarım bu ortama doğdu, ama seni de tıpkı Nora'yı getirdiğim gibi bu ortama ben getirdim. Benim olduktan sonra neredeyse öldürüldün, medya tarafından yerden yere vuruldun, baban öldü ve düştün, hamileliğini kaybedebilirdin. Hepsi birkaç ay içinde oldu. Hayatının kötü adamıyım ama yine de seni kendimden daha çok seviyorum. Sadece... bilmiyorum. Bütün bunları nasıl uzlaştıracığımı anlamak için biraz zamana ihtiyacım var ve şimdi her zamankinden daha zor. Ama söz veriyorum, bunun Charlotte ile hiçbir ilgisi yok.”

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım, sesimi titretmeden ama feci şekilde başarısız olarak. "Çünkü bulunduğum yerden bakınca, ikinizin arasında bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Ve ondan uzaklaşmaya kesinlikle ihtiyacın yok. Sadece benden uzaklaşman yeterli."

“Hiçbir şey olmuyor, Bellamy,” diye hırıldadı kesin bir dille. “Sana yemin ederim.” Gözleri umutsuzlukla dolu ve onu böyle görmek beni üzüyor. Ama onu benden uzak tutanın sadece bu lanet olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Evliliğimizi onarılamaz bir şekilde paramparça edebilecek bir şey.

“Lütfen, Sebastian,” diye yalvardım, sesim zar zor duyuluyordu. “Bana doğruyu söyle. Burada gerçekten neler oluyor?”

Bir an tereddüt ediyor, sanki bana gerçeği söylemekle duygularımı korumak arasında kalmış gibi. Sonunda, "Seni seviyorum, ama artık hiçbir şey eskisi gibi basit değil," diyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak içimde kaynayan duygu fırtınasını dindirmeye çalışıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak, "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum. "Çünkü korkuyorum Sebastian. Bu lanetten değil, senin bu kadar takıntılı olduğun şeyden değil. Hayır, seni kaybetmekten çok korkuyorum. Ve şu anda tam olarak bu oluyor gibi görünüyor."

"İnan bana, Bellamy," diye yalvardı, koluma dokunmak için elini uzattı ve bu sefer izin verdim. "Seni seviyorum ve sadece seni. Sadece bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bana bu konuda güvenebilir misin? Her şey neredeyse bir anda oldu ve hepsi benim yüzümden. Biliyorum, sen bile buna inanmaya başladın. Yüzünde ve gözlerinde gördüm. Hayatındaki varlığım sana acı verirken, nasıl senin ihtiyacın olan adam olabilirim?"

"Evet. Şu anda beni incitiyorsun, ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Bunun da bir parçası olduğunu görmüyor musun? Beni kaybetmekten çok korkuyorsun, ama tam da bunun olmasına izin veriyorsun."

Yüzünü yere doğru çevirdi ve zorlukla yutkundu.

"Babamla birlikte düştük. Annem, sen hayatıma girmeden yıllar önce bir trafik kazasında öldü. Babama da, yine sen hayatıma girmeden yıllar önce, erken başlangıçlı demans teşhisi kondu."

Sanki bu gerçek bir açıklama değilmiş gibi başını sallıyor. Bir yanım ne demek istediğini anlıyor. Son birkaç ayda yaşanan her şey, o beni kendine eş yaptıktan sonra başıma geldi. Birbiri ardına gelen olaylar, hepsi trajik ya da trajik olma potansiyeli taşıyor. Ama, kahretsin, bu pes etmek için bir sebep değil.

Bu, daha çok mücadele etmek için bir nedenden başka bir şey değil.

Ona sadece zamanın yeterli olduğuna inanmak istiyorum, ama korku hâlâ içimde kemiriyor. Zihnimde sürekli Charlotte'ın dudaklarının yanağına değdiği, yüzündeki gülümseme ve onunla konuşurken sesindeki kahkaha görüntüsü canlanıyor.

"Sebastian," diye başladım tereddütle, düşüncelerimi dile getirip getirmemem konusunda kararsızdım. Ama biliyorum ki bunları dışarı atmam gerekiyordu. "Sana güvenmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama onu senin yanında her gördüğümde, seni daha da kaybettiğimi hissediyorum. Bana zamana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, ama her zamankinden daha mesafelisin."

“Charlotte sadece çocuk bakıcısı, hepsi bu.”

“Belki öyle, ama ona güvenebileceğimizi sanmıyorum,” dedim Rowan’ın sözlerini ve kendi şüphelerimi hatırlayarak. “Özel konuşmaları dinlediğini ve ofisinize gizlice girip ders çalışmaya çalıştığını gördüm. Bu beni rahatsız ediyor. Sanırım... sanırım onu işten çıkarmamız gerekiyor.”

Sebastian’ın yüzünde ikilem ifadesi vardı, sözlerimi tartarken kaşları çatılmıştı. “Çocuklarla arası çok iyiydi, Bellamy. Çocuklar onu çok sevdiler. Sen de onu çok seviyordun, ta ki bir iki durumu yanlış yorumlayana kadar.”

Öfke ve hayal kırıklığı içimde şiddetli bir fırtına gibi birikiyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Bu durumun daha fazla devam etmesine izin veremem, özellikle de bizi birbirinden ayırırken.

“Sebastian, Charlotte’ın çocuklarla iyi anlaştığını anlıyorum, ama onlara bakabilecek tek kişi o değil,” diye itiraz ediyorum, onu mantıklı düşünmeye ikna etmeye çalışarak. “Başka bakıcılar da tutabiliriz, beni bu kadar... rahatsız hissettirmeyen bakıcılar.”

"Bu gerçekten Charlotte’ın casusluk yapmasıyla mı ilgili, yoksa senin güvensizliklerinle mi?" diye sordu Sebastian, sesi hafifçe yükselerek.

“Bununla dalga mı geçiyorsun?” Ellerim havada uçuşuyor. “Hayır, aptal, bu benim güvensizliklerimle ilgili değil, ki sizi çalışma odanızda birlikte yakalayana kadar hiç güvensizliğim yoktu, işte bu yüzden. Ama diğer gece ve bugün gördüklerimden sonra kendimi güvensiz hissetmem hiç de şaşırtıcı değil! Artık asla benimle değilsin, olduğunda da seni tanımıyorum gibi hissediyorum. Değiştin. Her şey seninle ilgili, beni hiç düşünmüyorsun.”

Önümde kıpırdandı, üzerime doğru eğildi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Yaptığım her şey senin ve çocuklar için." Şimdi sesini yükseltti, aramızdaki gerilim elle tutulur derecedeydi. "Senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum!"

O kadar sinirlenmişim ki neredeyse dayanamıyordum, göğsüne sertçe vurdum. "Kendi karından çok dadıyla vakit geçirerek mi?!" Sözler, engelleyemeden dudaklarımdan döküldü, acı ve keder doluydu.

Sebastian’ın yüz ifadesi karardı, öfkesini kontrol etmeye çalışırken çenesi kasıldı. "Bu adil değil. Bunun böyle olmadığını biliyorsun."

“Aslında istemiyorum,” diye dürüstçe söylüyorum ona, yanında olmak çok acı verdiği için bir adım geri çekilerek. “Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Kocamı geri istiyorum. Ve Charlotte burada olduğu sürece bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Derin bir iç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. “Onu sebepsiz yere kovamam. Çocuklarımıza son derece bağlıydı ve çocuklar onu çok seviyor. Burada geçirdiği haftalar boyunca işi için elinden gelenin fazlasını yaptı, üstelik kraliyet muhafızlarının başının kızı. Onu kovmak sorun yaratabilir.”

"Yani o beni mi alt etti?"

Sinirle homurdandı. "Olmayan şeyleri hayal ediyorsun. Bu konuda mantıklı olmalısın. Onu öylece işten çıkaramam."

“O zaman seçimini çoktan yapmışsın,” diyorum acı bir şekilde, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmiş, kollarım ağırlaşmış ve kalbim sızlıyordu. “Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yürüyüşe çıkıyorum, lütfen peşimden gelme.”

Cevap beklemeden arkamı dönüp hızla uzaklaştım, evliliğimin elimden kayıp gittiği acı gerçeğinden kaçmak için çaresizdim. Ne söylesem de, ne kadar uğraşsam da, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü o, her şeyi bu kadar çabuk unutuyordu.

Saraydan kaçarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu, soğuk hava tenimi yakıyordu. Her adımla kalbimdeki acının ağırlığı artıyor, Sebastian ile aramdaki uçurumu sürekli hatırlatıyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken nefesim kesik kesik geliyordu ama duygularım bir kasırga gibiydi, kontrolden çıkmıştı.

Soğuk havaya rağmen, teselli arayışı içinde saraydan daha da uzaklaşmaya devam ediyorum. Buz gibi rüzgar etrafımda esiyor, saçlarımı ve kıyafetlerimi görünmez bir güç gibi çekiştirerek beni geri tutmaya çalışıyor. Yine de, göğsüm sıkışmış bir şekilde ilerlemeye devam ediyorum. Bu bana babama ulaşmak için saraya ilk geldiğim zamanı hatırlatıyor. Bu aylarda çok şey değişti.

Ve şimdi yine değişiyor gibi görünüyorlar.

“Bunun olmasına nasıl izin verdik?” diye fısıldıyorum boşluğa, rüzgar sözlerimi yutuyor. Hamile karnım ağır geliyor ve içimde büyüyen hayattan teselli bulmak için elimi üzerine koyuyorum, ama bu bağlantı bile huzursuz ruhumu rahatlatamıyor. Sebastian ve ben ayrılırsak, çocuklar doğduktan sonra ne olacak?

Düşüncelerim karmakarışık, kendilerini göstermeyi reddeden cevaplar arıyor. Bir zamanlar bizi birbirimize bu kadar sıkıca bağlayan sevgi ve güveni yeniden kazanmanın bir yolu var mı? Ve Charlotte'a, ilişkimizin

özölmesinde oynadığı rolü bilerek, şüphe duymadan bakabilecek miyim hiç? Onun beni değil de onu seçmiş olması...

Bununla ne yapacağım?

şu an kendimi çok genç ve yabancı hissediyorum. Sebastian'la aramdaki her şey çok hızlı gelişti ve şimdi buradayız. Ve yalnızım. Babam gitti ve kocam da benden uzaklaşıyor.

Bir mil uzunluğundaki yürüyüşümün sonuna yaklaşırken gözyaşlarım yavaş yavaş dindi, yerini boş bir uyuşukluk aldı. Adımlarımı yavaşlattım ve geri dönmeyi düşünürken yanıma bir araba yanaştı. Yolcu camı açıldı ve direksiyonun başında Charlotte vardı. Tanrım, bunca insan arasında, şu anda görmek istediğim son kişi o.

Zoraki bir gülümsemeyle el salladım. "Merhaba. Sadece yürüyüşe çıktım."

"Aferin sana. şimdi arabaya bin," dedi soğuk bir şekilde, onunla özdeşleştirdiğim o sıcaklıktan eser yoktu.

Ani ortaya çıkışı ve buz gibi tavrı karşısında şaşkına dönerek kaşlarımı çattım. "Charlotte, ne yapıyorsun—"

"Arabaya bin, Bellamy," diye tekrarladı sözümü keserek. Bu sefer sesi tehditkar bir tondaydı. Kolunu kaldırıp elindeki silahı gösterince kalbim boğazıma geldi. Silahı hamile karnıma doğrulttu, gözleri sert ve tavizsizdi. "şimdi."

Etrafımdaki dünya donmuş gibiydi, havanın soğukluğu damarlarımda akan buzun yanında önemsiz kalıyordu. Ona bakakalmıştım, kıpırdayamıyordum, Charlotte hakkında korktuğum her şeyin doğru olduğu gerçeğiyle felç olmuşum. Ve çok daha kötüsü.

Silahın namlusuna bakarken dünya yana doğru eğiliyor. Kalbim kafese kapatılmış bir hayvan gibi göğüs kafesime çarpıyor. Charlotte titreyen elinde silahı kendinden emin bir şekilde tutuyor, gözlerinde korku ve kararlılık karışımı var. Ne. Lan. Bu?

"Eğer beni dinlemezsen seni vururum," diye açıkça söylüyor, ben kıpırdayamadığımda.

Aklım bir kaçış planı ya da onu bu çılgınlıktan vazgeçirmenin bir yolunu arıyor, ama soğuk çelik ve saf panikle karşı karşıya kaldığınızda ne söyleyebilirsiniz ki? İstemeyerek de olsa itaat ediyorum, yolcu tarafındaki kapıyı açıp koltuğa oturuyorum, sanki kendi mezarıma adım atıyormuş gibi hissediyorum.

"Sebastian'a mesaj at ve düşünmek için zamana ve alana ihtiyacın olduğunu, birkaç gün içinde geri döneceğini söyle."

Başımı sallıyorum.

"Yap şunu!"

Adrenalin damarlarımda pompalanırken, yutkunarak şiddetli bir şekilde titriyorum. Sebastian ile olan mesajlaşma ekranımı açıyorum ve yüzümden yaşlar akarken, bana söylediği kelimeleri ona yazıyorum. O kadar yakından izliyor ki, gizli bir mesaj gönderme veya alarmı çalıştırma umudum yok. Samil'de olduğu gibi, bunu başaramadan beni durdurur ve muhtemelen bana veya bebeklerime zarar verir. Gönder'e basıyorum ve acınası bir hıçkırıyla inliyorum.

“Güzel. Şimdi telefonunu ve ayak bileğindeki o tılsımlı bilekliği bırak,” diye emretti, sesi hafifçe titreyerek, çaresizliğinin bir kısmını ele veriyordu ve ben ona sorgulayıcı bir bakış attım. “Bunlar takip cihazı.”

Telefonu bildiğini tahmin ediyordum. Telefonunda aynı uygulamalar vardı ama ayak bileziğimden haberdar olduğundan hiç haberim yoktu. Samil ile yaşananlardan sonra Sebastian ısrar etmişti.

"Ayak bileğimdeki bileklikten nasıl haberdar oldunuz?"

“Phaedra bana onların hepsini anlattı. Hatta kendi cihazını bana gösterdi.”

Doğru. Çünkü son üç haftadır çocuklara o bakıyordu. Şiddetten korkmayan ve belli ki sakladığı ciddi sırları olan bir kadın. Parmaklarım halhalı çözmek için acele ediyor, sonra ikisini de açık pencereden dışarı sarkıtıp yere düşmelerine izin veriyorum; hayat bağlarım, güvenlik duygum kadar aniden kopuyor.

“Bunu tak,” diye emretti ve bana bir kravat uzattı. Sebastian’ın kravatlarından biri. Ve ne kadar saçma olsa da, Sebastian’ın kravatlarından birine sahip olmasına hem kıskanıyorum hem de çok sinirleniyorum. Acaba beni bağladığı gibi onu da bununla mı bağladı? Bu anlamsız, faydasız bir düşünce ve hemen onu itip uzaklaştırdım, ellerinin titrediğini izledim, oysa silah hedefinden sapmamıştı.

"Bununla ne yapmamı istiyorsunuz?"

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Gözlerini bağla."

Gözlerimin etrafına serin ipeği sarıyorum; kocamın bana sevgi ve şehvetle dokunduğu zamanlarda defalarca hissettiğim bir şey bu. Artık bunların hepsi geçti.

"Kravatını nereden aldın? Madem buradayız, bilmek istemediğim tüm çirkin gerçekleri de anlatabilirsin," diye ekledim, umarım yeterince gergindir de ağzından kaçırır.

"Aldım. İkiniz arasındaki işler kötüye gitmeye devam ederse, pazarlık gücü olarak bazı eşyalarına ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

Hım. Tamam. Yani henüz onunla birlikte olmayacağım.

Gözlerim bağlıyken oluşan karanlıkta, diğer duyularım keskinleşiyor. Charlotte'un nefes alışverişinin kesik kesikliğini, sürücü koltuğunda kıpırdanırken kıyafetlerinin hışırtısını duyuyorum. En çok da, altımdaki arabanın hareketini, beni bildiğim her şeyden uzaklaştırırken motorun sürekli uğultusunu hissediyorum. Bilinmezlik, önümde simsiyah bir boşluk gibi uzanıyor ve beni tamamen yutuyor.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadım, içimdeki panik dalgasına rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Sebastian'la beni işten çıkarmak hakkında konuştuğunuzu duydum ve bunun olmasına izin veremem."

"Üzgündüm ve kıskandım," dedim ona. "Onun yanağını öptüğünü gördüm. Bana karşı hep mesafeli davrandı, oysa seninle konuşuyor ve gülüyor." İç çektim. "Seni işten atmayacaktı. Senin tarafını tuttu. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ne istiyorsan, Sebastian sana onu verirdi." Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyor, tüm mantığı ve akıl yürütmeyi bastırıyor.

Acı bir kahkaha atıyor. "İşte bu yüzden bunu yapıyorum. Çünkü o, benim istediğim bir şeyi—ya da daha doğrusu birini—arıyor."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Hâlâ anlamadın mı gerçekten? Annemin beni terk ettiğini öğrendikten sonra beni araştırmaya başlayacağını sanıyordum. İşte o zaman Sebastian'ın kravatını, bir çift kol düğmesini ve gerekirse biraz da parfümünü aldım."

"Bekle," dedim. "Durun bir dakika. Bana bir anda çok fazla şey anlatıyorsunuz. Annenizle ilgili durumu öğrenseydim Sebastian'ın eşyalarıyla ne yapacaktınız?"

"Sanki aramızda bir ilişki varmış gibi gösterirdim. O da bunu elbette inkar ederdi, bu yüzden ya bilgi almak için ona şantaj yapardım ya da senin onu terk etmeni sağlardım ki neyin peşinde olduğumu anlamasın."

"Pekala," diyorum yavaşça, çünkü sanırım bunda bir mantık görüyorum. "Hangi bilgiyi arıyorsunuz? Kimi arıyorsunuz?" Bu sözleri söylediğim anda, tam olarak kimi aradığımı anlıyorum. "Marie senin annen."

"Bak, bunu çözebilecek kadar zeki olduğumu biliyordum."

Her şey birdenbire yerine oturdu. "Ve o seni terk etti."

"Evet."

"Ve sen... intikam mı istiyorsun?"

"Buna benzer bir şey."

"Biliyorsunuz," diye başlıyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak, kulaklarımda bando takımı gibi gümür gümür kan akıyor olsa da. "Bunu en başından söyleseydiniz, muhtemelen sizi aramaya dahil ederdik. Rowan ve Sebastian için faydalı olabilecek bilgilere sahip olabilirsiniz."

"Sus!" Sesi, içimi parçalayan keskin bir cam kırığı gibiydi. "Sadece... sadece sessiz kal."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, dilimde korkunun acı tadını hissettim. Ellerim uyluklarımı kavradı, parmaklarım sanki kendimi sağlam bir şeye bağlayabilmişim gibi etime saplandı. Geçen manzarayı göremiyordum ama yoldaki her virajı ve tümseği hissediyordum.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Seni terk etti ve Desta'yı kaçırdı."

Hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden aptal olsam da olmasam da devam ediyorum.

"Kral ile, Sebastian'ın babasıyla bir ilişkisi vardı ve bu yüzden kraliçe tarafından işten kovuldu. Anneni bulmak istiyorsun, evet. Ondan intikam almak istiyorsun. Ama aynı zamanda Desta'dan da intikam almak istiyorsun, değil mi? Bu yüzden neyin peşinde olduğunu bize söylemedin."

"Bana geri döneceğini söylemişti," diye başlıyor ve tekrar benimle konuştuğu için içimden sessizce bir rahatlama nefesi veriyorum. "Ama dönmedi. Desta'ya takıntılıydı. Krala takıntılıydı. Desta'yı elde ederse, Desta onunla birlikte olursa, kralın karısını bırakıp onu seveceğini söyleyip duruyordu. Kraliçe onu işten çıkardıktan bir hafta sonra beni yol kenarında bıraktı ve bir daha asla onun adını ya da kendi adımları bile kullanmamamı söyledi. Annemin kim olduğunu kimseye söylemememi, yoksa bana ve söylediğim kişiye zarar vereceğini söyledi. Köye gitmemi, sonunda Desta'yı ve kralı elde ettikten sonra beni bulmaya geleceğini söyledi. Ama ben neredeyse on yaşındaydım ve yakalanmadan evsiz kalamayacağımı biliyordum. İşte o zaman kraliyet muhafızlarının başını gördüm ve ona gittim."

Aman Tanrım. Bu da neyin nesi? Sadece... bu tam bir felaket?

"Ve ona kendinizle ilgili hiçbir şey anlatmadınız mı?"

"Hayır. Ona sokaklarda yaşayan bir yetim olduğumu söyledim, bu da gerçeğe çok uzak değildi. Charlotte adını uydurdum ve olay bu kadar. Annemin kim olduğunu bilmesini istemedim. Özellikle de kralı öldürüp prensesi kaçırdıktan sonra. Beni evden kovacağından korkuyordum."

"Yaşadığın her şey için çok üzgünüm," dedim ona içtenlikle, ama bunu duymaktan hiç hoşlanmadı. Hiç de değil. Başımın yan tarafına sert bir darbe geldi, beni doğrudan kapıya çarptırdı ve omzumu çarptım. Acı ve şok içinde bağırdım, yüzümün yanından damlayan kanın sıcak ve yapışkanlığını hissettim.

"Acımanıza ihtiyacım yok, Majesteleri," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Marie'yi ve Desta'yı bulmam gerekiyor. İntikamın güzelliğini ve

tatminini anlayacak yaşa geldiğimden beri arıyorum ve sonunda bu kadar yaklaştığımda sizin yoluma çıkmanıza izin vermeyeceğim.”

Araba aniden savruldu, beni tekrar kapıya doğru itti ve kalbim boğazıma kadar geldi. Başım acı içinde zonluyordu ve sakın kalmaya çalışmam gerektiğini bilerek iniltimi bastırdım. İntikam, insanı ele geçirebilme gücüyle güçlü bir uyuşturucu gibidir. Bunu o gece Samil'de gördüm. Zihninde deliliği nasıl da sapkın bir şekilde beslediğini.

Tek seçeneğim sessiz kalmak, hayatta kalmak ve kaçmanın bir yolunu bulmak.

Peki... saraydan ne kadar uzaklaştık? Hedefimize ulaştığımızda neler olacak?

Araba aniden çakıllı bir yola girdi ve lastiklerin altında çıkan gıcırta sesiyle tüylerim diken diken oldu. Artık ana yollardan uzaktaydık, bu da beni belirsizlik ve korku uçurumuna sürükledi. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, nefes alma çabasıyla göğsüm sıkışmıştı.

Lütfen, beni buradan sağ salım kurtar, diye sessizce dua ediyorum, kelimeler karanlığın içinde etkisiz kalıyor. Sebastian'ın bahsettiği şey bu muydu? Bu yüzden mi bu kadar mesafeli davrandı? Beni kendine ait kıldığında gerçekten üzerime bir lanet mi indirdi?

Elim karnımın üzerinde geziniyor ve hıçkırmamak için dudağımı ısırıyorum. "Charlotte," diyorum usulca. "Bunu konuşabiliriz," diye yalvarıyorum ona. "Bir çözüm bulabiliriz, lütfen beni bırak. Hamile bir kadına zarar vermek ya da onu öldürmek istemezsin. Biliyorum istemezsin."

"İşler her zaman istediğimiz gibi gitmiyor," diye sertçe karşılık verdi, ses tonunda ağır bir acı vardı. "Sebastian ve Rowan, Marie ve Desta'yı bulana kadar saraydan uzak durmalısın. Tek istediğim bu. Hayır, seni ya da çocuklarını öldürmek istemiyorum, ama gerekirse yaparım."

Sözlerini anlamakta zorlanıyorum. Beni kaçırmanın çözüm olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki? Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, içimde öfke ve dehşet çatışıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi kemiriyor, beni saran duyguları bastırmaya çalışıyorum.

"Bu senin için iyi sonuçlanmayacak," diye uyardım onu, sesim titreyerek. "Sebastian seni bunun için asla affetmeyecek."

"Sebastian ne olduğunu bile anlamayacak," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor. "Ona mesaj attığın gibi, onu terk ettiğini ya da sadece biraz

zamana ve mesafeye ihtiyacı olduğunu düşünecek. Birkaç seçilmiş kelime ve kolay öneriyle seni aramaya gelmeyecek. Dediğin gibi, zaten mesafeliydi. Rowan'a seninle nasıl birlikte olacağını artık bilmediğini söylediğini duydum. Belki de ihtiyacı olan çıkış yolu buydu. Gittiğin için muhtemelen minnettar olacaktır.”

Sözleri en hassas, en kırık ve en savunmasız yanıma dokunduğunda kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Rowan'ın Sebastian'la yaptığı konuşmaları gizlice dinlediği hakkındaki söylediklerinden sonra, beni incitmek için yalan söylemediğini biliyorum.

Sebastian benim onu terk ettiğimi düşünüyor. Ve belki de gitmeme izin verecek.

"Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?" diye soruyorum, içimde acı yankılanıyor. "Herkes için daha fazla acı ve ıstırap mı yaratmak istiyorsunuz?"

“Bazen başka çare kalmıyor,” diyor sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. “Bazen hayatta kalmak için fedakarlıklar yapmak zorundayız. Ben yeterince fedakarlık yaptım. Marie ve Desta bana yaptıklarının bedelini ödemeliler.”

“Desta bir bebektir. Kaçırıldı. Tıpkı senin gibi o da annenin kurbanı.”

“Annem onu sevdi ve istedi, beni değil. Beni onun için terk etti.”

Midem bulanıyor, boğazımda safra yükseliyor. Çocuklarımı emanet ettiğim kadının böyle bir acımasızlığa kadir olabileceğine inanamıyorum. Korku ve öfke birbirine dolanarak beni boğmakla tehdit eden sıkı bir düğüm oluşturuyor. Ama tüm bunların altında, küçük, titrek bir azim alevi yanıyor.

Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Veremem.

"Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor Charlotte ve kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Hedefimize yaklaştığımızı bilmenin hiçbir tesellisi yok. Bu sadece hapse ya da daha kötüsüne bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyor.

Araba aniden durdu, motor sustu. Kapısının açılıp kapandığını duydum, sonra Charlotte beni kolumdan çekip dışarı çıkarırken yan tarafım da açıldı. Görüşümün kısıtlı olmasından dolayı sersemlemiş bir halde engebeli zeminde sendeledim. Ayaklarım nemli, soğuk ve acımasız toprağa gömüldü.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, sesim zar zor duyuluyor. Ondan dürüst bir cevap beklemenin boşuna olduğunu bilmeme rağmen, bu soruyu istemsizce dudaklarımdan döküyorum.

"Kimsenin seni aramayı aklına bile getirmeyeceği güvenli bir yere," diye gizemli bir şekilde yanıtıyor. "Marie ve Desta'yı bulduktan sonra onları buraya götürmeyi planlamıştım."

İçeri sürükleniyorum, ayaklarım taş basamaklara takılıyor ve gözlerim bağlı bir şekilde bir odanın içinden sürükleniyorum, sonra da hücreye itilirken gözlerim hızla açılıyor. Yeni çevreme alışmaya çalışırken gözlerimi hızla kırıyorum.

Taş oda soğuk ve ıssız; hayattan eser olmayan tek şey duvara gömülü yatak, tuvalet ve lavabo.

"İşte biraz yiyecek ve su," diyor Charlotte, yankılı mekânda sesi boş geliyor. "Çok çabuk tüketme. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Sözleri yüzüme bir tokat gibi, durumum üzerinde ne kadar az kontrolüm olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Bekle!" diye bağırdım, tam çıkmaya başlarken, çaresizlik boğazımı kemiriyordu. Ama ağır kapı gürültüsüyle kapandı ve karanlıkta yalnız kaldım. Duvardaki şalteri buldum, yukarıdaki asılı ampule giden bir kabloya bağlı bir basmalı düğme. Bir asırdan fazla öncesinden kalma gibi görünüyordu ve muhtemelen yangın tehlikesi oluşturuyordu, ama şu anda en küçük endişem buydu.

İçimden geçen paniği bastırmaya çalışırken nefesim kesik kesik geliyor. Duvarların üzerime kapandığını neredeyse hissedebiliyorum. Kapının diğer tarafındaki metal gıcırtının her kaymasıyla hava daha da daralıyor, ağırlaşıyor ve beni odanın içine güvenli bir şekilde kilitliyor. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor ve istemsizce boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum.

Tavana yakın küçük pencereye doğru sendeliyorum, sanki kaçış umudu yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerimi uzatıyorum. Pencere, yüksekliğiyle bana adeta meydan okuyor, yatağın üzerinde olsam bile ulaşamayacağım kadar uzakta. Bu, ne kadar kapana kısılmış olduğumun acımasız bir hatırlatıcısı daha; bunun benim için son olabileceğine dair çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum.

Bellamy kapıdan çıkıp beni koridorda yapayalnız bıraktığı an kalbim paramparça oldu. Birlikte kurduğumuz hayatın her parçası etrafımda yıkılıyor gibiydi. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Göğsümde ezici bir ağırlık hissediyordum sadece.

“Kahretsin!” Yumruğumu duvara vurdum, acı elimden koluma yayıldı ama ruhumdaki acıyla kıyaslanamazdı. İşlerin bu kadar kötüye gitmesine nasıl izin verdim? Evliliğimize verdiğim zarara nasıl bu kadar kör olabildim?

Bunu düzeltmeliyim. Doğru yapmalıyım.

"Onun buradan gitmesine neden izin verdim ki?!" diye kendi kendime, kimseye değil, sadece kendime bağıríyorum. "Onun için neden savaşımadım ki? Bana ne oluyor?"

Bunun olmasına izin veremem. Onu kaybedemem, çünkü o beni hayatta hissettiren tek kişi. Beni gerçekten tanıyan tek kişi. Beni olduğum gibi seven, ne olduğum için değil. Değişmeliyim. Onun için, bizim için daha iyi olmalıyım.

Bu lanetin beni daha fazla kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Onun için savaşıcağım.

Bizim için savaşıcağım.

Onun varlığının herhangi bir izini bulma umuduyla yatak odamıza doğru yürüdüm. Yastıklarda vanilya ve güneş ışığının karışımı olan kokusu hala duruyordu ve tanıdıklığın verdiği teselliyle yüzümü yastıklara

gömdüm. Derin bir nefes aldım, onun özünün paramparça olmuş ruhumu yatıştırmasına izin verdim.

"Artık mesafe yok, artık sır yok. Sadece biz, birlikte," diye yemin ediyorum boş odaya.

Peşinden koşup af dilemek istesem de, biliyorum ki ona biraz alan tanımam gerekiyor. Ama öylece oturup onun dönüşünü bekleyemem. Ona aşkımıza, geleceğimize bağlı olduğumu kanıtlamak için harekete geçmeliyim.

Kahretsin, aptalım. Bu lanetin, bu kahrolası lanetin, beni kontrol etmesine, yönetmesine izin verdim. Ama kral kim? Benim. Onsuz hayat ne ki? Onsuz huzur ne ki? Haftalardır dehşet içindeyim—gerçekten, tamamen dehşet içindeyim. Onun mecazi helikopterinin gökyüzünden düşmesini bekliyordum. Nora gibi gözlerimin önünde ölmesini bekliyordum.

Belki de Rowan bunca zamandır haklıydı.

Belki ona olan sevgim onu koruyacak. Belki bir lanet var, belki yok. Ama Nora'yı asla sevmedim. Bellamy'yi sevdiğim gibi bile sevmedim. Kahretsin, onu çok seviyorum.

Peki... bu hâlâ yeterli olabilir mi?

Her iki durumda da fark eder mi?

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyorum, aklımda planlar ve vaatler girdabı var. Ona sadece ikimizin olacağı romantik bir akşam yemeğiyle sürpriz yapacağım. Hayatında, çocuklarımızın hayatında daha çok yer almaya bilinçli bir çaba göstereceğim. Tekrar evlenme teklifi edeceğim, bu sefer sadece ikimiz arasında. Ona duymayı hak ettiği her şeyi söyleyeceğim. Ve sonra bunları hayata geçireceğim.

Charlotte'ı da işten çıkaracağım.

Onu mutlu, güvende ve sevildiğini hissettirmek için ne gerekiyorsa.

Ama en önemlisi, lanet korkusunun bir daha asla aramızda engel oluşturmamasına izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıyorum, kararlılığımın ağırlığı omuzlarıma iyice çöküyor. Yaptığı şeyden ne kadar nefret etsem de, bu ihtiyacım olan uyanış çağrısıydı. Ve bu beni çok sinirlendiriyor. Benimle konuşmak için defalarca denedi. Beni ona geri döndürmek, aradaki mesafeyi kapatmak ve takıntılı olduğum bu lanetten kurtulmak için defalarca denedi.

Onu lanete kurban etme korkum yüzünden, yine de kaybettim.

Bu başlı başına bir lanet değil mi? Bunu neredeyse kendisi söyledi. Onu bu lanete kaptırmaktan o kadar korktum ki, onu kendimden uzaklaştırdım

ve yine de kaybettim. Onun aşık olduğu adam, hak ettiği adam olacağım.

Dudaklarımdan bir hırıltı döküldü. Bu saçmalık. Burada oturup onun için özlem duyamam. Onun ihtiyaç duyduğu mesafeyi umursamıyorum. Aramızda hep mesafe vardı ve şimdi bu mesafeyi kapatmam gerekiyor.

Yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken cebimdeki telefonum titredi ve onun araması olmasını umarak uzanıp telefonu aldım. Ama arama yerine bir mesaj vardı.

Bellamy: Sebastian, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kafamı dinlemek için birkaç günlüğüne uzaklaşacağım.

Ekрана bakakaldım, kalbim bin parçaya ayrılıyordu. Telefonu sıkıca tutuyordum, nefes almakta zorlanırken parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Numarasını tuşladım, umutsuzluk göğsümü tırmalıyordu. Ama her zil sesi cevapsız kalınca umudum azaldı ve sonunda sadece sesli mesajının soğuk, yankılanan sessizliğiyle baş başa kaldım.

Hemen tekrar aradım, parmaklarım titriyordu ve arama ikinci kez telesekretere düştüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. "Bellamy, lütfen," diye fısıldadım telefona, sesim titriyordu. "Bunu düzeltmememe izin ver. Seni seviyorum. Eve gel."

Ona mesajla cevap verdim.

Ben: Lütfen eve gel. Yanlış yaptım. Çok yanlış yaptım. Çok özür dilerim. Seni seviyorum ve bunu düzeltmem gerekiyor. Aramızda asla sevgiden başka bir şey olmayacağını sana göstermem gerekiyor. Artık ayrılık yok. Lütfen, bebeğim, lütfen uzakta kalmak yerine eve gel.

"Kahretsin," diye küfrediyorum içimden, cevap vermeyince. Mesajı okuduğuna dair bir işaret de yok.

Kahretsin. Eğer eve gelmeyecekse, onu ben alacağım. Daha fazla umutsuzluğa kapılmadan önce aklıma bir fikir geliyor. Telefonundaki ve ayak bileğindeki takip uygulaması. Belki yerini bulabilirsem, onunla yüz yüze konuşabilir ve işlerin değişeceğine, bunu başarabileceğimize onu ikna edebilirim.

Ekranımda konumunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama nerede olduğunu görünce hızla tekrar durdu. Ne oluyor böyle? Saraydan bir mil uzakta, yol kenarında ne işi var? Kafamda karışıklık ve endişe girdap gibi dönüyor, üzerime bir duygu fırtınası çöküyor.

Neden orada olacaktı ki?

Anahtarlarımı kaptım, damarlarıma kararlılık işledi. Ne pahasına olursa olsun onu bulacağım ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu

göstereceğim. Garaja hızla girdim, sıradaki ilk arabaya atladım ve takip uygulamasının gösterdiği yere doğru hızla uzaklaştım. Hareket etmemiştii ve yol kenarında öylece durup ne yaptığından emin değildim.

Ama yaklaştıkça, yol düz ve dümdüz olmasına rağmen, Bellamy'nin hiçbir izine rastlayamıyorum. Uygulamanın onun olması gerektiğini söylediğı yere arabayı çektiğimde içimi bir korku kaplıyor. Arabadan inip kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum, attığım her adımda kalbim hızla çarpıyor. Telefonu ve ayak bileziğı batan güneşin altında parıldıyor ve onları almak için eğiliyorum. Telefonunun ekranı çatlamış ve ayak bileziğinin narin zinciri şimdi karışmış ve kopmuş.

Yol kenarında duruyorum, ikisini de elimde tutuyorum, rüzgar etrafımda esiyor, tenimi ısırıyor ve tişörtümün kenarlarını çekiştiriyor, etrafıma bakıyorum. Önümdeki ıssız yol ürkütücü derecede sessiz ve batan güneş, hiçliğin üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Kalbim hızla çarpıyor ve sıcaklıkla alakası olmayan bir ürperti damarlarımda buz kesiyor.

“Neredesin Bellamy?” diye soruyorum boşluğa, sesim uğultulu rüzgarın arasında zar zor duyuluyor. Ama cevap yok, sadece yokluğunun ağırlığı üzerime çöküyor, nefesimi kesiyor. “Tanrım, ne yaptım ben?”

Bir sonraki nefesimde, arabama geri kayarak direksiyonu sıkıca kavradım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, saraya doğru hızla ilerlerken kendimi yola odaklanmaya zorladım.

“Rowan! Javier!” diye seslendim ön kapılardan içeri dalar dalmaz. Sesim, büyük salonlarda yankılanarak duvarlardan seken bir mermi gibi yankılandı. Merdivenlerden ikinci kata çıktım, koridorda koşarak onlara seslendim. Rowan, kendi mekanı haline getirdiğı salondan çıktı ve Javier hemen arkasından geldi. İkisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı ve benim dağınık halimi görünce bu endişe daha da derinleşti.

“Sebastian, neyin var?” diye soruyor Rowan, sesi sakın ama endişe dolu.

“Bellamy’ye bir şey oldu,” dedim panik içinde, kelimelerim ağzımdan dökülerek. “Az önce kavga ettik ve gitti. Bana mesaj atıp biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ama takip uygulamasını kullanarak onu aramaya gittiğimde telefonunu ve ayak bileğindeki bilekliği yol kenarında terk edilmiş halde buldum.”

Rowan, "Ne kadar kızgın olursa olsun, telefonunu ve ayak bilekliğini orada öylece bırakmazdı," diyor. "Bunun doğru olmadığını biliyor."

“Biliyorum,” diye yanıtladım boğazımdaki yumruyu yutarak. Bellamy’nin yere bıraktığı telefonu ve ayak bileziğini tutarken ellerim titriyordu. “Çantası da yanında değildi,” dedim onlara, sesim gergin bir şekilde. “Bu mantıklı değil. Bunları almadan öylece gitmezdi.”

Rowan, Javier’le endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. “Özellikle iletişim aracı veya parası olmadan böyle kaçmış olması pek olası görünmüyor. Belki biri onu kaçırdı,” diye önerdi Javier, en büyük korkumu dile getirerek. “Bulduğunuz yerdeki yolda herhangi bir boğuşma izi veya lastik izi olup olmadığını kontrol etmeliyiz, bunlar yardımcı olabilir. Ayrıca yakındaki hastaneler ve yerel kolluk kuvvetleriyle iletişime geçmeyi de düşünmeliyiz, ancak sessizce. Neler olup bittiğinden emin olmadan kraliçenin kayıp olduğunu medyaya kesinlikle duyurmak istemiyoruz.”

“Çocuklar için de aynı şey geçerli,” diye kekeledim. Onların annesi. Artık onların annesi. “Bunu kaldıramazlar.” Ben de kaldıramam.

“Anlaştık.” Rowan başını salladı. “Ayrılacağız. Javier, sen güvenlik kameralarının kayıtlarını incele ve yetkililerle iletişime geç. Ben de Sebastian’ın telefonu ve ayak bileziğini bulduğu bölgeyi arayacağım.”

“Bekleyin,” diye itiraz ettim, aramalarına katılmaktan başka bir şey istemiyordum. “Ben de sizinle geliyorum. Bellamy burada otururken ben —”

Rowan, bakışlarını sabit ve kararlı bir şekilde, “Sebastian,” diye sözünü kesti. “Onun geri dönme ihtimaline karşı burada kalmalısın. Eğer başı dertteyse, sarayda sana ihtiyacı olacak. Ayrıca, benimle birlikte gidersen ve Bellamy olmadan geri dönersek, çocuklar bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar.”

Çaresiz ve öfkeli bir şekilde yumruklarımı sıktım, ama haklı olduğunu biliyordum. İstemeyerek de olsa başımı salladım ve geride kalmayı kabul ettim.

“Aferin sana.” Rowan omzumu kavradı. “Onu bulacağız ve eve getireceğiz.”

Bir duygu seli beni altüst ediyor, ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. “Buna güveniyorum,” diye fısıldıyorum kısık bir sesle.

Javier ve Rowan aramaya başlamak için ayrılırken, kendimi çaresiz ve dehşet içinde hissediyorum. Bellamy olmadan saray her zamankinden daha boş geliyor ve onu sonsuza dek kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Yakındaki bir sandalyeye çöküyorum, düşüncelerim onun görüntüleriyle

dolu. Parlak gülümsemesi, dokunuşunun sıcaklığı, bana baktığında mavi gözlerinin parıltısı.

Bellamy'nin isteği dışında kaçırılmış olma ihtimali içimi kemiriyor. Gülümseyen yüzünün görüntüleri, yerini tehlikede olduğu anlara, Samil'in onu kaçırdığı ve neredeyse öldürdüğü gece boynunun kanadığı ve yüzünün morardığı anlara bırakıyor. Tüm çabalarımın rağmen, paniği kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Suçluluk ve korkunun ağırlığı beni ezmeye başlıyor, ama onu bulacağımız umuduna tutunuyorum.

Aramızdaki sorunları düzeltme şansım olacak.

Salonun saati amansızca tıkırdıyor, kolları sanki çaresizliğimle alay edencesine yavaş yavaş ilerliyor. Yumruklarımı sıkıp gevşetiyorum, sarayın sessizliği Bellamy'nin yokluğuyla daha da artıyor. Kalbim her tıkırtıyla senkronize bir şekilde hızlanıyor, her yokluğunun ona korkunç bir şey olabileceği bir an daha olduğunu acımasızca hatırlatıyor.

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Göğsümde bir endişe düğümü sıkışıyor ve kendimi kafese kapatılmış, özgürlüğüne kavuşup kayıp karımı aramaya can atan bir hayvan gibi hissediyorum. Kapıya gelen hafif bir tıkırtı, karmaşık düşüncelerimi bölüyor.

“Majesteleri?” Charlotte’un sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Kapı eşiğinde duruyor, ifadesi donuk.

“Charlotte,” dedim sesimi titretmemeye çalışarak. “Çocuklarla her şey yolunda mı?”

“Eminim iyidirler. Ben de az önce saraya döndüm. Bugün izin günüm ve öğleden sonramı Torino’da geçirdim. Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsunuz.”

Bir an tereddüt ediyorum, Bellamy'nin onun bizi gözetlediği hakkındaki söylediklerini hatırlıyorum. Ama yüzünde gerçekten endişe var ve içimden bir ses, tüm bunların gerçeklikten çok Bellamy'nin Charlotte ve bana karşı duyduğu güvensizlikten kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyor.

Yine de, içimdeki her sinir çaresizlik içinde çılgılık atsa da, kendimi tarafsız bir ifade takınmaya zorluyorum. “Bellamy kayıp. Daha önce yürüyüşe çıktı ve geri dönmedi. Çantasını almadan gitti.” Burada duraksıyorum, içimdeki bir ses bana yalan söylemem gerektiğini söylüyor. Şüpheli Bellamy'nin akıllı olup olmadığını merak ediyorum. “Takip uygulamaları ve telefonu çalışmıyor.”

“Kayıp mı?” Charlotte şok içinde gözlerini kocaman açtı. “Bu... bu çok kötü. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Biliyorum bugün izin günüm

ama siz onu ararken çocuklara bakabilirim. Belki de normalden daha uzun bir yürüyüşe çıkmıştır?”

“Belki de. Rowan ve Javier zaten onu aramak için dışarıdalar,” diye açıklıyorum, içimde kaynayan şüpheyi gizlemeye çalışarak. Endişesi gerçek gibi görünüyor, ama şimdi her şeyi sorgulamaya başladım. “Geri dönerse diye burada kalmamı söylediler.”

“Bunun akıllıca bir düşünce olduğundan eminim. Ben de onu aramaya seve seve giderim.”

“Charlotte,” dedim, güven verici bir gülümsemeyle. “Hâlâ izin günün. Bunun için endişelenmeni istemiyorum. Eminim Bellamy yakında eve gelecektir. Dediğin gibi, belki de her zamankinden daha uzun bir yürüyüşe çıkmıştır.”

"Emin misin?" diye soruyor tereddütle, dudağını ısırarak. "Burada öylece durmak bana çok işe yaramaz geliyor."

Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama en son istediğim şey onun gidip Bellamy'yi araması. "Evet, Charlotte. Yine de ilgin için teşekkür ederim."

“En azından seninle kalmama izin ver,” diye içtenlikle teklif etti, odanın karşısına doğru yürüyüp elini koluma koydu. Kral olduğumu ve krala asla öylece dokunulmadığını, üstelik onun işvereni olduğumu düşünürsek, bu oldukça cesur bir hareketti. Daha önce yanağımdan öpme olayı da aynıydı. “Şu an senin için çok zor olmalı Sebastian. Özellikle de son zamanlarda Bellamy ile aranızdaki işler bu kadar kötüye gittiği için. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum.”

Bana doğru yaklaşıyor, kirpiklerinin arasından bana bakarken çekingen bir gülümseme sunuyor. Ve işte o anda, Bellamy'nin onun hakkında söylediklerinin tamamen doğru olduğunu anlıyorum. Bu kadın tehlikeli. Koyun postuna bürünmüş bir kurt. Bana dokunuyor ve cilveli davranıyor, benimle kalmayı teklif ediyor ve biliyorum ki onu öpersem, o da fazlasıyla karşılık verecektir.

Kralın metresi olmak istemek yeni bir şey değil ve bu, Bellamy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyor. Patronuna kur yapmaktan ülkesinin kraliçesini kaçırmaya geçmek çok büyük bir sıçrama. Yine de...

“Teşekkür ederim Charlotte,” diyebildim, minnettar bir gülümseme takınarak ve elinin yanına düşmesi için bir adım geri çekilerek. “Ama

dediğim gibi, bugün hala senin izin günün. Git keyfini çıkar, bizi dert etme.”

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Pekala," diye kabul etti, kaşları huzursuzlukla çatılmıştı. "Eğer eminsen. Ama lütfen Sebastian, yapabileceğim bir şey varsa, sormaktan çekinme. Herhangi bir şey. Biliyorsundur umarım, her zaman senin için buradayım." Elime dokundu—eli buz gibiydi, sanki hiç kan akışı yoktu—ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

“Teşekkür ederim,” diye tekrarladım elimi çekerek, onun eli tenime asit gibi yapışmıştı ve odadan çıkışını izledim. Kapı arkasından tık diye kapandı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Bellamy'nin kaybolmasında onun da parmağı olabileceği ihtimalini düşündüm. İzin günü olması ve Bellamy ile aynı saatlerde ayrılması kesinlikle bir fırsat yaratmıştı.

İçimdeki o kemirici his beni daha derine inmeye zorluyor, bir türlü kurtulamıyorum.

Charlotte'ın ayak sesleri koridorda kaybolur kaybolmaz, aceleyle ofisime koştum ve sarayın güvenli veri tabanına giriş yaparak Charlotte'ın kayıtlarını ve geçmişini aramaya başladım. Sonuçlar yüklenirken parmaklarım sabırsızca masaya vurdu, ancak sonuçlar görüldüğünde hayal kırıklığına uğradım. Kraliyet muhafızlarının başıyla yaşamaya başlayıp okula kaydettirildiği on yaşından önceki geçmişine dair hiçbir şey yoktu. Sanki o zamana kadar hiç var olmamış gibiydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, mevcut kısıtlı bilgilere göz gezdirirken. "Ne saklıyorsun Charlotte?"

Akşam geceye dönerken, Rowan veya Javier'den gelecek herhangi bir haber için endişeyle koltuğumun ucunda oturuyorum. Ama her arama, her güncelleme sadece umutsuzluğumu artırıyor. Onu bulamadılar. Her geçen saat göğsüm sıkışıyor, utanç omuzlarıma ağır bir yük gibi biniyor.

"Baba, annem nerede?" diye soruyor Phaedra, saçlarını örerken. Oysa biliyorum ki Bellamy'nin örmesini tercih ediyor çünkü açıkçası, Bellamy'nin de söyleyeceği gibi, ben bu konuda çok beceriksizim.

Göğsüm sanki bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi sızlıyor ve odanın karşısındaki Althea'ya bakıyorum; kapının yanında durmuş, olanları izliyor, gözleri daha önce ona olanları anlattığımda döktüğü gözyaşlarından kan çanağına dönmüş.

"Anne..." Çocuklarıma yalan söylemek istemiyorum ve yarın uyandıklarında hâlâ burada değilse... Yutkunuyorum ve kızımın sarı saçlarına bakıyorum. Annesinin saçlarıyla aynı renkte. Çocuklarım bir annelerini daha kaybetmemeli. Bu düşünce beni felç ediyor.

Ne diyeceğimi düşünemediğimde, "Evet?" diye soruyor.

"Dinleniyor canım kızım. Dinleniyor."

Phaedra başını omzunun üzerinden çevirip gözlerime baktı. "Büyükbabası için yine mi üzülüyor?"

Kahretsin.

"Onu sürekli özlüyor."

"Sen de üzgün görünüyorsun."

Evet, öyleyim. O kadar üzgünüm ki nefes alamıyorum, konuşamıyorum ve o güzel gözlerinize bakamıyorum.

"Her zaman çok dikkatlisiniz, Kraliçe."

"Annem bana böyle seslenir."

Zoraki bir gülümsemeyle saçlarını çekiştirdim. "Şunu bitirelim ve seni yatağa götürelim."

Saçlarını örmeyi bitirdim, gerçi buna örgü denmezdi, onu yatağına yatırdım ve yanaklarından, burnundan ve alnından öptüm. "Seni seviyorum, Baba."

"Seni çok seviyorum, sevgilim. Çok çok." Onu tekrar öptüm, biraz daha sıkı sarıldım ve sonra odanın diğer ucuna geçip Sabrina'yı da aynı tutkuyla kucaklayıp öptüm.

"Üzülme baba. Annen biraz dinlenince daha iyi hissedecek. İkizlerin onu çok yordüğünü söyledi."

"Öyleler, prensesim." Onu tekrar öpüp odalarından çıkıyorum, Althea yavaşça arkamdan yürüyor. Zayer erken uyuyakaldığı ve doğal olarak erken uyandığı için çoktan yatmış durumda. "Git biraz dinlenmeye çalış, teyze."

"Bellamy eve dönene kadar dinlenmeyi düşünmüyorum."

"O zaman çalışma odamda bana eşlik edebilirsin, böylece paha biçilmez aile yadigarlarını kırmam." Sonra küfrediyorum. "Bellamy'nin onunla ilk tanıştığında yaptığı gibi." Boğazım düğümleniyor ve yorgunluk ve kalp kırıklığı beni tüketirken ellerimi yüzümde ovuşturuyorum. "Mahvettim."

"Evet," diyor bana, lafı dolandırmayı hiç sevmeyen biri olarak.

"Bu benim hatam."

Bu sefer sessizlik, çünkü hiçbir söze gerek yok.

"Onu çok özlüyorum, Althea. Onsuz hiçbir şeyim. Ona hava gibi, su gibi ihtiyacım var. O benim hayatım ve şimdi ölüyorum. Karımın evde olmasını istiyorum."

"Hepimiz onu özlüyoruz ve hepimizin onun evine ihtiyacı var."

Birkaç basamak aşağı inip ofisime doğru ilerliyoruz. "Benim hatam," diyorum yine, başka bir sebep olmaksızın, sadece azarlanmaya ihtiyacım olduğu için.

"Bu lanete daha fazla dayanamam Sebastian. Lütfen, artık tahammül edemiyorum."

"Öyle değil." Başımı sallıyorum, ama bunu da aklımdan çıkaramıyorum. Sonunda her şey bu noktaya mı geldi? Bellamy'nin hayatı bir kez daha tehlikede mi? Odanın sessizliğinde bağırarak, bu baskıcı

sessizliği kırmak istiyorum, ama hareketsiz kalıp sarayın hayatının uzak yankılarını dinliyorum. “Onunla kavga ettim. Beni Charlotte ile bir ilişkim olmakla suçladı ve sonra onu işten çıkarmamı istediğinde reddettim. Ona karşı en kötü koca oldum. Ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum.” Sesim umutsuzluktan titriyor. “Nereden başlayacağımı bile bilmezken onu nasıl bulabilirim? Karım yerine nasıl Charlotte'u ve yirmi bin kişiyi işe alabileceğimiz o aptal işini seçebilirim?”

Sanki duvarlar üzerime kapanıyor, kendi başarısızlığımın ağırlığıyla beni boğuyor. Yine benim hatam. Ama bu sefer yemin ederim, onu eve getirdiğimde, bir daha hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Bu lanetin bile. Hiçbir şeyin.

“Sebastian, son zamanlarda ona iyi davranmadın ve bunu açıkça söyleyeceğim. Ama çiftler kavga eder. Sorunları olur. Onun kaçırılmasına sen sebep olmadın. Görmezden geldiğin şey, hepimizin kendi yolumuzdan ve kendi seçimlerimizden sorumlu olduğumuzdur. Evet, bu ailede bir dizi korkunç olay yaşandı. Evet, bunların çoğu son zamanlarda, hepsi ardı ardına Bellamy'nin başına geldi. Ama Marie'nin Desta'yı kaçırmasına ve babanı öldürmesine sen sebep olmadın. Samil'in Nora'nın helikopterine müdahale etmesine veya sana ve Bellamy'ye saldırmasına sen sebep olmadın. Ve Bellamy'yi kaçırın kişinin onu kaçırmasına da sen sebep olmadın.”

Dalgın dalgın başımı sallıyorum. Bunların hepsini biliyorum. Daha önce de duymuştum. Hatta Bellamy'den bile. Sadece kendime inanmama izin vermemiştim. Ama bunun beni, beni ve Bellamy'yi parçalamasına izin vererek, gerçek olsun ya da olmasın, kazanmasına izin veriyorum.

Bellamy bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Ama ben çok inatçıydım, çok korkaktım, onu dinlemeyi bırakın, ona inanmayı bile düşünmedim.

“Sebastian,” Rowan’ın sesi düşüncelerimi böldü ve başımı kaldırıp kapıda duran kardeşimi ve Javier’i gördüm; onlar da benim gibi perişan görünüyordu. “Aklımıza gelen her yeri aradık ama Bellamy’den hiçbir iz bulamadık.”

"Kahretsin!" diye bağırarak odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm, her adımım içimdeki artan aciliyeti yankılıyordu. Zihnim Bellamy'nin nerede olabileceğini anlamaya çalışıyordu ama her seferinde sonuç alamıyordum.

"Çok üzgünüm kardeşim. Onu kim kaçırdıysa, işini çok iyi yapmış. Ama şu an itibariyle birinin onu kaçırdığı açıkça belli. Telefonunu veya çantasını yanına almadan asla ortadan kaybolmazdı."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Neden biri onu kaçırsın ki? Kimse onun dışarıda olacağını bilmiyordu. Sarayın etrafındaki arazi açık ve ıssız.” Adımlarımı dondurarak durdum ve kardeşime döndüm. “Rowan, Bellamy gitmeden önce bana bir şey söyledi,” dedim sesim endişeyle titreyerek. “Charlotte’ın bizi gözetlediğini, konuşmalarımızı duyduğunu söyledi.”

Kaşlarının arasında bir kırısklık oluştu. "Evet. Bellamy ile bugün siz Charlotte ile yürüyüşe çıktığınız sırada bu konu hakkında konuşuyorduk. Benim de ondan şüphelerim vardı," diye itiraf etti.

“Bellamy ile onun yüzünden tartıştık. Tam da bu konu ve onun Charlotte ile çok yakınlaştığını düşünmesi, aramızda bir şeyler olduğunu hissetmesi yüzünden. Benden Charlotte’ı kovmamı istedi, ben de bunu yapacak gerekçem olmadığını söyledim. Bellamy de bunun üzerine sinirlenip çıktı.”

“Eğer Charlotte konuşmanızı duyduysa...” Javier sözünü yarıda kesiyor ve ben başımı sallayarak, ellerimi belime koyup tekrar ileri geri yürümeye başlıyorum.

"Evet. Aynı sıralarda Tourin'e gitmek için ayrılmıştı. Fırsatı vardı ve eğer Bellamy'nin onu işten attırmaya çalıştığını duyduysa, bunun için bir sebebi de vardı."

“Charlotte şimdi nerede?”

Başımı sallıyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Javier sarayın her yerindeki kameraları açıp kayıtları inceliyor. İlk başta Charlotte’u aradığını düşünüyorum, ama sonra "Az önce Bellamy ile konuşmanızı duydu. Arka holün hemen yanındaki bir salonda saklanıyordu ve kapı açıktı." diyor.

Kendi kendime homurdanarak Latince küfürler savurdum.

“Bellamy’nin ön kapıya doğru gittiğini izledi ve ardından garaja doğru yöneldi.” Telefonunda parmağını gezdirerek, “Bellamy’nin gittiği yöne doğru gitti” diyor.

“Öyleyse gidip onunla yüzleşelim,” diye bağırdım, odadan fırlayıp çıkmaya hazırlanıyordum ki Javier kolumu tutup beni durdurdu.

“Ne yapıyorsun? Bir dakika düşün Sebastian. Diyelim ki gidip onunla yüzleştin ve işler kötü gitti, ki muhtemelen gidecek çünkü tam olarak anlamadığımız bir amacı var. Evet, işi tehlikedeydi, ama işini kaybetmek istememekle birini kaçırmak arasında çok büyük bir çizgi var. Bu da onun çok tehlikeli ve son derece tahmin edilemez olduğunu gösteriyor. Yalan

söyleyip neyden bahsettiğimizi bilmediğini söyleyebilir, ama bizim onu takip ettiğimizi anlayacak ve bizi asla Bellamy'ye götürmeyecek. Ya da şiddete başvurup bir şekilde yaralanacak ve bizi Bellamy'ye götüremeyecek. Ya da sadece bir şeye yeterince kızacak ve yine—”

"Bu bizi Bellamy'ye götürmeyecek," diye tamamladım onun yerine, yüzüm çökmüş ve son derece hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Anladım. O zaman ne öneriyorsunuz?"

“Şöyle bir oyun öneriyorum: Sen, karısını özleyen ama dadıdan hiç şüphelenmeyen üzgün bir kocasın. Yarın Pazar ve çocuklar evde. Ona, Bellamy'nin yokluğundan şüphelenmemeleri için Rowan ve Althea'nın çocukları bir yere götürdüğünü söyleyeceğiz, sonra da Bellamy'nin onun eski bir öğretmen arkadaşının yanında kalıyor olabileceğine inandığın için seninle benim Tourin'e gideceğimizi söyleyeceğiz.”

“Evet,” diye sinsi bir gülümsemeyle yanıma gelip koluma elini koydu. “Harika bir fikir. Ona, saray boş olacağı için fazladan bir gün izin verileceğini söylersin, belki de Bellamy'nin yanına kendi başına gider ve biz de onu takip ederiz.”

Bütün bu değişkenleri düşününce yutkunuyorum. Her şey ters gidebilir. Odanın karşısındaki Althea'ya bakıyorum, o da kararlı bir şekilde başını sallıyor. “Çocukları Emily ile birlikte bir yere götüreceğim çünkü ne olursa olsun sarayda olmalarını istemiyorum. Ama evet, kimsenin onu herhangi bir kötülükten şüphelenmediğine ve yalnız olduğuna inanmasını sağlayın ki umarım Bellamy'ye gitsin.”

Ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. Sanırım şu an elimde olan tek şey bu plan.

Sabah hiç dinlenmeden geliyor, gözlerim bulanık ama zihnim son derece keskin, bedenim tetikte. Charlotte'ın Bellamy'yi neden kaçırdığını bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Eğer konuşmamızı duyduysa, Bellamy'nin ona güvenmediğini ve ondan kurtulmak istediğini biliyordur. Ama işini kaybetmek istememekten adam kaçırmaya geçmek bana çok ucu geliyor ve Charlotte'ın henüz ortaya çıkarmadığımız başka sırları olduğunu düşünüyorum.

Çocuklar her zamanki gibi erkenden kalktılar, Emily ve Althea buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir çocuk müzesine gideceklerini duyurduktan sonra kahvaltı salonunda neşeyle zıplayıp durdular. Althea, sağ olsun, müzenin sahibini sabahın erken saatlerinde uyandırmış ve kraliyet çocuklarını ağırlayacak düzenlemeler yapıp yapılamayacağını sormuştu. Adam bu fırsatı neredeyse hemen değerlendirdi ve sosyal medya yöneticimizin çocukların ziyaretini paylaşması şartıyla müzeyi üç saatliğine kapatmayı teklif etti.

Elbette, kabul ettik.

Kahvemi yudumlarken, daha önce hiç tatmadığımı düşündüğüm bir dilim tostla oynuyorum. Rowan, Javier ile birlikte bilerek ortadan kaybolmuş durumda. Bu yüzden Charlotte içeri girdiğinde, sadece Althea, ben ve çocuklar varız. Charlotte da benim kadar uykusuz görünüyor ve gerginliği beni tedirgin ediyor. İnsanlar gergin olduklarında tahmin edilemez oluyorlar. Düşüncesizce davranıyorlar.

"Günaydın," diye selamladım onu, sıcak bir gülümsemeyle. Dün neredeyse bana kur yapmıştı ve bunu kendi avantajıma kullanmayı düşünüyorum.

Gözlerini kırpıştırıp hafifçe kızardı. "Günaydın, Sebastian." Gidip kendine bir fincan kahve hazırladı.

Sabrina, büyük masanın etrafında dans edip dönerken, "Charlotte, bugün müzeye gidiyoruz!" diye neşeli bir sesle söylüyor.

Charlotte'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Öyle mi? Orası nerede?"

"Marvella'daki çocuk müzesi," diye açıklıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bir dakikanız var mı?"

"Elbette," diye haykırdı, ama kahvaltı salonundan çıkıp çocuklardan uzaklaşırken gözlerindeki huzursuzluk belirtisini fark etmeden edemedim. Onu koridordan mutfağın yakınındaki boş bir odaya götürdüm. "Bellamy'den haber yok, öyle mi?" diye sordu usulca, eli koluma dokunurken.

Bu sefer öylece bıraktım.

"Hayır," dedim ona. "Maalesef hayır. Sanırım beni tamamen terk etmiş olabilir. Sorunlarımız vardı, eminim sen de farkındaydın."

Yavaşça başını salladı. "Evet. Evliliğinizin bittiğini hissetmenize üzüldüm."

"Bellamy harika bir insan ve onu çok seviyorum, ama aramız açıldı. İnançlarımız farklı, anlıyorsunuz. Sanırım bunun bir kısmı onun Amerikalı

olmasından kaynaklanıyor.”

Pazı kaslarımı sıkıyor. "Anlıyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

“Sanırım Torino'ya gitmiş olabilir ve tanıdığım, iletişimini sürdürdüğü eski bir öğretmen arkadaşının yanında kalıyor. Planım bugün Javier ile oraya gidip bu ayrılıktan sonraki adımlarımız hakkında onunla konuşmak. Rowan, Althea ve Emily çocukları müzeye götürüyorlar, bu yüzden bugün burada değiller ve Bellamy'nin nerede olduğunu merak etmiyorlar.”

“Ah,” diyor, gözleri irileşerek. “Çocuklarla gitmeme gerek yok mu?”

Ona doğru bir adım atarken sıcak bir gülümsemeyle, "Önümüzdeki haftalar ve aylarda sana çok fazla güveneceğim için bir gün daha izin almanın iyi olacağını düşündüm." dedim.

Tahmin ettiğim gibi yüzü kızardı ve yutkundu. "Elbette. Teşekkür ederim, Sebastian. Çok düşüncelisin." Dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi. "Bellamy'yi arkadaşının evinde bulamazsan ne yapacaksın?"

Umursamazca omuz silktim. "Eğer orada değilse, ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrılırken bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, o yüzden ona bu zamanı vereceğim. Eve gelip benimle konuşmaya hazır olduğunda, o zaman onunla ilgilenirim."

Bu cevabı beğendiği için gülümsedi. "Sanırım bu arada meşgul olacağınız birçok şey var."

Başımı yana eğip, gri gözlerine baktım. "Nasıl yani?"

“Şey,” diye başlıyor, “ve eğer haddini aşıyorsam kusura bakmayın, ama sarayda kız kardeşiniz Desta'yı ve onu kaçıran kadını aradığınıza dair söylentiler duydum.”

Ve bir çığ gibi, sözleri beni yana savurdu, ağırlıkları ve anlamları altında boğuldum. Marie ve Desta. Onun peşinde olduğu şey bu. Charlotte hakkında on yaşından önce hiçbir şey yok. Annesi veya babası hakkında hiçbir bilgi yok. Kaldı ki, sarayda Marie ve Desta hakkında hiçbir konuşma yok. Hiçbir şekilde. Battaniye haberlere konu oldu ve polis o kulübeyi aradı, ama ondan sonra, hikayenin ortadan kaldırılmasını sağladık.

Marie'yi veya onu aradığımızı bilen tek kişiler ben, Bellamy, Rowan, Javier, Emily ve Althea. Hepsi bu. Ayrıca, aradığımız kişinin bir kadın olduğunu kimse bilmiyor. Ama o biliyor. Ve saraydaki hiçbir personel bu konuda veya yaptıklarımız hakkında asla konuşmaz.

Bu yüzden o gece çalışma odama geldi.

Rowan'la olan konuşmalarımı neden gizlice dinlediğini merak ediyorum.

Bir anlığına onu dikkatlice inceliyorum, katmanlarının ardına bakmaya çalışıyorum. Bunu iyi yapıyor, fark ediyorum. Samimi görünüyor, teselli sunuyor ve bir yandan da bilgi çıkarmaya çalışıyor.

Göğsüm neredeyse onun göğsüne değene kadar ona yaklaştım ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Evet," dedim. "Desta'yı arıyorduk. Bulunan bebek battaniyesini duymuşsunuzdur eminim. Birkaç eşya daha bulduk ve bunlar sonunda Rowan'ı İtalya'daki başka bir eve götürdü; Desta'yı kaçıran kadının bir ara orada kaldığına inanıyoruz."

Bana doğru hızla göz kırpmıyor, gözleri ince bir örtüyle gizlenmiş bir ilgiyle parlıyor, kendini kontrol etmekte zorlandığı için vücudu adeta titreyiyor. "Onu bulabildin mi? Prens Rowan'ın dün saraya döndüğünü biliyorum."

Kalbim kırılmış gibi rol yapıyorum. Şu anki halim göz önüne alındığında bunu başarmak pek de zor değil. "Evet. Onu bulabildik. Ya da mezarını mı demeliyim? Adı Marie olan kadın birkaç yıl önce o evde öldü."

Charlotte sanki ona tokat atmışım gibi görünüyor. Yüzündeki tüm renk soluyor, alnında soğuk terler beliriyor. Nabızı boynunun dibinde gümbür gümbür atıyor ve kolumu daha da sıkı tutuyor.

"Bundan emin misin Sebastian? Onun kesinlikle öldüğünden emin misin?"

"Evet. Rowan, onu bulan polis memuruyla konuştu. Düşmüş ve başını çarpmış. Nereye gömüldüğünü görmüş. Tabii ki farklı bir isimle gömülmüş, ama parmak izleri ve DNA'sı eşleşti." Ancak elimizde DNA yok ve ben zavallı Bellamy'nin babasının ölüm şeklini Marie'nin ölüm nedeni olarak kullandım.

Sanırım Charlotte çökmek üzere.

"Peki ya kız kardeşin Desta?"

"Annemiz bizi ziyarete geldiğinde, Marie'nin ona Desta bebekken, kaçırıldıktan kısa bir süre sonra onu öldürdüğünü söylediğini anlattı. Bunun doğru olmadığını, Marie'nin annemize yalan söylediğini umuyorduk, ancak ondan hiçbir iz yok ve Rowan'ın konuştuğu polis memuru ona Marie'nin yıllarca evde yalnız yaşadığını söyledi."

Charlotte bu bilgiyi özümserken dalgın bir şekilde başını salladı.

"Başınız sağ olsun Sebastian," diye zar zor söyleyebiliyor.

"Teşekkür ederim. Benim için ne kadar üzüldüğünüzü görüyorum ve ilginiz ve alakanız için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." Uzanıp yanağına dokunduğumda parmaklarım buz kesiliyor, onu o ana, bana geri

getiriyorum. “Umarım tatil gününüzün tadını çıkarabilirsiniz. Bu akşam sizi görmeyi dört gözle bekliyorum.”

Bana solgun bir gülümseme sundu. "Ben de, Sebastian."

Bunun üzerine onu burada bırakıp çocuklarıma veda öpücüğü verip arabama doğru yöneliyorum, Javier de yolda bana katılıyor. Çocuklar, Emily, Rowan ve Althea, büyük SUV'ye biniyorlar ve araçlarımız birer birer saraydan ayrılıyor. Bir mil kadar sonra duruyoruz ve Rowan arabamıza biniyor, Althea ve Emily ise yola devam ediyor.

Üçümüz arabada otururken Javier gözlerime baktı. Telefonuna yöneldi ve Charlotte'ı telefonundaki takip uygulaması ve gece boyunca arabasına yerleştirdiği cihaz aracılığıyla izledi.

Şimdi bekliyoruz.

Bu yerin en kötü yanı -çıkış yolum olmadığı için kapana kısılmış olmam dışında- sessizlik. Dün neredeyse bütün gün avazım çıktığı kadar bağırdım, ama buraya gelmek için epey yol kat ettiğimizi ve oldukça bozuk bir yoldan geçtiğimizi düşünürsek, bu yapının Messalina'nın ıssız bir yerinde olduğunu tahmin ediyorum.

Aslında bu ülkede böyle bir yere rastlamak da zor değil, bu yüzden kilometrelerce uzakta kimsenin olmaması çok muhtemel. En azından çılgılığımı duyup yardımına koşacak kadar yakınımnda kimse yok.

Yaratıcı olmaya çalıştım ve daha önce izlediğim eski filmlerden ilham aldım. Baş karakterin yatak çarşaflarını alıp, düğümleyerek bir ip oluşturduğu, bir şekilde pencereye tutturmayı başardığı ve sonra da duvardan tırmanarak dışarı çıktığı filmlerdi bunlar.

Bunu denedim.

Yatağın üzerindeki sert kumaşı söktüm, uçlarını birbirine düğümledim ve ulaşılmaz pencereye doğru fırlattığım derme çatma bir ip oluşturdum, bir şeye takılmasını umdum. İpi pencereye yaklaştırmak için yaklaşık bir düzine deneme yaptım ve isabet ettirdiğimde de ip camdan sekip yatağın üzerine geri düştü.

Muhtemelen yukarıda tutunabileceği hiçbir şey olmadığı için. Pencere, üzerinde hala parmak izleri olan, yakın zamanda oraya çimentoyla yapıştırılmış gibi görünen, kirle kaplı minik bir cam parçası. Bir şekilde ipi yukarıya çıkarıp hamile halimle duvara tırmansam bile, pencereyi kırıp

çıkartabileceğime veya yumruk atabileceğime bile emin değilim, üstelik ikizlere hamile olduğum ve vücut oranlarım berbat olduğu için içinden çıkartabileceğime de emin değilim.

Yani Charlotte geri dönüp beni bir evcil hayvan gibi besleyip sulayana kadar burada mahsur kaldım. Eğer bu bile olursa. Kim bilir, belki de beni terk ettiğim için kızgın olan Sebastian'la yakınlaşmıştır ve olay orada biter.

Bellamy unutuldu.

Ama bunun olmayacağını biliyorum. Sebastian'ın bunu yapmayacağını biliyorum ve benim gittiğimi, sadece "ara vermediğimi" anladığında, beni bulmak için elinden gelen her şeyi yapacak.

En azından öyle umuyorum.

Bir yanımda zaten bunun lanetin bir başka örneği olarak kullanılacağını biliyor. Beni ondan uzaklaştırmak ve hayatından çıkarmak için bir başka sebep olacak. Eğer bu olursa, dünyanın en kalbi kırık kadını olmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ama şu an böyle düşünemem. Olumlu kalmalıyım. Sebastian'ın tüm bunları anlayacağını ve beni aramaya geleceğini hayal etmeye çalışmalıyım.

Ama o zamana kadar, çaresiz bir genç kız gibi öylece oturup kralın beni kurtarmasını umamam. Hayatımın da kanıtladığı gibi, bu bir peri masalı değil. Bu, yine ölüm kalım meselesi.

Odayı yüzüncü kez incelerken içimden bir ah çekiyorum, işe yarayabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Lavaboyu duvardan sökmem ve tuvalet de tek parça, yani silah olarak işe yaramaz. Çarşafarla yapabileceğim tek şey onları ona fırlatmak ya da onlarla boğmak, ama bunun en iyi şey olduğundan emin değilim. Ayrıca, düşünmem gereken bir karnım var ve onu boğarsam vücudumu kaldıraç olarak kullanamam.

Ve düşüncelerimin bu yönde olduğuna inanamıyorum.

"Bellamy, bir yıl önce bu zamanlarda bekar bir kadındın, İngilizce öğretmenliği yapıyordun, beş kuruşun yoktu ama en azından o lanet olası kalede hapsolmuş değildin."

Sanırım yalnız kalma süresi ve aşırı adrenalin üretimi beni etkiliyor.

"Hadi ama!" diye bağırdım, sessizliği doldurma ihtiyacıyla. "Burada kullanabileceğim bir şey olmalı."

Yatağa oturuyorum, ağırlığım altında çıtalalar gıcırıyor ve hemen geri çekilip yatağa bakıyorum. Ahşaptan yapılmış. Diğer tarafı taşa gömülü olduğu için sadece iki ayağı var, ama ayaklar da çıtalalar gibi ahşap. İnce

yatağı çekip çıtalara bakıyorum. İnce ve kolayca kırılacak gibi görünüyorlar. İhtiyaçlarım için yeterince sağlam değiller.

Yerdeki yatağı biraz kaydırıp üzerine oturuyorum ve önümdeki kalın ayağa bakıyorum. Sonra tekme atıyorum. Sertçe. Elimden geldiğince sertçe, ama inlemekten başka bir şey yapmıyor. Aklıma bir fikir geliyor ve tavana bakıp taşı inceliyorum, ama buranın aydınlatma ve elektrik tesisatına bakılırsa, kamera olduğundan şüpheliyim.

Tekrar tekme atıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar. Bir bacağı yorulmaya ve acımaya başlayınca diğerini kullanarak devam ediyorum. Ter içinde kalmışım, vücudum ağrıyor, gözlerimden yaşlar akıyor ama durmuyorum. Bu lanet olası tahta parçasına tüm gücümle vurmaya devam ediyorum çünkü buradan sağ çıkmanın tek şansı bu olabilir.

Ve nihayet, milyonuncu vuruştan sonra, kalın tabanda bir çatlama sesi duyuyorum. Gözlerim birden açılıyor ve görevime karşı yeni bir enerji ve coşkuyla doluyorum. Direği paramparça ediyorum, vücudumdaki acıdan dikkatimi dağıtmak için Tanrı bilir ne diye bağıriyorum. Son bir sert vuruşla direk kırılıyor, yatak çöküyor ve garip bir şekilde eğiliyor, ama ben bir kötü adam gibi sırtıyorum.

Geriye doğru adım atarken sırtımdan terler süzülüyor, nefesim düzensiz ama kararlı. Kalın ve ağır ahşabı bir an hayranlıkla inceliyorum. İçimde bir gurur kıvılcımı beliriyor ve kendime, ne olursa olsun sarsılmaz bir güçle karşılayacağıma dair söz veriyorum.

Silahımı kapının yanına koydum ve biraz su ve yiyecek aldım; yiyeceklerim de protein barları ve birkaç krakerden ibaret. Dikkatli olursam belki bir hafta yetecek kadar var ve musluktan akan suyun içilebilir olup olmadığını bilmiyorum, ama umarım bunu öğrenmek zorunda kalmam.

Ama şimdi yapacak başka bir şeyim kalmadı, sadece düşüncelerimle baş başa kaldım. Hem de zehirli, çirkin düşüncelerle. Hayatımın son birkaç ayını tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Sebastian'la ilk tanıştığım andan Samil'le karşılaşmama kadar her şey. Sebastian bunca zamandır haklı mıydı ve ben... bilmiyorum, bunu göremeyecek kadar duyarsız mıydım? Bir lanete inanmak istemiyorum. Beni alt etmeye çalışan mistik bir güç olduğuna inanmak istemiyorum. Beynim böyle çalışmıyor işte.

Amerikalılar böyle düşünmüyor. Biz kendi şansımızı yaratmaya ve kendi yolumuzu çizmeye alışkın olarak büyüdük, ama Sebastian bir Messalinli. Onlar benim gibi düşünmüyorlar. Roma dönemine kadar uzanan

bir geleneğe dayanıyorlar. Bir lanet fantastik bir şey gibi geliyor, gerçekliğe dayalı bir şey değil.

Ama... burada mahsur mu kaldım?

Peki ya Charlotte geri dönmezse ne olur?

Hapishane hücresinin soğuk, sert taş duvarları beni kuşatıyor ve istemsizce titriyorum. Sürekli bir korku tenime yapışmış durumda ve midemde bir dehşet düğümü sıkışıyor. Kaba duvara yaslanırken ciğerlerimi nemli hava dolduruyor, buraya nasıl düştüğümü anlamaya çalışıyorum. Kalbim göğsüme sıkışmış bir kuş gibi çarpıyor. Yiyecek ve su olmadan uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Ama beni daha da korkutan şey, Sebastian'ın beni aramaya gelmeyebileceği düşüncesi. Yutkunuyorum, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı bastırıyorum. "Yalnızlıkta geçirilen saatler işte böyle sonuçlar doğuruyor."

Ama doğru. Beyin affetmeyen bir organ. Kalbin aksine, affetmekte veya unutmakta yavaş. Ve işte kendimi bir hücreye kilitlenmiş buluyorum. O kapının tekrar açılıp açılmayacağından emin değilim. Ya bebeklerim? Ya onlar?

"Odaklan," diye fısıldıyorum kendi kendime, içimden derin bir güç alarak. "Bunun seni yıkmasına izin vermeyeceksin."

Rastgele birkaç şarkı söylemeye başlıyorum, ama bu sadece kadınların güçlenmesiyle ilgili. Hâlâ hayatta olduğum gerçeğinden teselli buluyorum ve yaşadığım sürece umut var. Damarlarımda azim akıyor ve savaşımadan pes etmeyi reddediyorum.

"Hadi ama Charlotte," diye mırıldandım, sesim meydan okurcasına. "Sana hazırım."

Odanın sessizliği boğucu, çıplak ayaklarım soğuk taş zeminde hafifçe tıkırdayarak ileri geri yürüyorum. Kalbim belirsizlikle ağırlaşıyor ve amansız bir canavar gibi beni kemiren o rahatsız edici şüpheyi bir türlü atamıyorum.

Sebastian beni almaya gelecek mi?

Bu hapishanede kapana kısılmışken beni bulabilecek mi acaba?

"Tanrım, lütfen beni bulmasına izin ver," diye fısıldıyorum boşluğun içine, sesim korku ve umutsuzluktan titriyor.

Son kavgamızın anıları zihnimi dolduruyor ve birbirimize ne kadar sert konuştuğumuzu düşününce irkiliyorum. Sözlerimiz zehir dolu oklar gibiydi, her biri ölümcül bir hassasiyetle fırlatılmış, diğerini yaralamayı

hedeflemişti. Gözlerindeki acıyı, omuzlarının ortak acımızın ağırlığı altında nasıl çöktüğünü hatırlıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, pişmanlığın acısını göğsümün derinliklerinde hissediyorum.

Her ne olursa olsun, benim için işlerin böyle bitmesini istemiyorum. Öfke yok. Zehir yok.

“Sebastian...” diye mırıldandım, sesim duygudan titriyordu. “Çok üzgünüm.”

Düşüncelerim karmakarışık. Aramızda yaşanan her şeyden sonra evliliğimizin kurtarılabilir olup olmadığını merak ediyorum. Ama bu geçici hapisanede dururken, eğer buradan bir gün kurtulabilirsem, yaptığımız hatalar ne olursa olsun, paylaştığımız sevginin uğruna savaşılmaya değer olduğuna karar veriyorum.

“Hadi ama Bellamy,” diye kendi kendime söylüyorum, kararlılığımı toplayarak. “Bundan daha kötülerini atlattın. Bunu da atlatabilirsin.” Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi hücrenin bayat havasıyla dolduruyorum ve yavaşça veriyorum, kalbimdeki umutsuzluğun üstesinden gelen gücü hayal ederek. Tek yapılması gereken şey bu gibi geldiği için bir şeyleri gerçekleştiriyorum.

Saatler geçtikçe, Sebastian'ın beni bulup kollarına aldığı ve birlikte hayatımızı yeniden kurmaya başladığımız senaryoları hayal etmeye devam ediyorum. Bu fantezilere bir can simidi gibi tutunuyorum, gerçek olmalarını diliyorum.

Kapı kilidinin dönme sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve aceleyle kapının yanına gidip ışıkları kapattım. Büyük tahta parçasını ellerimle sıkıca kavrayıp kendimi kapının yanına yerleştirdim. Bu kaçmak için tek şansım olabilirdi ve korkunun beni felç etmesine izin veremem.

Lütfen, bu işe yarasın, diye yalvarıyorum, alnımdan bir damla ter süzülürken.

Kapı yavaşça gıcırtyla açılırken nefesimi tuttum ve titreyen ellerimi sakinleştirdim. Charlotte odaya girdi, gözleri loş mekânda beni aramak için etrafı taradı.

"Neredesin Bellamy?" diye seslendi, tatlı sesi ardındaki sinsî niyetleri gizliyordu.

"Tam burada, kaltak," diye karşılık verdim, sesim kendim bile zar zor duyuluyordu.

Tüm gücümü kullanarak tahta direği Charlotte'a doğru savurdum. Karanlığı yarıp geçen direk, tam başına doğrultulmuş halde havada ısıklık çaldı. Direk tam temas edecekken, Charlotte'ın gözleri birden irkildi ve darbeden kurtulmak için son anda eğildi.

"Kahretsin!" diye küfrettim içimden, adrenalin damarlarımda dolaşırken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Charlotte bana baktı, yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Beni bu kadar kolay alt edebileceğini mi sandın?" diye alaycı bir şekilde sordu, sesi küçümsemeyle doluydu.

"Aslında, evet." Bir adım geri çekilip aramızda mesafe bıraktım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. "Ne olursa olsun, Sebastian beni bulacak. Telefonun takip ediliyor, tıpkı benimki gibi."

Başını salladı ve sanki zavallı bir şeymişim gibi kıkırdadı. "Saraydan ayrıldığım anda telefonumun takip özelliğini kapattım. Ayrıca, kıymetli kralınız bana onu terk ettiğinizi ve işinin bittiğini söyledi. Bana bu sabah aranızın açıldığını ve onu terk ederseniz sizi aramaya bile zahmet etmeyeceğini söyledi."

Sözlerinin verdiği acıyı yutuyorum, umarım bunlar beni incitmek için uydurulmuş bir yalandır.

"Kendine bak," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Messalina kralını terk edip de peşinden koşacağını mı sandın gerçekten? Çok genç ve safsın. Onun gibi bir adam herkesi elde edebilir. Ve şimdi beni elde etti. Zaten bunu fazlasıyla ima etti ve sen daha yirmi dört saat bile gitmedin."

Dişlerimi sıktım, tahta direği sanki kendi vücudumun bir uzantısıymış gibi tuttum. "Sen bir yalancısın."

"Aslında değilim. Bu yüzden buradayım, seni bir kez ve sonsuza dek ortadan kaldırmak için. Hamile bir kadını öldürmekten nefret ediyorum, ama bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Eminim sen de biliyorsundur. Her halükarda, kaçmana ya da onun bir şekilde seni kaçıranın ben olduğumu öğrenmesine izin veremem. Sadece onu terk edip Amerika'ya geri taşındığını düşünecek."

Charlotte'a tahta direği savururken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. O anlık bir öfke belirtisi gösterdikten sonra ustaca darbeyi savuşturdu. Onu alt etmenin kolay olmayacağını fark edince nabzım hızlandı. Sonuçta, kraliyet muhafızlarının başı tarafından eğitilmişti.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, gözleri tehlikeli bir şekilde kısıılırken. İleri atıldı ve yüzüme bir yumruk indirmeye çalıştı.

Saldırıdan sıyrılıp kaburgalarına dirseğimle bir darbe indirdim. Darbe isabet ettiğinde kolumda şiddetli bir acı hissettim, ama darbenin onda pek bir etkisi olmadı. "Beni burada tutamazsın," diye hırıldadım, sesim kararlılıkla titriyordu.

"Planım bu değil." Charlotte üzerime atıldı ve ben de hızla döndüm, ancak ayağım yatağın kenarına takıldı. Saçımı yakaladı ve beni daha da dengesizleştirdi. Başım geriye doğru savrulurken görüşüm bulanıklaştı. Dişlerimi sıkarak vücudumu çevirdim ve dizine tekme attım, bu da onu bir adım geriye sendelemesine ve saçımı bırakmasına neden oldu.

Nefes nefese, gözleri kısılmış, zehir saçarak.

"Sebastian seni istemiyor. İstedliğini düşünüyorsan aptalsın," diyorum, aklıma sızan şüpheyi gizlemeye çalışarak.

"Kendine bunu söylemeye devam et tatlım," diye çıkıştı ve karnıma yakın bir yere sert bir darbe indirdi, ama neyse ki göğüslerime isabet etmedi. İki büküm oldum, nefes nefese kaldım ama kendimi zorlayarak tekrar doğruldum.

"Zamanın tükeniyor Charlotte," diye tısladım, kendime gelmek için ondan bir adım geri çekilip elimdeki bloğu daha sıkı kavradım. "Ne yaptığını öğrendiğinde saklanacak yerin kalmayacak. Ve ne kadar acınası bir durumda olduğunu düşün." Şimdi de cebindeki telefonunun silüetini görünce gülme sırası bana geldi. Ve diğer cebindeki silahı. İçeri girerken bile çekmemişti. "Takip uygulamaları kapatıldığında uyarı gönderiyor. Sebastian, Samil neredeyse ikimizi de öldürdükten sonra Javier'e bunu ekletti. Senin telefonunda da benimkiyle aynı takip uygulamaları var. Aptal bir adam değil."

Yüzünde öfke belirdi, tehdidim karşısında hiddeti giderek arttı.

"Bunu kolayca kendi kendime ikna edebilirim. Ama sen, ne yazık ki, çoktan gitmiş olacaksın," diye karşılık verdi ve bacağıma sert bir tekme attı. Tahta bloğu çılgınca savurarak sırtına olabildiğince sert vurdum. Çığlık attı, vücudu öne doğru sendeledi ve ben de fırsatı değerlendirip üzerine atıldım, ama tahmin ettiğimden daha hızlıydı.

Bir anda dengesini yeniden sağladı, döndü ve tahta direği tutan elimi tekmeledi. Acıyla bağırdım, parmak boğumlarım yarıldı, yaradan kan fişkırdı ve tahta yatak direği yere sert bir şekilde düştü.

Ben tepki veremedim ya da silaha uzanamadan, silahı çıkarıp doğrudan göğsüme doğrulttu.

"Yeter artık!" diye hırladı, parmağı tetikte dururken. "Zaten yeterince sorun çıkardın."

Silahın namlusuna bakarken kalbim patlayacak gibi hissediyorum, hayatımın bir ipliğe bağlı olduğunu biliyorum. Panik beni sarıyor, nefeslerim kısa ve hızlı kesik kesik çıkıyor.

"Bunu yapma," diye hıçkırarak söylüyorum, sesim ruhumu paramparça eden bir korkuyla titriyor, kollarımı karnıma kapatarak bebeklerimi korumaya çalışıyorum ama nafi.

"Seninle ilgili başka seçeneğim yok." Charlotte'un gözleri soğuk, merhametten eser yok. Oda etrafımızda küçülüyor gibiydi, hava gerginlikle doluydu.

Sonun yaklaştığını hissediyorum, tüm vücudum geriliyor, kurşunun beni parçalayıp geçmesinin yakıcı acısına hazırlanıyorum. Dünya o korkunç ana, kaçınılmaz olanı bekleyişin acısına indirgeniyor.

Sonra, olan oluyor. Tetiğin sesi ve silahın kulakları sağır eden patlama sesi.

Arabada oturuyorum, ellerim bacaklarımı o kadar sıkı kavırıyor ki eklemelerim bembeyaz olmuş. Javier ve Rowan yanımda, Javier'in telefonundaki takip uygulamasına bakarken yüzleri gergin. Bir zamanlar çocuklarıma bakması için güvendiğim kadın Charlotte'un saraydan ayrılmasını umuyoruz.

Aklımdan sadece Bellamy geçiyor ve onu bulmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

"Sebastian, sakın ol," diyor Javier usulca, beni sakinleştirmeye çalışarak. Ama dünyam altüst olurken ve karım potansiyel olarak tehlike altındayken nasıl sakın olabilirim ki?

"Şaka yapıyorsun herhalde, değil mi?"

"Hayır, değilim. Sakın ve soğukkanlı kalmalıyız. Samil söz konusu olduğunda, bunu yapmamak neredeyse hayatınıza mal olacaktı."

"Şu an hayatım umurumda bile değil."

Bana yan bakışlar atarak, sadece bir ülkenin kralı değil, aynı zamanda üç çocuğun babası olduğumu ve daha fazlasının yolda olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. Ve ülkem için de, çocuklarım için de hayatımı eşit derecede feda edebilecek olsam da, kendimi dizginlemek imkansız.

"Biliyorum," diye yanıtladım, sesim endişeden kısılmıştı. "Ama... Ya bizi Bellamy'ye götürmezse? O zaman ne olacak?"

"Öyleyse onu bulana kadar aramaya devam edeceğiz," diye kararlı bir şekilde araya giriyor Rowan. Onun bu şiddetli kararlılığı beni biraz olsun

rahatlatıyor. Bellamy'yi kız kardeşi gibi seviyor ve Rowan kararlı olduğunda hiçbir şey onun yoluna çıkamaz.

Charlotte'ın telefonuna bağlı takip uygulaması alarm vererek beni irkiltti. "Bu da neyin nesi?"

"Telefonundaki takip özelliğini kapatmış." Javier bana dönüp şeytani bir sırtışla baktı. "İstediğimiz de bu zaten. Bu, ne yaptiğını bilmemizi istemediği anlamına geliyor. Neyse ki arabasına bir takip cihazı yerleştirdim."

Rowan sert bir ses çıkarır. "İyi olan doğru."

Aniden, arabasına bağlı cihaz telefonuna sinyal gönderiyor ve Charlotte'un konumunun değişmeye başladığını görüyoruz. Kalbim hızla çarpıyor, damarlarımda adrenalin akıyor.

"Arabasında," diye duyurdu Javier ve ben ışık hızında hareket etme ihtiyacıyla hemen ön konsola doğru fırladım. "Ona bir dakika verin. Onu kaybetmeyeceğiz. Bizi izlediğimizi bilmiyor."

"Hadi gidelim," diye homurdandım. "Gazı kökle. Charlotte'u güvenli bir mesafeden takip edebiliriz."

Rowan, "En son istediğimiz şey, onun bizi bir şekilde fark etmesi ve onu takip ettiğimizi anlaması," diye uyarıyor.

"Evet," diye onayladı Javier. "Sakin ol Sebastian. Bunu hallederiz."

"Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum, kendimi derin nefesler almaya zorlayarak. Aklım, Bellamy'nin Charlotte'un elindeyken başına neler gelmiş olabileceğiyle ilgili düşüncelerle dolu. Ya da daha da kötüsü, ona çoktan neler olmuş olabileceğiyle ilgili. Onun incinmesini ya da daha kötüsünü düşünmeye dayanamıyorum. Bir daha asla. Asla.

"Sebastian, odaklan," diye emretti Javier, sesi endişemi dağıtarak. "Sabırlı olmalıyız. O bizi Bellamy'ye götürecek ve onu geri alacağız."

"Doğru." Başımı sallıyorum, karımın güçlü ve becerikli olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Her zaman öyleydi. Bana ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım olmadı. Zeki, cesur, gözü pek ve inanılmaz derecede güzel ve mükemmel.

Ve ben her şeyi berbat ettim.

Onunla aram çok kötü.

Bunu düzeltmek için bir şansa ihtiyacım var. Verdiğim zararı onarmak için. Ona sonsuza dek benim olduğunu göstermek için. Karım, kalbim, ruhum.

Sonunda yola koyuluyoruz ve Charlotte'un arabasını takip ederken zamanın dayanılmaz derecede yavaş geçtiğini hissediyorum. Sadece öne fırlayıp Bellamy'yi alıp ait olduğu yere, benim ve çocuklarımızın yanına geri getirmek istiyorum. Ama biliyorum ki hiçbir hata yapmaya lüksümüz yok.

Düşüncelerimi dağıtmaya ve yavaş, düzenli nefesler almaya çalışırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ailem için duygularımı kontrol altında tutmalı ve ne kadar acı verse de bunu sonuna kadar götürmeliyim.

Charlotte, Alplerin yerden yükseldiği sınır boyunca batıya doğru ilerleyerek açık arazilere giriyor. Messalina'nın bu kısmı, ülkenin en ıssız bölgelerinden biri. Güneydeki tarım arazilerine veya hareketli kasaba ve şehirlere hiç benzemiyor. Eğer dümdüz ilerlemeye devam edersek, sonunda Fransa'ya ulaşacağız, ancak ondan önce, buradan yaklaşık elli kilometre uzaklıkta, sınıra yakın Alves şehri var; ama içimden bir ses onun oraya gitmediğini söylüyor.

Ve haritada orman gibi görünen bir yerde arabasının durduğunu görünce haklı olduğum ortaya çıkıyor.

"Beş kilometre ilerimizde durdu, yani onu yakaladık."

Javier'e başımla onay verdim ve kayalık araziden, stabilize yollardan geçerek ormana doğru arabayla ilerledik. İleride bir açıklık vardı ve Rowan kolumu sıkıca kavradı; arabamızın yaklaştığını duymamak için yavaşlarken üçümüz de sessiz kaldık.

Terk edilmiş harabeler önümüzde yükseliyor, çoktan geçmiş bir dönemin ürpertici bir hatırlatıcısı olarak.

Rowan, "Bu yapının Orta Çağ'dan kalma olması gerekiyor," diyor ve muhtemelen haksız değil. Bina, eğer ona bina denebilirse, tamamen taştan yapılmış ve yarısı kullanılmadığı ve hava koşulları nedeniyle yıkılmış durumda. Ancak beni düşündüren şey, yapının kale benzeri yapısı.

Kaçmasını ya da bulunmasını istemediğiniz birini saklamak için mükemmel bir yer burası. Ve eğer Charlotte bizi buraya getirmeseydi, Bellamy'yi asla bulamazdık.

Charlotte'ın arabası yakında park edilmişti ve kalbim heyecanla çarpıyordu. "Şuraya bakın," diye fısıldadım, parmaklarım karıncalanıyor, kaslarım gerilmişti ve gelecek her şeye hazırdım.

Rowan, "Bellamy'nin hâlâ hayatta olması gerekiyor," diyor. "Bu kadar çabuk geri dönmesinin başka bir nedeni yok."

“Evet,” diye onayladı Javier. “Ama bunu yapması onu Bellamy için daha tehlikeli hale getiriyor. Dikkatli ol.” Silahını çıkardı ve gözleri etraftaki tehlike işaretlerini taradı.

“Hadi gidip onu yakalayalım,” diye haykırıyor Rowan, sesindeki beklenti açıkça belliydi, kendi silahını çıkarırken hareketleri istikrarlıydı ve ben de aynısını kendi silahımla yapıyorum. Kardeşimin silahı olmasından nefret ediyorum. Benim de bir silahım olmasından nefret ediyorum. Atış eğitimi aldım ama bu hiçbir zaman en sevdiğim şeylerden biri olmadı, zevk aldığım bir şey de olmadı.

Şimdi bir kadının peşindeyiz ve karıma yaptıklarından dolayı ona acımayacağım ama bu durum içime sinmiyor.

Arabadan inerken, hava ağır, tehlikenin ağırlığıyla dolu. Harabelerin eski taş duvarları soğuk ve davetsiz, ama biliyorum ki bir yerlerde Bellamy beni bekliyor. Bu düşünce damarlarımda ateş yakıyor. Korkudan değil, ona ulaşma ihtiyacından.

Harabelere giden çatlak, otlarla kaplı patikada adımlarımız neredeyse duyulmaz bir şekilde sessizce ilerliyoruz. Sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak yutkunuyorum, ama varlığımın her zerresi Bellamy'yi kurtarmak için içeri koşmak diye haykırırken bu çok zor.

"Arkamda kalın, Majesteleri," diye emrediyor Javier, unvanımı kullanarak beni hizaya sokmaya ve amacımı hatırlamaya zorluyor. İşe yarıyor, ama ancak zar zor ve özellikle silahı hazırda beklerken dediğini yapıyorum. Yutkunuyorum, kendi silahımı sıkıca kavıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, her an patlayacakmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirerek ilerlemeye devam ediyoruz. Bellamy'nin tutulduğunu düşündüğüm yere yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyor, sanki vücudumdan elektrik akımı geçiyor gibi.

"Yere eğilin," diye fısıldadı Javier, harap binanın eşiğinden içeri adımımızı attığımızda. İçerisi tahmin ettiğimden daha büyük, serin, rutubetli ve karanlık. Önümüzdekileri zar zor görebiliyorum, ancak binanın uzak ucundan gelen bir ses üçümüzü de o yöne doğru hareket ettiriyor.

O ana yaklaştıkça, sonunda yeniden bir araya geldiğimizde Bellamy'ye ne diyeceğim, onu kollarımda nasıl tutacağım ve asla bırakmayacağım diye düşüncelerim zihnimde dönüp duruyor. Ama biliyorum ki duygusallığa yer yok. Henüz değil. Önce onun güvenliğini sağlamalı ve Charlotte'u etkisiz hale getirmeliyiz.

Silahımın kabzasını kavradığımda avuçlarım terliyor ve Samil'le geçirdiğim o geceyi hatırlıyorum. Kütüphanenin üçüncü katına daldım ve karımı boynundan kanlar içinde buldum. O gece yanımda silah yoktu ve aptalca bir şekilde ondan aldığım bıçakla oyunlar oynadım. O gece çok hata yaptım. O zamandan beri daha da çok hata yaptım ve Bellamy'ye -ve kendime- ne pahasına olursa olsun her zaman onun ve ailemiz için savaşacağımı kanıtlamaya kararlıyım.

Terk edilmiş harabelerin gölgeli koridorlarında sürünerek ilerlerken, ensemden terler damlıyor. Attığımız her adım, beklenti ve korkuyla ağırlaşmış gibi geliyor. Daha önce duyduğumuz ses—bir patlamaya benzer bir şey—gitmiş, yerini bu ıssız yerin kalbine doğru ilerledikçe ürkütücü, boğucu bir sessizliğe bırakmış.

“Durun,” diye fısıldadı Javier aceleyle, yıkılmakta olan bir duvarın arkasına çömelmemizi işaret ederek. Köşeden dikkatlice baktığımda, Charlotte'un loş bir odada Bellamy'ye duyamadığımız şeyler söylediğini görüyorum. Bu manzara karşısında kanım donuyor.

Ayağa kalktım, saldırmaya hazırlanıyordum ki Javier beni yakalayıp geri çekti. “Bırak ben halledeyim,” diye mırıldandı, gözleri önümüzde gelişen sahneden hiç ayrılmıyordu. Sesi sert ve kararlıydı.

“Kahretsin!” diye hırladım, sözlerime öfke karışmıştı. “O benim karım —”

“Samil'den sonra da sana söylemiştim, bir daha aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim.”

Charlotte silahını kaldırıp Bellamy'ye doğrulttuğunda kalbim durdu. İçgüdülerim devreye girdi ve ne yaptığımı bile bilmeden ayağa kalkıp harekete geçtim. Bir sonraki nefesimde, ölümcül bir hassasiyetle silahımı ateşledim. Kurşun Charlotte'un silah tutan kolunun bileğine isabet etti ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Silahı yere düştü ve kemik parçaları, kan ve dokular etrafa saçıldı. Benim kurşunum Charlotte'a isabet ettikten bir saniye sonra Javier'in kurşunu da hemen yanındaki duvara saplandı. Eğer daha önce ateş etmemiş olsaydım ve Charlotte tepki vermeseydi, tam kafasına isabet edecekti.

Bellamy'nin dehşet dolu çığlığı havayı delerek, harabeler boyunca yankılandı.

Ama ıskalamayacağımı biliyordum. Hedefimi vuracağımı biliyordum.

“Konuştuğumuz konu bu değildi,” diye yakınıyor Javier, ama bunu atlatacağımı da ekliyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken Bellamy'ye doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım. Charlotte'un silahını yere, onun ulaşamayacağı bir yere fırlattım ve tüm dikkatimi tekrar Bellamy'ye çevirdim. Vücudu benimkine karşı titriyordu ve gözyaşlarının tişörtümü ıslattığını hissedebiliyordum. Herhangi bir yaralanma belirtisi aramak için onu incelemek üzere biraz geri çekildim.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?" diye aceleyle sordum.

"Aman Tanrım! Burada mısın? Gerçekten burada mısın?"

"Bellamy, iyi misin?" diye tekrarladım aceleyle, bana hemen söylemesi gerekiyordu.

Korku dolu, kocaman gözleri yüzüme dikildi. "İyiyim. Sadece elim biraz incindi ama kötü değil. Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

"Seni bulana kadar bu ülkeyi paramparça ederdim."

Bellamy boğazından boğuk bir ses çıkarır ve ben onu kollarımda düzelterip, bir gelin gibi kucaklayana kadar kaldırıyorum. Hemen onu, yerde çığlık atan ve kanayan kolunu tutan Charlotte'tan uzaklaştırırım. Javier ve Rowan onu sakinleştirmeye çalışıyorlar, Charlotte onların elinden kurtulmaya çalışırken yüzü acı ve öfkeyle buruşmuş durumda.

"Üzerimden çekilin!" diye zehirli bir sesle tükürdü, gözleri öldürme niyetiyle etrafımızda dolanıyordu. Ama açıkça belli ki, özellikle de şimdi, hiçbirimizle baş edemez.

Javier telefonunu çıkarıp, sakın ve ölçülü bir sesle kraliyet muhafızlarından ve polisten destek istedi. "Alves Ormanı'ndaki eski kalıntılarda yardıma ihtiyacımız var. Gözaltında tehlikeli bir şüpheli var ve onun yanı sıra kurbanının da tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Koordinatlarımızı mesajla göndereceğim."

"Baban polislerle birlikte yolda," dedim ona tiksintiyle bakarak. "Bunu neden yaptığını ona mı yoksa bize mi anlatmak istersin?"

Bellamy, Charlotte'a fırsat vermeden, "O, Marie'nin terk edilmiş kızı," diye açıklıyor. "Bizimle çalışmak istemesinin sebebi bu. Battaniyeyi bulduğunuzu biliyordu ve sizi Marie ve Desta'ya götüreceğinizi umuyordu. Bu yüzden bu yeri kiraladı. Uzun zamandır intikam planları yapıyordu ve ikisini de buraya getirip, Tanrı bilir onlara ne yapacaktı."

Şerefsiz.

"İntikamımı hak ediyorum," diye hırladı Bellamy'ye yerden. "Annem onu sevdi, beni değil. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Annen

seni değil, başka bir kızı istediği için seni terk etmek? şimdi o öldü, Desta da öldü ve benim yaşayacak hiçbir şeyim kalmadı. Beni ldrmeliydin."

Rowan'la bakıştık ve ben de ona dik dik baktım. "Marie lmedi. En azından bildiğimiz kadarıyla. Bunu tepkini görmek için söyledim. Ama umarım ikiniz de aynı hücreyi paylaşırsınız ve orada meseleyi çözersiniz."

Bunun zerine Bellamy'yi hücre benzeri odadan dışarı çıkardım, Rowan da bizi takip etti.

Rowan elini Bellamy'nin saçlarının üzerinden geçirdi ve alnını onun yüzünün yan tarafına yasladı. "İyi olmana sevindim. Bizi çok korkuttun."

Bellamy hıçkırıklar arasında boğularak, "İyiyim, hepinize teşekkürler," dedi.

Bir rahatlama dalgası gibi üzerime çöktü ama içimde raging duyguların fırtınasını dindirmeye yetmedi. Bu çok yakındı. Yine. Ve lanet olsun ya da olmasın, bir şeyler hâlâ yerleşmiş gibi değil. Sanki bekliyor, tam yanımızda duruyor, görülmeye ve hissedilmeye hazır olana kadar görünmez kalıyor.

Ama şimdilik...

Rowan'a, "Onu buradan götürüyorum," dedim.

"Güzel. Javier'in Charlotte ile başa çıkmasına yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ona, sesim samimiyetle doluydu.

"Sadece ona ve gelecekteki yeğenlerime iyi bak." Omzuma vuruyor ve ben de ağlayan Bellamy'yi kucağıma alıp arabaya doğru götürüyorum.

"şşş, şimdi her şey yolunda bebeğim," diye fısıldadım ve dudaklarımı alnına bastırarak nazık bir öpücük kondurdum.

"Sebastian, çok korkmuştum," diye fısıldıyor, nefesi kesiliyor ve gözyaşları dökülmek üzere. Onu böyle görmek kalbimi kırıyor ve tek istediğim acısını dindirmek. "Gerçekten de sonun geleceğine inanmıştım."

"Ben de," diye itiraf ettim, sesim zar zor duyuluyordu. "Seni kaybettiğimi sandım ve sensiz yaşama düşüncesine katlanamadım."

"Charlotte bana söyledi..." İçini ekiyor. "Ne söylediğinin önemi yok. Sen buradasın."

Arabaya doğru attığım her adımda, damarlarımda bir aciliyet ve koruma duygusu akıyor. Aramıza bir daha hiçbir mesafenin girmesine izin vermeyeceğim.

Arka koltuğun kapısını açıp içeri giriyorum, onu kucağımda tutuyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmaya zorluyorum. "Sana ne söylediyse yalan. Onu anlamam uzun sürmedi. Ona duyduğun güvensizlik sözleri aklımda bir kıvılcım çaktı ve ondan sonra parçaları bir araya

getirmek kolay oldu. Çok üzgünüm,” diye fısıldıyorum, alınlarımızı ve burunlarımızı birbirine bastırırken sesim titriyor. “Çok çok üzgünüm, Bellamy. Her şeyde yüzde yüz haklıydın. Korktum ve uzaklaştım ve... bir korkaktım,” diye itiraf ediyorum. “Bunun başka bir açıklaması yok. Ama Charlotte'a asla ilgi duymadım. Söz veriyorum. Sadece sensin. Sadece sen,” diye tereddüt etmeden yemin ediyorum ve tutkulu bir öpücükle bunu mühürlüyorum. Varlığımın her zerresi onu sevmeye, onu güvende tutmaya, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamaya adanmış.

Dudaklarımız ayrılırken, kollarımı ona daha da sıkıca sarıp kendime daha da yaklaştırdım. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, sıcak nefesi tenime değdi. Tanıdık kokusunu içime çektim, bana verdiği rahatlığın tadını çıkardım. Ama sonra kanayan elini fark edip geri çekildim ve nazikçe kendi elime aldım.

"Ne oldu?"

Başparmağımla kanın üzerinden geçip siliyorum, sonra kanamayı durdurmak için tişörtümün eteğini parmak boğumlarına bastırıyorum. Yanağında da bir kesik var ve başının yan tarafındaki yara biraz daha iyileşmiş gibi görünüyor.

"Onunla savaştım," diye anlatıyor bana kısaca. "Öylece yatıp her şeye katlanacak değildim. Yatağı kırdım ve bir tahta parçasıyla ona saldırdım. Ama o hızlıydı ve, neyse, bir silahı vardı."

"Tanrım," diye öptüm onu. "Sen ne kadar da güçlü bir kadınsın." Onu sıkıca kucakladım, kalbim utançtan sızlıyordu. "Bellamy," diye tereddütle başladım, biraz geri çekilip gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktım. "Çok üzgünüm. Senin yanında olmalıydım ve Charlotte hakkında beni uyarmaya çalıştığında sana inanmalıydım." Pişmanlığın acısı içimi yaktı. "Kendi korkularım ve şüphelerim yargılarımı bulandırdı ve bu yüzden sen acı çektin."

Bellamy fısıldayarak, "Sebastian," dedi. "Ona ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, öfkem yeniden alevleniyor, yüzeyin altında kaynıyor. "Ama sana söz veriyorum, bir daha asla kimseye zarar vermeyecek." Bakışlarımız kilitlenmişken, yaşadığı acıyı ve korkuyu görebiliyorum ve bu, onu ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığımı güçlendiriyor. "Beni affedebilir misin? Sana yaptığım her şey için beni affedebilir misin?" diye soruyorum nazikçe, başparmağımın ucuyla gözyaşlarını silerek. "Her şeyi yaparım. Sevgini ve güvenini geri kazanmak için her şeyi."

Alt dudağını kemiriyor, mavi gözleri kocaman ve iri. "Lanet ne olacak peki?"

Ah, onun buraya gelmesinin asıl sebebi buydu.

"Lanet artık önemli değil. Önemli olan tek şey sen, ailemiz ve herkesin güvende olması. Bundan sonra hiçbir şey bir daha aramıza giremeyecek," diye söz veriyorum, sesim kararlı. "Karşılaştığımız zorluklar, yüzleşmek zorunda kaldığımız düşmanlar umurumda değil. Senin ve ailemiz için her zaman savaşıcağım. Başımıza gelenleri kontrol edemem. Başımıza daha fazla şey gelip gelmeyeceğini kontrol edemem ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden beni terk edersen seni suçlamam. Ama bu dışsal şeylerin hiçbirini kontrol edemediğim için, kontrol edebildiğim şeylere odaklanmalıyım; o da seninle ve çocuklarımızla birlikte olmak ve seninle geçirdiğim her günün tadını çıkarmak. Haklıydın. Her konuda. Sadece... her şeyi senin gibi görmem çok uzun sürdü."

Gözleri irileşti, bana bakarak sözlerimde bir gerçeklik aradı. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, sözlerimin ardındaki samimiyeti görmesini istedim.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, sesi kısık ama umut dolu.

"Gerçekten mi?" diye onayladım, eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Yaşadığımız her şeye rağmen, hâlâ birlikteyiz, hâlâ birbirimiz için savaşıyoruz. Bu. O. Biz. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Yani, bunun hayatımızı yönetmesine izin vermeyeceksiniz, öyle mi?"

"Hayır, bebeğim. Bunun varlığına inanmayı veya bunun için endişelenmeyi asla bırakmayacağım. Her zaman inanmaya devam edeceğimden eminim. Ama bunu bize daha fazla yapamam. Sen benden daha iyisini hak ediyorsun. Çocuklarım benden daha iyisini hak ediyor. Bir lanetin gücü ancak ben izin verirsem olur."

Sırıttı. "Sanırım buna benzer bir şey daha önce de söylemiştim."

Kız arkadaşına tamamen takıntılı bir aptal gibi sırıtiyorum. "Haklı olabilirsin. Belki de haklıydın."

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz? Sanırım sizi doğru anlamadım."

Onun alaycı sözlerine gözlerimi devirdim. "Haklıydın, ben yanlışmışım."

"Ah, kulağıma müzik gibi geldi."

Şu an nasıl şakalar yaptığını anlamıyorum ama sanırım bu Bellamy'nin tarzı. Her zaman haklı olmuştur.

Rowan sürücü koltuğuna oturdu, başını omzunun üzerinden çevirdi. "Her şey yolunda mı yoksa sizi mi rahatsız ediyorum?"

Kıkırdadım. "Bunu karıma sormanız gerekecek. Sanırım bu durumdan kurtulmak için birkaç tatlı aşk sözüm var."

"Doğru. Haklı."

Burnundan öpüp onu sıkıca kucaklıyorum. "Ama sence..." Sözüm yarım kalıyor, affını hak ettiğimi düşünmüyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "Her şey yolunda. Ama bu, bana kendini kanıtlamak zorunda kalmayacağın anlamına gelmiyor. Ve bence bundan sonra en az beş orgazmı hak ediyorum."

Rowan nefes nefese kalırken ben de mükemmel karıma gülümsüyorum.

"Majesteleri ne isterse, onu alır."

Eğilip onu öpüyorum, nefesi kesilene kadar yüzünü ellerimle tutuyorum. Ta ki onun tekrar benim olduğunu anlayana kadar. Ta ki nabzının hızlandığını hissedene ve burada benimle güvende olduğunu anlayana kadar. Elimle bebeklerimizi kavırıyorum ve bir erkeğin verebileceği en derin iç çekişi veriyorum.

Kalbim elimde ve onu neredeyse kaybettim.

Polis ve kraliyet muhafızlarını yönetmesi için Javier'i burada bırakıyoruz. Ve araba harabelerden uzaklaşırken, Charlotte'u ve onunla birlikte gelen kâbusu geride bırakırken, biliyorum ki hiçbir şey bizi bir daha asla ayıramayacak. Asla. Hiçbir zaman.

Hâlâ hayatta olduğuma inanamıyorum. Arabadan telefonla aradığım doktor Sebastian beni muayene etmeyi bitirirken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Az önce yaşadığımız zorluğa rağmen ikizler iyi durumda. Sebastian ona teşekkür etti ve sonra güçlü kolları beni yukarı taşıdı.

Arabada iyiydim. Sınav sırasında da iyiydim. Yani, iyi değildim. Ama kendime daha çok benziyordum. Fakat merdivenlere doğru yürüyüp odamıza çıkmak her şeyi değiştirdi. Vücudum kontrolsüzce titriyor, Charlotte'ın bana silah doğrulttuğu görüntüler zihnimde tekrar tekrar oynayan bir korku filmi gibi canlanıyor. Bize bakan, güvendiğimiz kadın, şimdi hafızama bir canavar olarak kazındı.

“Sebastian,” diye fısıldıyorum, ona sarılırken sesim zar zor duyuluyor, sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. “Çocuklar nerede?”

Çünkü onların beni böyle görmelerini istemiyorum. Kendimi toplamam gerekiyor ve şu anda kesinlikle toparlanmış değilim. Yani, bir insan dört aylık bir süre içinde ne kadar travmayı atlatabilir ki, biraz da olsa raydan çıkmadan?

“Emily ve Althea ile birlikte dışarıdalar. Merak etme. Onları görmeden önce seni temizleyeceğiz.”

Ona karşı başımı sallıyorum ama gözyaşlarım durmuyor. Ne kadar zorlasam da durmuyorlar. Onun kanı ve kendi kanımla kaplıyım. Bebeklerin güvende olduğundan emin olmak için beklemek istememiştim ama şimdi tek istediğim bu kıyafetlerden kurtulup tüm bunları yıkayıp atmak.

"Şşş, her şey yolunda bebeğim. Artık güvendesin," diye fısıldadı, dudakları şakağıma değerek.

Sözleri içimi bir rahatlama dalgasıyla sarıyor ve onun varlığına, sunduğu sevgiye ve güvenliğe odaklanmaya çalışıyorum. Saraya geri döndüğüme, hayatta olduğuma, bebeklerimin hareket ettiğini hissedebildiğime ve her şeyin yolunda olduğuna odaklanmaya çalışıyorum. Ben iyiyim, onlar iyi ve hepimiz iyi olacağız.

Sebastian beni yukarı taşıırken, "Hadi duş alıp rahat kıyafetler giydirelim," diye önerdi. Beni yere bırakmıyor. Denememe rağmen, doktorla bile beni bırakmayı reddetti. Sanki aramızdaki mesafeye dayanamıyor ve dürüst olmak gerekirse, bundan şikayetçi değilim.

Benim de buna ihtiyacım var. Onun burada olduğunu, güvende olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

İtiraf etmeliyim ki, o taş kalede kilitli kaldığım süre boyunca gerçekten karanlık anlar ve düşünceler yaşadım. Oradan hiç çıkıp çıkamayacağımdan veya Charlotte'un geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim ve dönerse beni öldüreceğinden de emindim.

Sebastian konusunda da emin degildim.

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa, aramızdaki ilişkinin nerede olduğunu bilmiyordum. Birlikte olmadan önce bile, ben sadece bakıcıyken ve o da huysuz, aksi patronumken, aramızdaki ilişkinin nerede olduğunu, nefret mi, şehvet mi yoksa aşk mı olduğunu her zaman biliyordum.

Ama dün buradan çıktıktan sonra biraz sarsılmıştım, hem de çok daha fazlası. Bu beni bir an duraksattı. Vay canına, daha bir günden biraz fazla mı geçti?

Banyoya girer girmez, duşu açmadan önce beni nazikçe küvetin kenarına oturttu. Mermere çarpan suyun sesi rahatlatıcıydı, normal bir hayatın hatırlatıcısıydı. Evde olduğumun hatırlatıcısıydı. Oda buharla dolarken, Sebastian soyunmaya başladı ve kıyafetlerini aceleyle çıkardı. Sonra, dikkatini bana çevirdi.

"İzin verir misin?" diye soruyor usulca, gözleri şefkat ve endişeyle dolu, parmakları tişörtümün etek ucunda geziniyor. Son yirmi dört saatten sonra gösterdiği ilgi ve anlayış için minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Ama aynı zamanda... bana karşı bu kadar nazik olmasından nefret ediyorum. Emir vermek yerine sormasından nefret ediyorum. Bu beni kırılgan hissettiriyor. Her an kırılabilirceğim gibi. Kırılabilir hissetmek istemiyorum. Yenilmez hissetmek istiyorum.

Özellikle şu anda.

Öfkeliyim, biraz da yıkılmış durumdayım ve... kahretsin, şu an kim olduğumu bile tam olarak bilmiyorum.

Ama kırılğan hissetmek, Charlotte'ın kazandığı ve benim kaybettiğim anlamına geliyor ve bunu yapamam. Yapamam işte.

Üzerimdeki kir ve kan lekeleriyle kaplı kıyafetleri dikkatlice çıkarırken, kendimi sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da savunmasız hissediyorum. Yere düşen her bir giysi parçası, üzerimden soyulan bir koruma katmanı gibi, beni ona karşı çıplak ve savunmasız bırakıyor.

“Böyle olmak istemiyorum,” diye fısıldıyorum, boğazım duygudan düğümlenmiş bir halde, onun yaşadığım acının son kalıntılarını bir kenara atışını izlerken. “Dayanamıyorum. Derimi yolmak istiyorum.”

"Bunu bana açıklayın."

Ve kahretsin, bu adama bayılıyorum. Yargılamıyor, sadece anlamak istiyor. Nasıl değiştirebileceğini soruyor.

“Zayıf olmak istemiyorum. Kafese kapatılmak, tuzağa düşürülmek, savunmasız kalmak, hizmet edilmek veya hassas bir porselen parçası gibi aşırı özen gösterilmek istemiyorum.”

Gülümsüyor ve gülüşü haylaz. Yaramaz. Çok seksi ve bana sadece onun anlayabileceği bir şekilde beni anladığını söylüyor.

“Kraliçem, karşılaştığım en cesur savaşçısınız. Nora'nın helikopterinin patladığını gördüm ve tamamen kapandım. Dünyamı kapattım. Ve sizi mutfakta yerde gördüğüm an da aynısını yaptım. Ama siz... siz asla kapanmadınız. Tamamen değil. Yenildiğinizde bile savaştınız. Geri çekilmek istediğinizde bile. Babanızı kaybettikten sonra bile, mutluluğunuz için benden daha çok savaştınız. Tanıdığım en cesur insansınız ve büyüdüğümde sonsuza dek sizin gibi olmayı umacağım.”

Onun bunu söyleme şekline kahkaha attım. Hem de İngilizce. Fransızca ve İngilizce arasında düzenli olarak geçiş yapıyoruz, ama bunu tercüme edilebilmesi için söyledi ve tercüme edildi.

“Sen benim gibi olamazsın. Sadece beni kontrol altında tutmayı umabilirsin.”

Kıkırdadı ve dudaklarımı öpmek için eğildi. "Seni tanıdığım an, sana aşık olduğum an bunu biliyordum. Ben zayıf olduğumda sen güçlüsün, ben güçlü olduğumda sen daha güçlüsün. Ama artık yeter. Ben kralım, senin hükümdarınım ve bir daha asla senin için zayıf olmayacağım. Asla. Eskiden nasıl olduğumdan utanıyorum."

Ayağa kalkıyorum. "Kirliyim Majesteleri. Beni temizlemenizi rica ediyorum. Lütfen efendim."

Ve işte böylece, gözleri simsiyah alevlere dönüştü.

Çünkü bu biziz. İşleri böyle yapıyoruz. Geleneksel olmayabiliriz, ama birbirimizi anlıyoruz. Gizlenen karanlığı görüyoruz, içimizdeki göz kamaştırıcı ışığı görüyoruz ve her ikisinin de tadını çıkarıyoruz.

"Benimle gelin, Majesteleri," diye emretti, elini bana uzatarak. Ve bana böyle seslenmesi? Kahretsin! Kendimi güçlü hissediyorum. Bu unvanla bana çok büyük bir güç verdi. Bu adam... "Hem temizleyelim hem de kirlitem senin aynı anda."

Evet!

İşte tam da buna ihtiyacım var.

Sanki hem kontrole ihtiyacım var hem de birinin beni alt etmesi gerekiyor ki ben de kontrolü ele geçirebileyim. Bunu açıklayamıyorum. Ama kafamda akıp gidiyor, hareket ediyor ve nefes alıyor. Elini tutuyorum, kanımda ezici bir minnet duygusu dönüyor. Bu adam beni en kötü halimde gördü ve sevgisi ve bağlılığıyla sarsılmaz bir şekilde yanımda durmaya devam ediyor.

Korkmuştu ve ona göre tepki verdi. Ama sevgisi her zaman vardı. Her zaman sabitti. Bunu şimdi biliyorum, daha önce şüphe duyduğum zamanlarda bile.

Düşün buharı bizi sarıp sarmalıyor, sıcak ve yatıştırıcı bir merhem gibi beni sarıyor. İçimden bir ah çekiyorum ve neredeyse sadece bundan orgazm oluyorum. Bir kulede kilitli kaldıktan sonra sıcak bir duş almak, gelmiş geçmiş en iyi şey olabilir. Ta ki Sebastian arkamdan gelip, güçlü kollarıyla belimi sarıp beni göğsüne çekene kadar.

"Sana iyi bakacağım," diye fısıldadı kulağıma, sesi nazik ama kararlıydı, karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası hissettim. Yaşadığım travmanın artçı şoklarından vücudum titrerken, ona yaslandım, ama vaat ettiği her şeyi istiyordum. Sertleşmiş cinsel organı sırtıma bastırdı ve bu sefer şehvetten titremeye başladım.

Sebastian şampuan şişesine uzanıp avucuna bir miktar sıktı. Saçıma masaj yaparak uygulamaya başladı, parmakları karışık saçları kolaylıkla açıyordu. Onun uzman dokunuşu hassas saç derime rahatlatma getirirken dudaklarımdan hafif iç çekişler döküldü.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

“Evet,” diye fısıldadım, kelimeler suyun şırıltısının arasında zar zor duyuluyordu.

"Güzel. Çünkü bu sadece başlangıç," diye yanıtlıyor.

Kollarının arasında dönüyorum, uzanıp ellerimi göğsünde gezdiriyorum, kaslarının hatlarını takip ediyorum ve sonra kollarımı boynuna doluyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve tereddüt etmeden onu kendime çekip tutkulu bir öpücük veriyorum.

"Sebastian," diye fısıldıyorum dudaklarına, "Seni istiyorum."

Gözlerinde tehlike ve arzusun karışımıyla parıldayan bakışları görünce içimde bir ihtiyaç dalgası yükseldi. Beni zahmetsizce kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve beni duş duvarının serin fayansına bastırdı. Yuvarlak karnım aramızda kaldı ve o elini karnımın üzerinde gezdirerek, sevgiyle, koruyucu bir şekilde, sahiplenici bir biçimde okşadı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, içimde yankılanan bir inançla. "Lütfen."

Başka bir kelime etmeden, dudaklarımı yakıcı bir öpüşle ele geçirdi, dili ateşli bir açlıkla benimkini aradı. Elleri vücudumda dolaştı, göğüslerimi okşadı ve klitorisimi tahrik ederek uyarılmamı doruk noktasına çıkardı. Bacaklarımın arasındaki tanıdık sıcaklık yoğunlaştı, bedenim onun dokunuşuna yalvarıyordu. Canlı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Cesur. Durdurulamaz.

“Sebastian,” diye inledim, sesim suyun gürültüsünden zar zor duyuluyordu. “Lütfen.”

"Ah, kraliçemin gelmesi mi gerekiyor?" Dudaklarımda onun alaycı gülümsemesini hissedebiliyorum.

“Evet. Kahretsin. Evet.”

"İşte benim iyi kızım," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Beni istediğin gibi kullan. Zevkini al. Ama seni bir daha kolayca bırakacağımı sanma. Bu sadece başlangıcın."

Parmaklarımı onun zonklayan penisinin etrafına sarıp kaygan girişime doğru yönlendirirken kalbim hızla çarpıyor. Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Beni sertçe almanı istiyorum. Öyle sert ki, başka hiçbir şey var olmasın."

Bakışları ilkel bir hal alıyor ve gözlerinde bir anlık koruma içgüdüğü görüyorum, ama aynı zamanda buna kendisinin de ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Tek bir hızlı hareketle bana çarptı ve beni tamamen doldurdu. Zevk dalgaları içimden geçerken boğuk bir inilti dudaklarımdan döküldü. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Her santimi mükemmeldi, sertliği beni en enfes şekilde geriyordu.

"Kahretsin, Bellamy..." diye inledi, kalçalarımı daha sıkı kavradı. Karnımı aramızda sıkıştırmak için sırtımı fayansa yasladım ve o da hemen coşkulu, istikrarlı bir tempoyla içime girip çıkmaya başladı. Islak bedenlerimizin çarpışmasının, tenin tene sertçe çarpmasının sesi duşu doldurdu, üzerimize akan suyun sesiyle karıştı.

"Kahretsin, evet. İşte bu!" diye bağırdım, o durmaksızın içime girerken ona can havliyle tutunarak. Vuruşları derin ve güçlüydü, her biri hassas noktama isabet ediyor, beni doruk noktasına daha da yaklaşıtıyordu.

"Nasıl hissettiğini söyle bana," diye fısıldadı kulağıma, sesinin sertliği tüylerimi diken diken etti. "Söyle bana, penisimin ne kadar iyi hissettirdiğini. Söyle bana, o daracık amını gerdiğimde ne kadar hoşuna gittiğini."

Aman Tanrım. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Cevap ver!" diye emretti, inleyene kadar meme ucumu çimdikledi, vajinam tatlı acısıyla kasıldı.

"HAYIR."

Boynumu ısıyor, tenimi ağzına çekiyor. Geri çekiliyor ve gözleri ateş püskürüyor, yüzümü izlerken önce birini sonra diğerini göğüslerime vuruyor. İnliyorum, boşalmaya çok yakınım.

"Bana cevap ver dedim." Eli boğazımı sıkmadan kavradı, diğer eli ise güçlü uyluklarıyla beni yukarı kaldırırken kalçalarımaya saplandı. "Söyle bana, sikimin sana iyi geldiğini söyle yoksa yemin ederim, boşalmana izin vermem. Bunu mu istiyorsun küçük sürtük? Orgazmını senden esirgememi mi?"

İçimden bir ses "Evet!" diye bağırarak istiyor. Beni tahrik etme şekli inanılmaz derecede lezzetli, ama şu an buna ihtiyacım yok.

"Amcığım nasıl hissediyor?" diye soruyorum ona, o da nefesimi kesen sert vuruşlarıyla bana vurmaya devam ederken.

Sırtarak alt dudağımı ısırdı. "Amcığın inanılmaz güzel. Çok sıkı, ateşli ve her zaman benim için çok ıslak. Üzerime boşaldığında hissettiğin duygu, bu dünyada hiçbir şeye benzemiyor. Amcığımı çok seviyorum ve amcığımı becermeyi de çok seviyorum."

Yukarı ve içeri doğru hamle yapıyor, daha da derine giriyor ve ben nefes nefese kalıyorum, tırnaklarım omuzlarına saplanıyor.

"Beni çok güzel doyuruyorsun," diyorum ona, artık kendi şartlarımla cevap vermeye razı olarak. "Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Daha sertine ihtiyacım var, Majesteleri, lütfen."

Homurdanarak, "Böyle olmasının tek yolu seni yere yatırıp ters çevirmem, şu anda da gözlerini istiyorum." dedi.

"Ben de gelmek istiyorum."

Sırıttı ve alt dudagımı dişlerinin arasına alıp sertçe çekiştirerek ısırdı. "Kraliçem sikilmeye mi ihtiyaç duyuyor?"

Yutkundum ve başımı salladım.

"O zaman bana sıkıca tutun çünkü bundan sonra günlerce penisimi hissedeceksin."

Kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve elini boynumdan göğsümün üst kısmına doğru kaydırarak beni duvara doğru bastırıyor. Gözleri alev alev yanarken, hızını artırıyor.

Vücudumda ve tenimde sıcaklık ve hafif bir acı hissi yaratan, klitorisimde ve meme uçlarımda zonklayan, sert ve derin sevişmeler.

Evet. Aynen öyle.

O kadar güzel ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile, aklım sadece onun penisinin içime girip çıkmasının verdiği hisle dolu. Son yaşadığım acı, zevkin yerini almasıyla arka plana çekiliyor ve Charlotte ile yaşadıklarımın, babamla yaşadıklarımın, Samil ile yaşadıklarımın dehşetini silip süpürüyor.

"Sebastian," diye inledim, sesim yükseliyordu. "Çok...çok yaklaştım."

"Ben de, bebeğim," diye nefes nefese kaldı, parmakları göğsümünden aşağı kayarak atan kalbimin üzerine geldi. Bacaklarını kullanarak kendini daha derine doğru itti ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken çığlık attım. "Amcığın cennet gibi. İçinde olmak kadar güzel bir şey yok." Kalçalarımı kıpırdatıp daha fazlasını almaya çalıştığımda homurdandı ve sonra inledi. "Bırak beni, dayanamıyorum. Benimle gel, Bellamy."

Dünya, içimde onun varlığının, beni tamamen doldurmasının hissine indirgeniyor. Tam hassas noktama yaptığı son güçlü vuruşla ikimiz de doruk noktasına ulaşıyoruz, çığlıklarımız buhar dolu odada yankılanıyor. Zevk dalgalar halinde üzerime çöküyor ve kendimi tamamen ona teslim ediyorum. O, bu süreçte beni becermeye devam ediyor ve göğsümdeki eli meme ucumu sıkıştırıp çekiyor. Vajinam onun penisinin etrafında kasılıyor,

onu olabildiğince derine alıyor, emiyor, boşalmasının beni doldurmasını istiyorum.

Ve işte o anda doruk noktam başka bir seviyeye ulaşıyor ve Sebastian'ın adını haykırıyorum. O da bunu yutuyor, ağzı benimkine yapışmış halde bedenlerimiz birlikte kendinden geçerek titriyor.

Orgazmlarımız dindikçe birbirimize sarılıyoruz, ıslak bedenlerimiz birbirine bastırılıyor ve üzerimize yağmur gibi su yağmaya devam ediyor. Ona yaslanıyorum, tatmin olmuş ama tamamen bitkin hissediyorum. En az bir yıl uyumam gerekiyor. Ve yemek yemem. Kahretsin, yemeğe ihtiyacım var. Hem de çok fazla yemeğe.

Çabucak ellerimizi yıkadık, suyu kapattık ve duştan çıktık, ellerimiz birbirimizden hiç ayrılmadı. Yumuşak, beyaz havluyu vücudumda gezdirerek beni kuruladı, bana dokundu ve şefkat gösterdi. Çatlamış parmak boğumlarımı öptü ve inceledi. Kötü bir şey yoktu. İyileşmeyecek bir şey değil. Dudakları üzerindeki deriye değdi ve acı geçene kadar nazıkçe öptü.

“Hadi giyinelim,” diye önerdi Sebastian, rahat bir külot, eşofman altı ve bol bir tişört giymeme yardım ederken. O da hızla bir boxer şort, eşofman altı ve tişört giydi, bu sırada benimle göz temasını hiç kesmedi. Yatak odamızın kapısına doğru ilerlerken parmaklarımız birbirine kenetlendi. “Yatağa gitmeyi mi tercih edersin?” diye sordu ben esnerken.

Başımı sallıyorum. “Hayır. Margarite'in bana yapmaya razı olduğu her şeyi yemek ve çocukları görmek istiyorum.” Yatak odasından çıkarken Sebastian'a daha da sokuluyorum, güçlü kollarının beni sarmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. “Kendimi yeniden bütün hissediyorum,” diye itiraf ediyorum usulca. “Sanki sonunda tamamlandık ve bundan sonra her şey yolunda gidecek. Bunu açıklayamam ama hissediyorum.” Yukarı bakıp mavi-gri gözleriyle karşılaşıyorum. “Sanırım her şey yoluna girecek.”

“Hiçbir şey bizi bir daha asla ayıramayacak. Çok şey atlattık, çok fazla şey atlattık ve karşımıza ne çıkarsa çıksın birlikte üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum. Hiçbir şey bizi bir daha asla ayıramayacak.”

Solgun güneş ışığı koridor pencerelerinden içeri süzülerek ahşap zemine gölgeler düşürürken, Sebastian ve ben müzeden dönen çocuklarımızı bulmak için ilerliyoruz. Ellerimiz hâlâ kenetlenmiş durumda ve koyu saçlarının keskin hatlı yüzünü nasıl çerçevelediğine hayran kalarak ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum; varlığı son derece etkileyici.

“Rowan!” diye haykırdı Sebastian, gözlerinde vahşi bir ifadeyle kardeşi bize doğru koşarak geldiğinde şaşkınlıkla.

Rowan nefes nefese, "Sebastian, Bellamy," diye hıçkırarak konuştu. "Sanırım... sanırım onu bulduk."

"Kimi buldunuz?" diye sordum, kalbim birden göğsümde gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

"Marie," diye yanıtlıyor, sesi aceleyle gergin. "Eve geldiğimde bir sürü telefon ve e-postayla karşılaştım. Benimle çalışan istihbarat subayı, onu Fransa'nın batı kıyısındaki ücra bir köyde bulduğumuza inanıyor."

"Ciddi misin?" Sebastian'ın elimi tutuşu sıkılaştı, yüzünde Rowan'ın umudu ve şaşkınlığı yansıyor.

"Göreceğiz. Onu bulmak için hemen yola çıkıyorum." Rowan'ın enerjisi hissedilir derecede, gözleri ise sert ve kararlı. İçimde bir huzursuzluk dalgası yükseliyor. Hiçbir şey asla bitmiş gibi gelmiyor ve duştan sonra hissettiğim o sıcak his yavaş yavaş kayboluyor.

"Dikkatli ol Rowan," diye yalvardım sesim hafifçe titreyerek. "Ve lütfen, bize düzenli olarak haber vereceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diye güvence verdi Rowan, ikimizi de sıkıca kucaklamadan önce. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Neden bu kadar çok aradığını biliyorum. Umarım bulduğu şey bu aileyi daha fazla acıya sürüklemesin.

Sebastian, kardeşinin omzuna vurarak, "İyi şanslar," diye mırıldandı.

Son bir kez başını salladıktan sonra arkasını dönüp koridorda kayboldu ve kalplerimiz umut ve endişeyle karışık bir halde bizi yalnız bıraktı.

"Bu akıl almaz bir şey. Umarım o odur ve eğer öyleyse, umarım sorunsuz ve şiddet olmadan gerçekleşir."

"Zaman gösterecek," diyor Sebastian, havada asılı kalan belirsizliğe rağmen sesi sakın. "Ama şimdilik birbirimize ve ailemize odaklanmalıyız ve bu kesinlikle kafanı yorman gereken bir şey değil. Rowan kendine nasıl bakacağını biliyor."

"Senin yaptığın gibi," dedim, onun o silahı bu kadar isabetle ateş etmesine hala şaşırıyordum.

"Bu içgüdüsel. Onu durdurmak zorundaydım." Yüzümü elleriyle kavrayarak beni öpüyor. "Sensiz hayatım hiçbir şey."

Yemek odası sıcak ve davetkar, havayı kahkaha ve sohbetin hafif uğultusu dolduruyor. Phaedra, Sabrina ve Zayer masada oturmuş, tabakları yemeklerle dolu, Althea ise gençliğinden komik bir hikaye anlatıyor. Çocukların hiçbir şeyden haberi yok, son bir günde yaşananlar onların masumiyetini hiç bozmamış. Benim gittiğimi bile bilmiyorlar ve Tanrı'ya şükürler olsun. Düşüncelerinin bu olaylarla kararmasını istemiyorum.

Bunu duyunca istemsizce gülümsüyorum, kalbim sevgiyle doluyor.

"Anne, bunu dene!" diye seslendi Zayer, elinde bir çatal dolusu patates püresiyle. Bir lokma almak için öne eğildim, tereyağlı tadı ağzımda eridi.

"Çok lezzetli, tatlım," dedim, saçlarını sevgiyle okşayarak.

Althea yanıma gelip bana sıkıca sarıldı, beni sımsıkı tutarak kulağıma eve döndüğüm ve güvende olduğum için ne kadar rahatladığımı fısıldadı. Ben de ona sarıldım ve daha fazla ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım. "Şimdi otur. Yemek ye. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Tıpkı bir kurt sürüsü gibi," diye takıldım, bu da onun gülümsemesine neden oldu.

Margarite bana bir tabak yemek getiriyor ve masaya şöyle bir göz gezdirdiğimde Sebastian'ın gözleriyle karşılaşıyorum ve birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz. Şu anda, bir daha hiçbir şeyin bize zarar verebileceğine inanmak zor. Ama durum her zaman böyle olmayacak. Ve kendimi bu olasılığa hazırlamalıyım.

"Bize başka bir hikaye anlat, Althea Teyze!" diye yalvardı Sabrina, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Pekala, pekala," diye kıkırdadı Althea, gerçek olup olmadığı belli olmayan bir macera ve yaramazlık öyküsüne daha başladı. Çocuklar, gençliğinde yaptığı seyahatlerin hikâyelerini dinlerken büyülenmiş bir şekilde onu dinlediler. O akşam, gece gökyüzü yıldızlarla bezenmişken, Sebastian ve ben terasta yalnız başımıza, ellerimiz kenetlenmiş haldeydik.

Dışarısı soğuk ama ikimiz de bunu dert etmiyor gibiyiz.

Sebastian boğazını temizledi. "Lanetin asla tamamen geçmeyeceğini biliyorum, ama artık korkmuyorum." Ona baktım ve gözleri bir an benimkileri aradı, sonra gülümsedi. "Bunu atlattık. İki kez. Sanırım... Sanırım birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Katılıyorum," diye fısıldadım, bedenimi onun bedenine bastırarak, göğsünün güven veren sağlamlığını hissettim.

"Bebeğim, bilmelisin ki, o lanete istediği gücü asla vermeyeceğim. Hayatımızı kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Bunu sana daha önce de

söylediğimi biliyorum, ama gerçekten ciddiym ve bunu bilmeni istiyorum. Bu tür bir aşka alışkın değilim. Çocuklar, tabii ki, ve bu yüzden bizi buraya kilitledim. Ama sen hayatıma fırtınadan sonra bir gökkuşağı gibi girdin. Ne yaptığımı bile bilmeden senin ışığını takip ediyordum.” Parmakları yanağında gezinirken gözleri gözlerimi arıyor. “Bunu asla istemedim. Bunu söylemek yanlış gelebilir, ama istemedim. Ama şimdi sana sahibim ve hayatım boyunca neyi kaybettiğimi biliyorum, onu ve bizi güvende tutmak için cennetle cehennemle savaşacağım. Seni bırakmak, lanetin kazanmasına izin vermek olurdu ve ben onun kurallarına göre oynamayı bıraktım.”

Gözlerimi ona diktim, ellerim göğsünde, avuçlarımın altında kalbinin düzenli atışını hissediyordum. Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Çünkü kalbimde biliyorum ki, birlikte durdurulamazız. Karanlık hâlâ dünyamızın kenarlarında gizleniyor olabilir, ama Sebastian yanımda olduğu sürece, gelebilecek her türlü zorluğun üstesinden gelmeye hazırım. Ve bu bilgiyle, her şeyin sonunda gerçekten yoluna gireceğine inanmamı sağlayan bir huzur buluyorum.

Lanetli Kraliçe'yi okuduğunuz için teşekkür ederiz. Gece Yarısı Prensi'nden (Rowna'nın hikayesi) özel bir bölüm için sayfayı çevirin.

****Düğünü ve ikizleri içeren iki SİLİNMIŞ SAHNE için BURAYA tıklayın. Bu kitapta onları sayfalarda göremediğinizi biliyorum, ancak sonraki kitaplarda göreceksiniz. Onlarla tanışmak için beklemek istemiyorsanız, bağlantıya tıklayın.****

GECE YARISI PRENSİ

Marcella

Bana öğretilen ilk şeylerden biri görünmezliğin gücüydü. Ya da belki de bir güçten ziyade, hayatta kalmak için gerekli bir beceri. Tüm suikastçıların sahip olduğu belirleyici yetenek. Diğerleri ışıktaki oynarken gölgelerde var olmak. Ama ben yokum, bu yüzden istediğim yerde oynayabilirim. Bu gece de öyle yapmayı planlıyorum.

Donmuş, keskin bir nefesi içime çekerek, ünlülerin, devlet adamlarının, dünya liderlerinin ve kraliyet mensuplarının oluşturduğu kalabalığı tararken, aradığım kişiyi bulmak için nefesimi ciğerlerimde sıkıca tutuyorum. Konuk listesini ilk gördüğümünden beri, dikkatimi ona odaklamıştım. Messalina Kralı Sebastian ve kendisinden çok daha genç bir Amerikalı olan yeni gelininin düğün resepsiyonu başlamak üzere.

Ve ben de onu çökertmeyi planlıyorum.

Dağ evinin girişi önümde sadece on beş metre kadar, ama ulaşılmazlığı nedeniyle bin metre kadar uzakta gibi geliyor. Parıldayan bilekliğimdeki telefonum titriyor, ama Antonia'yı şimdilik görmezden geliyorum, bu anı kaçırmak istemiyorum.

Dakikalar geçiyor ve mücadele ettiğim soğukluk kemiklerime daha da işliyor, ta ki onu görene kadar. Hedefim. Gölgelelerin arasından çıkıyorum, önce bir kraliyet görevlisinin, sonra bir diğerinin yanından sıyrılıp, sonunda İngiliz soylularından yüksek rütbeli bir kişiyle sohbet eden eski Amerikan başkanı ve eşinin yanına sorunsuz bir şekilde giriyorum.

Eski first lady'ye aksansız İngilizceyle hitap ederek, "Ne muhteşem bir elbise," diye övdüm.

Ben onunla Sir Robert Blake'in arasına girdiğimde, başı bana doğru döndü.

Yüzünde belirmeye çalışan bir gülümsemeyle beni şöyle bir süzdü, gördüklerinden zihnen onaylayıp benimle konuşmaya karar verdi ve son olarak da söz konusu elbiseye baktı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı yumuşak bir sesle, ancak sesinde gerçek bir minnettarlık vardı. "Barucci."

"Şüphesiz ki bu özellikle sizin için tasarlandı." Sir Blake'e dönüyorum. "İçinde çok zarif görünmüyor mu?"

Her zaman olduğu gibi, yüzyıllardır süregelen görgü kuralları kanında olan beyefendi, hafifçe başını eğerek selam verdi. Gözleri elbisemin her yerindeydi, özellikle de açıkta bıraktığım göğüs dekoltem. "Kesinlikle," diye onayladı. "Ve aynı iltifatı sizin elbiseniz için de yapabilir miyim?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak ve hatta hafifçe kızararak kendimi süsledim. Bir el zarifçe boynumun hemen altındaki açıkta kalan deriye dokundu. "Benimle flört mü ediyorsunuz, Bay Robert?" Bilerek onun ilk isminin samimiyetini kullandım ve kızarmış dudaklarımda gülümsemenin kalmasına izin verdim.

Hiç de rahatsız olmamış bir şekilde içten bir kahkaha attı. "Böyle bir güzelliğin karşısında olduğumda beni suçlayabilir misiniz?"

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama döküldü ve eski first lady'ye sanki çok eski dostlarmışız gibi şakacı ve gizli bir bakış attım. O da bana baktı ama kocasıyla birlikte yoluna devam etti, beni burada Sir Robert'la yalnız bıraktı; o da bana dirseğini uzatarak mükemmel bir şekilde hizaya girdi.

"Sizi içeriye kadar eşlik edebilir miyim?" diye soruyor ve adımı sormadan öğrenmeye çalıştığını anlıyorum. Kaba görünmek ve adımı bilmediğini itiraf etmek istemiyor. Ben de tuzağa düşmüyorum.

"Şeref duyarım," dedim, elimi uzatıp smokin ceketinin siyahına koyarken. Başımı ona doğru eğip görevlilerden uzak tutarak herkesi dikkatle izledim. "Ne harika bir olay. Messalina Kralı'nın yeniden aşkı bulması çok güzel bence. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Bu, herkesin metal dedektörlerinden geçtikten, çantaları arandıktan ve ilk güvenlik kontrol noktasında yüz tanıma sistemiyle giriş yaptıktan sonraki ikinci güvenlik kontrol noktası. Ben bunların hiçbirinden geçmedim. Bunun yerine, dün gece kamp alanına girmek için gerçek bir taş

duvarı tırmandım, ateş yakmadan kamp yaptım, şükürler olsun ki bir kurt beni bulup akşam yemeği yapmadı. Bu gece için hazırlanmak zorunda kaldım; tam bir peruk, renkli lensler ve makyajla, lanet olası ormanda, elektriksiz bir ortamda.

Bütün kadınların bildiği gibi, pille çalışan cihazlara şükürler olsun.

Ancak işte tam bu noktada Sir Robert Blake devreye giriyor.

"Kesinlikle," diye içtenlikle haykırıyor. "Sebastian'ı doğduğundan beri tanıyorum. Babasıyla çok yakın arkadaştık ve Fransa'da aynı erkek okuluna gittik."

"Hiçbir fikrim yoktu." Dudaklarım aralandı ve diğer elimi göğsüne koyarken, göğsümün yan tarafı üst koluna değdi. "Eski kralın ölümü sizin için çok acı bir kayıp olmalı."

Eşiği geçip, Messalina ve İsviçre sınırındaki Alpler'de bulunan, aslında bir kaleyi andıran dağ evine girerken başıyla onaylıyor. Bu giriş balo salonuna açılıyor ve kimse bizi durdurmuyor ya da en ufak bir ilgi bile göstermiyor. Sonuçta, Sir Robert Blake, az önce de söylediği gibi, bu ülkede bu aile tarafından çok iyi tanınıyor.

"Evet, öyleydin. Çok üzücüydü. Ama zaman geçiyor ve Sebastian harika bir kral oldu."

"Evet," diye onaylıyorum, elimi çekip kristallerle bezenmiş, sayısız mumla parıldayan ve beyaz ve narin pembe çiçeklerle mis gibi kokan geniş odanın manzarasını seyrediyorum. Asil ama aynı zamanda gösterişsiz ve zarif, iddialı olmadan. İçimden bunun yeni gelinin dokunuşu mu yoksa sadece canavar krala her şeye evet diyen bir kız mı olduğunu merak ediyorum. Kralın kalbini çalan Amerikalı dadı hakkında pek fazla şey bilinmiyor.

Bir garson şampanya kadehleriyle yanımdan geçiyor, ben de birini kapıp bir yudum alıyorum. Çok lezzetli. Daha önce hiç şampanya içmemiştim. Köşede sekiz kişilik bir orkestra Mozart çalıyor ve oda para ve güçle dolup taşıyor. Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Buraya gelme sebebim bu değil.

Sör Robert elini belime koyup bana doğru eğildi. "Gerçek bir içki içip, konuşmak için sessiz bir yer bulsak nasıl olur?"

Adam benden iki kat daha yaşlı, ama bu onun için pek önemli değil. O, adı çıkmış bir kadın avcısı ve tıpkı bana benzeyen, uzun boylu, doğru yerlerde kıvrımları olan, koyu saçlı ve gözlü kadınlardan hoşlanıyor—bu yüzden peruk ve lens takıyor. İşte bu yüzden o kadar mükemmeldi.

Gülümseyerek ona döndüm. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Lütfen önden gidin, sizi bulacağımdan emin olun."

Bundan hiç memnun değil ve muhtemelen onu geçiştirdiğimi anlıyor, ama bu tavırlar benim kullanmayı çok sevdiğim inanılmaz silahlar ve o da sadece başını sertçe sallayıp yoluna devam ediyor. Aferin ona.

O bölümü bitirdikten sonra, başımı dik tutarak ve kimseyle göz teması kurmadan balo salonunda süzülüyorum. Görevim dinlemek. Duymak ama görünmemek. Bilgi toplamak ve bir sonraki adımı planlamak. Şimdiye kadar sıkıcı ve işe yaramaz olduğu ortaya çıktı. Kral ve yeni kraliçesine yaklaşıyorum. Balo salonunun karşı tarafındalar ve resepsiyon kuyrukları saatlerce sürüyor.

Ayrıca, beni görmelerini de pek istemiyorum. Bu gece değil. Henüz değil.

Köşeyi döndüğümde Prens Rowan'ın bir kadın ve kızıyla sohbet ettiğini gördüm. Onları gönderdikten hemen sonra içeceğinden bir yudum aldı ve esnedi.

Nedense bu beni güldürüyor ve o da bunu duyuyor, yakışıklı yüzü kendini küçümseyen bir sırıtişla yukarı kalkıyor ve gözlerimiz buluştuğunda yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, kısa koyu saçları üstte biraz daha uzun ve yüzünden geriye doğru taranmış, son derece yakışıklı biri. Üzerinde, altın işlemeli ve apoletli, ülkesine hizmetinden dolayı aldığı onur madalyalarıyla süslenmiş, ona mükemmel bir şekilde dikilmiş mavi bir kraliyet takım elbisesi var.

"Sıkıldınız mı, Majesteleri?"

Gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Artık değil."

Başımı öne eğiyorum ama karşılık vermiyorum. "Belki bir fincan espresso seni canlandırır."

"Belki de eksik olan doğru arkadaş çevresi," diye karşılık veriyor.

"O zaman bulmakta bol şans." Göz kırptım ve odanın kalabalığına karışarak yoluma devam ettim, arkamı dönüp beni izleyip izlemediğine bakma dürtüsüne direndim.

Ne yazık ki, saçmalıklarla boğuşmak zorundayım. İlğimi çekmeyen siyasetten bahseden erkekler, bir kadınla açıkça konuşmaktan da çekinmiyorlar. Yeni kraliçe hakkında alaycı yorumlar yapan kadınlar—o kadar güzel değil; o kadar ilginç olamaz; ne kadar tombul olduğunu gördünüz mü? Kralı tuzağa düşürmek için bacaklarını ne kadar çabuk açtı?

Boynundaki yara izi ne kadar çirkin—kıskanç kadınların dedikodu yapmayı sevdiği türden saçmalıklar.

Fısıltıları bile işe yaramıyor. Bu düğün şu ana kadar zaman kaybı gibi görünüyor.

Elbette eski başbakanın kral ve nişan gecesinde gelinine yönelik saldırısıyla ilgili söylentiler var. Ama bu yeni bir şey değil. Gerçek bir şey de değil. Benim amacımı ilerletmeyen, sıradan dedikodular ve gereksiz spekülasyonlardan ibaret.

"Bahse girerim hamiledir," diye çıkışıyor sert kırmızı elbiseli ve aşırı makyajlı bir kadın arkadaşını. "Başka neden bir kral, Sebastian gibi bir adam, böyle kaba saba bir Amerikalıyla evlensin ki?"

Tanrım, bu insanlardan nefret ediyorum. Arkadaşı cevap vermeden önce gözlerimi devirip onlardan uzaklaştım, tam o sırada da doğrudan bana dikilmiş parlak mavi gözlerle karşılaştım. Bana bu kadar cesurca ve pişmanlık duymadan baktığına şaşırdım ve parmağını dudaklarına götürdüğünde istemsizce gülümsedim. Göz devirmemi fark etmişti.

Prens Rowan, daha önce ona verdiğim göz kırpmaya karşılık verdi ve içtiği her neyse son yudumunu da bitirdikten sonra, hanımlara Fransızca konuşmaya başladı, çünkü onlar Fransızca konuşuyorlardı. "Yeni baldızım olarak, Bellamy'nin aslında oldukça harika ve büyüleyici olduğunu doğrulayabilirim," diye araya girdi. "Pek sayılmaz..." Yüzü buruştu. "Ona ne dedin? Kaba saba Amerikalı çöp müydü?"

Kadınlar dehşete kapılmış, anında derin bir reverans yapıyorlar. "Majesteleri," diye fısıldıyorlar hep bir ağızdan, sesleri artık itiraz dolu. "Yanlış anladınız," diye devam ediyor biri, kadın tüm boyunu doğrultup ona utanmadan "gel beni becer" bakışları attıktan sonra. Hepsi bir sonraki kraliyet mensubunu kapıp zorla nikah masasına götürmek istiyor. "Biz sadece bu akşam başkalarının onun hakkında söylediği korkunç şeyleri tekrarlıyorduk."

"Hım. Evet. Korkunç ve bayağı, derim. Umarım bir dahaki sefere böyle yalanlar duyduğunuzda, Messalina'nın yeni kraliçesi hakkındaki mesajımı iletirsiniz."

Acımasız. Beğendim. Keşke burada olup da kardeşinin hayatını mahvetmeseydim.

Ama ben bunun bir parçası olmamalıydım ve onun dikkatini çekmemeliydim.

Uzaklaşmaya başladım, ancak bir el dirseğimi kavrayıp beni durdurdu. "Çok çabuk mu kaçırıyorsun?"

"Evet," diye açıkça söylüyorum, Fransızca konuşarak elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Dedikodu ve kadınlara yönelik aşağılamalar beni susatıyor ve gazsız bir içecek arıyorum."

"İzin verin, size yardımcı olayım." Elini kaldırır ve sihirli bir şekilde yanında bir garson belirir.

Etkileyici olmasına rağmen, ona pek de etkilenmemiş bir bakış attım. "Her zaman emrinize amade insanlar mı var?"

"Üniformayla birlikte geliyor. Ne isteyebilirim?"

Harika. Artık bundan kaçış yok. "Votkalı kirli martini." Bunu da hiç içmedim ama babam hep bunu içerdi.

Önüme geçiyor, sinir bozucu derecede yakın duruyor. "Elinde o varken dans edemezsin."

Çenemi yukarı kaldırırken kaşımı kaldırdım. "Kim demiş dans etmeyi planladığımı?"

"Evet, yaptım. Ve artık insanların benim emrim altında olduğunu bildiğinize göre, sizinle dans etmek istiyorum."

"Bu çok küstahça bir davranış."

"Bu bir cevap değil," diye karşılık veriyor.

Eğilerek reverans yaptım. "Teşekkür ederim Majesteleri, ancak teklifinizi saygıyla reddetmek zorundayım."

Mavi gözlerinde yaramazlık parıltısıyla sırtıyor. "Eğer bu bir evlilik teklifi olsaydı, bunu bilirdin."

Pekala o zaman. Hafifçe gülüyorum. "Öyleyse, buna ne ad vereceğinizi bilmiyorum ama saygıyla reddetmek zorundayım."

Bakışları yüzümde ve vücudumda dolaşıyor. Umursamamam gereken bir hareket bu. Geçmişte bunu yapan her erkekte olduğu gibi, otomatik olarak geçiştirmem gereken bir hareket. Ama onun bunu yapış biçiminde, sadece ateşli değil, gerçek bir ateş ve baştan çıkarıcılık karışımıyla kirli bir vaatle dolu bakışında bir şey var; bu da göğsümü titretiyor ve tenimi ısıtıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, ihmal edilmiş vajinam da aynı şekilde.

"İki kişi olsun," diyor garsona. Garson başını eğip aceleyle uzaklaşıyor, içeceklerimizi hazırlayabilmek için bizden bir an önce kurtulmak istiyor. "Adınız ne?"

Ona adımını söyleyemem. Adım ya da ben onun için tanıdık bir şey olmasa da, yine de adımını bilmemesi gerekiyor. Bunun yerine, muhtemelen

söylememem gerekse bile, adımın bir versiyonunu kullanıyorum.

"Ella." Bunu neredeyse fısıldayarak söylüyorum.

"Ella," diye tekrarlıyor ve isminin dolgun dudaklarından dökülüğü neredeyse günahkârca. "Bak, artık sıkılmıyorum." Bana doğru yaklaşıyor ve elini belime doluyor. "Benimle dans et. Bu bir rica ya da teklif değil."

Gözlerimi meydan okurcasına kısıyorum. "Emirlere uymam."

Yüz ifadesi düşüyor, aramızda sadece birkaç santim mesafe kalıyor ve tüm gece boyunca yaptığım tüm hamlelere ve aldığım risklere rağmen ilk defa sinirlerim geriliyor ve adrenalin damarlarıma hücum ediyor. Bourbonla tatlandırılmış nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve pahalı kolonyasının kokusu beni sarıyor. Baş döndürücü ve sarhoş edici bir koku ve vücudumun da buna aynı şekilde tepki vermesinden, yavaş yavaş yaklaşıp beni ele geçirmesinden nefret ediyorum.

"Acaba bu doğru mu?" diye kendi kendine, neredeyse kendi kendine düşünüyor.

Sözleri üzerimde hayalet gibi yankılanıyor ve içim acı verici bir şekilde burkuluyor. Tüm hayatım, kendim için hiçbir şey yapmadan emirleri yerine getirmekten ibaret. Sanki içimi görebiliyor ve bu hoşuma gitmiyor.

"Güzelim Ella, benimle dans etme şerefine nail olur musun? En azından içkilerimizi getirmek için geri dönene kadar."

O kadar çekici olduğu ve bana evet demekten başka seçenek bırakmadığı için ona lanet olsun. Çünkü tıpkı Sir Robert'ın nezaketinden faydalandığım gibi, Prens Rowan da silah gibi kullandığı çekiciliğiyle beni sömürüyor.

Yine de reverans yapmıyorum. "Teşekkür ederim, Majesteleri, onur duyardım."

Dudakları seğirdi. "Yalancı. Ama umurumda değil. Seninle dans etmek istiyorum."

Umursaması gerekirdi. Benim kim olduğum veya ne olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Gümüş mavisi elbisem, kusursuzca şekillendirilmiş koyu saçlarım ve kulaklarımdaki gerçek elmasların parıltısı dışında, hiçbir şeyden haberi yok. Beni kraliyet düğününün bir konuğu olarak görüyor. Bir davetli. Buradaki diğer kadınlar gibi kolayca elde edilebilecek biri.

Gerçek şu ki, ben bir hilekarım. Saldırıya geçmeden önce araştırma yapan bir suikastçiyim. Bu aile, var olmayan hayatımın kâbusu.

Büyük eli tekrar etrafımı sarıyor ve kalçamda durup beni sıkıyor. Gözleri donuk bir şekilde gözlerime bakıyor, ardından dudakları kulağıma doğru kayıyor.

"Nereden geldin ve neden seni bu geceye kadar görmedim?" diye fısıldıyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor ve buna karşı koymaya çalışıyorum.

Cevap o kadar basit değil.

"Burada başkası adına bulunuyorum."

"Kim?" diye ısrar ediyor, ben de konuyu orada kapatıyorum.

"Benim peri annem," diye takılıyorum. Ve o da olabilecek en kötü perilerden biri.

Bana alaycı bir sırıtışla baktı. "O zaman en azından gece yarısına kadar benimsin." Elimi koluna koydu ki beni odanın ortasındaki dans pistine götürebilsin ve şimdi tüm gözler üzerimizdeydi.

Prens Rowan, çapkınlığıyla tanınıyor.

Geçmişte Avrupa'da bir iki kez çeşitli ilişkiler yaşamıştı.

Yani bunu pek ciddiye almıyorum. Buradaki çoğu insanın da aldığından şüpheliyim. Altmışlı yıllarda Playboy'un sahip olduğundan daha fazla kadınla fotoğrafı var. Ama yine de bakıyorlar, merak ediyorlar, sorguluyorlar ve bu benim göze alabileceğim son şey. Yine de, eğer birinin bilgisi varsa, o da odur. Belki de Prens Rowan, bütün gece eksik olan parçadır.

Belki bir iki dans etmek kimseye zarar vermez.

Rowan ve Marcella'nın başına neler geleceğini öğrenmek mi istiyorsunuz? Midnight Prince'i edinin ve Messalina'nın karanlık ve nefis lanetli krallığında maceraya devam edin.

KİTABIN SONU NOTU

İçerik uyarısı için buradaysanız, lütfen okumaya devam edin.

UYARI: Bu kitapta ağır küfürler, açık cinsel içerik, hamilelik, ebeveyn ölümü, depresyon/yas, şiddet, kaçırma ve silahlı şiddet bulunmaktadır. Bu liste kapsamlı değildir ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek başka durumlar da olabilir. Lütfen okurken dikkatli olun.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM